O nouă poveste din apocalipsa zombie *Fata cu toate darurile*

BĂIATUL DE PE POD

M.R. CAREY

ARMADA

O nouă poveste din apocalipsa zombie *Fata cu toate darurile*

BĂIATUL DE PE POD

M.R. CAREY

ARMADA

M.R. CAREY este pseudonimului autorului de origine britanică Mike Carey. Născut în 1959 la Liverpool, Carey a debutat scriind, printre altele, scenarii de benzi desenate despre viața lui Ozzy Osbourne şi a trupei de rock Pantera, însă a devenit celebru după ce a început să lucreze pentru edituri precum DC şi Marvel la poveşti din seriile *Sandman, X-men, Batman* sau *Fantastic Four.* După o serie de cinci volume horror publicate în primul deceniu al mileniului III, cărți ce au trecut oarecum neobservate, Carey a reuşit, în 2014, să-i cucerească pe iubitorii de literatură cu originala apocalipsă zombie *Fata cu toate darurile,* roman care s-a vândut în peste un milion de exemplare. Ecranizarea din 2016 a devenit un adevărat fenomen de piață atât în Marea Britanie, cât şi în Statele Unite. *Băiatul de pe pod* întregeşte acest univers fascinant şi îngrozitor deopotrivă.

M.R. CAREY

BĂIATUL DE PE POD

Original: *The boy on the bridge* (2017)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA
— 2018 —

Lui Camille Gatin şi Colm McCarthy, cu dragoste şi mulţumiri

PARTEA ÎNTÂI
ÎN ȚARĂ

I

Banii au fost daţi şi opiniile divergente au fost dezbătute pe larg, până au amuţit. În cele din urmă, după o sută de starturi neizbutite, *Rosalind Franklin* îşi începe călătoria spre nord – din Beacon, apoi pe coasta sudică a Angliei şi până în pustietăţile de pe dealurile Scoţiei. Nu sunt mulţi aceia care să creadă că va ajunge atât de departe şi totuşi o petrec cu fanfare şi ghirlande. Aclamând chiar şi această şansă firavă.

Doar privind-o pe *Rosie,* îţi dai seama că este ceva extraordinar – un leviatan terestru. Dar nu-i nici pe departe cel mai mare vehicul care a circulat vreodată pe pământul nostru. În anii de dinainte de Colaps, cele mai luxoase autorulote cu motor diesel, clasa A, aveau lungimi cuprinse între şaisprezece şi şaptesprezece metri. *Rosie* este mai mică: trebuie să fie aşa, deoarece blindajul ei este extrem de gros şi suprafaţa de rulare nu poate suporta decât o anumită greutate. Pentru ca în interiorul ei să se poată instala echipajul format din doisprezece membri, a trebuit să se renunţe la anumite utilităţi mai complexe. Nu există decât un singur duş şi un singur closet, iar programarea folosirii acestora este respectată cu stricteţe. Singurul loc comun este dormitorul, cu spaţii individuale suprapuse pe trei niveluri, aidoma camerelor din hotelurile-capsulă din Tokyo.

Se mişcă încet în acest pelerinaj printr-o lume care şi-a întors spatele umanităţii în urmă cu mai bine de o jumătate de deceniu. Într-un discurs inspiraţional, Dr. Fournier îi compară pe membrii echipajului cu magii din Biblie, călăuziţi de o stea. Această analogie nu i se pare nimănui nici verosimilă şi nici seducătoare. În primul rând, pentru că ei sunt doisprezece – adică tot atâţia caţi au fost apostolii, nu magii, dacă este neapărat nevoie să se recurgă la paralela cu povestea lui Iisus – şi în niciun caz nu merg după o stea, ci pe urmele lăsate acum un an de o altă echipă, într-un alt vehicul blindat, exact ca acesta al lor – pe un traseu schiţat de un grup de experţi refractari, traseu care străbate toate formele de relief pe care le are de oferit Marea Britanie. Câmpuri şi pajişti, păduri şi dealuri, turbăriile din Norfolk şi mlaştinile din Yorkshire.

Doctoriţei Samrina Khan i se pare că toate arată la fel ca înainte. Evenimentele recente – distrugerea civilizaţiei globale şi dispariţia aproape completă a speciei umane – nu au lăsat niciun semn vizibil, însă Khan nu se miră. Dominaţia oamenilor pe Pământ nu este decât o picătură în oceanul

timpului geologic şi este nevoie de mult mai multe pentru a forma o undă în oceanul acesta.

Însă localitățile, fie acestea mai mari sau mai mici, sunt de nerecunoscut. Au fost construite pentru oameni şi, în lipsa lor, nu au nici identitate şi nici scop. Şi-au pierdut memoria. Vegetația a crescut bogată ca în junglă, remodelând megaliții făcuți de mâna omului şi dându-le forme ca de pe altă lume. Fără voia lor, zgârie-norii cu birouri s-au transformat în dealuri cu terase: piețele publice au devenit crânguri sau lacuri. Golite de tot trecutul care le definea, s-au predat fără să protesteze, iar acum sensul existenței omeneşti nici măcar nu le mai bântuie.

Şi totuşi încă sunt multe fantome în jur, dacă pe ele le cauți. Pe cât le stă în putere, membrii echipei ştiințifice evită întâlnirile cu flămânzii şi intră în contact cu aceştia numai atunci când este absolut necesar (adică mai ales atunci când, conform graficului, trebuie să preleveze țesuturi). Datorită armelor din dotare, escorta asigurată de armată are drept de veto – drept pe care şi-l afirmă cu multă fervoare.

Nimănui nu-i sunt pe plac aceste incursiuni, dar programul este foarte strict. Şi îi obligă să ajungă în toate locurile unde s-ar putea găsi date pertinente.

Echipa ajunge în Luton la şapte săptămâni după plecarea din Beacon. Îşi stabileşte tabăra în mijlocul unei intersecții cu sens giratoriu de pe autostrada 505. Locul ales poate fi apărat cu uşurință şi le oferă o vizibilitate excelentă în jur. Membrii însărcinați cu prelevarea de probe pornesc de aici către centrul oraşului, aflat cam la opt sute de metri distanță.

Este unul dintre punctele unde oamenii de ştiință de pe *Charles Darwin,* predecesorii lor decedați acum, au lăsat mai multe eşantioane care să se dezvolte în materialul organic obținut din zonele învecinate. Misiunea de acum este să recupereze aceste specimene lăsate moştenire de cealaltă echipă, iar pentru îndeplinirea ei nu este nevoie decât de un singur om de ştiință, însoțit de doi soldați. Omul de ştiință este doamna doctor Khan (a avut grijă să facă schimb de îndatoriri cu Lucien Akimwe pentru următoarele trei zile). Escorta ei este compusă din locotenentul McQueen şi soldatul Phillips.

Khan vrea să viziteze Lutonul din motive pur personale, devenite din ce în ce mai presante odată cu trecerea zilelor. Îi este teamă şi nu este sigură. Trebuie să afle răspunsul la o anume întrebare şi speră că îl va găsi în Luton.

Înaintează încet, din considerente bine cunoscute – tufişuri dese, baricade ad-hoc din ziduri dărâmate, alarme de tot felul care se declanşează la orice sunet sau mişcare. Cei doi militari nu au niciun motiv întemeiat să-şi folosească armele, dar observă în depărtare câteva grupuri de flămânzi şi îşi schimbă traseul de fiecare dată, pentru a reduce la minimum probabilitatea unei confruntări nedorite. Merg în ritm de marş funebru, deoarece, cu tot gelul blocant pe care şi l-au întins din belşug pe fiecare centimetru de piele expusă ca să le acopere mirosul, este foarte posibil ca flămânzii să se alerteze la cea mai mică mişcare şi să-i atace.

Khan se gândeşte ce apariţii ciudate trebuie să fie ei, cu toate că nu-i nimeni care să-i vadă. Doi bărbaţi, depăşind lejer un metru optzeci înălţime, şi ea, o femeie micuţă şi fragilă între ei. Nu le ajunge nici măcar până la umăr, iar pulpele ei sunt mai subţiri decât le sunt lor braţele. Ar putea s-o ducă pe sus, cu tot cu echipament, fără să-şi încetinească pasul. Ajung după prânz în Park Square, acolo unde i-au îndrumat jurnalele de activitate găsite la bordul lui *Darwin.* Durează mult până localizează stocul cu specimene. Oamenii de ştiinţă de pe Darwin au curăţat zona pe o rază de trei metri, înainte de a-l ascunde acolo, conform regulamentului – însă de atunci a trecut un an şi locul este acum acoperit cu vegetaţie. Lada de culoare portocaliu-deschis nu se vede printre rugii cu cârcei atât de deşi şi groşi, ce par nişte capcane pentru oprirea tancurilor. Când reuşesc s-o localizeze, sunt obligaţi să-şi folosească macetele ca să poată ajunge la ea.

Khan se aşază în genunchi printre rugii striviţi, din care curge seva, ca să verifice sigiliile containerelor cu specimene. Sunt zece în total, cenuşii acum, iar nu transparente – pentru că ciuperca dinăuntru a crescut atât de mult, încât cutiile mai au puţin şi plesnesc. Acesta este un semn că specimenele s-ar putea să nu le mai fie de niciun folos, să nu le mai ofere nicio altă informaţie pe lângă ceea ce ştiu deja: că inamicul este robust şi versatil şi că nu face deloc nazuri în privinţa pH-ului, temperaturii, gradului de umiditate sau în privinţa oricăror condiţii de mediu.

Însă speranţa moare ultima, iar scopul misiunii nu este negociabil. Prin urmare, Khan pune containerele în pungile de la centură. McQueen şi Phillips stau lângă ea şi se uită cu prudenţă de jur împrejur.

Khan se ridică în picioare, dar nu face nicio mişcare atunci când McQueen le face semn ei şi lui Phillips să părăsească zona.

— Trebuie să mai merg într-un loc, spune ea, sperând că vocea nu-i trădează tulburarea.

Locotenentul o priveşte cu o indiferență colosală. Pe chipul lui lătăreț nu se citeşte nicio emoție.

— În jurnal nu mai e trecut alt loc, i-o retează el.

N-are timp de aiurelile lui Khan şi nu încearcă s-o ascundă. Doctorița crede că atitudinea aceasta este provocată de faptul că ea nu este (a) soldat şi (b) nici măcar bărbat, însă nu exclude şi alte cauze. Ar putea fi vorba şi despre un strop de rasism, oricât de neobişnuit şi demodat ar părea în zilele noastre.

Aşa că ea i-a anticipat răspunsul şi şi-a pregătit din timp reacția. Scoate o listă din buzunarul uniformei de camuflaj şi i-o întinde.

— Medicamente, îi explică, în timp ce el despătureşte hârtia şi o examinează, încrețindu-şi buzele. În mare, avem ce ne trebuie, dar la nord de Bedford au fost bombardamente grele. Dacă am reuşi să ne facem rezerve înainte să ajungem în zona calamitată, nu vom mai avea atâtea probleme mai târziu.

Khan este gata să mintă dacă va fi nevoită. Dar McQueen nu o întreabă dacă ocolul acesta a fost autorizat. I se pare de la sine înțeles – şi supoziția lui este foarte corectă – că doctorița nu va dori să prelungească mica lor excursie fără ordine directe venite fie de la domnul doctor Fournier, fie de la domnul colonel.

Aşa că se îndreaptă către mallul de dimensiunile unui mausoleu demn de un faraon din vechime. Din spatele vitrinelor sparte, ecranele plate ale televizoarelor şi computerelor preamăresc apoteoza digitală. Alături, manechine în haine scumpe şi bălțate îşi aşteaptă deja prea mult-întârziata trezire la viață.

Fără să le dea importanță, locotenentul McQueen o ia înainte şi urcă la mezanin. Odată ajuns acolo, rămâne pe culoar, cu piedica trasă la mitralieră, în vreme ce Khan şi Phillips adună prada de la farmacia Boots.

Khan se ocupă de medicamente, lăsându-i soldatului sarcina mult mai uşoară de a lua feşele, pansamentele şi analgezicele. Chiar şi aşa, insistă să-i dea lista, asigurându-l că el are mai mare nevoie de ea. Într-un anumit sens, este adevărat. Ea ştie foarte bine ce le lipseşte şi ce anume ar putea găsi aici.

Însă aceasta este doar o jumătate de adevăr. Khan vrea ca soldatul Phillips să stea cu ochii pe listă şi să încerce să-i descifreze scrisul îngrozitor. Pentru că astfel nu va mai fi atent, iar ea va fi liberă să-şi ducă la îndeplinire misiunea secretă – aceea care a adus-o aici fără autorizație şi fără ştirea comandanților.

Medicamentele care se eliberează numai pe bază de rețetă se află în spatele tejghelei. Khan se strecoară acolo şi îşi umple ranița. Repede şi eficient. Cele mai multe dintre medicamentele pe care le ia sunt antibiotice, atât de puține – şi cu atât mai valoroase – în Beacon, încât orice rețetă trebuie să fie contrasemnată de doi doctori şi un ofițer. Mai ia şi un pachet întreg cu insulină. Şi paracetamol. Şi codeină. Şi câteva antihistaminice.

Odată rezolvată lista oficială de târguieli, vine vremea să treacă la planul ei secret. Spera să găsească ce căuta chiar aici, în farmacie. Dar nu are noroc. Se uită peste tejghea ca să vadă care-i situația. La cincizeci de metri de ea, soldatul Phillips trece de la un raft la altul, aruncând o privire duşmănoasă la lista din mână.

Khan traversează tiptil intervalul, aplecată de mijloc şi încercând să nu facă niciun zgomot. Se opreşte în raionul cu produse de igienă dentară şi cercetează grăbită rafturile. Din clipă în clipă Phillips îşi poate termina treaba şi va veni s-o caute.

Partea aceea a trupului care o îngrijorează se află cu mult la sud de dantură, dar – nu se ştie din ce motiv esoteric – articolele corespunzătoare sunt aşezate chiar aici, pe raftul de alături. Are de ales din trei mărci. În urmă cu zece ani foarte lungi, atunci când s-a vândut pentru ultima oară ceva în locul acesta, produsele respective erau la ofertă. Khan nu pricepe ce le-a putut trece prin minte comercianților de aici, având în vedere circumstanțele extrem de limitate în care se pot folosi aceste mărfuri. Ori ai nevoie de ele, ori nu ai – şi, dacă ai, prețul nu mai contează. Uşurată, Khan ia unul dintre articole şi îl îndeasă în raniță.

Se gândeşte mai bine şi mai ia încă două, aşa că acum are câte unul din fiecare marcă. Zece ani înseamnă foarte mult timp şi, cu tot ambalajul etanş, lucrurile se degradează în cele din urmă: aşa că trei şanse sunt mai bune decât una singură.

Ridică din nou capul deasupra rafturilor şi vede că soldatul Phillips stă cu spatele la ea. Momentul este cum nu se poate mai potrivit. Iese pe interval şi se sprijină nonşalantă cu mâna de tejgheaua farmaciei. Sunt aici, spune atitudinea ei. Acolo unde am fost în tot acest timp. Acolo unde am toate motivele să fiu.

— Gata! îl anunță ea.

Phillips nu-i răspunde. Se uită la ceva de pe jos.

Khan se apropie de el.

Soldatul a descoperit un fel de culcuş. Un sac de dormit, mototolit şi murdar; un rucsac deschis, în care se văd câteva sticle din plastic cu apă şi un mâner de unealtă – poate un ciocan, poate o şurubelniță mare; două schimburi de haine curate: jeanşi, şosete, tricouri şi câteva pulovere, dar nimic de damă, cu excepția unei singure perechi de chiloți şi o bluză neagră, cu volane la mâneci; câteva zeci de conserve goale, care conținuseră mai ales mâncare de fasole şi supă; şi un exemplar broşat al cărții *Scaunul fermecat*, al lui Enid Blyton[{1}]. Niciun fir de praf pe toate obiectele astea, deşi este limpede că nimeni nu s-a mai atins de ele de ceva timp. Sunt acoperite cu frunze uscate intrate prin vreo vitrină spartă, iar câteva dâre de mucegai negru s-au întins pe partea inferioară a sacului de dormit.

Cineva a locuit aici, îşi spune Khan. Probabil că a considerat mallul drept o ascunzătoare destul de bună, care-i oferea mâncare, adăpost şi o gamă atractivă de produse de larg consum. Numai că s-a dovedit a fi un loc extrem de primejdios, fireşte, din moment ce avea vreo zece intrări şi prea puține locuri care să-ți ofere protecția necesară. Probabil că acest sihastru plin de speranță a murit nu departe de aici. Soldatul Phillips se uită la grămăjoara demnă de milă. Afişează o expresie gânditoare, rezervată. Îşi scarpină bărbia nerasă.

Apoi se aşază pe vine, îşi pune alături puşca, ia cartea în mână şi începe s-o răsfoiască. Trebuie să aibă mare grijă cum se poartă, deoarece cleiul foarte vechi s-a uscat şi a crăpat, iar paginile se desprind din cotor. Khan este uluită. Nu poate decât să presupună că *Scaunul fermecat* a jucat un oarecare rol în copilăria soldatului; că el comunică acum cu o parte din sufletul lui, ascunsă adânc până mai adineauri.

Ceva cade pe jos. Un dreptunghi mic din carton subțire, de un auriu şters. Pe el este tipărit un singur cuvânt. *Rizla*[{2}].

— Ştiam eu! se bucură Phillips.

Azvârle cartea. Aceasta aterizează pe podea şi din ea curg paginile, aidoma unor cărți de joc. Soldatul cotrobăie cu înverşunare în rucsac, scoate din el sticlele pe jumătate pline cu apă şi o unealtă (un ciocan cu vârful despicat) şi dă peste ce căuta: un pachet aproape gol de Marlboro Gold şi încă unul, sigilat. Valută forte în Beacon, dar sub nicio formă bețişoarele astea cancerigene nu vor ajunge până acolo.

Khan se uită la paginile împrăştiate. Pe una dintre ele este un desen: doi copii care stau pe un scaun zburător, ținându-se bine de brațele lui, în timp

ce planează pe deasupra turnului unui castel. Sub desen scrie: „ «Ce să vezi, scaunul nostru fermecat ne poate duce oriunde!» strigă Peter.”

— Ai găsit ce căutai, doamnă doctor? o întreabă Phillips.

E vesel, expansiv, euforic doar la gândul că va fuma.

— Da, Gary, îi răspunde ea sec. Am găsit absolut tot ce-mi trebuie.

Din fericire, drumul înapoi la *Rosie* este complet lipsit de evenimente neplăcute, însă, la fel ca la venire, este prea lung şi prea obositor. După ce trec prin sas, Khan resimte epuizarea şi nu-şi doreşte decât să zacă în pat până mâine. Însă John Sealey se repede să o întâmpine şi – sub pretextul unei conversații oarecare – să se convingă că se simte bine. Puştiul Stephen Greaves este mai puțin ostentativ, însă ea îi cunoaşte limbajul corporal: are nevoie de mai multe asigurări decât John şi, mai presus de toate, are nevoie – aşa cum are mereu – ca starea de fapt să revină la normal, prin ritualurile stabilite de-a lungul anilor de când se cunosc: saluturi şi schimburi de cuvinte, importante prin simplul fapt că sunt rostite, iar nu prin sensul lor.

— Ai avut o zi bună, Stephen?

— Nu prea rea, doamnă doctor. Mulțumesc.

— Cu multă plăcere.

— V-a plăcut plimbarea?

— Foarte mult. Este o zi frumoasă. Ar trebui să ieşi şi tu înainte să apună soarele.

Scapă cu delicatețe de ei – mai întâi de John, apoi de Stephen –, iar acum este liberă. Colonelul se află sus, în cabină. Ceilalți membri ai echipajului au propriile lor bătăi de cap şi nu-şi doresc să se încarce şi cu ale ei.

Deoarece Phillips a revendicat deja closetul, Khan se duce la duş. Se încuie înăuntru şi se dezbracă în grabă. E transpirată din cap până în picioare, dar nu se simte niciun alt miros în afară de acela uşor amar al blocantului de estrogeni. Şi, dacă ar fi existat vreun altul, cu siguranță că l-ar fi depistat la timp.

Desface cele trei pachete, unul câte unul, îndesând ambalajele în buzunar. Urmează cutiile, pe care le împătureşte de mai multe ori. În fiecare pachet se află câte un bețigaş subțire din plastic. Modelul este diferit, însă fiecare bețigaş are câte o fantă la jumătatea lui şi este mai gros în capătul de care trebuie să-l ții.

Se ghemuieşte pe pardoseala duşului, cu picioarele uşor desfăcute. Şi face ce trebuie să facă.

Chimia este o ştiinţă exactă, aproape infailibilă. Globulina anti-hCG[3] este foarte reactivă la anumiţi hormoni, inclusiv la gonadotrofină. Folosită aşa cum trebuie, îşi va schimba culoarea în prezenţa hormonului.

Iar hormonul respectiv este prezent în urina femeii. Câteodată.

După ce a urinat pe banda absorbantă a fiecăruia dintre cele trei teste de sarcină, Khan aşteaptă tăcută verdictul, cu ochii la cele trei fante. Un rezultat negativ îi va spune foarte puţin. Este posibil ca stratul de proteine din interiorul beţigaşelor să se fi degradat mult prea tare ca să mai producă vreo reacţie chimică. Pe de altă parte, un eventual rezultat pozitiv va însemna ce înseamnă întotdeauna într-o asemenea situaţie.

Khan înscrie de trei ori din trei ocazii.

Un val de emoţii amestecate năvăleşte peste ea când priveşte lung la mesajele venite din interiorul trupului ei: uimire şi consternare, neîncredere şi nefericire, peste care pluteşte speranţa, ca o barcă de salvare în derivă.

După doar şapte săptămâni din misiunea de cincisprezece luni, la zece ani după ce lumea a luat sfârşit şi într-un loc aflat la sute de kilometri de casă, doamna doctor Samrina Khan este însărcinată. Numai că aici nu este Betleem şi nu există nicio iesle.

II

Sunt doisprezece şi se împart în două grupuri de câte şase. Echipa oamenilor de ştiinţă este condusă de Dr. Alan Fournier, comandantul civil, pe umerii căruia cade întreaga răspundere pentru succesul acestei misiuni. Este un bărbat slab, excesiv de minuţios, care are obiceiul de a se opri în mijlocul frazelor ca să-şi pună gândurile în ordine. Aceasta este o particularitate regretabilă pentru un lider, dar, să fim cinstiţi, nimeni nu-l consideră astfel.

Paza, alcătuită din soldaţi şi ofiţeri ai trupelor din Beacon, este sub comanda colonelului Isaac Carlisle, căruia i se mai spune şi Pompierul datorită preferinţei sale pentru folosirea bombelor incendiare cu încărcătură chimică. Însă el detestă porecla aceasta. A detestat şi misiunea în care a folosit bombele cu pricina. Nu se cunosc sentimentele pe care le nutreşte despre misiunea actuală.

În echipa oamenilor de ştiinţă sunt trei bărbaţi şi două femei:

Samrina Khan – epidemiolog
Lucien Akimwe – chimist
John Sealey – biolog
Elaine Penny – biolog
Stephen Greaves – nimeni nu-i prea sigur la ce se pricepe

Echipa militarilor însărcinaţi cu paza cuprinde tot trei bărbaţi şi două femei:

Locotenent Daniel McQueen – lunetist, locţiitor al comandantului
Caporal Kat Foss – lunetist
Soldat Brendan Lutes – inginer
Soldat Paula Sixsmith – şofer
Soldat Gary Phillips – intendent

Organele de conducere din Beacon – consiliul civil (intitulat Biroul Principal) şi Adunarea Militară – nu i-au ales pe cei mai buni şi nici pe cei mai inteligenţi oameni ai lor pentru această misiune, deşi au ţinut neapărat să arate că exact asta au făcut. În realitate, au vrut (sau au încercat) să

găsească o cale de mijloc care să le ofere cele mai mari şanse de supravieţuire. O escortă mai numeroasă ar fi fost posibilă doar prin alocarea mai multor vehicule pentru această expediţie, însă, cu fiecare soldat trimis să însoţească echipa ştiinţifică, s-ar fi diminuat şi mai mult apărarea Beaconului. Cel mai greu le-a fost să se dispenseze de McQueen şi Foss, puşcaşi marini şi trăgători de elită. Experienţa şi calităţile lor sunt necesare zilnic pentru reducerea numărului de flămânzi care se îmbulzesc la porţile oraşului. Cu totul altfel se pune problema în privinţa oamenilor de ştiinţă, deşi în cazul acesta apar situaţii în care este urgentă nevoie de cunoştinţele lor. Trimiţându-i în misiune, Beacon îşi ia un angajament ferm în privinţa viitorului, însă este un angajament cernut prin sita pragmatismului.

Una peste alta, doisprezece bărbaţi şi femei într-un camion uriaş şi blindat nu reprezintă un risc prea mare. Duc cu ei o mulţime de speranţe şi visuri, dar, în caz că ar dispărea, pierderea lor ar fi una suportabilă.

Iar ei ştiu foarte bine că au fost sacrificaţi.

III

După şapte săptămâni ajung la Luton. După şapte luni ajung în Scoția.

Anul se apropie de sfârşit, la fel şi lumea întreagă. Ultima profeție optimistă s-a evaporat de multă vreme. N-au progresat deloc, n-au descoperit nimic. Au prelevat şi au testat mii de probe, urmează încă alte mii, dar nu mai există niciun membru al echipei ştiințifice care să creadă că munca lor ar avea vreun rost. De dragul colegilor, fiecare îşi ascunde cum poate resemnarea, cinismul sau disperarea, mulțumindu-se să spere, pentru că aşa fac şefii lor.

S-au ținut în permanență aproape de traseul pe care l-a avut *Charles Darwin* şi au reuşit să recupereze toate stocurile de specimene, cu excepția unuia singur. Cel lipsă se afla pe platoul Cairngorm, foarte aproape de vârful muntelui Ben Macdui, iar Dr. Fournier a luat decizia de a-l lăsa acolo unde este. A susținut că nu are de gând să o pună în primejdie pe *Rosie* pe pantele abrupte, dar toți au înțeles că *Rosie* era un eufemism pentru *propriul meu fund.* Iar vorbele lui, oricum le-ai interpreta, indică o capitulare iminentă.

Nici comandantul civil şi nici cel militar nu sunt bine aleşi pentru această misiune. Nu se pot suferi şi evită orice contact cu echipajul – altminteri ar fi obligați să ia partea cuiva. Aşa că, de cele mai multe ori îi revine lui McQueen sarcina de a organiza escorta, iar doamna doctor Khan şi domnul doctor Sealey sunt cei care trebuie să stabilească cine anume se va ocupa de culegerea probelor.

Este limpede pentru toată lumea că doamna doctor Khan este gravidă. Până de curând, sarcina nu era chiar atât de evidentă şi ea ar fi putut contrazice pe oricine ar fi făcut vreo aluzie în acest sens. Numai că situația s-a schimbat, iar ea este nevoită să recunoască adevărul.

Mai este şi problema cu Greaves, deşi lumea nu înțelege. Oare cui i-a trecut prin cap că este o idee bună cooptarea unui copil pentru o misiune ca aceasta? Oare când îl va degreva de sarcini domnul doctor Fournier, în loc să tot caute soluții pentru incapacitatea lui de a se adapta?

Oare când vor renunța şi vor face cale întoarsă?

Oare când se va termina toată povestea asta?

Această ultimă întrebare retorică încă pluteşte în aer când nu mai reuşesc să ia legătura cu nimeni. Aparatul de radiorecepție pare să funcționeze încă,

dar Beaconul – casa şi sursa lor, vectorul şi sistemul lor de referinţă – a încetat să le mai răspundă.

Sunt pe cont propriu.

PARTEA A DOUA
PERIOADA DE SARCINĂ

IV

Intră în formație în trei valuri.

Pifanii sunt primii. Aşa îi numeşte doar locotenentul McQueen, nimeni altcineva. Este o glumă proastă. Cei trei soldați se prefac amuzați, dar doctorița Khan se simte jignită în numele lor. Lutes este cel mai bun inginer din Beacon. Sixsmith a pilotat avioane de pasageri înainte de Colaps şi se descurcă la fel de bine la volan pe cât se descurca la manşă. Phillips are constituția perfectă a unei statui greceşti şi ştie să facă nişte trucuri cu cărțile de joc, care te uluiesc şi după ce îți spune cum a procedat. Pe niciunul dintre ei nu-l caracterizează naivitatea şi lipsa de experiență specifice pifanilor.

Coboară repede dealul. După cincizeci de metri se opresc în spatele unor tufe de grozamă care nu le oferă niciun fel de protecție, dar care le-ar putea estompa siluetele. Un amănunt este capabil să separe viața de moarte.

— Liber! şopteşte soldatul Phillips.

Aici sunetele se propagă până departe. Nu ai de ce să strigi şi mai există multe alte motive pentru care este bine să nu o faci.

În lipsa colonelului Carlisle, la comandă se află McQueen. Face un gest circular cu brațul îndoit din cot şi cu mâna în sus. Poate din cauză că analogia cu cei trei magi a doctorului Fournier i-a rămas întipărită în minte – poate mai adânc decât îi convine – doctorița Khan are impresia că locotenentul depune mărturie în fața cerului.

Însă gestul lui se adresează echipei ştiințifice, care trece acum peste culmea dealului. Mai bine spus, trec doar două treimi din ea: Khan, Elaine Penny, Lucien Akimwe şi John Sealey. Ceilalți doi membri lipsesc, sunt scutiți să ia parte la acțiunea de astăzi. În calitatea sa de conducător al echipei ştiințifice şi de comandant civil al misiunii, Alan Fournier se socoteşte deasupra acestor treburi. Şi nu a trecut numele lui Stephen Greaves pe ordinul de zi, pentru că nu are încredere că-şi va juca în mod corespunzător rolul într-o acțiune comună şi, de asemenea, pentru că ştie că nu au încredere în el nici ceilalți membri ai echipei (cu excepția lui Khan).

Aceasta se simte mult mai jignită decât Stephen, deşi, în linii mari, este recunoscătoare pentru absența lui. Încă îl mai consideră copilaşul ei, dacă nu prin sânge, atunci printr-o altă legătură, la fel de puternică şi la fel de indestructibilă. O parte din ea nu a reuşit niciodată să renunțe la responsabilitatea autoimpusă de a avea grijă de el. Plus că, deşi nu va

admite asta nici măcar în fața lui John Sealey, vrea să-l țină cât mai departe de aceste măceluri, care sunt nişte spectacole atât de degradante şi dezumanizante. Poate că flămânzii nu mai sunt oameni, dar tot ca oamenii arată. Iar atunci când vede cum sunt secerați ca snopii de grâu, i se întoarce stomacul pe dos, indiferent ce i-ar spune creierul.

Ajunge în vârful dealului şi apoi coboară pe partea cealaltă – ba în patru labe, ba pe fund, renunțând cu totul la orice fel de atitudine demnă, pentru că nu are de gând să rişte să cadă tocmai acum, în situația în care este. Cu toate acestea, pasagerul din burta ei dă din picioare de vreo două ori, poate ca să-şi facă simțit protestul. Cu o secundă înainte să ajungă la tufe, Khan observă – doar cu coada ochiului – un grup de flămânzi aflat mai la vale. Aşa şi trebuie să se uite la ei: dintr-o parte. Aşa este cel mai sigur. Dacă le întâlneşti privirea, te atacă. Dacă te mişti prea repede, te atacă. Dacă îți iese transpirația prin gelul blocant sau, Doamne fereşte, dacă scapi vreun vânt atunci când te afli în spațiu deschis, ei merg pe urmele gradientului chimic şi te atacă.

Însă acum ea se află în siguranță, între Phillips şi Sixsmith, păzită de armele lor. Akimwe derapează în spatele ei, reuşind cu greu să-şi controleze viteza. O loveşte cu piciorul şi se îngrozeşte.

— Iartă-mă, Rina, murmură el. Te rog, iartă-mă!

Khan scutură din cap, încercând să-i arate că n-a pățit nimic, că nu-i făcută din porțelan. Dar, în sinea ei, îşi doreşte ca el să țină minte şi să nu se mai repeadă aşa. Coborârea lui ar fi putut fi lesne percepută de flămânzi şi, dacă aceştia se pun în mişcare, nimic nu-i va putea opri. Chiar acum s-ar putea să urce spre ei, cu capetele plecate, cu fălcile căscate larg şi cu brațele atârnându-le pe lângă corp, în felul acela urât, de rugbist la grămadă. Încearcă să se liniştească zicându-şi că-i doar o părere a mezencefalului ei. Dacă ar fi fost vreun indiciu de atac în masă, Phillips, Sixsmith şi Lutes ar fi început deja să tragă, iar întreaga echipă ar fi dat semnalul de retragere spre culmea dealului şi tot iadul s-ar fi dezlănțuit în colțul acesta de lume.

Dar este în regulă. Probabil că totul este în regulă.

Pentru că uite-i pe lunetişti. Şi lunetiştii nu se grăbesc, ci păşesc cu grația lor musculoasă, făcând-o pe Khan să se ruşineze că este atât de murdară şi de răvăşită şi de speriată. Lunetiştii apar de peste culme unul lângă altul, ca la o plimbare idilică, numai ei doi, cu mitralierele lor M407, mult prea lungi, atârnate nonşalant pe umeri. Cei trei soldați au mereu armele pregătite de tragere, dar locotenentul McQueen şi caporalul Foss fac mare

caz de faptul că au mâinile goale. Aproape la fel de înaltă ca locotenentul, Kate Foss este un animal de pradă elegant, cu membre lungi şi păr tuns foarte scurt, alb ca aburul într-o zi geroasă – singura femeie care a făcut-o vreodată pe Khan să se simtă pitică la cei un metru şi şaizeci de centimetri ai săi.

Când ajunge în dreptul lor, McQueen rosteşte tăios doar două cuvinte:

— La obiectiv!

Oamenii de ştiinţă, bine instruiţi, îşi saltă capetele deasupra abundenţei galbene a florilor de grozamă. Seamănă cu nişte iepuri.

Triajul. Aici ajung ei să pună în balanţă sufletele şi penele[4], cu condiţia să mai fie şi alte suflete în valea aceasta. Este o problemă arzătoare, nu un exerciţiu filosofic: i-a răpit somnul lui Khan.

Ea se uită acum de-a lungul văii. Priveliştea te lasă fără suflare. Este o zi cenuşie, dar soarele mai apare uneori şi aleargă puţin pe cer, pentru ca apoi să fie iarăşi înghiţit în troienele întunecate de nori. Este o zi în care ameninţarea ploii te face să te bucuri nespus de orice rază de lumină. Umbrele norilor plutesc pe deasupra pădurilor de pe dealuri, dându-ţi impresia că te afli în faţa unui peisaj subacvatic. Mai jos, pajiştile verzi se povârnesc lin către lacul neted ca oglinda, în ciuda tumultului din văzduh.

În valea largă, indiferent de teren, se văd ici şi colo siluete omeneşti, cu braţele atârnând, cu capetele plecate. Stau în ciulini, noroi, ferigi, apă – care le ajung până la gambe sau până la genunchi. Poartă haine decolorate şi zdrenţuite, împestriţate cu rugina mai vechilor pete de sânge. Arată ca nişte somnambuli pe punctul de a se trezi.

Exact asta şi sunt, îşi spune Khan. Numai că nu se vor mai trezi niciodată. Minţile care au mobilat aceste cadavre ambulante sunt adormite pe vecie. Iar dacă ei vor deschide ochii, altceva se va uita la lume prin ei.

— Acolo sunt doi, spune Elaine. La baza stâncii. Pământii. Îi confunzi cu solul.

— Şi uite încă unul, zice Sealey, ridicând mâna – dar foarte încet, foarte prudent – ca să le indice încotro să se uite. Acelaşi vector. Mai la vale. Ţintă perfectă.

Lui Khan parcă îi vine să zâmbească. Vector. Ţintă. Aşa vorbesc McQueen şi Foss. John îşi doreşte foarte mult să se joace şi el cu băieţii grozavi, însă, indiferent ce ar face sau ar spune, nu va ajunge niciodată un luptător de elită şi va rămâne un tocilar. Dar o şi doare puţin inima pentru

tânărul acesta extrem de cumsecade, care se străduieşte prea mult. Şi prea în zadar.

— Mă descurc cu toți trei, zice ea.

Akimwe dă din cap.

— O grămadă de treabă, încuviințează el.

Lunetiştii se aşază în genunchi şi îşi pregătesc armele. Nu rostesc nicio vorbă, nu pierd din ochi nicio mişcare. Nu mai vorbeşte nimeni. Aceasta este o taină numai şi numai a lor, iar ceilalți au grijă să nu le stingherească ritualul şi să nu le tulbure atenția. Din câte ştie Khan, ea ar putea fi singura din întreaga echipă care are sentimente amestecate față de uşurința şi degajarea cu care ucid militarii aceştia. Probabil că ea este o profană atunci când vine vorba despre vărsarea de sânge.

Dar cu siguranță că este o ipocrită. Atunci când vor termina Foss şi McQueen, ea se va duce şi va tăia câte o bucățică sau două din corpurile celor sacrificați. Arme diferite, acelaşi scop. Nu are dreptul să confunde ce fac ei pe dealul acesta verde cu vreun model de virtute. Mai cu seamă atunci când se gândeşte ce o aşteaptă la bază, după ce se va sfârşi expediția aceasta.

Nimeni nu aşteaptă Inchiziția Spaniolă[5]. Minciună, pentru că Inchiziția vine întotdeauna.

— De ce sunt atât de mulți? murmură Penny. E prea departe.

I se schimonoseşte chipul pistruiat, a cărui topologie este modificată instantaneu de perplexitate. Trăsăturile îi trădează mereu emoțiile, lucru care nu se întâmplă şi cu ceilalți membri ai echipei. Singura excepţie este Stephen, care bineînțeles că nu ştie cum să-şi mascheze trăirile.

— Uită-te la salopetele lor! îi zice Akimwe. Majoritatea lucrau la stația de testare a apei, cea de pe malul lacului. Probabil că toți s-au infectat într-un singur incident.

Khan încearcă să nu se gândească la detalii. Un flămând şi-a croit drum până în interiorul buncărului de beton. A muşcat primul bărbat sau prima femeie întâlnită. Şi aşa a transmis infecţia. Apoi, împreună – dintr-odată aliați – au rătăcit pe coridoare, pe urmele mirosurilor care-i conduceau la alte victime, pe care le-au muşcat, le-au infectat, le-au racolat. O reacţie letală în lanț, care s-a încheiat abia atunci când nu a mai rămas nimeni în toată clădirea. Nimeni care să nu mai aibă în organism acest agent patogen. Nimeni care să mai fie ființă omenească, înzestrată cu discernământ şi conştiință de sine.

— De la malul apei, spune McQueen. Începe tu!

Foss stă acum culcată pe burtă, în iarbă, cu grumazul sprijinit de patul capitonat al armei, cu ochiul în cătare. Dacă ar sta în picioare în această poziție, ai zice că se pregăteşte să danseze un tangou pasional.

Mişcă de trăgaci spre ea. Este un gest ca de chemare, deloc rapid şi deloc brusc. Arma – dotată cu un amortizor a cărui formă ar fi stârnit „invidia penisului”[6] chiar şi într-un armăsar tânăr – scoate un sunet ca de om care scuipă un sâmbure de măr.

O jumătate de secundă mai târziu, în vale, una dintre cele trei siluete se dezechilibrează, cu rotula dreaptă sfărâmată. După care se prăbuşeşte în apele lacului. Deasupra locului unde a căzut pluteşte o bură roşu-maronie.

Aidoma unei şoapte discrete în aer, zgomotul apei ajunge la ei exact cât îi ia inimii să bată o singură dată. Flămândul aflat cel mai aproape de acela căzut se întoarce în direcția sunetului şi a mişcării. Însă niciunul dintre aceşti stimuli nu este suficient de puternic ca să-l scoată din starea de pasivitate.

Urmează McQueen. Poziția lui de tragere este într-un genunchi, deoarece domnul locotenent tratează cu dispreț suportul bipod care ar oferi armei mai multă stabilitate. Trage, iar al doilea flămând este răsturnat pe spate. Glonțul i-a străbătut pelvisul, imobilizându-l pur şi simplu. Rămâne în locul unde a căzut, nici măcar nu zvâcneşte. Doar capul i se mişcă şi ochii îi rătăcesc orbi în toate părțile, de parcă ar vrea să descopere sursa focului de armă.

Foss îl doboară pe al treilea şi ultimul dintre flămânzi. Apoi cei doi lunetişti îşi golesc încărcătoarele în zona din jurul celor căzuți.

Scopul principal este acela de a-i împiedica pe eventualii flămânzi rămaşi în viață să fugă pe acolo. Dacă flămânzii ar lua-o la goană – şi atunci când fuge unul, îl urmează toți –, i-ar călca în picioare pe cei deja morți, selectați pentru recoltarea de probe. În acest caz ar deveni inutilă prelevarea de țesuturi din terciul de oase şi carne rezultat. Prin urmare, la odinea zilei se află gloanțele expandabile – adică nişte gloanțe umplute cu un fel de ace, care se sparg în interiorul victimei şi distrug totul în calea lor. Fiecare foc aduce moartea, indiferent de locul unde a intrat acest glonț. Dar McQueen pare să fi uitat cu totul de eficiența acestor gloanțe şi trage numai şi numai la cap. Nu ratează nici măcar o singură dată.

Atât bărbatul, cât şi femeia trag în ritm susținut, fiecare evacuând cartuşul consumat şi împingând manşonul la locul lui, cât timp celălalt

ţinteşte şi trage. După ce îşi golesc încărcătoarele (în care se află doar câte cinci cartuşe, pentru a nu strica echilibrul extrem de fin al armelor), pun altele, aproape neîntrerupând ritmul sacadat al carnajului.

După doar două minute, se face gol în jurul celor trei flămânzi selectați. Echipa a ajuns să numească asta „defrişare fină”. Urmează defrişarea brută, realizată de pifani, cu puştile lor mari de asalt SCAR-H, puse pe foc automat. Cei trei soldați țintesc doar atunci când este neapărată nevoie.

— Decuplați siguranțele! le ordonă McQueen pifanilor. Trageți la comanda mea!

Ridică mâna. Adică *Aşteptați.* De ce face asta? se întreabă Khan. Testează aerul sau ce? N-are niciun sens. S-au dat toți cu gel blocant ca să-şi acopere varietatea de mirosuri naturale ale corpurilor; plus că nu vor să rişte inutil şi stau în direcția în care bate vântul. În cazul acesta, pauza făcută de McQueen este fie un aspect din arta războiului pe care profanii nu îl pot pricepe, fie un simplu efect melodramatic.

Secundele trec.

— În regulă, zice locotenentul, în cele din urmă. Haide să…

Dar este întrerupt de o altă voce, una puternică şi clară.

— Nu trageți!

Este Carlisle. Colonelul. Stă chiar pe culmea dealului, perfect vizibil din toate direcțiile. A venit în spatele lor, atunci când ei erau atenți la ce se petrecea în vale, şi a urmărit întreaga acțiune.

Spre marea neplăcere şi puternica dezaprobare a lui McQueen, evident. Lunetistul îşi umflă fălcile, de parcă ar avea în gură un dumicat doar pe jumătate mestecat, pe care vrea să-l scuipe.

— Permiteți-mi să raportez, domnule, zice el.

Colonelul nu-i permite. Dar nici nu-l împiedică. Pur şi simplu se face că nu-l aude.

— Armele jos! le ordonă el celor trei soldați aşezați în genunchi printre tufele de grozamă. Stați cu ochii în patru şi aşteptați!

McQueen mai încearcă o dată:

— Domnule, directivele operaționale cer ca terenul să fie complet curățat…

Se opreşte, pentru că tocmai a văzut ceea ce văzuseră toți înaintea lui. Pe culme, cam la patru sute de metri distanță de ei, stă, în toată splendoarea lui heraldică, un cerb uriaş cât mânia lui Dumnezeu. Cască toți gura la el, transformați brusc în turişti de acest monarh al văilor, care, cu toată agenda

lui încărcată, îşi face timp să se oprească în fața lor pentru a le aminti cât de mărunți sunt.

Apoi porneşte la vale. Khan ştie ce urmează să se petreacă. Dar nu poate să se uite în altă parte.

Cerbul nu-şi dă seama de pericol. Nu se mişcă nici firul ierbii. Nu se aud zgomote puternice. Câteva zdrențe fâlfâie uşor în vântul zglobiu, iar apa lacului clipoceşte în jurul celor câtorva cadavre. Nu-i nimic de văzut, nimic care să-l alarmeze.

Şi intră printre flămânzii inerți. Aceştia ridică dintr-odată capetele şi se răsucesc, ca să poată aprecia distanța până la pradă. Se pun în mişcare imediat.

Şi, pe neaşteptate, cerbul se pomeneşte în mijlocul unei mari mulțimi convergente.

O ia la fugă, dar este zadarnic, deoarece nu are încotro să scape. Este înconjurat. Poate că flămânzii păreau mai devreme risipiți prin vale, dar, Iisuse!, cât de repede se regrupează când aud clopotul care vesteşte cina! Se năpustesc în goană din toate colțurile – aplecați de şale şi cu capetele întinse. Acum locul s-a umplut de sunete: plescăitul fălcilor lor lacome, tropăitul greoi al picioarelor, câte un zgomot produs de impactul brutal între doi flămânzi care se ciocnesc unul de celălalt şi se rostogolesc la vale.

Primul care ajunge la cerb îşi înfige dinții în crupa lui. Al doilea, în grumazul lui. După aceea devine imposibil să-i mai numeri, imposibil să-ți mai dai seama ce fac. Cerbul dispare sub un val uriaş şi viu de corpuri omeneşti (corpuri care *au fost* omeneşti, se corectează Khan din reflex).

Flămânzii se hrănesc. Bâțâind din capete, scrâşnind din măsele, smulgând spasmodic bucățile de carne. Este o mişcare peristaltică de ansamblu, o undă care îi străbate succesiv pe toți.

Khan înțelege acum de ce colonelul le-a interzis să tragă. Cu excepția acelora ucişi de ei, toți ceilalți flămânzi au părăsit coasta dealului. Aşa că acum nimic nu mai poate împiedica echipa ştiințifică să se ducă şi să culeagă ce au semănat lunetiştii.

V

Lunetiştii rămân pe culme ca să ofere protecţie oamenilor de ştiinţă. Coboară şi pifanii, cu armele pe umeri şi cu arcanele în mâini. Timpul este esenţial şi fiecare are propria-i sarcină de îndeplinit.

De aceea Khan are o trusă cu care să ia eşantioanele necesare, chiar dacă rolul ei în misiune este acela de epidemiolog. Singura deosebire care se face aici este aceea între oamenii cu arme şi oamenii cu doctorate.

Trei flămânzi. Trei subiecţi, fiecare cu câte un creier, o coloană vertebrală, piele şi numeroase organe. Patru oameni de ştiinţă, fiecare cu câte o trusă în care intră maximum douăzeci şi patru de mostre. Prin urmare, toată lumea se distrează.

Soldaţii manevrează arcanele cu îndemânare îndelung exersată. Unealtă concepută pentru manipularea animalelor, arcanul este un băţ extensibil din metal, cu un laţ ajustabil la capătul funcţional. Laţul este făcut din mătase de paraşută, armat cu fire din oţel. Îl treci în jurul gâtului flămândului – sau al oricărei alte părţi îţi este la îndemână – şi îl foloseşti ca să ţintuieşti subiectul în loc. În mod normal, manevra aceasta presupune să imobilizezi capul şi ambele braţe ale subiectului, împiedicându-l să-şi mai mişte partea superioară a corpului. Sigur, flămândul continuă să se zbată din răsputeri, dar, dacă nu-ţi vâri mâna în gura lui, nu mai are cum să te muşte.

Însă nu-i mereu uşor să ţii minte această procedură. Flămânzii de aici au fost infectaţi cu mulţi ani în urmă. În tot acest timp, patogenul *Cordyceps* s-a dezvoltat în organismele lor, iar acum suprafaţa pielii le este acoperită cu un strat gros de micelii fungice. Însă nu prezintă niciun pericol: singurul vector de transmitere a bolii este prin fluidele organismului – sânge şi salivă. Însă un instinct adânc înrădăcinat o face pe Khan să se ferească de atingerea acelui trup decolorat şi plin de pete, acoperit cu o crustă cenuşie, ca o blană.

Însă nu poate. Fiecare secundă este importantă. Imediat ce specimenul este imobilizat, fiecare dintre oamenii de ştiinţă se transformă într-un fel de măcelar. Concentrat şi hotărât, John Sealey manevrează fierăstrăul de oase. Akimwe este Domnul Lichid Rahidian şi străpunge cu acul hipodermic vertebra L5, fără să se mai deranjeze să bată la uşă. Penny se ocupă de epidermă – aşezată între cei doi bărbaţi, mişcă din racleta micuţă din plastic, de parcă ar ţese la un război vechi.

Şi Khan?

Khan feliază creierul.

În acest context, bucăţile de creier ar trebui să fie cele mai bune, deşi nu par. Mai degrabă seamănă cu un fel de brânză descompusă, complet uscată şi având cam doar o treime din volumul normal, înfăşurată în materie fungică, foarte asemănătoare cu nişte pânze de păianjen, groase şi încâlcite. Însă nu ia tot creierul. Are nevoie doar de datele penetrării şi densităţii miceliene, pe care le poate obţine în urma unei biopsii.

De îndată ce John îndepărtează toate calotele craniene, Khan bagă în capul fiecărui flămând câte un ac fin, lung de opt centimetri, pe care îl mişcă în diagonală prin *corpus callosum*[7], ţintind ţesutul deshidratat şi bolnav de dedesubt.

De centura de la brâu îi atârnă câteva canistre metalice. Probele pe care le ia se potrivesc perfect în ele, etanşându-le înainte ca ea să apuce să pună capacele la loc.

— Am terminat aici, anunţă Khan.

— Şi eu, spune Akimwe.

— O clipă! murmură Penny.

Trece de mai multe ori racleta peste un umăr, de parcă trupul cuprins de spasme al flămândului ar fi doar o bucată de unt, proaspăt scoasă din frigider.

— Gata! spune şi ea, deşertând atentă spuma cenuşie în ultimul vas gol. Am terminat şi eu.

John Sealey face către McQueen semnul că totul este în regulă – unindu-şi vârfurile arătătorului şi degetului mare. Încearcă iar să vorbească pe limba locotenentului, intenţie oarecum înduioşătoare, însă complet inutilă. McQueen nici nu se uită la el.

Plus că acum, că a apărut Carlisle, el este ofiţerul cu cel mai înalt grad, nu McQueen.

— Am terminat, domnule colonel, spune Khan, nedorind să corecteze gafa lui John, deşi nu o tolerează.

Îl respectă pe colonel, iar datoria pe care o are faţă de el transformă acest sentiment în ceva mult mai greu de definit. În timp ce atitudinea ei pentru McQueen, care îi păzeşte zilnic viaţa, este cumva mai stângace: un amestec de teamă, admiraţie şi uşoară repulsie. Locotenentul este foarte, foarte bun în ceea ce face. Numai că ea nu se poate împăca în întregime cu ce face el.

— Retragerea! le ordonă Carlisle. Încolonaţi-vă când vă auziţi numele!

Îi cheamă înapoi acasă şi ei îl ascultă. De când a apărut lângă ei, nu şi-a lăsat capul în jos nici măcar o dată, nu s-a ascuns nici măcar o dată. Stă cu ochii aţintiţi în vale, la flămânzii care încă mai mănâncă din cerb. Însă, indiferent câte riscuri îşi asumă colonelul în ceea ce îl priveşte, cu ceilalţi membri ai misiunii se poartă extrem de protector. Îi scoate de acolo în ordine: oamenii de ştiinţă şi trofeele lor cu greu obţinute, înconjuraţi de soldaţi – aidoma unei flori delicate într-un culcuş de ciulini.

Când ajung pe culme, Elaine Penny se uită nedumerită înapoi în vale.

— Ce e? o întreabă Khan.

— Ciudat! răspunde Penny. Mi s-a părut că văd…

Şi întinde mâna să arate direcţia.

— …nişte copii.

— Flămânzi?

— Nu. Nu ştiu.

— Cine altcineva să fie acolo? Junkerii au mai multă minte.

Penny se încruntă, apoi ridică din umeri:

— Probabil.

Se întorc la *Rosie.* Khan merge lângă colonel, adică în spatele celorlalţi, pentru că, deşi se sprijină în baston, mersul lui pieziş şi clătinat nu este deloc rapid. Îi ajunge doar până la umeri acestui bărbat înalt şi foarte slab, parcă cioplit în lemn de vânturile mai multor zeci de bătălii. Chipul lui – cu maxilar pătrat şi nas lung şi ascuţit ca prora unei corăbii; cu ţeasta cheală, încadrată de două porţiuni cu păr cărunt şi rar – este la fel de impunător ca al cerbului. Şi atât de retro, că poate stârni râsul. Se uită în jos spre ea, trecându-şi în cealaltă mână bastonul Derby (la fel de atemporal ca figura lui).

Se cunosc de multă vreme – mult înainte de cele două sute şi ceva de zile trecute din această expediţie –, aşa că îşi dă seama că doctoriţa este supărată. Dar interpretează greşit motivul.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de doctorul Fournier, Rina, îi spune el.

Şi continuă, văzând că ea nu-i răspunde.

— Ai comis o infracţiune şi el are impresia că ar transmite un semnal greşit dacă s-ar preface că nu s-a întâmplat nimic. Dar nu te poate scoate din misiune şi, din moment ce acum îi este imposibil să supună cazul tău conducerii din Beacon, nu are la îndemână nicio altă sancţiune.

Khan cunoaşte toate argumentele acestea. Nu moare de nerăbdare să fie interogată de cei din Beacon, dar nici nu-i este frică. Vrea doar să se termine

odată. Însă colonelul tocmai ce a abordat acest Subiect Tabu. Şi acum ea se gândeşte la neputința lor de a lua legătura prin radio cu cineva şi la ce anume ar putea să însemne asta. Şi ştie că trebuie să se smulgă din spirala acestor gânduri înainte să cadă pe pământ şi să explodeze într-un nor urât mirositor, de angoasă existențială.

Au ajuns printre copaci, iar soldații s-au strâns în jurul lor, încordați şi vigilenți. Vizibilitatea este foarte proastă aici. Oricând s-ar putea năpusti la ei un flămând. Nici pe sunete nu se mai pot bizui, pentru că s-a întețit vântul şi freamătul copacilor se aseamănă urletelor răguşite ale unor suporteri de pe un stadion îndepărtat. Khan simte mireasma suavă a florilor sălbatice, care nu reuşeşte însă să acopere izul de putregai. Universul s-a dat cu puțin parfum pe rănile lui cangrenate.

Colonelul Carlisle înțelege că n-a ghicit. Aşa că încearcă din nou.

— Ți s-a părut o cruzime, spune el. Ce am făcut adineauri. Când am lăsat cerbul să-i atragă pe flămânzi.

— Ba nu! protestează Khan.

Însă se ascunde în spatele semanticii. I s-a părut un lucru urât şi ea nu-l poate asocia pe colonel cu urâțenia.

— Eram pregătită pentru altceva, atâta tot, minte ea pe jumătate. Am fost luată prin surprindere.

— M-am gândit la pierderi, Rina.

— Și eu.

— Dar tu te referi la cerb. Eu vorbesc despre gloanțe.

— Gloanțe?

— În Beacon există un depozit plin cu gloanțe aduse din toate părțile. Cât să ne ajungă ani buni. Chiar zece, aş zice eu dacă m-ai pune să estimez. Poate puțin mai mult. Însă acum nimeni nu mai fabrică gloanțe. Nu atât de bune. Fiecare cartuş din încărcătoare, fiecare foc tras de soldații noştri este o minune a tehnicii dintr-un stoc finit, care se diminuează pe zi ce trece.

Colonelul îşi leagănă mâna, descriind o balanță înclinată.

— În conformitate cu această logică, fiecare foc tras schimbă şansele noastre de supraviețuire ca specie. Oare copiii noştri se vor lupta cu sulițe? Cu arcuri şi săgeți? Cu pari ascuțiți? Nici măcar o salvă de gloanțe nu-ți garantează că vei doborî un flămând. În majoritatea cazurilor parcă nici nu realizează că au murit. Asta până îi consulți tu, desigur.

Îi aruncă un zâmbet fugar, ca să o avertizeze că ultimele lui cuvinte sunt o glumă, nu o critică la adresa ei. Teoria Caldwell, conform căreia decesul

sinelui survine în momentul contaminării, este larg acceptată în Beacon, cu toate că nu a fost niciodată demonstrată în mod satisfăcător. Cealaltă ipoteză – înspăimântătoare, dar deloc neplauzibilă – spune că flămânzii prezintă un fel de sindrom de dezaferentare[8], marginalizat însă de patogenul care s-a instalat în sistemul lor nervos. Oare ce simți atunci când sufletul se uită pe furiş printre draperiile cenuşii şi pătate, în timp ce trupul îşi sărbătoreşte libertatea prin măceluri haotice?

Khan se încăpățânează să creadă în viitor, în faptul că va exista un viitor. Dar câteodată prezentul o sperie şi îi distruge speranțele. Pe vremuri era o lume în care lucrurile aveau cât de cât sens, cât de cât stabilitate. Dar specia umană a aruncat lumea aceea, a lăsat-o în urmă fără să se mai sinchisească de ea. Iar acum nu o mai găseşte nimeni şi nimeni nu ştie cum s-o reconstruiască. Entropia este din ce în ce mai mare. Atât în plan global, cât şi în planul personal al doctoriței.

Colonelul a asigurat-o că nu are motive de îngrijorare, însă, în calitate de membru al echipei ştiințifice, ea trebuie să-i dea raportul comandantului civil, nu celui militar. Şi nu are de unde să ştie cum ar putea reacționa doctorul Fournier. De cele mai multe ori nici el însuşi nu ştie.

Au ajuns la perimetrul taberei. Carlisle îi ordonă lui McQueen să dezactiveze senzorii de mişcare. În scopul acesta, locotenentul foloseşte canalul de comandă al walkie-talkie-ului (încă funcțional, dovedind astfel că tăcerea Beaconului nu poate fi explicată printr-o oarecare defecțiune mecanică). Există trei feluri de senzori, bine ascunşi prin tufele înalte de grozamă şi scaieți. Pe de altă parte, capcanele cu dinți ascuțiți şi rețelele de sârmă ghimpată sunt lăsate la vedere. Flămânzii aleargă spre prada lor întotdeauna în linie dreaptă, aşa că nu are niciun rost să se apeleze la subterfugii.

Acum echipa vede drumul din față. O fâşie de asfalt, spartă cu încetinitorul de buruienile care se târăsc la suprafață din adâncuri. Soldații împreună cu oamenii de ştiință au curățat manual o porțiune cam de treizeci de metri lungime, ciopârțind cu macetele rugii şi ciulinii. În centrul locului pe care l-au eliberat astfel, se află *Rosalind Franklin* – o cloşcă blindată, aşteptându-şi puişorii.

Cloşcă? Samrina Khan comite mereu greşeala de a o personifica şi nu-i place deloc asta. O zăpăceşte numele dat monstrului blindat, de culoare kaki. Totodată, numele[9] acesta este o dovadă deloc subtilă a dăruirii tăcute a oamenilor de ştiință care schimbă lumea şi nu primesc niciun fel de premii

strălucitoare. Însă, oricare i-ar fi numele, *Rosie* nu este decât copilul nelegitim ieşit din împreunarea unui camion cu remorcă cu un tanc. Partea din faţă îi este împodobită cu un berbec din oţel, în formă de „V”, menit să funcţioneze ca un plug de locomotivă cu aburi. Pe acoperiş, o mitralieră grea şi un aruncător de flăcări împart aceeaşi turelă. Laturile lui *Rosie* sunt protejate cu plăci groase de câţiva centimetri, iar pe abdomen are şenile late şi negre. Nu există niciun lucru în această lume post-lapsarianistă[10] peste care ea să nu poată trece, pe care ea să nu-l poată străpunge sau să nu-l poată arunca în aer.

Însă acum *Rosie* îndeplineşte doar rolul de bază pentru operaţiunile echipei, pierzându-şi înfăţişarea războinică şi luând una domestică. Sasul a fost complet extrudat, dublându-se aproape spaţiul dinăuntru. Lonjeroanele îi oferă stabilitate în cazul oricăror situaţii de presiune externă, din orice direcţie, cu orice viteză. Nu se va mişca nici măcar în toiul unui uragan sau – mai la obiect – în cazul unui atac în masă. Chiar dacă s-ar năpusti asupra lui *Rosie* o biomasă haotică de mii de flămânzi, aceştia doar s-ar lovi de ea şi s-ar retrage, fără să-i provoace nicio stricăciune.

S-au lovit. S-au retras.

McQueen vrea să deschidă sasul. Apasă iritat tastele, însă doar din a treia încercare îi reuşeşte introducerea codului corect al zilei. În ultima vreme, sasul ăsta a cam început să-i scoată din minţi. Montat la uşa din mijloc, el seamănă cu o cabină supradimensionată de duş, cu aspect destul de fragil, dar construit dintr-un plastic foarte rigid şi foarte robust. Regulamentul cere să nu fie mişcat atunci când vreo echipă se află pe teren. Degeaba, însă. În momentul de faţă nu se mai teme nimeni că ar putea să aducă în interiorul lui *Rosie* cine ştie ce toxine sau agenţi biologici. Acum ştiu ce este patogenul care declanşează foamea şi mai ştiu şi cum circulă, cum se transmite. Sasul ar trebui să-i apere împotriva unui pericol care nu există. Aşa că, înainte de orice altceva, reprezintă o atitudine, un deget neputincios ridicat în faţa apocalipsei.

Plus că în el nu încap decât şase persoane. Prin urmare, este nevoie de două cicluri ca să poată intra toţi. Primii sunt oamenii de ştiinţă, cu eşantioanele lor. În fond, acesta este scopul misiunii. Soldaţii rămân afară, cu armele pregătite, până când uşile glisante se deschid din nou şi este rândul lor să intre.

În *Rosie* sunt aceleaşi linii de demarcaţie. Oamenii de ştiinţă se retrag în spaţiul rezervat laboratorului, care se află în spate. Soldaţii se duc în

cabinele din față. Ca la un bal din anul întâi de liceu, când fetele şi băieții se refugiază în părțile opuse ale sălii de sport şi nimeni nu îndrăzneşte să intre pe ringul de dans. Numai că, în această analogie, ringul de dans este zona din mijlocul lui *Rosie,* unde nu se află absolut nimic, cu excepția sasului şi a scăriței pe care se ajunge la turelă.

Khan îşi depozitează eşantioanele în frigiderul special. Bineînțeles că nu vor rămâne prea mult acolo, numai că ea va lipsi de la dezmățul de secționare, aranjare pe lamele şi cercetare la microscop. Trebuie să fie în altă parte.

Trebuie să dea ochi cu inchiziția.

Carlisle se află acum în sala maşinilor, situată şi mai în spate decât laboratorul. Regulamentul, care este ceva real şi esențial pentru colonel, îi cere să ia legătura cu comandantul civil de îndată ce se întoarce de pe teren; iar doctorul Fournier şi-a transformat în birou sala maşinilor – o încăpere mititică, jalnică şi sufocantă.

Mai demult, Khan l-a întrebat pe Carlisle cum de poate suporta una ca asta. Tocmai el, un om care a condus brigăzi în luptă, să fie obligat să-i dea raportul – ba chiar să ceară părerea – unui oarecare amploaiat nevrotic. Care-i logica? Mai cu seamă acum, în tăcerea asurzitoare a aparatului de radiorecepție, când toată lumea se întreabă dacă nu cumva a căzut şi Beaconul şi, odată cu el şi cu tot restul lumii normale, dacă nu a dispărut şi sensul misiunii lor. Carlisle a evitat cu o glumă răspunsul la întrebarea ei. Khan nu mai ține minte care a fost poanta, parcă ceva despre lanțul ierarhic care nu-i tocmai un lanț. Ba da, este. Mai ales dacă permiți mai-marilor zilei să-i ataşeze şi un lacăt.

John Sealey îi aruncă priviri îngrijorate, dar nu poate face mai mult de atât în văzul celorlalți. Iar ceilalți *chiar* stau cu ochii pe ei. După mai bine de o jumătate de an pe teren, nu le-au mai rămas prea multe subiecte de conversație. Iar Khan reprezintă o enigmă tulburătoare pentru oamenii de ştiință şi, probabil, o sursă de bancuri porcoase pentru soldați. Însă nu o deranjează. A fost nevoită să îndure lucruri mult mai rele.

Totuşi, este ceva ce o sâcâie şi este pe punctul de a-şi da seama despre ce anume e vorba, când apare din nou colonelul.

— Rina, îi spune el. Domnul doctor Fournier ar dori să te vadă.

Desigur că doreşte.

— Deocamdată avem cam multă treabă cu probele noi, zice Khan. Trebuie să le pregătim. Suntem contracronometru. Nu pot să mă duc mai

târziu la el?

Carlisle clatină din cap.

— Acum, te rog, spune el. Nu durează mult, dar acum trebuie să vii cu mine, doamnă doctor Khan.

Doamnă doctor Khan. Cât formalism! Dar nu o tratează cu adversitate, ci doar doreşte să o prevină. Nu lăsa garda jos, nu te relaxa! Încă mai ai multe de pierdut!

Iar ea nu-l poate contrazice.

VI

Când l-a cunoscut pe colonelul Carlisle, Samrina Khan l-a detestat din toată inima. Acum îi este jenă pentru asta, mai cu seamă pentru că ştie că în filmele romantice ura la primă vedere prefigurează o poveste de dragoste. Însă nu vede în colonel un posibil iubit, aşa cum nici în tatăl ei nu a văzut unul – şi, dacă stă să se gândească mai bine, Carlisle seamănă cu tatăl ei şi în multe alte privinţe. Este un bărbat sever. Un bărbat care nu-şi exprimă emoţiile. Un bărbat de o exagerată onoare.

Însă, la acea primă întâlnire, i-a amintit mai mult de Taz, personajul din vechile desene animate ale fraţilor Warner – veşnic măcinat de o furie fără obiect.

Se afla la Londra. La Centrul pentru Biologie Sintetică, din cadrul Colegiului Imperial. Lucra la un model epidemiologic pentru boala foamei, cu ajutorul căruia guvernul i-ar fi putut anticipa răspândirea, cu o precizie mai mare de 90%. Însă lumea i-o luase înainte şi începuse deja să se destrame.

Fortăreaţa America{11} încă stătea în picioare sau măcar încă mai transmitea programe la radio şi televizor. Însă majoritatea acestora conţineau numai declaraţii aiuristice despre robusteţea recent relocatului guvern federal, care acum funcţiona în Munţii Sangre de Cristo, din sudul statului Colorado. Adică la trei mii trei sute cincizeci şi doi de metri altitudine şi bucurându-se de aerul proaspăt al înălţimilor! Însă emisfera sudică era deja mută, iar Europa se făcea sul, de la est către vest, aidoma unui preş ieftin. Tunelul care traversează Canalul Mânecii fusese umplut cu şaptezeci de mii de tone de ciment, cantitate ce poate părea mare, dar care s-a dovedit a fi prea mică şi prea târziu descărcată acolo.

Pentru că flămânzii erau acolo. Oriunde ai fi încercat să stabileşti linia de hotar, ei deja trecuseră peste ea.

Khan îşi imaginase mereu că Londra avea să fie ultima redută. Atunci când te retragi, te retragi dinspre ziduri către donjon, către sanctuar. Aşa că a luat-o prin surprindere ordinul de evacuare a oraşului. Se vede treaba că sanctuarul purta numele de cod Beacon şi era o tabără fortificată de pe coasta de sud, între Dover şi Brighton. Toate ministerele trebuiau să se mute imediat acolo. Probabil că o tabără fortificată era mai uşor de apărat decât o

metropolă întinsă pe o mie cinci sute cincizeci şi patru de kilometri pătraţi şi în care intrau nouă autostrăzi importante.

La vremea respectivă, toţi doctorii rămaşi în viaţă deveniseră deja angajaţi ai guvernului, iar contractele lor private fuseseră anulate sau preluate de stat. Şi Khan a fost inclusă în grupul acestor „funcţionari guvernamentali". I s-au dat un punct, o dată şi o oră de întâlnire şi i s-a spus să îşi ia cu ea o singură valiză şi un singur bagaj de mână.

S-a apucat imediat de treabă. Modelul era aproape gata şi nu exista absolut nicio garanţie că va avea un computer la care să lucreze atunci când va ajunge în locul acela cu „nume de cod: La Mama Dracului". Pe măsură ce birourile din jurul ei rămâneau fără ocupanţi, ea muncea cu şi mai mare determinare. Ba chiar aprecia liniştea din jur. Nimic nu-i mai distrăgea atenţia. De trei săptămâni dormea pe canapeaua din birou, ca să nu mai fie nevoită să se aventureze pe străzile pline de pericole şi înspăimântător de tăcute. Se hrănea doar cu supă de linte de la conservă şi cu chipsuri.

Până când a apărut colonelul şi a scos-o de acolo sub ameninţarea armei.

Mă rog, povestea cu „ameninţarea armei" este cam exagerată. Dar colonelul avea armă. Şi avea şi soldaţi. Şi era într-o stare de furie abia stăpânită. Şi i-a spus că, dacă nu vine cu el de bunăvoie, o va aresta şi o va lua de acolo în cătuşe.

Khan i-a zis să se ducă la dracu' şi a continuat să introducă datele în computer.

Carlisle nu glumea. A scos cătuşele. Doi soldaţi solizi au smuls-o pe Khan de la biroul ei, de la datele ei şi, cu toate strigătele ei de protest, nu i-au permis nici măcar să-şi facă o copie de rezervă. Nu mai exista internet de multă vreme, aşa că toată munca ei de luni întregi a rămas acolo, iar ea a fost dusă cu forţa în Sud.

Însă doctoriţa era destul de cinstită ca să recunoască faţă de sine – la un moment dat – că nu pierduse mare lucru. Studiul ei nu avea nicio valoare. Cele mai pesimiste scenarii deveniseră deja realităţi. Se agăţase de tabelele şi modelele ei aşa cum se agaţă un copil de păturica lui preferată. Însă tot o enerva la culme faptul că fusese răpită – chiar dacă spre binele ei.

Nu reţinuse imediat numele colonelului, însă auzise despre Pompier. Toată lumea auzise. Bărbatul care incendiase jumătate din comitatul Hertfordshire, care aruncase mai multe bombe cu napalm deasupra comitatelor din jurul Londrei decât aruncase America în tot Războiul din Vietnam, dar fără să-i afecteze în vreun fel pe flămânzi. Chiar arăta ca un

om în stare de aşa ceva. Prin urmare, Khan avea toate motivele să-l deteste, chiar dacă nu i-ar fi şters un an din viaţă printr-un simplu gest al mâinii.

Însă ura ei s-a mai temperat în timpul cât au străbătut Londra. Nevoit să o ia pe Khan, alături de alte două persoane de la Colegiul Imperial, colonelul s-a abătut cu peste trei kilometri de la drumul lui. Şi nu a ajuns în timp util la întâlnirea cu vehiculul care trebuia să-i scoată din oraş. Aşa că au trebuit să meargă pe şoseaua Westway până în cartierul Hammersmith, unde să se alăture altui convoi de refugiaţi. Pe drum s-au întâlnit de trei ori cu flămânzii. Iar a treia oară au fost câtă frunză şi iarbă. Împreună cu oamenii lui, colonelul ţintea doar la genunchi, pentru ca atacatorii din primul rând să se prăbuşească şi să formeze o baricadă în faţa celor care veneau din urmă.

N-au mai găsit convoiul pe care îl căutau. Sutele de oameni şi zecile de maşini dispăruseră pur şi simplu într-un oraş, o lume care îşi mistuise istoria şi revenise la stadiul de junglă. Colonelul Carlisle şi-a organizat propriul convoi din maşinile şi camioanele pe care le-a mai putut găsi. Au pornit către sud.

— Cinci săptămâni de marş, a spus unul dintre soldaţi, îngrozit şi exasperat. Nu se opreşte niciodată. Spune că o să ne săturăm de somn când o să fim morţi.

Gând puţin cam prea optimist pentru zilele acelea.

Au fost printre ultimii oameni care au reuşit să iasă din Londra. Şi au început călătoria de coşmar spre coastă.

Mai târziu, Khan a aflat despre Carlisle că dăduse foc comitatului Hertfordshire împotriva voinţei sale şi că raportase şefilor de stat-major opoziţia lui faţă de acea acţiune. Însă ei i-au zis să îndeplinească ordinele şi el s-a supus. După care a demisionat din funcţie, dar ştabii armatei i-au forţat mâna până când a acceptat să-şi reia îndatoririle şi apoi l-au pedepsit pentru gestul său, numindu-l responsabil cu evacuarea, în timp ce ei stăteau liniştiţi în sala de consiliu din Beacon, mutând de colo până colo jetoanele pe hărţi.

De aici izvora furia colonelului: din discrepanţa dintre ordinele primite şi situaţia de pe teren. Din nesfârşitele ocazii ratate şi greşelile care ar fi putut fi evitate. Incendiile au omorât doar oameni nevinovaţi şi au distrus drumuri importante. Ar fi trebuit ca Londra să fie evacuată pe calea aerului, însă armata nu voia să le pună la dispoziţie elicopterele pentru că acestea erau alocate – pe hârtie! – unităţilor militare de luptă. Majoritatea deciziilor veneau cu întârziere de zile sau chiar săptămâni.

Însă Carlisle a executat toate ordinele primite, inclusiv pe cele proaste. Khan s-a întrebat încă de pe atunci ce anume l-ar putea face să renunțe la obiceiul acesta, având în vedere că sfârşitul lumii nu fusese de ajuns.

Aceeaşi întrebare îi trece prin minte şi acum, când îl urmează în sala maşinilor. Când îl vede salutându-l ca la carte pe individul ăla de nimic, tolănit în unicul scaun din încăpere. Alan Fournier. O băşină slobozită din uriaşul intestin al Beaconului. Un ins ale cărui carențe în calitate de savant şi de ființă omenească sunt egalate doar de o capacitate nemărginită pentru…

Cuvântul spre care se îndreaptă Khan este *supunere,* însă nu vrea să admită niciun fel de asemănare între Fournier şi colonel. Aşa că se mulțumeşte cu *oportunism.* Se gândeşte mai bine şi îl înlocuieşte cu *pupincurism.* Da, este foarte adevărat că amândoi bărbații fac ceea ce li se spune să facă. Dar colonelul are o busolă morală. Doctorul Fournier nu are decât dorința de a-i linguşi pe mai-marii zilei.

Sala maşinilor nu este tocmai o sală, aşa cum nici turela nu este o încăpere. Ci doar un loc unde se fac revizii şi în care abia încape un mecanic. Atât de mic este, încât capota motorului este alcătuită din mai multe panouri, care să fie scoase în etape. Dacă le-ai scoate pe toate odată, n-ai avea unde să le pui şi nici n-ai mai putea să ieşi de acolo.

Însă este suficient spațiu pentru doctorul Fournier, care şi-a înghesuit acolo o măsuță pliantă, pe care o consideră birou. Este aşezat pe scaun în spatele ei. Khan este obligată să stea în picioare. Colonelul nu este obligat să stea nicicum, pentru că Fournier dă scurt din cap spre el, cerându-i să plece.

Cu tot ataşamentul său față de disciplina militară, Carlisle îi pune mâna pe umăr înainte să plece: ca să-i amintească, în caz că ar fi nevoie, că are prieteni dincolo de uşa acestei încăperi.

Fournier se face că nu observă.

— Închide uşa, te rog! îi cere el lui Khan.

Chipul lui slab, ascetic este grav, aproape statuar, plin de conştiința propriei valori. Însă transpirația i-a lipit părul pe frunte, subminând acest efect impozant. Este insuportabil de cald în sala maşinilor, dar Khan este convinsă că Fournier transpiră şi din cauză că s-a tot frământat cu gândul la această discuție, încă de când s-a hotărât să-i pună întrebarea de un milion de dolari *(Eşti gravidă, doamnă doctor Khan, ori ai început să mănânci prea mult? Da sau nu?).*

Preț de o clipă, un sentiment de milă înlocuieşte aversiunea puternică pe care o simte față de comandantul civil. Fournier este măcinat de foarte multe temeri, iar ceea ce face acum le cuprinde pe cele mai multe dintre ele. Îi este teamă ca nu cumva să piardă respectul şi/ sau afecțiunea echipei. Îi este teamă că provocarea aceasta va fi prea puternică pentru el şi că îl va distruge. Îi este teamă să nu pară slab sau crud sau nehotărât. Îi este întotdeauna teamă să nu fie considerat nepotrivit pentru misiunea care i s-a încredințat. Iar, dacă este nepotrivit, atunci teama îl face să fie astfel. Teama îl face să se îndoiască de judecățile lui. Dacă nu ar face nimic altceva decât să-şi urmeze instinctele, ar fi un lider mai bun decât este acum.

Fournier face un gest spre casetofonul portabil de pe masă.

— Trebuie să te anunț că înregistrez discuția noastră, îi spune el inutil. Evident că acum nu putem lua legătura cu Beacon, dar fişierul audio va fi ataşat la dosarul tău.

Asertiune trufaşă în cel mai bun caz – mai cu seamă pentru că se află în inima pustietății scoțiene, la şase sute cincizeci de kilometri distanță de ultima enclavă rămasă în Regatul Unit. La bordul lui *Rosie* sunt computere, însă pe cer nu mai există niciun satelit care să transmită semnalele digitale de la un capăt la celălalt al lumii. Fişierul va rămâne în aparatul portabil până când se vor întoarce acasă, presupunând că mai au unde să se întoarcă. După care, dacă va interesa pe cineva, va fi încărcat pe un server.

Şi uitat imediat, aproape sigur. Dacă încă mai este în stare de funcționare, Beaconul are pe cap probleme mult mai mari. Şefii de acolo ar putea chiar să rezolve una sau două dintre ele, dacă Fournier i-ar lăsa să-şi vadă de treabă. Khan încearcă să nu se mai gândească la asta. Nu vrea să se enerveze: furia o va face să fie neatentă şi ar putea spune vreo prostie.

— Doamnă doctor Khan… începe Fournier.

Dar se pare că nu-i place cum sună, pentru că încearcă din nou.

— Rina! În ultimele săptămâni a devenit imposibil de ignorat faptul că te-ai îngrăşat. În jurul…

Face un gest spre ea şi continuă:

— În jurul taliei. Nu vreau să fiu indiscret, dar soarta echipei este în mâinile mele. Aşa că te-am întrebat ieri dacă eşti însărcinată. Am să te mai întreb o dată ca să-ți înregistrez răspunsul.

Khan nu spune nimic. N-are de gând să-i uşureze situația.

— Eşti însărcinată? întreabă în cele din urmă Fournier, dându-şi seama că ea aştepta să repete realmente întrebarea.

— Da.
— Înseamnă că ai încălcat angajamentul pe care l-ai acceptat şi l-ai semnat atunci când ai fost cooptată în această misiune.
— Ba nu! îl contrazice Khan. N-am încălcat nimic.
— Ai primit aceleaşi ordine ca noi toți. Ai fost de acord, ca noi toți, cu prevederea care spune că membrii echipei nu trebuie să fraternizeze, iar între ei nu trebuie să existe niciun fel de relații de natură sentimentală sau fizică. Ştiai că vei sta pe teren mai bine de un an. Ştiai că o eventuală sarcină ar constitui un dezastru dacă ne-ar obliga să ne întoarcem în Beacon mai repede. Cu toate astea, ai luat hotărârea să-ți satisfaci nevoile sexuale fără să te protejezi.
Să-mi satisfac nevoile sexuale, repetă în gând Khan. Corect! Exact asta am făcut. Împerecherea aia stângace şi frenetică nu a fost decât pentru a ne satisface aceste nevoi. Apropo, cum se face că nu bagi de seamă că doctorul Akimwe i-o trage soldatului Phillips chiar sub nasul tău, în fiecare noapte şi în majoritatea zilelor? În cazul ăsta nu-i niciun risc de sarcină, nu-i aşa? Prin urmare e mai bine să te faci că nu vezi.
— Iar atunci când ai realizat că eşti însărcinată, adică probabil acum câteva luni, nu ai venit să-mi raportezi.
— Nu, recunoaşte Khan. Îmi pare sincer rău.
Ba nu-i pare deloc rău. Sincer. Regretă că a lăsat garda jos. Regretă că nu s-a gândit la consecințe. Dar nu-i pare rău că şi-a ținut secretă sarcina. Acum şase luni erau încă destul de aproape de Beacon şi ar fi putut s-o trimită înapoi. Dar trebuie să fie aici, oricât de greu este. Vrea şi trebuie să facă parte din misiunea aceasta. Dacă se află aici, îl poate apăra pe Stephen, despre care încă mai crede că va juca un rol decisiv – la un moment dat.
Oricum, doctorul Fournier pare să nu-i fi auzit scuzele. Khan se întreabă dacă nu cumva respectă un scenariu pregătit dinainte.
— Aceasta este o abatere disciplinară, Rina, spune el. Şi o voi înregistra ca atare. De asemenea, sunt obligat să-ți cer numele tatălui.
Khan tace.
— Doamnă doctor Khan, trebuie să-mi spui cine este tatăl.
— Ba nu trebuie.
Trage aer în piept. Acum va spune o minciună şi nu-i place deloc. Ar prefera să-i zică de la obraz adevărul doar ca să-i vadă reacția. Însă nu numai de preferințele ei trebuie să țină cont acum. Mai sunt şi alții implicați.

— Eram deja însărcinată când am plecat din Beacon, spune ea. Mi-am dat seama o lună mai târziu şi ai dreptate că ar fi trebuit să-ţi fi zis încă de atunci. Mi-a fost teamă. N-am vrut să fiu răspunzătoare pentru eşuarea misiunii.

Fournier se uită ofensat la ea.

— Ridicol! protestează el. Asta ar însemna că acum eşti în luna a şaptea de…

Urmează o pauză încordată care completează fraza.

— Au şi trecut şapte luni? Da, domnule doctor Fournier. Mulţumesc. Sunt perfect capabilă să număr.

Iar calculul este greşit cu o singură săptămână. Ea şi cu John s-au aruncat unul în braţele celuilalt la câteva zile după plecarea din Beacon. Din cauză că amândoi se simţeau nespus de uşuraţi să fi scăpat din locul acela. Şi s-au lăsat cuprinşi de o stare de derepresie[12] explozivă. Dacă ar fi avut cu ce, poate că s-ar fi îmbătat crâncen în loc să facă ce au făcut.

Fournier se încruntă.

— Este de neconceput… vociferează el şi, pentru că subiectul discuţiei este tocmai concepţia, se bâlbâie din nou.

— Mă voi supune bucuroasă oricăror teste sau investigaţii vei dori să recomanzi atunci când ne vom întoarce, declară Khan.

Este bucuroasă pentru că poate spune asta. Nu există niciun fel de test care să poată rezolva problema şi va risca să se lase anchetată. După cum merg lucrurile, contractul lui Fournier va fi reziliat odată cu încheierea misiunii. Beaconul nu răsplăteşte eşecul.

Comandantul civil este conştient de asta. Dar ce poate face? Teoretic, ar putea da ordin să fie împuşcată, deoarece Adunarea Militară şi guvernul civil din Beacon exercită control comun asupra misiunii. Însă, în afară de această opţiune drastică, nu are alta. Colonelul a avut dreptate. Iar s-o împuşte ar fi o mişcare atât de exagerată şi stupidă, încât nu are cum să se teamă. Deja duc lipsă de personal, plus că nu mai au nici timp, nici idei. Nu-i cel mai bun moment să piardă un membru al echipei şi să-i traumatizeze pe ceilalţi.

Numai că doctoriţa Khan l-a subestimat pe Fournier. Acesta mai are un ultim as în mânecă. De fapt, nu unul, ci patru. Iar mâneca este dulapul cu medicamente. Probabil că a avut de la bun început la el cele patru cutii. Le pune acum pe măsuţa pliantă, ca la un joc de pocher în care a fost servit din prima.

Laminaria[13] – într-o cutie mare.

Oxytocin – tablete.

Misoprostol[14] – supozitoare.

Şi digoxin, într-un flacon mic, din plastic, asemănător cu un spray nazal, de care este ataşată o seringă.

Khan se holbează surprinsă la farmacia asta ambulantă – mai întâi politicos, apoi cu dezgust.

— Glumeşti, spune ea, fără nicio inflexiune în glas.

— Nu, răspunde Fournier. Nu glumesc deloc. Un avort întârziat este singura soluție care…

— Întârziat? Aşa ți se pare?

— …singura soluție care îți poate garanta siguranța şi va permite misiunii să continue să…

Hohotele de râs ale lui Khan îi retează vorbele mieroase.

— Taci din gură! îi spune ea. Dumnezeule! Taci din gură chiar în momentul ăsta!

— Rina! o dojeneşte Fournier, serios ofensat. Mă gândesc doar la binele tău.

Pe ea o pufneşte din nou râsul.

— Atunci, fă bine şi gândeşte-te la binele altcuiva!

Ia în mână flaconul de digoxin şi i-l flutură prin fața ochilor.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la avort? Pe bune? Crezi că nu mi-a trecut prin cap şi varianta asta? În Luton, când eram în şapte săptămâni… imediat după ce am aflat, am luat nişte methotrexat din dulap şi am stat pe marginea patului, cu două pastile într-o mână şi un pahar cu apă în cealaltă. M-am gândit bine la avort, domnule doctor Fournier, şi am refuzat să-l fac. Prin urmare, cum îți imaginezi că aş aştepta până în preajma naşterii ca să înfig un ac în pieptul copilului meu şi să-i provoc un blestemat de atac de cord?

Sunt cuvinte rostite din inimă. Sincere. Însă Fournier mai încearcă un ultim dribling energic. Adoptă o mină sfătoasă şi se apleacă peste masă, ca un judecător care vrea să discute despre înălțimea spânzurătorii şi grosimea funiei.

— Rina, eu sunt singura autoritate de pe *Rosie* până în momentul când vom reuşi să restabilim legătura cu Beacon. Îți sugerez să faci asta atât pentru binele tău, cât şi pentru cel al echipei. Un nou-născut nu va face decât să ne oblige să ne realocăm resursele şi ne va abate atenția de la

misiunea pe care ne-am angajat să o îndeplinim. Prin autoritatea mea, de comandant al misiunii…

— Autoritatea ta încetează acolo unde începe corpul meu, îi aminteşte ea.

— Nu te gândeşti deloc la riscuri, Rina. La riscurile naşterii, iar apoi la cât de greu îți va fi să-ți ții în viață copilul în asemenea condiții. Va trebui să te scot de pe lista de serviciu…

Îl aşteaptă să termine. Însă Fournier începuse să vorbească, fără să ştie cum va încheia. Şi a rămas în pană de idei. Dacă îi spune că nu-i vorba decât despre o înțepătură mică de ac, probabil că ea îi va da cu masa în cap.

Aşa că doctorul aruncă o privire disperată la casetofonul care le înregistrează toate cuvintele pentru posteritate. Şi parcă are un efect terifiant asupra elocinței sale. Era şi timpul!

În cele din urmă, cedează şi îi spune să plece.

— Voi aduce situația ta la cunoştința şefilor din Beacon imediat după ce vor fi restabilite legăturile radio, o avertizează el. Fireşte că te voi proteja cât va depinde de mine, dar decizia finală le aparține. Vor fi urmări serioase.

— Mda, sunt convinsă, spune Khan. Mulțumesc pentru sprijin.

— Nu vei fi exceptată de la îndeplinirea îndatoririlor care îți revin. Iar după naştere, vei primi tot o singură rație de hrană. Nu pot face excepții pentru tine din cauza acestor circumstanțe nedorite şi neautorizate.

Khan iese fără să mai spună ceva, pentru că nici nu ştie ce ar mai fi de spus. Sentimentul de uşurare care o cuprinde odată aflată afară din camera aia de interogatoriu este temperat de nevoia imperioasă de a face un duş, ca să-şi spele tot corpul de conversația pe care tocmai ce a avut-o. Însă, conform planificării, rândul la duş îi va veni abia la ora 4:00 după-amiaza.

În laborator, Akimwe, Penny şi John Sealey pregătesc probele de țesut, prefăcându-se din răsputeri că nu au tras cu urechea la discuția de dincolo de uşa închisă. Khan a ieşit din sala maşinilor, dar acum o lasă puterile. Îşi sprijină trupul – greu şi umflat şi incomod – de peretele din metal rece al lui *Rosie*.

John găseşte un pretext ca să se apropie de ea – chipurile să pună în sterilizator câteva vase Petri[15].

— Hei! şopteşte el, lipindu-şi brațul de al ei. Te simți bine?

— Las-o baltă! îl repede ea. Mă simt foarte bine.

Şi chiar aşa este. Fournier poate să se ducă la dracu'. Dacă vor restabili legătura radio cu Beacon… atunci va fi o altă situație şi se va gândi atunci cum să-i facă față.

Toți aşteaptă momentul acela. Toți cei din laborator şi din cabine îşi țin respirația. Fiecare întrebându-se în sinea lui dacă lipsa veştilor este un lucru…

Stai puțin! *Toți* îl aşteaptă?

Pe Khan o ia brusc cu amețeală când îşi dă seama ce nu este în regulă în scena aceasta. Ce-i lipseşte.

— Unde-i Stephen? vrea ea să ştie. John, unde mama dracului e Stephen?

VII

Stephen Greaves stă nemişcat în aceeaşi poziție pe care a avut-o întreaga după-amiază. Pur şi simplu este cât se poate de fericit: este o fericire construită din observații şi deducții. Creierul lui este un computer. Nimic nu-i poate perturba calculele reci.

Se află în sala pompelor din stația de testare a apei, la capătul de est al lacului. Dar nu este singur, ci înconjurat de flămânzi, care îl vor ataca şi îl vor mânca, dacă prind de veste de prezența lui – adică dacă se va mişca prea brusc sau va face vreun zgomot prea puternic. Nu-l vor detecta după miros: îl protejează gelul blocant cu care s-a uns pe tot corpul.

Pe Greaves nu-l deranjează prea tare că stă nemişcat de atâta vreme. Şi-a perfecționat abilitatea aceasta încă de când abia împlinise treisprezece ani, adică acum doi ani, când doamna doctor Khan l-a anunțat că numele lui se află pe lista lungă pentru echipa de pe *Rosalind Franklin.* Îşi dorea foarte mult să-i poată studia îndeaproape pe flămânzi, aşa că şi-a format singur deprinderile necesare. Fireşte că simte şi el presiunea, însă foarte vag şi la limita exterioară a percepțiilor lui. Nu-i prea rău. Şi-a ales o poziție care îi solicită la minimum brațele şi picioarele – lângă un perete de care să se poată sprijini atunci când oboseşte. De asemenea, poate estima timpul trecut după informațiile înregistrate la periferia simțurilor, pe care le consultă din când în când, fără prea mare grabă. Numără secundele într-un fel de subrutină mentală, aşa cum s-a învățat să facă încă de când avea doar zece ani.

Ştie că va trebui să plece curând de acolo. Ştie că se apropie de limită. Şi-a setat alarma. Când calculatorul său interior va ajunge la 108.000 – ceea ce înseamnă că vor fi trecut aproximativ trei ore –, va primi semnalul de plecare. Face lucrul acesta din două motive. Primul este temperatura ambiantă. Când aerul din jurul lui se va răci, flămânzii îi vor înregistra prezența – o pată fierbinte, anormală în răcoarea serii. Şi îl vor descoperi după căldura animală pe care o emană.

Celălalt motiv este că absența lui va fi remarcată dacă va rămâne prea mult aici. Iar acesta ar fi un lucru rău. Lui Greaves nu-i place să vorbească cu oamenii – cu excepția doamnei doctor Khan şi (uneori) a colonelului Carlisle. Îi place şi mai puțin când oamenii din jurul lui sunt supărați sau furioşi.

Îşi doreşte doar să i se permită să-şi asume riscuri fără discuții, fără să fie nevoit să se justifice. A venit aici ca să-i poată studia pe flămânzi în starea lor latentă şi are atât de multe lucruri de analizat. Nemişcarea lor, tăcerea lor au o mulțime de înțelesuri.

Ieri Greaves a venit prima oară la stația de testare a apei şi a fost încântat de cele descoperite aici: o mare aglomerare de flămânzi într-un spațiu închis – situație extrem de periculoasă, dar (din punctul de vedere al culegerii de informații) extrem de ofertantă. A putut să-i observe o oră din timpul pe care trebuia să-l folosească la analizarea acidității solului, sarcină trecută în dreptul numelui său în jurnalul de bord. Ceilalți membri ai echipei ştiau că se află în siguranță, în perimetrul defensiv din jurul lui *Rosie.*

Astăzi s-a expus unui risc şi mai mare. Fără să ceară permisiunea nimănui, s-a strecurat afară din *Rosie* imediat după plecarea echipei ştiințifice şi a gărzii ei militarizate. Domnul doctor Fournier era la bord şi l-ar fi putut observa, dar lui Greaves i se părea puțin probabil. În cea mai mare a timpului, domnul doctor Fournier preferă să fie singur (în privința aceasta colonelul seamănă cu el) şi reuşeşte să se izoleze chiar şi în spațiul îngust al laboratorului mobil.

Greaves nu a avut nevoie decât de douăzeci de minute ca să ajungă la stația de testare a apei. Ar fi putut să alerge şi ar fi ajuns mai repede, însă alergatul prezenta două riscuri. Primul: orice flămând l-ar fi văzut ar fi ieşit din starea de letargie şi ar fi început să-l urmărească. Al doilea: gelul blocant care-i ascunde mirosul – gel pe care el însuşi l-a inventat şi l-a oferit apoi autorităților din Beacon ca să fie produs pe scară largă – s-ar subția şi, în cele din urmă, şi-ar pierde proprietățile din cauza transpirației excesive.

Aşa că s-a dus agale până la stație, s-a furişat în sala pompelor mai încet decât un melc care se târăşte pe o frunză de varză şi acolo se află şi acum. Sala pompelor este un amfiteatru natural, care coboară abrupt spre un rezervor central unde, în vremurile de demult, se înmagazina apa extrasă din lac până când îi erau testate alcalinitatea şi poluanții. La un moment dat s-a prăbuşit tavanul, aşa că de acolo se vede cerul.

Este ticsită de lume: oameni nemişcați şi muți, cu capetele plecate sau înclinate într-o parte şi cu brațele atârnându-le moi pe lângă trup. Ai putea să crezi că mecanismele lor interne s-au oprit definitiv, numai că impresia aceasta nu este deloc corectă – ba este chiar foarte periculoasă. Greaves ştie că flămânzii sunt foarte încordați şi foarte irascibili. A avut mare grijă ca nu

cumva să-i atingă din greşeală când s-a strecurat printre ei până la locul lui. Iar acum are mare grijă să se ferească de privirile lor încețoşate.

Flămânzii par la fel de nemişcați ca statuile. Însă, dacă petreci suficientă vreme în compania lor, ajungi să-ți dai seama că imobilitatea lor nu este absolută. Sunt bine cunoscute reacțiile lor la sunete, mişcări şi mirosuri, dar Greaves a descoperit şi alți stimuli la care se mai întâmplă să răspundă. Un vânt puternic îi face să se întoarcă şi să-şi încline capetele ca să recepționeze cât mai bine fluxul de informații olfactive. Căldura excesivă îi face să caşte gurile, probabil ca să-şi regleze temperatura. Şi (aceasta este o descoperire de dată recentă, pentru confirmarea căreia Greaves şi-a pierdut toată după-amiaza) au comportament heliotropic. Adică urmăresc mişcarea soarelui pe cer, la fel cum fac plantele.

Asupra acestei descoperiri meditează el acum, uitându-se la flămânzi. Oare este o încercare de declanşare a unui proces de fotosinteză din partea agentului patogen, impregnat până la refuz în sistemul nervos al acestor sărmane creaturi? Nu, asta este aproape imposibil. *Cordyceps*-ul nu este o plantă, ci un fungus, un organism inferior. În toate specimenele pe care le-a examinat nu a găsit nicio celulă care să conțină cloroplaste[16]. În plus, se hrăneşte prin intermediul gazdei şi nu are nevoie să facă niciun alt efort.

Prin urmare, este posibil ca flămânzii să reacționeze la căldură, nu neapărat la lumină. Greaves îşi spune că acesta este un efect secundar al mecanismului care le permite să vâneze pe timp de noapte, urmărind căldura emanată de organismul viu al victimei lor. Tot aşa urmăresc şi soarele – de parcă ar fi bun de mâncat.

Fascinant punct de vedere, însă nu are timp să-l analizeze mai amănunțit. Pentru că i se declanşează alarma din minte. A expirat timpul – pe care el singur şi l-a stabilit – şi trebuie să plece.

Trebuie să *înceapă* să plece. Pentru că manevra va dura destul de mult. Este obligat să se mişte foarte încet, ca să nu fie observat de flămânzi. Se întoarce, lent, foarte lent, până ajunge cu fața la uşa pe care a intrat. Face un pas spre ea. Apoi încă unul. Paşi foarte mici, aproape fără să-şi ridice tălpile de pe sol. Este ca un balon scăpat din mâna unui copil şi purtat mai departe de adieri inexistente.

Însă, chiar înainte să ajungă la uşă, chiar înainte să se strecoare pe ea, să ajungă la scara din cealaltă parte, vede ceva ce-l opreşte din drum.

O mişcare.

Mult spre stânga şi sub nivelul ochilor. E cât pe ce să se întoarcă. Cât pe ce să se uite.

Acolo nu ar trebui să se mişte nimic sau, măcar, să nu se mişte atât de repede sau de brusc ca să-i atragă atenția. Greaves se înfrânează la timp şi îşi ține cu hotărâre ochii în jos. Însă şi flămânzii se înfioară când sistemul lor senzorial recepționează mişcarea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Greaves începe să se întoarcă. Foarte încet. Durează aproape un minut. Vede imediat ce anume s-a schimbat în încăpere. A mai apărut o persoană. Un copil. De sex feminin şi cu vârsta (nu poate decât să o estimeze) între nouă şi zece ani.

Fetița nu se mai mişcă acum. Şi nici nu se uită spre el. Este la fel de imobilă ca flămânzii adulți şi are pe chip aceeaşi expresie absentă. Ochi gri-deschis, lăsați în jos; gură întredeschisă. Păr roşu şi drept, atârnându-i pe obraji şi ascunzând aproape de tot o cicatrice încrețită care începe deasupra unui ochi, îi traversează obrazul şi se termină într-o cută a gâtului.

Nemişcarea ei este perfect convingătoare, numai că nu a fost aici mai devreme. Prin urmare, ea trebuie să se fi mişcat. Cel mai probabil a ieşit din bazinul central al sălii, acum gol. Dar, la fel de bine, putea să fi apărut din spatele altui flămând. Este destul de micuță ca să fi fost complet acoperită de un trup de adult.

Oare să fi fost tot timpul aici, iar Greaves să n-o fi observat? Greu de crezut. Este singurul copil. Este o anomalie. Ceilalți flămânzi, în acelaşi tip de salopete de lucru, cu acelaşi logo pe buzunarul de la piept, au fost angajați ai acestui complex până în momentul contaminării. Fata ar fi trebuit să iasă în evidență de la bun început.

Plus că este îmbrăcată mai ciudat, dacă stai să te gândeşti că flămânzii poartă doar zdrențele murdare rămase din hainele pe care le purtau atunci când au fost muşcați şi infectați. Pentru că, dacă fata asta este cu adevărat o flămândă, înseamnă că la momentul contaminării era costumată pentru un bal mascat. Peste sprâncene i-au fost trasate linii duble, dar cam neregulate, în albastru şi galben; şi alte două asemenea pe mijlocul nasului. Poartă o cămaşă bărbătească, cu dungi fine, care-i atârnă până la genunchi pe trupul slăbuț, şi este încinsă în talie cu o curea împletită din fâşii de piele maro. De ea sunt agățate zeci de obiecte diferite, care seamănă cu nişte brelocuri. Greaves observă un craniu, un chip zâmbăreț, un picior de iepure, un pantofior. Sub cămaşa largă, fetița este îmbrăcată cu partea superioară a unui costum de scafandru. În picioare nu are nimic. Este desculță.

Să fie o flămândă? Dacă da, atunci nu există nicio explicație pentru faptul că s-a arătat vederii şi apoi a încremenit din nou. Pentru că flămânzii nu cunosc decât două stări: ori stau încremeniți, ori aleargă din toate puterile după hrană. Nu fac niciodată mişcări deliberate pentru ca să se oprească după aceea. Doar oamenii sunt în stare de asta.

Şi invers, dacă fata este om, atunci de ce flămânzii nu-i percep mirosul şi nu reacționează la el? De ce nu se reped asupra ei ca s-o devoreze? Imposibil să fie dată cu blocant. Beacon este unicul loc din toată Marea Britanie unde se produce gelul protector, iar fata asta nu vine din Beacon.

Pe Greaves îl sperie nesiguranța. Chiar şi cea mai măruntă ambiguitate nerezolvată îl face nefericit până în adâncul sufletului, îi dă mâncărimi în creier, îi aduce lacrimi în ochi.

Mâna îi alunecă foarte-foarte-foarte încet până la buzunarul vestei antiglonț. Acolo păstrează un suvenir care-i aduce mângâiere atunci când îl atinge. Îl găseşte şi îl învârte între degete. Un obiect mic, colțuros. Un dreptunghi plat, uşor convex într-o parte. Cu vârful arătătorului, Greaves atinge uşor o grilă micuță de difuzor.

Activează poarta stelară, căpitane, articulează el cuvintele mute.

Stea neutronică în spatele tău.

Venim cu gânduri paşnice de pe Planeta Pământ.

Tableta aceasta din plastic provine de la o jucărie. Are un stoc de douăzeci şi patru de expresii, dintre care cinci nu mai pot fi redate. Însă Greaves le cunoaşte pe toate pe dinafară. Cunoaşte toate intonațiile, toate hârâiturile şi pârâiturile pe care le scoate difuzorul acela minuscul. În momente de criză începe să le recite ca pe o rugăciune. Şi se simte mai liniştit.

La fel se întâmplă şi acum. Însă tot vrea să ştie. Trebuie să clarifice ambiguitatea aceasta înainte de a-i da mintea peste cap, făcându-l să intre în panică. Pentru că panica este un lucru foarte rău în locul acesta.

Recurge la singurul test la care se poate gândi.

— Te văd, spune el, abia mişcându-şi buzele.

În liniştea deplină, şoapta lui ar trebui să fie auzită de fată, dar fără să stârnească simțurile flămânzilor.

Însă fata nu face nicio mişcare. Şi nici nu priveşte în direcția lui. Oare nuanța aceea de gri este naturală sau este provocată de infecție? Greaves este prea departe de ea ca să-şi poată da seama.

— Pe mine mă cheamă Stephen, încearcă el din nou.

Şi din nou nu primeşte niciun răspuns.

Acum face încet un pas foarte mic spre ea, dar se opreşte imediat. Nu se poate hotărî. Dacă se apropie de ea, iar ea se sperie şi fuge de el, va atrage atenția flămânzilor şi va fi răspunzător pentru moartea ei. Pe de altă parte, dacă şi ea este o flămândă, atunci cu siguranță că-i va sesiza mişcarea şi îl va ataca. Îşi asumă un risc uriaş chiar uitându-se la ea atât de mult.

Singurul lucru cuminte pe care îl poate face este să se retragă. Dar, dacă se retrage, atunci nu va afla răspunsul. Iar asta i se pare inacceptabil. Imposibil.

Acționează fără să mai stea pe gânduri. Scoate difuzorul din buzunar. Foarte-foarte-foarte încet.

Nu-i este prea clar ce vrea să obțină cu asta, dar ştie că nu va da înapoi. Mâinile i se mişcă singure: îşi analizează decizia după ce deja a luat-o. Arată fetei cutiuța din plastic roşu, de doar doi centimetri şi jumătate în lățime. O întoarce pe toate părțile.

Încearcă să facă o scamatorie învățată de la soldatul Phillips. În mod normal îi reuşeşte, dar în mod normal mişcările lui ar fi mult mai rapide. Este mult mai greu să distragi atenția cuiva atunci când te mişti cu viteză de melc.

De fapt, nu-i mai greu – este imposibil. Greaves mişcă difuzorul o dată. Încă o dată. Dar nu ar păcăli pe nimeni. Oricine ar şti că îl ascunde acum în palma stângă.

Încearcă din nou, mişcându-şi cu dibăcie (şi foarte-foarte-foarte încet) degetele de la mâna stângă, pentru a masca momentul când strecoară cutiuța în mâna dreaptă. Flămânzii se mişcă puțin. Cu toată prudența gesturilor sale, Greaves nu mai are mult şi îi va trezi. Însă fata tot nu se uită la el, deşi ceva din atitudinea ei pare să sugereze o stare ridicată de alertă. Ceva i-a stârnit interesul, dar Greaves nu-şi poate da seama dacă e vorba despre scamatoria lui sau despre ocazia de a se hrăni cu carnea lui.

Şi nu trebuie să mai continue. Este nevoit să abandoneze scamatoria, ca să nu moară din cauza ei.

Din nou trupul i se mişcă mai repede decât mintea. Prinde între arătător şi degetul mare sfoara care acționează difuzorul şi trage de ea.

În timp ce sfoara se înfăşoară la loc, în tăcerea mormântală a sălii se aude o voce. Vocea lui Captain Power, inginerul galactic, înăbuşită de pumnul lui Greaves, pare a veni de nicăieri.

Trebuie să atingem viteza luminii.

Chipul fetei tresare uşor, ca luminat din interior de o scânteie de surprindere pe care nu o poate reprima la timp.

Greaves a aflat răspunsul. Stupoarea care l-a cuprins îi dă un junghi prin inimă şi îi contractă atât de tare diafragma, că îl doare atunci când respiră.

Şi acum? Ce să facă? Trebuie să o ia pe fată şi să plece amândoi de aici. Trebuie să stea de vorbă cu ea (nu suportă să stea de vorbă cu nimeni, dar copiii nu sunt la fel de înspăimântători ca adulții) şi să afle cine este. Cum de a ajuns aici. Cum de nu-i simt flămânzii mirosul.

Trebuie s-o ducă la *Rosie,* unde va fi în siguranță.

În timpul acesta, natura moartă prinde viață.

Un porumbel intră prin gaura uriaşă unde fusese pe vremuri acoperişul sălii. Zvâcnind cu putere, toți flămânzii ridică frunțile în acelaşi timp, aidoma unor maşini care îşi încălzesc motoarele într-o dimineață geroasă. Îşi întorc capetele, îşi limpezesc ochii.

Porumbelul se aşază pe un grilaj ruginit (i se zicea oțel „inoxidabil" pe vremuri, dar n-ai cum să împiedici de-a pururi contactul cu oxigenul) şi se uită prin încăpere cu ochişorii lui ca nişte mărgele negre. Capul lui cenuşiu, bătând în albastru, se lasă în jos, se ridică repede la loc. Mai mult ca sigur caută ceva de mâncare şi habar nu are că tocmai a devenit o specialitate din meniul de astăzi.

Flămânzii l-au descoperit deja şi îl privesc țintă. Se năpustesc toți ca unul singur. Greaves se vede nevoit să facă şi el acelaşi lucru. Pentru că ajungi să regreți foarte curând dacă nu dansezi la fel ca restul partenerilor.

Aceşti morți vii, aceşti răposați din punct de vedere ontologic sunt extrem de rapizi. Dar şi porumbelul este rapid. În timp ce întreaga sală erupe în jurul lui, el îşi ia zborul şi pleacă pe unde a venit.

Cel mai iute se mişcă fata. Aleargă pe sub pasăre, se încordează şi sare. Se loveşte de pieptul lui Greaves şi se cațără pe el, punându-şi un picior pe brațul lui, iar celălalt pe umăr.

Băiatul îşi înăbuşă țipătul. Nu l-a lovit prea tare. Este atât de uşoară că parcă n-ar avea măduvă în oase, la fel ca porumbelul. Însă nu suportă să fie atins, mai ales când nu este anunțat dinainte. O clipă, are sentimentul că s-a spart balonul care l-a protejat până acum. Şi că a rămas în pielea goală într-un spațiu ostil.

Fata se împinge în el, sare şi se răsuceşte în aer.

Întinde mâna şi prinde pasărea din zbor.

Apoi aterizează pe muchia unui zid, sub cerul liber. Îşi încordează picioarele pe betonul neted. Se agaţă cu mâna liberă de un stâlp de susţinere rămas descoperit atunci când s-a prăbuşit acoperişul. Pivotează sprijinindu-se în mâna aceea şi gata.

A dispărut.

O secundă mai târziu, Greaves aude zgomotul făcut de zbaterea – disperată şi inutilă – a aripilor porumbelului. O secundă după aceea nu mai aude nimic. În timpul acesta scurt, mintea lui a realizat o sinteză stranie a tuturor elementelor cunoscute. Şi parcă a văzut-o pe fată zburând; şi parcă zgomotul auzit era al aripilor ei.

Din păcate, reacţia flămânzilor este mai dramatică decât a lui Greaves. Şi mult mai rapidă, pentru că nu este produsă de niciun gând conştient. Flămânzii se izbesc de baza zidului peste care a sărit fata. Primii încep să zgârie betonul umed ca şi cum ar crede că îşi pot croi drum prin el. Dar imediat sunt împinşi cu putere de cei din urmă. Şi sunt striviţi.

Greaves profită de această ocazie, când nu-l bagă nimeni în seamă, ca să iasă din sala pompelor puţin mai repede decât ar fi cutezat în alte circumstanţe. Urcă nişte trepte metalice şi ajunge în locul unde pe vremuri fusese o parcare. Iar acum este o junglă de buruieni înalte cât un stat de om, cu o singură cărare bătătorită printre ele.

Iar în tot acest timp se întreabă întruna: *Ce* este fata aia? Cum de a putut să treacă printre flămânzi fără să le provoace niciun fel de reacţie? Şi cum de s-a mişcat atât de repede, mai repede chiar decât roboţii aceia făcuţi din carne de om? Cu mare reticenţă, dar cu un entuziasm din ce în ce mai intens, o pune în fişierul din mintea lui într-o categorie în care doar ea este prezentă acum. Pentru că fata aceasta reprezintă o anomalie. Iar anomaliile aruncă în aer vechile teorii şi dau naştere unora noi. Anomaliile sunt deopotrivă periculoase şi magnifice.

Greaves nu se poate abţine. În ciuda tuturor riscurilor, o ia la fugă spre capătul cărării, unde este o bucată mai mare de asfalt, care a reuşit cumva să supravieţuiască invaziei nestăvilite a vegetaţiei. Acolo se află o cabină de pază, cu toate geamurile ţăndări. O barieră, care a fost incapabilă să-şi facă datoria, zace sfărâmată pe jos.

Nici urmă de fată. Însă, dacă în direcţia asta a luat-o, înseamnă că nu s-a putut duce decât într-un singur loc. În vale, la trei kilometri distanţă şi la o altitudine mai joasă cu vreo şaizeci de metri, se află oraşul Invercrae.

Acesta este următoarea destinație din itinerarul stabilit de domnul doctor Fournier, iar echipa ştiințifică va ajunge acolo chiar mâine.

Numai că el nu poate să aştepte atât de mult. Mai cu seamă când îl frământă o problemă atât de importantă.

Aşa că se va duce în Invercrae la noapte.

VIII

Greaves se întoarce la *Rosalind Franklin* pe exact acelaşi drum pe care plecase, făcând abstracţie de ocolul făcut pe lângă o haită de câini sălbatici care mâncau din hoitul unei veveriţe. Membrii expediţiei au văzut pretutindeni asemenea haite, însă, cu toate că nu atacă aproape niciodată oamenii, Greaves tot nu are încredere în sălbăticiunile acelea.

Când se apropie mai mult de *Rosie,* păşeşte cu şi mai mare atenţie. În minte are schema capcanelor şi senzorilor de mişcare şi în conformitate cu ea şi-a ales traseul.

Vine prin faţă. Îl vede în cabină pe domnul colonel Carlisle, care citeşte o carte. Greaves a mai văzut cartea asta zdrenţuită rău de tot: biografia lui Napoleon Bonaparte, scrisă de R.T. Mulholland şi publicată la Wordsworth Editions. Carlisle ridică ochii atunci când Greaves trece pe lângă el şi amândoi se salută dând uşor din cap. Deşi el, personal, respectă cu stricteţe regulamentul, colonelul nu doreşte să devină conştiinţa nimănui. Altfel ar putea sta lucrurile dacă ar avea comanda completă, presupune Greaves. Însă această expediţie are doi comandanţi, care întruchipează actualul statu-quo incert din Beacon, unde guvernul civil pretinde că ar deţine controlul absolut, dar a cărui existenţă depinde de acţiunile şi intervenţiile Adunării Militare. Carlisle este comandantul militar; Fournier este comandantul civil. O confuzie deliberată, care răsuceşte scopul misiunii lor, transformând-o într-o bandă a lui Möbius.

Greaves ocoleşte uriaşul vehicul ca să ajungă la sasul central. Nu are cum să intre fără să fie văzut: sasul este aproape mai tot timpul păzit; şi, chiar atunci când nu este, deschiderea lui din exterior va activa aparate de semnalizare şi alarme atât în laborator, cât şi în cabine.

Dar uite că sasul este deschis. Doamna doctor Khan stă în pragul lui, scrutând neliniştită copacii din stânga şi din dreapta. Când îl vede pe Greaves, se dă la o parte, lăsându-l să intre. El îi observă imediat rigiditatea mişcărilor: doamna doctor este agitată, speriată. Întinde mâna să-l atingă pe încheietura mâinii, dar numai cu degetul arătător. Ei îi dă voie să îl atingă; a făcut în sinea lui un compromis foarte special şi foarte complex, dar numai şi numai pentru ea. Dar doamna doctor Khan îl cunoaşte foarte bine, aşa că nu-şi îngăduie să-l atingă decât cu vârful degetului. Oricât de mică ar fi

suprafața aceasta de contact, i se transmite tremurul din brațul ei. Da, doamna doctor Khan este foarte tulburată.

— N-am pățit nimic, Rina, încearcă s-o liniştească Greaves.

Îi pare atât de rău că şi-a făcut griji din cauza lui că aproape o atinge şi el cu vârful degetului. Dar mâna îi rămâne în aer, incapabilă să ducă gestul până la capăt.

— Văd şi eu asta, spune ea. Slavă Domnului! Dar unde ai fost, Stephen? Iar te-ai dus să faci observații pe cont propriu? De aproape?

L-a prins. Ştiind că o va supăra dacă va răspunde *da,* Greaves încearcă să spună *nu.* Dar începe să se bâlbâie, iar maxilarul i se încleştează pe cuvântul pe care este fizic incapabil să-l rostească.

Disconfortul pe care îl simte față de falsitatea deliberată este egal cu disconfortul lui față de incertitudine ridicat la puterea lui însuşi. Pentru că minciuna spusă aduce nesiguranță în lume. Îi împiedică pe oamenii de lângă ei să vadă o părticică a adevărului – şi toate părțile adevărului sunt la fel de importante. Nu poți să termini un puzzle dacă una dintre piesele lui a fost schimbată cu alta dintr-un puzzle diferit.

— Ştiam eu! exclamă doamna doctor Khan. Stephen, trebuie să încetezi!

El îi aruncă o privire. Doctorița se uită drept la el, cu ochi mari şi strălucitori. I-a spus acum ceva vreme (cinci săptămâni, două zile, şapte ore plus câteva minute şi secunde, pe care le-ar putea calcula, dar nu vrea) că bebeluşul din ea o va împiedica să-şi controleze emoțiile, aşa cum o face în mod normal. Că în ea va fierbe o ciorbă de hormoni care îi va afecta reacțiile. Poate din cauza asta a uitat că lui nu-i place deloc să îl fixeze cineva cu privirea.

— Indiferent ce speri să găseşti, nu merită să-ți sacrifici viața.

Foarte adevărat, fireşte – însă şi foarte banal. Dacă moare, nu va mai putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi numai această misiune împreună cu rezultatele ei justifică riscurile pe care şi le asumă.

Însă toți îşi asumă riscuri. Şi toți au acceptat consecințele logice care decurg din ele. Pentru că, dacă nu vor găsi un tratament pentru boala foamei sau o soluție de imunizare împotriva ei, vor muri *cu toții,* unul câte unul. Uriaşul arbore al omenirii va fi încontinuu tăiat la rădăcină până când va cădea. Până când numărul supraviețuitorilor va fi mult prea mic, iar anomaliile congenitale se vor înmulți şi se vor accentua, iar naşterile vor fi din ce în ce mai puține, până când nu vor mai fi deloc. Din acest motiv

merită să-ți asumi toate riscurile. Din acest motiv a fost trimisă *Rosie* pe teren.

Rosie şi *Charlie.* Numai că *Charles Darwin* nu s-a mai întors acasă. Teoria cea mai răspândită spune că a căzut într-o cursă pe care i-au întins-o junkerii – indivizi sălbăticiți, antrenați să supraviețuiască – şi care apoi au dezmembrat vehiculul, i-au furat toată aparatura şi i-au omorât echipajul. Însă nu se ştie ce s-a întâmplat cu adevărat şi foarte probabil nici nu se va şti vreodată. Nu vor putea decât să declare – atunci când nu vor mai găsi stocuri cu specimene – că *Darwin* a ajuns foarte departe înainte ca nenorocirea să se abată asupra lui.

Aşa că acum a venit rândul echipei conduse de doctorul Fournier. Membrii acesteia trebuie să-şi îndeplinească misiunea, pentru că, în caz de eşec, fenomenul de extincție va continua în acelaşi ritm (adică foarte repede). Nu există niciun plan de rezervă. Este dificil să cuantifici riscurile atunci când deja ai început să mergi pe sârmă şi nu ai nicio plasă de protecție dedesubt. Dar se pare că exact asta vrea Khan de la Stephen.

— Promite-mi, îi cere ea acum. Promite-mi că n-ai să mai faci aşa ceva!

Greaves se uită în ochii ei. Îi este foarte greu. Parcă a scos dintr-o fântână adâncă o bucățică din sufletul lui pe care acum i-o oferă ei. Da, îi este cumplit de greu.

Şi-i răspunde:

— Nu. N-am să mai fac, Rina.

După care trece pe lângă ea şi intră în laborator.

IX

În spațiul strâmt din *Rosie* nu există noțiunea de intimitate. În lunile de când trăiesc aici, membrii echipajului ei au reuşit să se adapteze la aceste condiții – fiecare în felul lui.

Spre deosebire însă de colonel şi doctorul Fournier, nu prea mulți au fost aceia care să-şi marcheze propriul teritoriu. Cuşetele au devenit inviolabile, din moment ce toate celelalte spații erau comune. Seara, doamna doctor Khan şi domnul doctor Sealey luau cina în bucătărie, împreună cu restul echipei, pentru ca apoi să se retragă în paturile lor, în spatele perdelelor trase. Nimeni nu-i va deranja acolo: spațiul acela este sacrosanct.

Soldații – deopotrivă pifani şi lunetişti de elită – îşi dedică cea mai mare parte a timpului liber unui unic (dar nesfârşit) joc de pocher. Nu pe bani adevărați, însă soldatul Phillips ține scorul într-un caiet de copii, decorat cu abțibilduri cu Pokemon, groase de un centimetru. Nimeni nu ştie de unde a apărut caietul acesta.

De obicei, după ce jocul se încheie, locotenentul McQueen urcă în turelă ca să-şi curețe arma, indiferent dacă a folosit-o sau nu în ziua respectivă.

Domnul doctor Akimwe şi doamna doctor Penny lucrează până târziu – dacă au ce să lucreze. Fredonează amândoi foarte încet melodii din musicaluri de succes, parcurgând cuminți şi perseverenți lista de şlagăre compuse de Stephen Sondheim şi Jerry Herman. Au convenit să nu se atingă de Andrew Lloyd Webber.

Spațiul existent în *Rosie* este folosit în întregime, dar Stephen Greaves şi-a găsit un loc pe care nu-l vrea nimeni. În sas, unde nu este deloc deranjat. Aici nu este lumină – în afară de licărul stins care vine de la mecanismul care îl deschide. Ceilalți membri ai echipajului consideră spațiul acesta un fel de popas între interiorul sigur (chiar dacă sufocant) şi exteriorul ostil. Ar fi absolut inutil să încerci să te relaxezi aici.

Numai că Stephen Greaves nu se relaxează. La fel ca Penny şi Akimwe, şi el continuă să lucreze – la lumină naturală, cât încă mai este, apoi la o lampă portabilă de citit, fixată de jurnalul zilnic, în care scrie. Ar prefera să stea în laborator, numai că domnul doctor Fournier i-a restricționat accesul. Ar trebui să facă o cerere, care i-ar fi luată în seamă abia după ar fi satisfăcute cerințele tuturor celorlalți.

— Nu-i decât un copil, spune Fournier mereu. Un copil genial, dar tot copil. Iar noi avem un termen-limită. Nu trebuie să-i permitem să ne țină din lucru.

De obicei, Greaves este în stare să ocolească toate aceste restricții, însă pe căi riscante, care-l tulbură profund. Lucrează atunci când în laborator se află doamna doctor Khan, iar dacă domnul doctor Fournier îl întreabă ce caută acolo, răspunde doamna doctor în locul lui:

— Îmi dă o mână de ajutor.

Greaves nu spune nimic şi stă cu ochii la bancul de lucru, dar minciuna (chiar dacă aparține altcuiva) i se răsuceşte în stomac şi în gât, dându-i senzația că doar vomitând-o ar putea scăpa de ea. Prin urmare, el, personal, nu lucrează la nimic. Aceasta este variantă oficială. Regula „nu întreba, nu spune mai departe”[17] cu toate problemele care o însoțesc, reprezintă cel mai bun compromis pe care l-a putut găsi.

Când doamna doctor Khan nu este în laborator, Greaves foloseşte sasul – tot un fel de laborator, din punctul lui de vedere, însă unul doar pentru experimente ale minții. Şi-a stabilit o rutină pentru asemenea împrejurări, care îl ajută să-şi folosească timpul cât mai eficient. Îşi compartimentează mintea în aşa fel încât nimic să nu-i distragă atenția. Diversiunile sunt pur şi simplu izgonite în subrutine, de unde nu-i pot afecta judecata.

Aşa face şi acum. Stă picior peste picior, cu bărbia în piept, nemişcat ca un flămând: dar sărind din treaptă în treaptă pe spalierul minții.

Bara cea mai de sus – şi cea mai importantă – este cea unde îşi pune în ordine şi îşi ierarhizează observațiile obținute în cursul zilei. Pe cea de mai jos, reflectează la apariția fetei ciudate. Încă o bară mai jos, la un nivel mai compromis din punct de vedere emoțional – pe care Greaves îl consideră „uscătorul lui de rufe” – se gândeşte la altercația avută cu doamna doctor Khan.

Lui Greaves i se pare absolut firească această abordare separată a problemelor. Pentru că nu se gândeşte simultan la toate trei; ci baleiază printre ele, concentrându-se asupra fiecăreia atunci când ajunge într-un impas cu una dintre celelalte. De exemplu, când mintea conştientă îi este ocupată la primul nivel, subconştientul lui oscilează între nivelurile doi şi trei – şi, de obicei, atunci când unul dintre ele ajunge în vârful teancului, deja va fi aflat mai multe despre chestiunea respectivă.

De fapt, există şi un al patrulea nivel, însă el a încetat să-l mai adnoteze. *Ce s-a întâmplat în Beacon, de nu mai ia legătura cu noi?* – aceasta este o

întrebare de primă importanță, cu implicații foarte ample, de care nu se poate ocupa până nu obține nişte informații, iar deocamdată nu a reuşit să obțină niciuna.

Toate cele trei niveluri active sunt reprezentate în însemnările din jurnal, într-un cod inventat chiar de el – cuvinte şi expresii sunt reduse la o singură linie făcută cu creionul. Foloseşte indici şi exponenți în scrierea cu majuscule. Ştie că ceilalți oameni nu scriu aşa şi că, atunci când îşi notează ceva, încearcă să filtreze datele care li se par nerelevante pentru subiectul în cauză. Însă Graves este de părere că toate aceste digresiuni şi diversiuni există acolo cu un anumit scop şi că pot oferi interpretări neaşteptate.

Aşa că pune pe hârtie absolut tot ce-i trece prin minte – când îi trece prin minte. Ca să câştige timp, face rabat la punctuație şi, uneori, chiar şi la sintaxă.

Nivel superior:

Heliotropismul flămânzilor pare un efect secundar al comportamentului de detectare a căldurii emanate de organismele vii, folosit normal pe timp de noapte. Poate fi deturnat? Folosit împotriva lor? Dar cum se poate determina nivelul de căldură emanată care va declanşa reacții specifice tropismului[18]? Contrastul cu temperatura mediului ambient probabil crucial. De aceea detectarea căldurii nu apare pe timpul zilei. Temperaturile înalte degradează contrastul.

Nivel mediu:

Adevăr: nu este om.

Adevăr: nu este flămând.

Listă de anomalii. Forță şi viteză nespecifice oamenilor, dar în parametrii cunoscuți ai comportamentului flămânzilor. De asemenea, flămânzii nu au reacționat la prezența ei. Nu au identificat-o drept pradă. Ea a dat semne de voință proprie. A reacționat la stimuli nonalimentari. A întrebuințat conştient şi creativ mediul înconjurător (când s-a cățărat pe mine).

Este o creatură nouă?

De determinat statutul ontologic.

Termen: foarte urgent.

Nivel inferior:

Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan

Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina

Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan

Acestea sunt prescurtări pentru foarte multe lucruri: gânduri, pe care deocamdată nu doreşte să le analizeze prea îndeaproape. Suferă pentru că a supărat-o pe Rina. Ea este importantă pentru el, spre deosebire de ceilalți oameni care nu înseamnă nimic. Ea este o excepție de la toate regulile. Ea are voie să se uite la el, ba chiar să-l şi atingă. Iar el este în stare să o asculte, fără să numere silabele cuvintelor pe care le rosteşte şi fără să le categorisească din punctul de vedere al funcției gramaticale.

Probabil că este îndrăgostit de ea. „Dragoste” este un cuvânt folosit mereu de oameni când se referă la alți oameni, iar Greaves şi-a făcut o idee destul de clară despre numeroasele lui sensuri contradictorii. În cazul a peste jumătate dintre acestea, poate bifa numele doamnei doctor Khan în matricea pluridimensională pe care a inventat-o.

Însă ştie că matricea aceasta nu redă cu acuratețe sentimentele pe care le are pentru ea. Ci defineşte doar un spațiu logic pe care ea îl ocupă parțial.

După ce a ajuns în Beacon, după ce a primit un loc în dormitorul comun numărul doisprezece, l-a găsit Rina.

— Refugiații ca noi trebuie să stea împreună, i-a spus ea.

Şi i-a întins ceva. Două ceva-uri.

Captain Power. Şi, bineînțeles, cutiuța cu voce şi difuzor din Captain Power.

Greaves îl scăpase pe jos când fusese scos din camion şi dus la orfelinat. Auzise pocnetul produs de contactul dintre Captain Power şi asfalt. Probabil că doamna doctor Khan îi găsise jucăria – jucăria acum spartă – şi îşi amintise că Greaves o ținuse strâns în brațe la plecarea din Londra. Şi, pentru că şi-a amintit, s-a deranjat să i-o aducă (aşa bucăți cum era) când a găsit-o.

Copleşit de uşurare şi surprindere, şi-a luat jucăria înapoi, iar doamna doctor Khan i-a cântat. În şoaptă, ca să nu o audă niciunul dintre ceilalți copii sau adulți din încăperea aglomerată. *El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic…* Aici s-a oprit. Probabil că nu-şi mai amintea

celelalte cuvinte – despre Codul Terestru şi Liga Planetară şi despre cum luptă Captain Power pentru descoperirea adevărului.

Greaves consideră că în ziua aceea a început relația lor. În timpul drumului de la Londra, fusese conştient de prezența ei, însă doar la fel cum fusese conştient de prezența tuturor celorlalți oameni din convoiul de refugiați.

În ziua aceea, ea a devenit „doamna doctor Khan”, iar mai târziu, „Rina”. Şi ea este singulară, aşa cum este fata de la stația de testare a apei. Şi ea este o anomalie.

Anii petrecuți în Beacon i s-au părut lui Greaves un drum lung pe un câmp minat, drum foarte dificil, pe care nu se afla decât el. Singura deosebire era că erorile făcute nu declanşau explozii, ci umilințe, aşa că nici măcar nu putea spera că un pas greşit ar pune capăt pentru totdeauna chinurilor sale. Profesorii de la şcoală şi îngrijitorii de la orfelinat încercau să-l protejeze (în cazul în care îl observau), însă Beaconul era o tabără cu un milion de refugiați – loc mult prea strâmt chiar şi pentru jumătate din numărul acesta. La toate colțurile de stradă, oamenii se luptau cu sălbăticie pentru câțiva morcovi degerați şi câte un şobolan prins în capcană. Legea junglei era singura în vigoare.

Greaves a descoperit că orice faptă bună atrage după sine represalii. Fără excepție. Dacă vreun profesor îi dădea o carte, un copil mai mare i-o lua – ca să o dea la schimb pentru mâncare sau, pur şi simplu, ca să încerce sentimentul amețitor pe care ți-l dă puterea – şi îl bătea crunt, doar pentru vina de a fi avut el primul cartea respectivă. Prin urmare, secretul supraviețuirii era să treci neobservat.

Asta până când secretul a căpătat numele „Rina”. Îl lua de la şcoală mai multe săptămâni în şir şi îl ducea în laboratorul ei cu pereți din pânză, ca să-i predea biologie şi ştiințe exacte. Dar ca să-l învețe şi alte lucruri. I-a explicat că, dacă ține atât de mult la Captain Power, atunci ar trebui să-i placă literatura science-fiction şi fantasy. Aşa că i-a făcut cunoştință mai întâi cu Asimov şi Clarke, apoi cu Miéville, Gaiman şi Le Guin. La vremea respectivă, Greaves ştia deja să citească, dar acum a cunoscut cu adevărat plăcerea lecturii, incomparabilă față de alte plăceri, şi a aflat că se poate strecura într-o altă lume, unde poate trăi cât timp vrea el.

Acum mergea pe stradă cu ceva mai multă siguranță. Era deja băiat mare, iar Beaconul creştea odată cu el. Se declarase starea de asediu şi fusese introdusă ora de stingere, iar oamenii care se făceau vinovați de tulburarea

ordinii publice erau trimişi la o fermă de muncă silnică. Acum, alături de Captain Power, Greaves îi purta în minte şi pe Alice, Ged, Coraline şi Grimnebulin şi stătea de vorbă cu ei atunci când lumea din jur i se părea nesigură. Însă asta se întâmpla din ce în ce mai rar. Pentru că descoperise ce era fericirea şi aşa îşi dăduse seama că nu fusese deloc fericit până acum.

Nu s-a mai dus la şcoală, a renunțat la patul lui din orfelinat. În fiecare seară îşi întindea un sac de dormit pe podeaua laboratorului unde lucra doamna doctor Khan. Dimineața îl strângea şi îl punea într-un colț. Prezența Rinei îi aducea linişte. Glasul ei îi spunea neîntrerupt – indiferent de cuvintele pe care le-ar fi rostit – că ajunsese acasă.

Memoria lui Greaves este eidetică, este perfectă – o arhivă completă a trecutului său, la care se adaugă informații noi într-un ritm constant în fiecare secundă. Nu poate să uite nimic. Însă câteodată, atunci când îşi aduce aminte de mama lui (de mâinile ei care îi spălau obrajii, de surâsul ei când se apleca peste pătuțul lui, de trupul ei care se răcea, lipit de al lui, pe pietrişul îmbibat cu sânge), chipul ei este cel al doamnei doctor Khan. Creierul lui Greaves a efectuat o substituire semantică între două simboluri aproape identice.

De aceea, dacă ar exista vreo modalitate fezabilă prin care să-i poată îndeplini dorința – adică să-i promită că nu se va expune inutil pericolului –, atunci aşa ar face. Îşi doreşte din suflet să o liniştească. Însă nu poate.

Pentru că, dacă nu va afla mai multe în lunile care au mai rămas din misiune, nu-şi va îndeplini menirea. Doar dacă nu cumva…

Nivel mediu:

Doar dacă nu cumva fata este exact ceea ce pare. Diferită de omul şi de flămândul standard. Nouă. Integrată într-un spațiu a cărui formă nu o pot încă defini şi asupra căruia nici măcar nu pot emite vreo ipoteză. Iar acesta este un lucru bun. Foarte bun. Dacă factorii cunoscuți nu permit descoperirea soluțiilor, atunci acestea trebuie să vină dintr-un loc aflat dincolo de limitele cunoaşterii noastre.

Să mă concentrez.

Prioritățile nu s-au schimbat. Doar s-a mărit lista cu variabile. S-a mărit într-un mod promițător.

Nivel superior (dar oare mai este acesta nivelul superior?):

Sumar al factorilor de mediu care împiedică sau întârzie răspândirea patogenului care produce boala foamei.

NU EXISTĂ NICIUNUL.

Greaves se opreşte şi priveşte lung la ultimele cuvinte. Îşi apasă vârful creionului de buza inferioară. În fişierul blindat de sub centrifuga laboratorului se află jurnalele de bord cu mii de pagini de însemnări, dar concluzia lor esențială poate fi redusă la aceste trei cuvinte. Echipa domnului doctor Fournier a studiat, a tabulat şi a făcut grafice cu efectele pe care le au asupra flămânzilor temperatura, sunetul, presiunea atmosferică, viteza vântului, umiditatea relativă şi absolută, lumina (în funcție de durată şi de intensitate), prezența sau absența în aer şi sol a elementelor din tabelul periodic, termoperioadă, aciditate şi alcalinitate, macronutrienți şi micronutrienți, forța câmpului magnetic al Pământului. Oamenii de ştiință de la bordul lui *Rosie* au obținut toate aceste rezultate prin analizarea atât a propriilor eşantioane, cât şi a acelora lăsate în urmă de echipa de pe *Charles Darwin.*

Cu speranța că vor descoperi un inhibitor. Cu speranța că vor detecta un punct slab al patogenului, pe care să-l poată transforma în armă. Dacă agentul ar fi fost afectat în mod negativ de vreunul dintre aceşti factori, atunci Beaconul şi locuitorii lui s-ar putea adapta în consecință. Şi ar putea deveni un mediu la fel de neospitalier, în care boala nu s-ar mai putea dezvolta.

Însă *Cordyceps* este puternic şi rezistent. În toate cazurile debutul şi evoluția lui sunt identice. Se simte bine în organismul omenesc şi se ancorează zdravăn în el, în pofida tuturor încercărilor de a-l smulge de acolo şi începe a se hrăni cu sângele omului.

Din câte îşi dă seama Greaves, nu au mai rămas decât două soluții. Una ar fi să se sintetizeze un vaccin sau un tratament, însă echipa nu a reuşit să facă nimic în direcția aceasta. A citit rapoartele întocmite de domnul doctor Akimwe şi ştie că oamenii de ştiință sunt la ani distanță de orice metodă de prevenție sau contracarare a infecției.

Cealaltă soluție este cea la care a lucrat el în tot acest timp: studierea pe teren a comportamentului pe care îl au flămânzii, încearcă să facă o schemă a modului în care fungusul remodelează şi reorientează creierul de mamifere. Inițial, *Cordyceps* nu a fost menit să se dezvolte în mediul oferit de organismul omenesc, indiferent cât de în largul lui s-ar simți acum acolo.

La începuturile lui, a fost un parazit al insectelor. Deci, poate că această compatibilitate nu este perfectă. Poate că este suficient de laxă, iar el va profita de asta şi va descoperi un detaliu comportamental pe care să-l folosească pentru a-i determina pe flămânzi să-şi facă singuri rău sau să plece în căutarea unui alt fel de victime.

Nivel mediu:
A fost reală?

Nu-i place deloc să gândească astfel, dar nu bate în retragere, pentru că nu poţi să elimini nicio ipoteză decât după ce demonstrezi că este una falsă.

Şi în trecut şi-a pus întrebări despre propria sănătate mintală (definită prin acurateţea aprecierilor pe care le face despre lumea înconjurătoare şi procesele ei, despre bărbaţii şi femeile de lângă el şi comportamentele lor – şi, fireşte, despre el însuşi, ca entitate separată de toţi ceilalţi, un sistem unic pe care îl studiază din interior). Ştie că mintea lui nu seamănă cu a celorlalţi. Este cât se poate de conştient de faptul că oamenilor, în general, le plac lucruri care pe el îl îngrozesc. Şi că îi tulbură alte lucruri, care pe el îl fascinează. În mare, a învăţat să accepte aceste deosebiri. Dar dacă ele sunt semne ale unei deosebiri mai profunde, care reprezintă un defect al lui? O disfuncţie?

Să înnebuneşti, să-ţi pierzi minţile – singurul lucru care îţi aparţine cu adevărat, pentru că acolo se află esenţa ta… ar fi ceva îngrozitor. Şi, în acelaşi timp, nu ar fi nimic. Pentru că din starea ta deteriorată nu ai mai fi în stare să-ţi identifici starea şi să reflectezi asupra ei. Greaves are în vedere acest paradox. Se teme că ceva s-a întâmplat deja.

Ba nu, se teme de consecinţele acestui fapt. De eventualitatea dezgustătoare şi tulburătoare de a-şi fi pierdut deja definitiv contactul cu realitatea.

Este convins că a văzut-o cu adevărat pe fata aceea neobişnuită. Aproape. Aproape convins. Fata avea claritatea înspăimântătoare a unei halucinaţii. Cu toate acestea…

Îi vine o idee. Îşi descheie nasturii de la haină, îşi ridică tricoul şi îşi examinează trupul. Pe o zonă mică, vag elipsoidală, cu o rază lungă de trei centimetri şi cea scurtă de doi centimetri, pielea lui are culoarea galben-vineţie. A făcut o vânătaie în locul unde l-a atins fata. În locul unde s-a împins cu călcâiul în el.

Şi Greaves dă mulţumit din cap.

Nivel superior:

Flămânzii au comportament nocturn şi comportament diurn. Însă toate observaţiile mele au fost făcute în timpul zilei. Folosirea organelor sau a organitelor[19] sensibile la căldură a fost confirmată de Caldwell şi alţii, în cel de-al treilea şi ultimul raport pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Absenţa unui ciclu normal de somn a fost argumentată de Selkirk şi Bales. Dar dovezile în acest sens sunt foarte puţine. Doar câteva ore de observaţii, dintr-o ascunzătoare camuflată, al cărei înveliş de protecţie limita câmpul de vizibilitate şi îi ţinea pe flămânzi la distanţă.

Studierea comportamentului lor pe timp de noapte şi de aproape ar putea aduce informaţii extrem de valoroase.

Însă Greaves nu ştie să mintă. Nu se poate minţi nici măcar pe el însuşi.

Dacă mă duc la Invercrae, iar ea este acolo, atunci aş putea să o găsesc. Aş avea ocazia să o studiez *in situ,* în propriul ei habitat. Să-i observ trăsăturile de comportament, mai ales cele de nutriţie. Posibil să găsesc un indiciu al locului unde trăieşte. Dacă reuşesc, atunci poate voi obţine mostre de piele sau păr.

Fireşte că, dacă va pleca din *Rosie* în toiul nopţii, se va expune altor potenţiale pericole. Drumul printr-un mediu nocturn va fi greu şi lent şi flămânzilor le va fi uşor să-l localizeze şi să-l vâneze.

Înseamnă că a venit vremea să încerce costumul.

X

Pentru că s-a terminat ziua de lucru, uşile au fost închise şi perimetrul a fost asigurat. Acum soldaţii şi oamenii de ştiinţă au una sau două ore libere, în care să facă orice poftesc.

Doctorul Fournier este în sala maşinilor. Lasă de înţeles că va folosi ultimele ore de lumină ca să întocmească rapoartele de care nu a avut vreme să se ocupe în cursul zilei. În calitate de comandant al misiunii, are o mulţime de rapoarte de scris şi unele dintre acestea au un caracter confidenţial, aşa că a dat ordin să nu fie deranjat. Îşi pune muzică clasică – de obicei, Wagner – la un CD-player atât de vechi, că doctorul Sealey susţine că funcţionarea lui nu poate fi explicată decât prin folosirea unei noi ramuri a fizicii. CD-playerul îi aparţine doctoriţei Penny şi a stat în laborator până când l-a confiscat doctorul Fournier – de aceea doctorii Akimwe şi Penny sunt obligaţi acum să se distreze cântând *a cappella.*

Muzica, deşi dată destul de încet, reuşeşte să acopere glasul doctorului Fournier. Vorbeşte la un aparat de radiorecepţie primit de la doamna general de brigadă Fry, înainte de plecarea lui *Rosalind Franklin* din Beacon. I s-a dat aparatul ca să poată raporta acţiunile şi conversaţiile echipajului, insistând asupra acelora ale colonelului Carlisle. Însă rareori se întâmpla să mai aibă ceva nou de spus. Colonelul îşi vedea de treaba lui şi încerca să nu vorbească cu doctorul Fournier decât strictul necesar.

Iar acum nici nu-l mai aude nimeni. Acum nouă zile, când a amuţit radioul din cabină, a tăcut şi radioreceptorul doctorului. Undele electromagnetice sunt pustii. *Rosie* este o bulă de sensuri într-un vid de… lipsă de sens. Un vid golit de…

Mai încearcă o dată:

— Doctor Alan Fournier către Beacon. Doctor Alan Fournier către doamna general de brigadă Fry. Dacă mă auziţi, vă rog să-mi răspundeţi. Doctor Fournier către Beacon.

Colonelul Carlisle citeşte biografia lui Napoleon. Este una dintre cele trei cărţi pe care le-a luat cu el la bordul lui *Rosalind Franklin.* Mulholland povesteşte viaţa împăratului într-o manieră părtinitoare şi slab documentată, însă Carlisle îi apreciază stilul bombastic. *Într-adevăr,* citeşte el acum, *anii decăderii lui Napoleon au fost bogaţi în paradoxuri. Lipsit de virtutea*

izbăvitoare a moderației, cel mai mare geniu politic al epocii sale reuşise să coalizeze întreaga Europă împotriva lui; iar cel mai calculat dintre toți comandanții de armată le dăduse inamicilor timp să-şi pună la punct o eficientă colaborare militară.

Fără să cadă în păcatul hybrisului[20] (ştie că nu-i o persoană ieşită din comun), colonelul caută în toate volumele citite urmări sau anticipări ale propriilor greşeli. A văzut cum Beaconul a trecut de la statutul de tabără militară la cel de protorepublică. Apoi a fost martor şi la autodizolvarea acelei democrații şubrede, care se află acum la doar un pas de ceva cu adevărat îngrozitor. Iar Carlisle face pe dădaca la peste şase sute de kilometri depărtare – după ce demisionase din funcție şi după aceea acceptase să se întoarcă, în urma ordinului direct al unui superior care îi promisese (în schimb) să îl lase în pace şi să nu-l înainteze în grad.

Acum colonelul se întreabă în a cui capcană a căzut: în cea a generalului de brigadă Fry ori în a lui însuşi? Poate în amândouă. Oricum ar fi, a dat puterea pentru o conştiință curată şi nu s-a ales nici cu una, nici cu alta.

Iată ce mai scrie Mulholland: *O credință arogantă în propriile puteri şi în docilitatea inamicilor a fost cauza atât a celor mai răsunătoare biruințe, cât şi a răsturnării sale fără precedent în istorie.*

„Răsturnare” este un cuvânt bine ales. Sugerează un luptător trântit pe saltea. Iar asta se poate întâmpla doar atunci când te îndepărtezi de centrul tău de gravitație. Inamicul nu te poate răsturna dacă ai ambele picioare bine proptite în sol.

Carlisle nu le-a avut niciodată bine proptite, bineînțeles. Pentru că nu e om politic. Nici măcar nu-i un om care să-şi cântărească spusele. Însă este conservator. Este un om al cărui centru de gravitație nu poate fi descoperit cu uşurință, deoarece niciodată nu a stat să se gândească unde anume vrea să se afle. Dar îşi cunoaşte limitele atunci când se confruntă cu ele în lumea reală.

Cum ar fi în cazul ultimei discuții între patru ochi pe care a avut-o cu generalul de brigadă Fry, în urmă cu şapte luni, chiar înainte ca porțile Beaconului să se deschidă şi *Rosie* să pornească în călătoria ei. Atunci a încercat să o facă pe doamna general să priceapă de ce este atât de important mecanismul democrației, chiar dacă, în destul de multe privințe Beaconul ar funcționa mai puțin eficient.

Doamna general i-a ascultat serios raționamentul – de fapt, o disertație despre control şi echilibru, separația puterilor, metode de apărare şi sisteme

redundante. Părerea ei era că toate acestea erau un lux inerent al securității. Îți poți permite să-ți redecorezi locuința doar atunci când ești absolut sigur că n-o să ți se surpe acoperişul. Iar politicianismul ei ilustra perfect acest crez. Ceruse ca Adunarea – adică armata Beaconului – să beneficieze de un procent fix de locuri în consilii şi comitete, inclusiv la aşa-numitul Birou Principal, unde se hotăra politica de ansamblu. După care a tot mărit acest procent, până când Adunarea Militară a devenit cea mai mare maşinărie de vot. Acum punea la îndoială legitimitatea oricărei prezențe civile în organismele de conducere care luau decizii în probleme de natură militară.

Fry l-a ascultat politicoasă pe Carlisle pledându-şi cauza, după care l-a contrazis, însă cumva prea formal şi nesincer.

— Tu crezi că mie democrația mi se pare irelevantă, Isaac? Te înşeli. Te rog să-ți schimbi părerea. Când omenirea era în plină ascensiune, când noi guvernam lumea şi toată creația se prosterna înaintea noastră, atunci funcționau instituțiile democratice. Dictaturi existau doar în nişte unghere sordide, unde oamenii erau săraci şi nefericiți, sub guvernele lor parazitare. Pe vremea aceea eu m-am supus autorităților civile şi am executat întocmai ordinele primite şi nu m-am întrebat niciodată dacă nu cumva pierdeam ceva din vedere. Democrația avea logică. Însă a izbucnit epidemia şi totul s-a schimbat. S-a schimbat pentru totdeauna. Ştii ce văd atunci când stau la Biroul Principal? Văd o turmă de oi înspăimântate încercând să se hotărască încotro să fugă. Iar dacă vom pune oile la comanda fermei, atunci vom muri cu toții şi va creşte iarba peste noi. Nu am de gând să permit una ca asta.

— Care este locul Adunării în metafora aceasta, Geraldine? o întrebase Carlisle. Voi ce sunteți, dacă nu sunteți oi? Ciobani?

— Dacă vrei.

— Dar ciobanii au grijă de oi până când vine vremea să le sacrifice.

Zvâcnetul uşor al buzei a fost singurul indiciu al furiei lui Fry.

— Noi luptăm şi murim pentru aceşti oameni, a spus ea. În fiecare zi. Şi după aceea ei se răzgândesc şi ne spun să facem acelaşi lucru, dar cu un buget mai mic. Şi cu mai puțini soldați. Ridicol. Am făcut şi noi greşeli? Da, am făcut. Însă toți cei din Beacon ne datorează viața şi acum pun semnul egalității între noi şi gunoieri sau măturătorii de străzi.

A urmat o pauză. O tăcere pe care Carlisle nu a ştiut cum să o umple. I-ar fi putut spune: „Greşelile voastre – ale noastre – au dus la moartea mai multor mii de bărbați, femei şi copii. Au crezut că avioanele veneau să-i salveze, dar noi le-am aruncat în cap bombe cu fosfor alb. I-am ars de vii.”

De ce nu a făcut-o? De ce a rămas mut atunci când a văzut-o cum ascunde toate acele fapte într-o cutie pe care scrie VICTIME COLATERALE?

Din acelaşi motiv demisionase, în loc să o denunțe pe Fry şi să i se opună. Avea prea mult respect pentru structurile de autoritate şi se temea prea tare de răul produs prin scuturarea acestora. Dar uneori trebuie să fie scuturate. Trebuie să fie demolate şi refăcute de la zero. Numai că nu se văzuse niciodată capabil de asta; nu se văzuse capabil să meargă mai departe.

Însă simțea că atinsese o limită. Şi nu ştia cât timp îşi va mai putea spune că a nu face nimic ar fi cel mai mic rău.

Iar Fry îl cunoştea suficient de bine ca să sesizeze schimbarea. Probabil a văzut-o chiar înaintea lui. Dar cu siguranță că şi-a ales cel mai bun moment ca să intervină.

— Am o misiune nouă pentru tine, i-a spus ea, arătându-i documentele. Prioritate absolută. Te va ține departe de Beacon o perioadă, iar asta s-ar putea să fie în avantajul tuturor.

Carlisle a întins mâna.

A luat documentele. A abdicat încă o dată.

Se aude o bătaie în uşa de la cabină. Fără regrete, colonelul abandonează trecutul controversat în favoarea prezentului impenetrabil.

Este locotenentul McQueen.

— Facem un poker, domnule, spune el. Băieții se întreabă dacă de data asta doriți să jucați şi dumneavoastră.

Carlisle ezită. În toate misiunile anterioare a petrecut cât mai mult timp posibil în compania soldaților de sub comanda lui. Ştie foarte bine cât de important este să-ți cunoşti oamenii şi să fii cunoscut de ei. *Unul dintre principiile împăratului,* susține Mulholland, *era să încerce personal toate podurile pe care călca armata lui.*

Numai că îl scoate din sărite expresia de pe chipul lui McQueen. Locotenentul nici măcar nu se oboseşte să-şi mascheze disprețul, pe care evident că-l va lua cu el şi la masa de joc. Iar fiecare mână va deveni un indiciu al antagonismului nemărturisit dintre ei. Această antipatie reciprocă va îmbâcsi atmosfera şi va slăbi moralul – şi aşa destul de precar – al celorlalți soldați.

Se privesc cu răceală preț de câteva clipe, fiecare cu gândul la propria-i listă de priorități. De ce nu au dat cărțile pe față în toate aceste luni de

proximitate forțată? Carlisle habar nu are. Când au plecat din Beacon, era convins că se vor certa, că locotenentul va comite un gest nedisciplinat, că va spune ceva nelalocul lui. Şi că incidentul acesta va declanşa uraganul. Dar uite-i acum, şapte luni mai târziu, sub norii negri care continuă să se adune.

— Nu cred, locotenente, spune Carlisle calm. Mulțumesc pentru invitație, dar cred că vă veți relaxa mai bine fără un ofițer superior lângă voi.

— Da, domnule, răspunde McQueen inexpresiv. Desigur, domnule. Lectură plăcută!

Dar lectura nu a fost plăcută nici înainte de apariția inoportună a locotenentului. Se apucă iarăşi de citit, dar nici acum nu reuşeşte să intre în starea de detaşare academică. Aceasta se dizolvă în solventul universal al amintirilor recente. Cu un oftat, lasă jos din mână cartea lui Mulholland.

Oglinda retrovizoare îi permite să vadă de-a lungul vehiculului. Vede sasul de la mijloc. Acolo stă puştiul Greaves, care scrie frenetic ceva cu un ciot de creion atât de scurt că nici nu i se mai observă dintre degete.

Dar mai este încă un puşti la cei cincisprezece ani ai lui? Doctorița Khan pretinde că ar fi un soi de savant. Însă, pentru Carlisle, el va fi mereu copilul acela tăcut şi cu ochii mari, care a făcut anevoioasa călătorie de la Londra la Beacon cu chipul încremenit într-o expresie traumatizată şi înspăimântată. Şi având în mâini o jucărie sau un fel de păpuşă. Dar fără s-o țină la piept sau să o târască în urma lui aşa cum îl târa Christopher Robin pe Winnie de Pluş, ci strângând-o cu ambele mâini, ca pe un fel de talisman pe care era gata să-l ridice, la nevoie, împotriva lumii duşmănoase.

Probabil şi jucăria aia are acelaşi efect ca tot restul măsurilor noastre, îşi spune colonelul.

XI

Locotenentul McQueen se întoarce la jocul de poker.

— Suntem doar noi cinci, anunță el. Maiestatea Sa face iar laba cu ochii la pornografia aia de război de zice c-o citeşte.

— Suntem numai patru, îl corijează Sixsmith. Phillips e de gardă.

Lui Sixsmith nu-i plac criticile lui McQueen la adresa colonelului şi încearcă să-i închidă gura de fiecare dată. Face parte din categoria acelor persoane – şi sunt destule – care îl consideră pe Carlisle un mare erou doar pentru că a scos unsprezece mii de oameni dintr-un oraş care avusese o populație de opt milioane şi jumătate. Se vede treaba că o firimitură de 0,1% a ajuns să fie socotită un succes.

Şi se pare că-l absolvă pe nenorocitul ăla mizerabil de toate porcăriile făcute *înainte* de evacuare. Ca şi cum incendiile nu ar fi avut loc niciodată. Ca şi cum nici n-ar fi conceput cel mai mare masacru pe timp de pace din istoria armatei britanice şi nu i-ar fi condus pe toți acei soldați buni şi patrioți într-o baie de sânge care le va mânji sufletele pentru totdeauna.

Iată ce crede McQueen despre sine, despre slujba lui şi despre colonel:

Marea Britanie a avut pe vremuri o armată care prețuia şi răsplătea obediența oarbă. Câteodată acest principiu ducea la gafe monumentale, precum Şarja Cavaleriei Uşoare[21], dar cel mai adesea funcționa foarte bine. Şi funcționa bine datorită contextului: o lume în care popoarele se luptau între ele, secol după secol, în aceleaşi teatre de război şi supunându-se aceloraşi reguli.

Aşa stăteau lucrurile atunci când s-a înrolat McQueen – şi s-a conformat fără să stea prea mult pe gânduri. Una peste alta, i-a mers de minune. Misiunile din Siria şi Liban i-au adus patru mențiónări elogioase în ordinul de zi pe unitate şi i-au grăbit înaintarea în grad.

Apoi contextul s-a schimbat. Peste noapte. Însă unii oameni nu au reuşit să se schimbe odată cu el. Majoritatea şefilor de la Biroul Principal din Beacon sunt aceiaşi tâmpiți de dinainte, care joacă după aceleaşi reguli vechi. Decartând asul de treflă de parcă ar mai avea vreo valoare acum când s-a trecut la ruleta rusească.

De ce îl urăşte McQueen pe colonel? Pentru că acesta a avut ocazia să readucă lucrurile la stadiul inițial. Era unul dintre puținii ofițeri de rang înalt care a supraviețuit dezastrului global provocat de izbucnirea epidemiei. Plus

că era unul dintre cei mai respectați militari de carieră. Ar fi putut să preia conducerea, iar oamenii l-ar fi urmat. McQueen cu siguranță că ar fi făcut-o.

Şi când colo, el a continuat să se supună ordinelor, chiar şi atunci când era evident că ordinele nu aveau niciun sens. A bombardat sudul Angliei! Când acolo încă mai erau oameni, baricadați în case în aşteptarea salvatorilor. Când acolo încă mai erau avioane civile la sol, avioane pe care le-ar fi putut rechiziționa şi folosi. Când trupele tale blestemate aveau nevoie de infrastructură dacă li s-ar fi cerut să treacă dincolo de gardurile şi tranşeele şi câmpurile minate în spatele cărora le-ai obligat să se ascundă.

Ba nu, îşi zice McQueen, nu-i bună metafora asta. De fapt, exact ruleta rusească jucau autoritățile din Beacon. Numai că trişau şi puneau gloanțe în toate camerele încărcătorului. Apoi îi dădeau arma colonelului Isaac Carlisle şi-i ordonau să tragă.

Nu, el şi cu Sixsmith nu sunt de aceeaşi părere în privința Pompierului. Dar ea are dreptate în privința jocului de poker. Patru jucători sunt sub minimul necesar. Nu ai cum să joci poker ca lumea fără cinci sau şase persoane în jurul mesei.

Cade pe gânduri. Obligarea soldaților să facă de pază este o altă tâmpenie din codul de reguli depăşite al Bătrânului. N-au nevoie de nicio pază. S-ar activa senzorii de mişcare dacă ar veni flămânzii. Şi, oricum, nu vine niciun flămând. Nu vine nimeni atâta vreme cât *Rosie* stă cu motorul pornit. Şi cum se face că doar pifanii se pricopsesc cu gărzile de noapte? De parcă gradele militare ar mai avea vreo importanță când ai nimerit la dracu-n praznic şi nu-ți mai merge aparatul de radiorecepție şi n-ai de unde să ştii dacă Beaconul mai există. A venit vremea să sară în apărarea omului de rând şi poate să aibă, în sfârşit, o confruntare directă cu colonelul.

Traversează vehiculul până la platforma din mijloc, unde Phillips face de gardă lângă sas. Pe loc repaus, cu arma la picior. Şi cu o expresie absentă pe chip.

— Ai ceva de raportat? îl întreabă compătimitor McQueen.

Phillips face un semn din cap spre sas. Se vede o strălucire vagă înăuntru, cam la înălțimea genunchiului. McQueen are nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că acolo se află Stephen Greaves, care scrie ceva la lumina unei lămpi de citit cu clemă şi cu led de 50 de wați.

— Doar Robotul.

McQueen are propriile lui porecle pentru Greaves, mai puțin simpatice. Se uită lung la el, clatină din cap, apoi se loveşte de câteva ori în frunte cu vârful arătătorului de la mâna dreaptă (degetul cu care apasă pe trăgaci).

— Mă întreb ce s-o petrece în capul lui, spune el, deşi îl doare în cot de asta.

Preferă să-l considere pe Greaves un fel de cutie neagră – aşa cum îi consideră şi pe flămânzi. Poate că înăuntru este o persoană, poate că nu este. Dar asta nu-i treaba lui. El trebuie să se ocupe doar de rezultat.

— Ascultă! îi zice el lui Phillips. Nu văd ce rost are să stai aici. Perimetrul este asigurat. Nu se poate apropia nimic de noi fără să declanşeze vreo alarmă. Iar puştiul ăsta o să se pună pe urlat dacă se întâmplă aşa ceva. Mai bine vii să joci cărți cu noi.

Phillips analizează propunerea. McQueen îl urmăreşte îndeaproape. Ştie cam ce-i trece prin cap şi-i spune ce vrea să audă, atâta vreme cât are nevoie de el. Pentru că nu McQueen este comandantul lui, ci colonelul Carlisle. Iar acesta trebuie să obțină acordul doctorului Fournier. Însă în spațiul strâmt din *Rosie,* gradul şi autoritatea nu sunt totuna. Lăsând la o parte falsa modestie, este limpede cine bântuie peisajul din mintea bietului soldat.

— Da, să trăiți! răspunde Phillips în cele din urmă. În regulă!

McQueen îl bate pe umăr.

— Bun băiat! Dacă dai nas în nas cu colonelul, spune-i că execuți un ordin direct.

Şi pleacă amândoi spre cabinele echipajului.

Greaves se uită după ei. Aşteaptă vreo două minute, ca să vadă dacă nu cumva se răzgândesc. Nu o fac, aşa că se ridică în picioare şi începe să se dezbrace.

Doar de primul strat de haine. Sub el poartă cu totul altceva. Un costum de un negru mat, cu capse mici şi sticloase, foarte asemănătoare cu discurile reflectorizante pe care le poți găsi la marginea drumurilor. De fapt, aceşti „ochi-de-pisică” l-au determinat pe Greaves să-şi conceapă costumul, însă gândindu-se mai mult la durabilitatea şi simplitatea lor, nu la ce îi vor fi de folos. Pentru că nu lumina vrea el s-o devieze, ci propria lui căldură.

Patru luni a lucrat la costumul acesta, dar numai pe apucate. Ideea îi venise mai demult, însă a avut vreme să o pună în practică abia după ce au plecat din Beacon. Şi-a luat mare parte din materiale cu el şi s-a bazat pe şansă să i le ofere pe celelalte. Drumul spre nord i-a oferit săptămâni în şir

când nu a avut nimic de făcut în laborator. Câteodată lucra noaptea întreagă, bucurându-se că nu era obligat să se oprească la fiecare jumătate de oră să răspundă la tot felul de întrebări stupide.

Costumul este gata acum – mă rog, cât de gata poate fi aşa ceva având în vedere condițiile în care a fost confecționat. Însă Greaves are încredere în principiu şi în designul de ansamblu. Unele dintre componente sunt improvizate sau provizorii, iar marjele nu-l satisfac întru totul, dar trebuia de mult timp să-l testeze. Şi crede că va funcționa. Deşi, într-o lume ideală, nu s-ar baza pe el să-i salveze viața.

Însă lumea este aşa cum este şi exact asta are el de gând să facă.

XII

Samrina Khan s-a dus la culcare mai devreme. Perdelele trase în jurul patului îi informează pe cei din jur că nu trebuie să o deranjeze, indiferent dacă este trează sau nu. Foarte puține gesturi de politețe au reuşit să supraviețuiască în cele şapte luni de când durează călătoria lor, însă acestuia i se acordă un respect general. Numai o urgență absolută l-ar putea determina pe vreun membru al echipajului să tragă la o parte perdelele acelea. Prin urmare, este puțin probabil să afle cineva că doamna doctor Khan nu este singură.

Instalarea celor trei rânduri de paturi suprapuse într-un spațiu de doi metri a presupus renunțarea la orice altceva. Fiecare rând de paturi este aşezat într-o unică firidă, împărțită în trei prin două rânduri de şipci din lemn montate pe suporți din oțel. John Sealey, care ocupă patul de deasupra celui al doctoriței Khan, şi-a rulat salteaua (operațiune extrem de simplă, deoarece nu are decât doi centimetri grosime) şi a scos cinci şipci, ca să poată ajunge la ea. Acum el s-a aplecat prin deschizătura aceasta, doctorița s-a ridicat şi se strâng în brațe într-un fel mai ciudat – li se ating doar busturile. În fond, nici nu ar fi posibilă vreo altă îmbrățişare în condițiile date.

Este un demers riscant şi nu apelează prea des la el. Însă în seara aceasta Sealey a venit în „vizită” la Rina ca să-i ridice moralul după interogatoriul oficial la care o supusese doctorul Fournier. Este tatăl copilului pe care ea îl poartă în pântece şi îşi spune că măcar atâta lucru ar putea să facă şi el.

Numai că misiunea aceasta i se pare imposibilă. Şi nu înțelege de ce. Nu înțelege doar până când ea îi spune ce o frământă. Nu este câtuşi de puțin vorba despre comandantul civil şi despre pretențiile lui absurde de mare şef. Ci despre Greaves, fiul ei surogat.

— O să moară, şopteşte ea sugrumat. A plecat şi nu are niciun fel de camuflaj, niciun fel de sprijin. Vrea să-i observe. Dar fără binoclu. Vrea să-i urmărească de la doar câțiva metri. Of, John, e suficient să se împiedice sau să strănute… şi… şi l-ar mânca de viu!

— Toți riscăm asta în fiecare zi când ieşim pe teren, încearcă s-o liniştească Sealey. Greaves nu-i prost. Nici nesăbuit.

Dar Rina nu dă semne că l-ar fi auzit.

— Cred că Fournier ştie, spune ea, puțin mai tare decât ar fi prudent.

Vorbele îi sunt acoperite doar de vocile jucătorilor de poker, aflați la câțiva metri mai departe de ei, spre spatele vehiculului.

— Şi zice că nu contează. A fost obligat în ultimul moment să-l ia şi pe Stephen şi nu l-a considerat niciodată un membru al echipei.

Acum mintea ei tulburată găseşte o altă explicație.

— Sau poate i se pare un risc acceptabil. Şi-a dat seama că noi nu vom găsi niciun fel de inhibitori naturali. Şi, dacă Stephen ar veni cu o altă idee, atunci poate că am avea ce să raportăm.

— Poate că aşa este, murmură Sealey.

Adică „un risc acceptabil" – la asta se referă. Dacă Greaves ar mai avea încă o reuşită extraordinară şi neaşteptată – dacă i-ar mai veni din senin încă o idee genială, ca aceea despre care se spune că ar fi avut-o cu gelul blocant –, atunci poate că omenirea nu se va duce pe apa Sâmbetei. În calitatea sa de membru plătitor al acestui club, Sealey ar considera partida câştigată.

Dar şansele sunt destul de mici. Poate că Rina are dreptate când spune că Greaves este un geniu. Însă, pe de altă parte, poate doar a avut noroc prima dată, nimic mai mult. Rina nici măcar nu se gândeşte la asta. L-a cunoscut pe Greaves când era doar un copilaş foarte speriat şi tulburat. I-a fost alături la moartea părinților şi nu l-a abandonat nici în perioada care a urmat, când băiatul a refuzat cu desăvârşire să mai vorbească. În perioada aceea îngrozitoare pentru el, când toată lumea credea că este doar retardat, iar nu un *Wunderkind*[22] foarte ciudat şi complet lipsit de orice emoții omeneşti.

Este oare posibil să nu te afecteze asemenea aprecieri? se întreabă cu seriozitate Sealey. Acum părerea generală este că băiatul ar face parte din categoria autiştilor, însă cât anume din această particularitate a lui poate fi atribuită conexiunilor inițiale ale creierului său şi cât este un efect al traumei?

Întrebarea este pur speculativă, deşi are consecințe în lumea reală. Rina aproape că i-a obligat pe şefii din Beacon să-l treacă pe Greaves pe lista celor aleşi să participe la această misiune. Ştia câtă nevoie are băiatul de ea şi se temea să nu o ia cumva razna în lipsa ei.

Şefii erau de o cu totul altă părere. Pentru ei, Greaves era înainte de toate doar un copil – talentat, desigur, însă doar la nivel de amator, nu de specialist. După care i-au examinat evaluarea psihologică şi au dat peste ceva şi mai rău: era obsedat, inadaptat, prezenta tulburări de comportament şi ar fi putut îngreuna munca de pe teren a celorlalți. În cele din urmă, Rina

a câştigat partida, cu o ultimă ofertă: *dacă mă vreți pe mine, atunci îl luați şi pe el.*

Acum, haideți să fim cinstiți: nu l-a luat cu ea doar ca să-l protejeze. Ea chiar crede că băiatul poate face o minune aici – crede că va descoperi un tratament, un vaccin, o armă sau o capcană mai eficientă. Însă toate aşteptările ei se bazează pe faptul că Greaves este special. De parcă mintea lui ar putea să vadă lucruri pe care ceilalți nici măcar nu le bănuiesc.

Bineînțeles că Rina nu vrea să recunoască faptul că spera într-un fel de „pasă decisivă” a lui Greaves, însă Sealey ştie foarte bine că ea stă cu ochii pe băiat, aşteptând să se risipească norii şi din ceruri să coboare un porumbel alb.

S-ar putea să aibă cam mult de aşteptat, este umila părere a lui Sealey. Nu că ar fi vreun psiholog, dar nu crede că puştiul este autist, ci doar un copil fără noroc, însă normal – foarte inteligent, însă normal. Şi care a fost distrus de o tragedie inimaginabilă. Apoi a ajuns prizonier al speranțelor pe care şi le face Rina. Şi-a asumat răspunderea pentru el după ce l-a scos din orfelinatul din Beacon, unde profesorii renunțaseră să-şi mai bată capul, pentru că erau doar voluntari, care se adaptau din mers la situațiile de acolo. Apoi l-a îndopat cu cărți, aşa cum pasărea îşi îndoapă puii cu viermişori. Şi l-a transformat în cel care este astăzi.

Adică? Un geniu bizar sau doar un cercetător incapabil să relaționeze cu lumea din jur şi care se clatină pe sârma şubredă dintre rațiune şi nebunie? Cum se poartă Greaves, lucrurile pe care le face el… *astea* sunt într-adevăr extraordinare. Dar nu dovedesc decât că are propriile sale mecanisme de adaptare. Nimic altceva. Şi, da, există acea descoperire remarcabilă, dar Sealey nu mai cunoaşte pe altcineva care să accepte varianta lui Khan. Cum adică? Un copil-minune descoperă o enzimă din care extrage acizi cu miros înțepător, asemănător cu acela al transpirației secretate de glandele sudoripare. Apoi o descompune în apă şi dioxid de carbon, o găteşte într-o cratiță şi o duce la cea mai bună prietenă a lui, doamna doctor Samrina Khan, biolog şi epidemiolog, pe care o roagă să o testeze. Principiul briciului lui Occam sugerează o altă succesiune a evenimentelor.

Însă nu mai contează. Rina are propriul punct de vedere, la care nu vrea să renunțe. Probabil că este singura persoană de la bordul lui *Rosie* căreia să-i pese de Greaves. Sealey a încercat de mai multe ori să discute cu ea, însă fără succes.

Îşi ia şi acum inima în dinți, deşi este conştient că nu trebuie să-şi facă prea mari speranțe.

— Face parte din echipaj, Rina. Este colegul tău, nu fiul tău. Trebuie să-l laşi să facă aşa cum crede el că este mai bine.

Ea îi aruncă o privire de parcă doctorul tocmai ce a întins mâna să prindă din aer o minge care deja se rostogoleşte pe jos.

— Mulțumesc frumos, John. Ai făcut un minunat rezumat al evidențelor.

Dar nu este sarcastică. Ba chiar vocea i se îneacă. Strâmbă din buze, încercând să-şi stăpânească şuvoiul de lacrimi. Aşa că, în loc să se îmbățoşeze sau să-i răspundă supărat, Sealey o strânge în brațe. Rina îşi îngroapă capul în unghiul format de gâtul şi umărul lui. După care începe să plângă. Îl trage spre ea prin gaura dintre şipci şi el simte că se va dezechilibra foarte curând şi va cădea peste ea. După care probabil că se vor rostogoli amândoi pe jos, dându-se de gol. Tricoul lui (purtat pe post de pijama) se îmbibă încet dar sigur cu lacrimi.

Rina trece de la plâns direct la somn. Abia acum îşi dă Sealey seama cât de grea a fost ziua aceasta pentru ea. Grijile ei pentru Stephen sunt cât se poate de reale, însă ele se adaugă unui întreg ansamblu de alte griji. Ar putea să capete o sancțiune pentru sarcina ei neautorizată, iar aceasta îi va pune capăt carierei. Sau poate copilul va pune capăt carierei, indiferent dacă va fi sancționată sau nu. Poate că va fi nevoită să nască aici, în locul ăsta uitat de lume. Poate va pierde sarcina.

Păcat că nu se pricepe mai bine la problemele astea. Cu toate că are treizeci şi ceva de ani, John Sealey încă îşi mai numără relațiile de până acum pe degetele de la o singură mână. Şi niciuna dintre ele nu a ajuns atât de departe. Poate că nu ar fi ajuns nici aceasta dacă ar fi avut prezervative şi autocontrol.

Plecarea din Beacon a dus la evenimentul acela fatidic. După atâta vreme petrecută în spatele gardurilor şi al câmpurilor minate, călătoria – chiar dacă în interiorul unei cutii blindate de sardele – le dădea un nesperat sentiment de libertate. Iar el şi Rina au descoperit singura metodă prin care să sărbătorească acest sentiment, fără să fie obligați să înainteze vreo cerere, să raporteze, să îşi justifice cererea, să aştepte aprobarea.

Acum trebuie să suporte consecințele. Şi unul pe celălalt.

Sealey alungă alarmat ideea aceasta. Rina este o femeie formidabilă şi el o iubeşte mai mult decât a iubit pe oricine altcineva. Îi admiră nespus de mult curajul, felul în care îşi alege singură drumul şi nu se abate de la el,

indiferent câte piedici i-ar pune viața în cale. Îi admiră onestitatea, care face chiar şi minciunile de conveniență să pară crime împotriva umanității. Dar cel mai mult şi mai mult îi iubeşte optimismul, care lui îi lipseşte cu desăvârşire. Rina vorbeşte despre viitor fără urmă de ironie, ba chiar îşi face planuri. Unul dintre acestea este că va păstra copilul. Şi i-a comunicat decizia ei într-o manieră care nu lăsa loc de discuții.

Sealey se tot gândeşte la situația în care a ajuns Beaconul şi se îndoieşte câteodată de înțelepciunea acestei decizii. Însă îşi ține îndoielile doar pentru el. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este ca Rina să îşi imagineze că el nu-i stă alături. Că nu o va ajuta. Că nu va fi prezent atunci când va veni ceasul…

De unde vin toate clişeele astea?

Se desprinde din brațele adormite ale Rinei, îşi pune mâna, preț de o secundă sau două, pe protuberanța indiscretă în care se dezvoltă fiul sau fiica lor şi se ridică înapoi în patul lui. Dar cu mare părere de rău. De fiecare dată când scoate stinghiile şi o vizitează pe Rina, are sentimentul că ar fi unul dintre soldații din *Marea Evadare*[23] care sapă tunelul ce le va aduce libertatea.

Gândul acesta îi sugerează altceva. Poate că nu datorită plecării din Beacon a fost atât de fericit – atât de amețit şi de iresponsabil şi de fericit.

Poate că ea i-a stârnit acest sentiment. Poate că a fost mereu vorba doar despre Rina.

XIII

Dar doamna doctor Khan nu doarme. S-a cufundat în starea dintre somn şi veghe, în care se întoarce în trecut şi îl retrăieşte. Imaginile sunt extrem de clare, sunetele stereo, toate simțurile ei sunt stimulate. Consideră că această stare este un fel de reluare. Însă omul de ştiință din ea ştie că se numeşte cu totul altfel. Este un SPT, un simptom al stresului posttraumatic. Se manifestă două sau trei nopți pe săptămână şi nu are niciun rost să se împotrivească. Dacă ar încerca să blocheze imaginile, acestea i-ar afecta starea de veghe şi ar fi infinit mai rău.

Reluarea aceasta nu are nimic în comun cu visul. Logica şi structura visului te împiedică să reflectezi la evenimentele din jur. Le accepți aşa cum sunt, pentru că te-ai trezi dacă te-ai apuca să diseci în mod conştient fiecare element.

Însă în reluările ei Khan face diferența între persoana care este acum şi cea care a fost atunci. Este cea din prezent, pasager în trupul ei din trecut. (Se simte neliniştită când se gândeşte că poate la fel percep lumea şi flămânzii. Dacă le-a mai rămas vreo urmă din conştiință, din identitate – în spatele fortificațiilor ridicate de fungus în creierele lor –, atunci tot ce mai pot face ei este să privească. Pentru că trupurile lor au acum un stăpân nou.)

Acum se deplasează prin Guildford şi Godalming şi alte locuri cu denumiri şi mai inofensive. Milford. Haslemere. Hawkley. Spre sud, spre Beacon, într-un convoi de aproximativ opt sute de oameni disperați, mânați – şi foarte des hărțuiți – de soldați în uniforme de camuflaj.

I se pare că această călătorie are aceeaşi logică cu numărul făcut de clovni în deschiderea unui program de circ. Uneori merg în autobuze, camioane, furgonete albe, ambulanțe. Alteori merg pe jos. Nedormită şi înfometată, Rina-*de atunci* nu reuşeşte să priceapă de ce sunt obligați să se dea jos din maşinile sigure şi încălzite. Rina-*de acum* ştie că nu era nici timp şi nu aveau nici resurse să degajeze drumul blocat de resturile incendiate ale vehiculelor care transportaseră înainte alte valuri de refugiați. De fiecare dată, colonelul le ordonă să abandoneze maşinile şi să meargă pe jos până la următoarea porțiune de drum liber. Îşi trimite soldații înainte ca să găsească şi să rechiziționeze alte mijloace de transport în stare de funcționare.

Prin urmare ritmul lor variază, la fel şi starea ei de epuizare. Uneori stă pe un scaun. Alteori stă întinsă în bena unui camion, cu brațul moale al altcuiva peste picioare, înconjurată de respirații şi suspine răguşite care se contopesc cu coşmarurile ei. Dar de cele mai multe ori merge pe jos clătinându-se, şchiopătând, abia târându-şi picioarele pe drumul acela nesfârşit, care ar trebui să le aducă salvarea.

Există doar două constante. În primul rând, flămânzii. Suntem cu câțiva ani înainte de apariția gelului blocant. Deci încă nu au cum să-şi mascheze mirosul, sunetele, căldura corporală şi astfel acestea reprezintă o permanentă şi mobilă invitație la cină. Flămânzii îi fugăresc din spate, îi atacă din față, îi asaltează din flancuri.

Colonelul este pavăza lor – cealaltă constantă, mereu între ei şi pericol. *Nu priviți în urmă* este mantra lui. Ce-a fost a fost şi iată că tot mergem înainte. Cu gesturi precise, în plan orizontal, îşi mişcă puşca dintr-o parte în alta ca pe o coasă cu care taie genunchii urmăritorilor. Le dă arme şi refugiaților, le explică principiile focului de acoperire. Construieşte aruncătoare de flăcări din butelii de oxigen şi spray-uri cu insecticid. La un moment dat, umple o furgonetă cu benzină şi câteva batoane de exploziv de tip C-4 şi îl împinge în jos pe panta pe care ei tocmai au urcat-o. Imediat o groapă din drum devine un lac de foc în care se îneacă sute de flămânzi.

E drept că au ajuns în iad, însă diavolul este de partea lor.

Oamenii îşi schimbă părerea despre colonel. Până acum obişnuiau să-i spună „Pompierul”, din cauza incendiilor care transformaseră sud-estul Angliei într-un deşert carbonizat. Acum el este „Bătrânul”. Şi îi spui aşa, de parcă l-ai cunoaşte, indiferent dacă ți-a adresat vreun cuvânt sau nu.

Din când în când apar alți oameni care se alătură convoiului lor. Nu sunt niciodată alungați. Distanța dintre eventualitatea contaminării şi dispariția sinelui este atât de mică, încât nu există niciun risc dacă îi acceptă printre ei. Cei câțiva care sunt infectați şi se transformă încet-încet în flămânzi – contrazicând prin aceasta statisticile – sunt ucişi cu un singur glonț tras în cap. Doamna doctor Khan păşeşte peste cadavrele lor şi merge mai departe.

Oboseala îi provoacă halucinații. Colonelul este Moise, iar ei, copiii lui. *Nu priviți înapoi!* Puhoiul de flămânzi se desparte în fața lui ca marea. Valurile din sânge pe jumătate congelat au acoperit asfaltul şi i se lipesc de tălpi. Văzduhul miroase a transpirație şi a sânge, miroase a fecale şi a praf de puşcă, a benzină şi explozibili, a carne arsă. Îi ține lângă el. Îi duce acasă.

Autostrada devine impracticabilă – s-a transformat într-un morman de mii de maşini, presărate cu cadavre mâncate parţial. O abandonează şi merg prin satele pustii. Într-unul dintre ele, pe un pod, un grup mic de supravieţuitori se luptă pe viaţă şi pe moarte. Au baricadat capetele podului cu fiare vechi şi aparate electrocasnice mari şi s-au retras în centru. Însă flămânzii au escaladat aceste obstacole improvizate şi îi atacă acum din ambele părţi.

Colonelul este salvarea lor, însă vine prea târziu. Deja muşcaţi, unii dintre bravii apărători continuă lupta, însă doar câteva secunde. Se crispează o clipă, când fitilul conştiinţei lor arde până la capăt. O fracţiune de secundă după aceea, au şi făcut stânga împrejur şi s-au năpustit asupra oamenilor din apropiere, doborându-i. Khan vede cum se transformă o femeie care agită deasupra capului o bâtă de baseball. Apoi un bărbat înarmat cu un cuţit de bucătărie şi un scut dintr-un capac de tomberon. Şi o fetiţă, ca un îngeraş blond, care trebuia să aibă grijă de cockerul cu urechi blegi al familiei (căţelul este primul ei prânz).

Când colonelul reuşeşte să răzbată prin baricadă, nu a mai rămas nimeni de salvat. Toţi cei de pe pod au devenit duşmani, au devenit ţinte, au dispărut.

Aproape toţi. În timp ce soldaţii cercetează locul, aplicând cu generozitate câte o *coup de grâce* celor deja prăbuşiţi. Khan descoperă un băieţel – de vreo cinci sau şase ani – zăcând între doi adulţi. Trupurile acestora sunt contorsionate, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze de atacul multidirecţional al flămânzilor. Sunt ca două paranteze, care îl separă de restul lumii. Foarte multe răni au cei doi adulţi – au fost muşcaţi, tăiaţi, sfârtecaţi. Iar bărbatul are şi o rană de glonţ la cap. Aşa că nu se poate să îţi dai seama ce anume le-a provocat moartea. Dar cu siguranţă că au murit încercând să-şi protejeze copilul.

Copil care nu are niciun fel de rană vizibilă.

Un soldat apropie patul puştii de tâmpla băiatului.

— Stai! urlă Khan.

Şi bine face. Pentru că băiatul începe să respire. Cineva zice:

— Ăsta de-aici e viu.

Şi altcineva înjură.

Soldatul face un pas îndărăt. Expresia lui indiferentă este înlocuită cu una de uimire şi teamă. Şi nimeni nu spune nimic atunci când Khan ia băiatul în braţe.

Carlisle dă din cap şi le ordonă să pornească la drum.

Aici se încheie reluarea. Dar nu şi calvarul – abia după trei zile au ajuns în Beacon. Însă din momentul acela a început o nouă etapă, cel puțin pentru Khan. Îşi găsise un scop, o menire. Trebuia să-l țină în viață pe băiețelul cu ochi mari. A fost – şi încă este – convinsă că asta a ținut-o şi pe ea în viață.

Stephen era un copil ciudat de cuminte şi tăcut chiar şi atunci. Probabil că ultimele cuvinte auzite de la tatăl sau mama lui au fost: Stai cuminte aici şi poate nu te vor observa. Nu scoate niciun sunet. Însă, în orele şi zilele care au urmat, pe când se apropiau tot mai mult de Beacon, băiatul a rămas la fel de nemişcat şi tăcut. Khan este de părere că îşi însuşise această stare de nemişcare mută dinainte ca părinții să-i fie ucişi şi pe jumătate mâncați sub ochii lui. Este ceva minunat şi înspăimântător totodată. Atunci când nu ai unde să fugi şi nu ai cui să-i ceri ajutorul, Stephen nu fuge şi nu cere ajutor. Pur şi simplu îşi pliază voința şi emoțiile de foarte multe ori până când devin invizibile oricui, mai puțin ei. Iar pentru un om de ştiință aceasta este o însuşire extraordinară.

Însă este vorba despre mult mai mult. Imobilitatea aceasta – mai ales interioară – a căpătat o tentă nouă în ziua în care l-a cunoscut Khan, în ziua când au murit părinții lui.

Ea ştie mai bine decât oricine altcineva cât de mult a progresat Stephen, cât de multe a realizat. Avea doar doisprezece ani atunci când a sintetizat gelul blocant care le salvează zilnic viețile, deşi toată lumea îi atribuie ei această descoperire. Stephen s-a numărat printre primii oameni care au sugerat că *Ophiocordyceps unilateralis* ar fi ciuperca răspunzătoare pentru declanşarea epidemiei (dar numele i-a fost în mod misterios omis din lucrarea prezentată de Caroline Caldwell). Tot el a dovedit că agentul patogen se dezvoltă în sistemul nervos al organismului-gazdă, pe care îl controlează prin intermediul transmițătorilor micotici – catene lungi de proteine fungice care imită şi deturnează sistemul de semnalizare din creierul mamiferelor. Nu mai există nimeni în tot Beaconul care să înțeleagă mai bine cu ce anume se confruntă specia umană.

Şi totuşi Khan are sentimentul că o parte din Stephen încă mai zace pe asfaltul umed al unui orăşel din Surrey. Între paranteze. Aşteptând un semnal care să-l anunțe că pericolul a trecut. Un semnal care nu va veni niciodată.

XIV

La zece ani după Colaps, noaptea a devenit un tărâm străin, deloc prietenos. Hotarul lui începe în pragul casei tale. Prag pe care nu îl treci decât dacă eşti pregătit să porneşti într-o expediție primejdioasă, într-o incursiune armată.

Cu toate acestea, Greaves străbate întunericul.

Există un tip de binocluri militare de noapte care transformă bezna în lumină, însă nu are aşa ceva. La bordul lui *Rosalind Franklin* nu este decât unul singur, încuiat în dulapul cu arme şi folosit doar de lunetişti. Greaves ar fi putut să spargă codul de acces şi să-l ia de acolo, dar nu ştie dacă ar fi fost în stare să şteargă toate urmele acțiunii sale. Şi atunci ar fi avut parte de nişte discuții extrem de neplăcute.

Aşa că se bazează pe lumina stelelor şi a lunii în primul pătrar, pe o lanternă de buzunar – pe care o foloseşte cu multă zgârcenie – şi pe amintirile sale foarte clare din timpul zilei. De fapt, amintirile sunt cele mai sigure. Greaves are o hartă în minte, pe care îşi marchează drumul parcurs cu ajutorul unui punct roşu (imaginar), care se deplasează pe un traseu fractal. În locurile unde nu-l mai ajută nici stelele şi nici Luna – de exemplu, printre copacii înalți, care împiedică lumina să ajungă până la el – măreşte respectivul detaliu al hărții, ca să se poată feri de şanțuri, gropi, bolovani şi sârmă ghimpată. Poate face asta la nesfârşit, unica limită fiind capacitatea ochilor săi de a descompune detaliile. Îşi poate aminti orice a văzut chiar şi o singură dată.

S-a echipat bine pentru această călătorie scurtă, însă plină de pericole. În ranița de pe umăr şi-a pus bateriile de rezervă pentru lanternă, carnetul cu notițe, o sticlă cu apă şi o torță de semnalizare pentru cazuri de urgență. Mai are acolo şi un cuțit, deşi nu-i poate justifica prezența. Nu îl va folosi nici măcar dacă va fi atacat. Se pricepe de minune la cuțite şi n-a avut niciun scrupul când a disecat zeci de cadavre, dar îl îngrețoşează gândul că ar putea să taie într-un organism viu – fie el de om, de animal sau de flămând. Imposibil. La fel ca minciuna sau atingerea altei persoane, gestul acesta nu face parte din repertoriul său comportamental.

Însă deocamdată nu l-a atacat nimeni. Iar asta îl bucură şi îl linişteşte. Însă în niciun caz nu doreşte să generalizeze. Poate doar o întâmplare topografică l-a salvat până acum. Poate că flămânzii i-au luat deja urma, dar

se află atât de departe că nu au ajuns încă până la el. Deşi, sincer, crede că mai mult l-a ajutat costumul lui de camuflaj.

La o cotitură a drumului, are ocazia să-şi testeze această teorie. Pentru că iese din întuneric la lumină şi dă nas în nas cu un flămând. Este – mai bine zis, a fost – o femeie. În strălucirea lividă a lunii, femeia aceasta pare un spectru înspăimântător. O efigie decolorată, aidoma unei fantome apărute din senin pe negativul unei fotografii. Se leagănă ca un copac în furtună, cu brațele atârnându-i pe lângă trup. Probabil că pata întunecată de pe pieptul bluzei este sânge – al ei sau al cuiva din care s-a hrănit. Carnea de pe o mână i-a fost mâncată aproape până la os, de la încheietură şi până la cot. Stă în lumina lunii ca în fața unui reflector, iar Stephen observă cât de mult seamănă trecutul satelitului natural cu trecutul acestei femei: ambele poartă urmele unor răni vechi.

Când îl vede, femeia se repede la el. Dar se opreşte imediat. Stephen mai face un pas – femeia se repede iar. Şi se opreşte din nou. Începe să se mişte de pe un picior pe altul, se vede că vrea să-l atace, dar este ceva ce o reține. Stephen se apropie mai mult de ea. Femeia bate pasul pe loc, tremură, se zvârcoleşte.

Greaves o ocoleşte la o distanță prudentă, având mare grijă să nu facă mişcări prea rapide sau bruşte. Flămânda ar vrea să țâşnească în direcția lui sau aproape în direcția lui. Însă se tot opreşte şi se întoarce mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Maxilarele i se încleştează şi i se descleştează cu un scârțâit de piele prea uscată. Mâna bună se strânge în pumn şi se desface, zgârie aerul cu patimă sterilă.

Clătinându-se, se ține puțin după el. Şi se opreşte din nou. Nu mai recepționează semnalul. Când Stephen ajunge la treizeci de metri depărtare, flămânda intră iarăşi în starea ei letargică.

Toate astea sunt veşti foarte bune, dovedind funcționarea adecvată a costumului de camuflaj.

Pentru că a testat abilitatea flămânzilor de a percepe căldura corporală, Greaves începe acum să o studieze. Prin disecțiile făcute a încercat să identifice organele sau structurile răspunzătoare, însă nu există niciun favorit. A demonstrat cum centrii vederii din creierul uman suferă modificări foarte mari imediat după contaminare, fapt care sugerează că agentul patogen sporeşte acuitatea vizuală în infraroşu. Dar, la fel de plauzibil este şi faptul că termoreceptorii pasivi, situați la baza limbii, au

fost cooptați tocmai în acest scop (explicând astfel de ce flămânzii stau cu gurile căscate atunci când vânează).

La un moment dat, trece această problemă în plan secund şi se concentrează asupra contramăsurilor ce ar putea fi luate. Oricât de exact ar fi mecanismul prin care flămânzii detectează căldura, ca să-i derutezi nu ai decât să ascunzi sau să blochezi cumva căldura pe care o radiază corpul tău. Blocarea este mai problematică. Pentru că trebuie să faci ceva cu căldura înmagazinată şi neeliberată, care te-ar ucide ea în locul flămânzilor. Acesta este motivul pentru care şi-a făcut costumul de camuflaj.

Înainte de Colaps, armata israeliană testa un sistem de mascare a amprentei termice, pe care l-a numit *Adaptiv.* Chiar şi în formă de prototip, era în stare să facă tancurile să arate ca nişte automobile sau furgonete în fața sistemelor de scanare termică sau să le facă invizibile pe fondul temperaturii ambientale. Secretul era aplicarea unui strat de plăcuțe ceramice plate pe suprafața vehiculului, care puteau fi încălzite şi răcite separat, furnizând astfel un înveliş multicolor în spectrul infraroşu.

Inspirându-se din *Adaptiv,* Greaves a creat o haină lipsită de culoare. A folosit ce a avut la îndemână – resturi şterpelite din laboratorul Rinei, materiale aduse pentru întreținerea şi repararea lui *Rosie,* tot felul de lucruri descoperite întâmplător în călătoria lor – şi şi-a ascuns proiectul într-unul dintre compartimentele pentru conservarea cadavrelor. Sunt zece asemenea unități la bordul lui *Rosie* şi doar şapte au fost ocupate.

Costumul termic este ca o a doua piele. Suprafața exterioară a acestuia este presărată cu „ochi-de-pisică” modificați – ca să semene cu plăcuțele din *Adaptiv,* însă tridimensionale – care concentrează şi dirijează căldura, nu lumina. Efectul vizual este extrem de grotesc. Parcă ar fi un costum de scafandru, conceput de un designer cu fetişuri sexuale. Deşi, teoretic, ar trebui să-i extindă amprenta termică şi chiar să creeze puncte fierbinți în aerul din jurul lui. Este ca şi cum ai fi un fel de ventriloc, însă nu cu vocea, ci cu căldura corporală, cu gazele de eşapament de la metabolismul tău. Astfel, în loc de o singură sursă de căldură, care să fie urmărită de flămânzi, Greaves a devenit centrul unor perturbații termice, în permanentă schimbare. Speră să stârnească astfel confuzia în rândul flămânzilor. Dacă aceştia nu-l pot urmări în mod constant, poate că tropismul lor – mecanismul acela de detectare a căldurii – nu va mai reuşi să se activeze. Iar pe baza dovezilor obținute până acum, se pare că teoria aceasta funcționează.

Însă există şi un dezavantaj. În fond, costumul acesta acumulează căldura. Ventilatoarele funcționează destul de bine când stă nemişcat, dar acum, când merge, simte cum înăuntru se face tot mai cald. Problema este foarte serioasă. Păcat că n-a instalat într-o mânecă un dispozitiv de citire a temperaturii – un termometru digital sau altceva asemănător. I-ar prinde bine să ştie dacă este în pericol să leşine din pricina căldurii sau mai are până atunci. Adevărul este că nu se simte prea confortabil, dar nici vorbă să fie fără vlagă, să-l fi luat cu amețeală sau să i se fi făcut greață. Şi estimează că va ajunge în Invercrae înainte ca situația să devină critică.

Traversează râul Moriston pe podul Telford, atracție turistică în vremurile de demult. Vuietul cascadei de lângă oraş îl face să se oprească o clipă. Parcă se teme, deşi nu ar avea niciun motiv. Încearcă să-şi revină, deranjat de această reacție irațională, şi intră în oraş.

Deşi „oraş" este o exagerare comică. Aici nu există decât o arteră principală şi o piață, din care pornesc câteva străduțe scurte, toate terminându-se pe malul râului. Probabil că înainte de Colaps n-a avut mai mult de cinci sute de locuitori. Acum, pe la colțuri stau câțiva flămânzi, ca şi cum ar aştepta pe cineva care să-i ducă înapoi, în viețile pe care le-au pierdut.

Şi, cu excepția celor câtorva ocazii când vor porni în urmărirea faunei locale, vor rămâne aşa până când organismul le va ceda cu totul. Este o viață după moarte pe care n-au reuşit să şi-o imagineze nici măcar cele mai sinistre dintre vechile religii ale lumii.

Greaves merge încet pe strada principală, ca să nu atragă atenția. Are grijă să se țină departe de flămânzi. La distanțe mai mari, efectul costumului său termic cade sub incidența regulei care spune că intensitatea radiației este invers proporțională cu pătratul distanței de la sursă. La distanțe mai mici, încă ar mai putea să fie o țintă. Flămânzii aflați mai aproape de el reacționează la fel ca femeia de pe drum. Prind viață când Greaves trece pe lângă ei, țopăie pe loc câteva minute, însă nu reuşesc să-şi transpună starea de agitație în mişcări coerente.

Acum căldura şi starea de disconfort au devenit mai acute. Nu trebuie să mai facă niciun efort şi să-şi lase trupul să se răcească pe cale naturală, odată cu încetinirea metabolismului. Fireşte, ar dura mult mai mult aşa decât dacă pielea lui ar putea să intre în contact cu aerul. Însă a transpirat foarte tare pe sub costum şi cu siguranță că a anulat efectul gelului blocant. Prin urmare, îi este imposibil să se dezbrace.

Descoperă o cafenea cu fațada deschisă la stradă. Se află pe culmea unei coline, de unde se poate vedea mare parte din oraş. Pe vremuri, înainte de sfârşitul lumii, probabil că locul acesta avea mulți clienți. Greaves intră şi găseşte un loc unde să stea la umbră şi – speră el – unde să nu fie detectat. Nici nu încearcă să se aşeze pe vreun scaun: costumul este mult prea țeapăn. Plus că, dacă ar face-o, nu ar fi în stare să se ridice repede.

Acestea sunt problemele cele mai urgente, însă scopul principal al expediției sale nu s-a schimbat. Din locul unde se află, poate vedea nouă flămânzi – patru bărbați şi cinci femei. Îi va studia cât mai mult posibil şi îşi va însemna în minte caracteristicile comportamentului lor nocturn.

Şi fata? Greaves nu are nici cea mai mică idee unde ar putea să fie. Dacă nu îi va apărea singură în fața ochilor, va fi nevoit să pornească în căutarea ei. Dar încet. Foarte încet. Dacă i se deteriorează costumul, va rămâne complet neprotejat.

Stă câteva minute complet nemişcat, respiră regulat şi speră că aşa îşi va regla temperatura corpului.

În tot acest timp are la ce să se uite şi la ce să se gândească. Nu s-a înşelat: flămânzii se comportă diferit pe timp de noapte. Mediul acustic şi vizual este mai bogat, deoarece foarte multe mamifere mici sunt nocturne. Probabil că şi mirosurile sunt mai bogate. În consecință, flămânzii ies mult mai frecvent din starea lor letargică. Greaves îi vede atacând un bursuc. După câteva minute, este martor la o scenă şi mai impresionantă: un flămând aflat în mijlocul drumului se trezeşte brusc la viață şi înhață un liliac din zbor. Greaves aude trosnet de oase când este devorat animalul – cel mai probabil aparținând speciei *Nyctalus noctula.* Îl tulbură gândul că liliacul zbiară de durere într-un registru supersonic pe care urechile lui (acoperite de costum) nu-l pot auzi. Universul înseamnă informație. Un torent nesfârşit de informații. Orice element care ți-a scăpat se transformă într-o enigmă.

Îl mai deranjează şi alte lucruri. Încă îi este mult prea cald. Costumul nu funcționează. Va muri dacă nu i se stabilizează temperatura. Poate va reuşi să-şi găsească un adăpost în care să se baricadeze şi să şi-l scoată, dar tot închis într-o cursă va fi. Este posibil să fie găsit mâine de echipa ştiințifică, venită să colecteze eşantioane. Dar mai degrabă îl vor găsi flămânzii mult mai repede: pentru că va răspândi în aer mirosul pe care ei îl urmăresc cu fervoare, mirosul de carne şi feromoni umani.

Perspectiva propriei morți i se pare deopotrivă fascinantă şi năucitoare. Şi se cufundă în studierea ei, fără să mai analizeze câteva secunde bune fluxul de date senzoriale pe care îl primeşte încontinuu.

O mişcare îl smulge brusc din această spirală a gândurilor. Tresare supărat. S-a lăsat luat prin surprindere, lucru pe care îl detestă chiar şi atunci când nu există nicio miză.

Vin în salturi dinspre râu. Se îndreaptă spre el: câinii sălbatici pe care i-a văzut mai devreme sau o altă haită asemănătoare. În prima clipă, Greaves se gândeşte că pe el îl vânează, dar îşi dă seama imediat că se înşală. Țin capetele în jos, gâfâie puternic. Unii dintre ei şchiopătează.

În urma lor vin copiii. Mai întâi o duzină, apoi douăzeci, apoi mai mulți decât poate el să numere în întunericul nopții. I se pare că cel mai mic ar avea în jur de trei sau patru ani; iar cel mai mare doar vreo zece. La fel ca fata, sunt îmbrăcați complet aiurea. Unii poartă haine de adulți: tricouri care le atârnă peste genunchi, ca nişte rochii; hanorace şi pulovere tricotate, cu mânecile suflecate sau sfâşiate. Alții sunt în pielea goală sau îmbrăcați în lucruri care nu sunt propriu-zis haine – cârpe şi bucăți de piele. Sunt desculți. Au chipurile vopsite – aşa cum îl avea şi fata: o linie orizontală pe frunte, una verticală pe mijlocul feței. Mulți au arme: cuțite, bastoane, ciocane, mistrii. Unul ține în mână un obiect care seamănă cu axul metalic al unei umbrele.

Câinii nu sunt vânători, ci pradă. Sunt fugăriți de aceşti copii, care nu vânează ca flămânzii – adică nu se năpustesc haotic asupra creaturii pe care vor să o mănânce –, ci lucrează într-un mod coordonat. Se răspândesc, formând un semicerc larg, în care să-i poată ține închişi şi să-i poată controla pe câinii sălbatici. Cei mai mici nu joacă niciun rol în vânătoarea aceasta: doar aleargă la o oarecare distanță de ceilalți şi nu dau semne că ar dori să se apropie mai mult.

Obişnuiți să se afle de cealaltă parte a acestei ecuații, câinii sunt îngroziți acum. Paşii le sunt nesiguri. Se poticnesc, se fac mici de frică. Îşi lasă capetele în jos, în aşteptarea atacului iminent. Greaves presupune că vânătoarea durează de ceva vreme şi că se apropie de final.

Se apropie şi de el, dar şi de flămânzii pe care i-a studiat până acum. Aceştia reacționează la agitația din jur. Se trezesc brusc din amorțeală şi o iau la fugă înainte. Acum Greaves înțelege motivul pentru care sunt aici copiii cei mici care aleargă la marginea grupului lor. Majoritatea sunt înarmați cu bețe lungi, crengi, ciomege, cozi de mături, pe care le folosesc

ca să pună piedică flămânzilor, ca să nu se amestece în vânătoarea lor. În cazurile când vreun flămând refuză să rămână întins pe jos, doi sau trei copii îi sar în spinare şi îl țintuiesc la pământ. După care unul dintre ei scoate un cuțit şi îi retează tendoanele de la genunchi cu multă pricepere. Apoi copii îşi reiau fuga, lăsându-l pe flămând să se zvârcolească în țărână.

Copiii sunt aproape invizibili pentru flămânzi. Fireşte, mişcările lor stârnesc o reacție, îi fac pe aceştia să pornească la atac, dar – când se apropie de ei – parcă nici nu-i mai văd. Copiii nu reprezintă pentru ei nici vreun potențial pericol, nici hrană!

Greaves o caută din priviri pe fata cu părul roşu de la stația de testare a apei. Şi o descoperă destul de lesne, după cicatricea albă de pe obraz. Se află în avangardă, conducând atacul. Doboară un câine dintr-o singură mişcare. Din experiența anterioară, Greaves ştie de ce este ea în stare, dar, chiar şi aşa, este uluit când o vede cum sare drept în spinarea animalului. Îl doboară la pământ, îi suceşte gâtul cu brațele ei puternice şi începe să mănânce din el. Câinele scoate un singur scheunat ascuțit şi amuțeşte brusc, când dinții ei îi sfâşie beregata.

Dar fata nu este lacomă. Câțiva dintre copiii mici dau fuga să se ospăteze şi ei, iar ea se retrage imediat. Are bărbia plină de sânge. Şi-o şterge cu dosul palmei, apoi îşi linge absentă degetele, privind în jur.

Deja au fost doborâți alți doi câini. Şi toată lumea a început să mănânce. Fata pare mulțumită, aidoma unei gazde care s-a străduit mult să organizeze această cină şi se bucură când vede că eforturile ei sunt apreciate.

Un detaliu îi atrage atenția. Trage un băiat mai mare de pe unul dintre câini ca să-i facă loc la masă unei fetițe scheletice. Băiatul se uită urât la ea, scoate un mârâit prelung şi modulat, dar nu se opune. Are o înfățișare diferită de a celorlalți copii. Părul blond i-a fost ciuntit pe părți şi nu i-a mai rămas decât o fâşie pe mijlocul capului, ca la mohicani. Petele de vopsea neagră din jurul ochilor îi scot în evidență albul de porțelan. Şi şi-a desenat peste gură nişte linii albe, verticale, ca dinții de craniu – aşa că pare a rânji în permanență.

Greaves este atât de fascinat de tot ce vede, că uită să mai respire. Semiotica nu mai are nicio regulă. Copiii aceştia sunt flămânzi, dar *nu* sunt *flămânzi.* Prezintă instinctul care-i împinge să se hrănească, aşadar, cu carne crudă – instinct care le defineşte natura. Sunt înzestrați cu aceeaşi putere şi viteză supranaturale, însă sunt creaturi sociale, cu un anumit nivel de inteligență. *Cordyceps* şterge totul din minte aşa cum buretele şterge o tablă,

apoi scrie un singur cuvânt: MĂNÂNCĂ. Dacă devii flămând, atunci peisajul tău mental este extrem de simplu. Ai mâncare, mănânci. N-ai mâncare, te decuplezi şi aştepţi.

Înseamnă că aceşti copii sunt altceva – aşa a crezut Greaves încă de când a văzut-o prima oară pe fată, aşa cum speră de atunci încoace. Copiii sunt ceva nou. Ceva nemaiîntâlnit. Au descoperit o zonă de mijloc care nu a existat înainte. Iar el are nevoie (of, câtă nevoie are!) să afle ce anume este această zonă de mijloc.

Masa durează puţin. Metabolismul flămândului este foarte eficient, necesitând doar o porţie mică şi ocazională de proteine. Unul câte unul, copiii se satură şi apoi pleacă de lângă mâncarea lor. Fata cu cicatricea pe obraz se aşază în genunchi şi mănâncă încă o dată – acum dintr-un alt câine, poate ca să-şi afirme rangul. Copiii gesticulează şi murmură în jurul ei. Greaves nu are nicio îndoială că este vorba despre o conversaţie pe limba lor – după cină, când te simţi sătul şi binedispus.

Priveşte concentrat la scena din faţa lui, uitând că el nu a fost invitat la acest ospăţ. Însă este obligat să-şi aducă aminte atunci când vede că unul dintre copii – băiatul blond, pe care fata l-a înlăturat de la masă când a crezut că a mâncat suficient – se uită fix la el. Îl priveşte de ceva vreme, numai că ochii i se pierd cumva în toată mâzgăleala aia de vopsea de pe chip, aşa că Greaves nu îşi dă seama decât când băiatul îşi întoarce complet capul spre el.

Lui Greaves îi vine să încremenească, dar deja stă încremenit. Prin practică îndelungată, a adus la perfecţiune starea aceasta de nemişcare. Costumul îi maschează mirosul şi căldura. Nu ştie ce l-a putut da de gol.

Băiatul face un pas în direcţia lui şi el însuşi îşi dă seama că raţionamentul se aplică doar flămânzilor. Nu şi unui copil care nu se încadrează în această categorie. În costumul lui termic, Greaves este o apariţie bizară, iar curiozitatea este parte a programului de bază cu care sunt înzestrate toate fiinţele omeneşti – dorinţa de a verifica şi de a înţelege mediul înconjurător.

A presupus că aceşti copii vor reacţiona ca flămânzii, nu ca oamenii normali. I-a subestimat şi va muri din cauza asta.

Băiatul mai face un pas în direcţia lui. Se opreşte. Face încă un pas. A ajuns la vreo trei metri de el. Îşi lasă capul într-o parte şi îl studiază atent pe Greaves. Faţa îi este acoperită de masca aceea inexpresivă, iar de umăr îi atârnă raniţa, aşa cum atârnă un glob în pomul de Crăciun.

(O amintire răzleaţă îşi face loc printre gândurile lui: daruri în hârtie colorată, aşezate sub bradul familiei, în Witley, înainte ca familia să devină un termen abstract, reprezentat cel mai bine de chipul doamnei doctor Khan. A fost cel mai frumos Crăciun, pentru că unul dintre daruri a fost Captain Power. Greaves curmă acest lanţ al amintirilor. Vrea să trăiască şi are nevoie de toată puterea lui de concentrare.)

Băiatul mai face încă un pas. Îl urmează câţiva copii, dar cu multă prudenţă şi de la distanţă. Habar nu au ce anume ar putea să fie Greaves. Nu miroase a mâncare, asta-i clar pentru toţi. Poate că este vreun flămând, dar nu s-a repezit la câinii sălbatici când au trecut prin faţa lui. Toate accesoriile acelea ciudate care atârnă de el îi ademenesc să-l cerceteze mai îndeaproape.

Greaves întreabă cât de departe ar ajunge dacă ar lua-o la fugă. Nu prea departe. Chiar dacă nu l-ar stânjeni costumul, tot nu ar putea să alerge la fel de repede ca ei. Dacă fuga ar fi servit la ceva, atunci probabil că l-ar fi ajutat de mult să pună capăt acestei ambiguităţi despre propria lui identitate. Câinii aleargă, iar câinii sunt hrană. Lanţul logic este foarte scurt şi se termină cu o masă caldă.

Băiatul întinde mâna.

Pe neaşteptate, fata cu cicatrice apare în faţa lui, ca să-l studieze de aproape pe Greaves. Şi mai de aproape. Face doi paşi, se ridică pe vârful picioarelor şi aproape îşi lipeşte faţa de a lui.

Se uită fix în ochii lui Greaves din spatele plasei microporoase.

Greaves încearcă un sentiment straniu. Dacă ar fi făcut gestul acesta oricine din echipa de pe *Rosie,* oricine din Beacon, el s-ar fi ferit imediat. Detestă intimitatea impusă. Sigur, privirea unui copil i se pare mai puţin traumatizantă decât cea a unui adult. Însă doar foarte, foarte puţin.

Singurul motiv pentru care suportă această apropiere este acela că nu ştie deocamdată în ce categorie să o încadreze pe fată. În biroul extrem de bine organizat din mintea lui nu există niciun compartiment bine definit în care să o pună, convins că acolo este locul ei. Poate că fata este doar ceva nul, lipsit de sens sau valoare. Dar nu dă deloc această impresie. Dimpotrivă. Este supraîncărcată cu sensuri latente, iar el nu poate trece niciunul cu vederea până nu va ajunge să o cunoască mai bine.

Băiatul blond, cu chipul ca un craniu, are în mână un ciocan de tâmplărie, cu mâner din cauciuc negru şi cu capul metalic aproape complet acoperit cu

o crustă de sânge mai vechi. Îl ridică acum în poziție verticală, sprijinindu-l între degetele răsfirate ale mâinii stângi.

Greaves improvizează. Ridică mâinile (stârnind un geamăt de uimire printre copii) şi mimează trucul său magic. Fata face ochii mari. Apoi îi îngustează.

Nu are nimic în mâini. Niciun as în mânecă. Nimic nu stă între el şi moarte, cu excepția speranței firave că ea şi-ar putea aminti.

— Trebuie să atingem viteza luminii, spune el, imitând perfect inflexiunile căpitanului.

Numai că vocea lui este înăbuşită de materialul costumului şi el nu este – oricât şi-ar dori-o – eroul spațiului cosmic, inginerul galactic.

Băiatul ridică ciocanul. Şi se strâmbă, dar nu din cauza efortului, ci în anticiparea lui. Vine în rând cu fata.

Fără să stea pe gânduri, ea îl îmbrânceşte la o parte. Băiatul scoate un zbieret de reproş şi indignare, iar fata rosteşte o singură silabă. Sunetul acesta nu are nicio consoană, însă este incredibil de autoritar. Fata nu şi-a luat ochii de la Greaves, abia dacă l-a luat în seamă pe băiatul cu mască de craniu. Acesta acceptă ordinul sau mustrarea – sau ce-o fi fost sunetul făcut de fată – şi se îndepărtează, cu capul plecat de ruşine. Expresia de pe chipul lui pare a spune că obediența aceasta i se pare prea amară pentru gustul lui.

Fata vorbeşte din nou. Îi mai aruncă o ultimă privire lui Greaves şi îşi ia ochii de la el. Îşi mişcă mâinile, la fel cum le mişcase el când imitase scamatoria. Apoi se îndepărtează foarte încet şi face semn celorlalți copii să o urmeze.

Nu-i nimic de văzut aici. Să mergem.

Şi pleacă repede, ocolind sau sărind peste trupurile convulsive încă ale flămânzilor doborâți în timpul vânătorii.

Strada seamănă cu un câmp de luptă. Iar Greaves este una dintre victime, chiar dacă nu l-a atins nimeni. Însă l-a străpuns privirea fetei, perforându-i o armură mult mai veche şi mult, mult mai groasă decât costumul de dispersie termică. Iar îndurarea pe care ea i-a arătat-o i-a răsucit cuțitul în rană. Simte că are o relație cu ea, dar nu ştie care este aceasta.

Plus că va muri curând, chiar şi fără amestecul copiilor. Îl arde tot corpul în costum. Nu va mai apuca să se întoarcă la *Rosie.* Nu va mai apuca nici măcar să iasă din oraş. În cel mai bun caz, nu mai are decât câteva minute de trăit.

Şi brusc găseşte soluția – aşa cum se găsesc de obicei soluțiile – sub forma unei amintiri. Seara de baie. Mama lui testând cu cotul temperatura apei din cădița din plastic galben, ca să se asigure că nu o să-l frigă. Acum mama arată ca mama, nu ca doamna doctor Khan. Îi şopteşte ceva ce el nu-şi mai poate aminti. Memoria verbală îi este de folos numai în cazul amintirilor de după ce a împlinit şapte luni, când a început să extragă înțelesuri concrete din mediul sonor din jur.

Însă acum nu contează cuvintele. Ci doar apa.

Clătinându-se, Greaves traversează strada şi intră pe una dintre aleile care duc la râu.

Un minut mai târziu, stă în patru labe în albia puțin adâncă a râului Moriston, cu trunchiul aplecat, astfel încât să-şi poată uda şi umerii. Apa rece ca gheața îl răcoreşte. Apoi îl îngheață. Îl salvează de la efectele nedorite ale propriei invenții.

Numai că fata l-a salvat prima.

XV

Greaves ajunge înapoi la *Rosie* la prima geană de lumină. De gardă în interiorul sasului este soldatul Sixsmith, care sare uluită şi destul de alarmată când îl vede apărând în prag din întuneric. Întocmai ca o veste proastă.

Dar măcar îl recunoaşte. Când mai avea foarte puţin de mers, Greaves şi-a scos costumul şi a rămas în uniforma regulamentară, de culoare kaki. Speră că astfel va fi scutit de orice discuţii, dar se vede clar că este leoarcă de transpiraţie şi tremură din cauza epuizării. Sixsmith îi aruncă o privire aspră şi întrebătoare când îi deschide uşile sasului.

— Unde dracu' ai fost? îl întreabă ea.

Să verific senzorii de mişcare, se gândeşte Greaves să-i răspundă. Şi minciuna ar fi foarte bună dacă ar putea să o spună cu glas tare. Dar nu poate, tocmai pentru că este o minciună. Aşa că ridică din umeri.

Sixsmith nu insistă, ci doar clatină din cap, de parcă ar întrista-o nechibzuinţa şi încăpăţânarea lui.

— Bine că nu s-a trezit încă nimeni, mormăie ea. Iar ai scăpat de scandal, nebunule!

Greaves dă din cap şi îi mulţumeşte. Se întreabă dacă Sixsmith ştie că a stat aproape o oră în întuneric, aşteptând să intre ea de gardă, pentru că o preferă soldatului Phillips, pe care nu a reuşit încă să-l descifreze.

Poate că tânăra şi-a dat seama de acest lucru, pentru că nu-i acceptă mulţumirile cu amabilitate.

— Treci înăuntru! îi zice ea. Şi fă un duş! Puţi.

Greaves îi dă dreptate şi îi urmează sfatul. Este extrem de pretenţios în privinţa mirosului corpului său, închipuindu-şi că ar fi un fel de atingere de la distanţă – necerută, dar inevitabilă. Se freacă bine cu săpunul cu fenol, până se acoperă din cap până în picioare cu clăbuci înţepători. După ce se limpezeşte, pielea lui are culoarea roşie – însă aceasta este o garanţie a faptului că acum este curat.

Până când termină el duşul, se trezesc şi ceilalţi membri ai echipei ştiinţifice şi stau la coadă în faţa cabinei, împreună cu soldaţii Lutes şi Phillips şi caporalul Foss. Plouă foarte des de când au ajuns în nordul Scoţiei, aşa că duşurile nu mai sunt raţionalizate cu aceeaşi stricteţe ca

înainte. Prin urmare echipajul lui *Rosie* s-a decis să bată fierul cât mai este cald.

Deşi n-a dormit deloc, Greaves îşi vede apoi de ritualul său de după trezire. Însă nu doar ca să evite întrebările, ci şi pentru că fiecare zi are o anumită formă, iar acest ritual este unul dintre elementele ei fundamentale.

Se spală pe dinți şi se bărbiereşte la chiuveta pliabilă din zona cabinelor, după care se întoarce la patul lui şi se îmbracă în spatele perdelelor trase. Deşi în mod curent se văd unii pe alții în pielea goală, îmbrăcatul este un lucru extrem de personal pentru Greaves. Iar partea cea mai personală este când îşi pune la mână ceasul pe care i l-a dăruit Rina atunci când şi-a câştigat locul în echipa lui *Rosie.* Ceasul acesta a aparținut fratelui mai mic al Rinei, Simon, care se afla în America atunci când s-a produs Colapsul şi nu a mai reuşit să ajungă înapoi acasă. Greaves poartă ceasul în fiecare zi, dar mai întâi a fost nevoit să-i completeze cureaua cu o bandă din elastic, pentru că Simon avea încheietura mâinii mai subțire decât a lui.

Cutiuța cu vocea căpitanului face şi ea parte din ritual. Greaves trage de şnur şi ascultă ce are să-i spună Captain Power. Nimeni nu ştie de ce face asta. Nici măcar Rina. Şi s-ar simți ridicol să le explice, deoarece nu este câtuşi de puțin un act rațional. Cuvintele căpitanului nu au absolut nicio legătură cu evenimentele ce vor avea loc pe parcursul zilei. Iar Greaves nu le consideră a fi vreun sfat sau profeție. Pur şi simplu le ascultă când se îmbracă. Când era mai mic îl întreba câteodată pe căpitan ce ar trebui să facă într-o anumită situație mai dificilă. Şi atunci juca ambele roluri: atât pe al lui – care cerea îndrumări –, cât şi pe al căpitanului, care îi dădea povețe. N-a mai făcut asta de la treisprezece ani, n-a mai avut nevoie. Dar tot mai are sentimentul că vocea lui Captain Power îi transmite un strop din puterea acestuia, un strop din curajul lui.

Astăzi, glasul acela disonant, intermitent, îl anunță: *Am pătruns într-un alt univers!*

Ai dreptate, căpitane. Aşa este.

Greaves se duce la domnul doctor Fournier şi îi spune că vrea să facă parte din grupul care va ieşi astăzi pe teren. Echipa ştiințifică merge la Invercrae şi vrea să se ducă şi el acolo. Speră că domnul doctor Fournier nu-l va întreba de ce. Are atât de multe motive, dar niciunul dintre ele nu are legătură cu activitățile planificate.

Domnul doctor Fournier se lasă greu.

— Credeam că preferi să-ți vezi de cercetările tale, Stephen, spune el. Dacă ceilalți sunt plecați pe teren, ai şi tu acces la laborator. De altfel, astăzi se vor colecta probe dintr-o zonă urbană, unde pericolele sunt mult mai multe.

— Iar eu voi fi o problemă în plus, continuă Greaves ideea doctorului. Da, ştiu. Îmi pare rău, domnule. Îmi place foarte mult să mă ocup de studiul meu şi ştiu că ceilalți s-ar simți mai bine dacă n-aş fi cu ei.

Chiar şi Rina, îşi spune el, îşi face multe griji atunci când este şi el pe teren. Îşi adună puterile pentru următoarea propoziție. Fireşte că va spune adevărul, dar ce va omite îl va aduce pe marginea găurii negre a minciunii.

— Însă astăzi aş vrea să fac propriile mele observații.

— Observații referitoare la ce? vrea să ştie domnul doctor Fournier.

Greaves îşi simte gura uscată. Îşi ia inima în dinți. Reuşeşte să spună destul de greu:

— Referitoare la activitățile aberante. Caut… flămânzi care nu se încadrează complet în profilul comportamental pe care l-am văzut până acum. Tipare anormale.

Comandantul civil clatină din cap.

— Stephen, nu există excepții. Nu există anomalii. Le-am fi descoperit până acum.

— Eu cred că… mai încearcă o dată Greaves. Nu sunt sigur. Dar unele dintre constatările mele recente…

Lăsat de capul lui, s-ar bâlbâi şi cine ştie ce prostie ar spune. Din fericire, domnul doctor Fournier intervine înainte de asta.

— Nu vom face decât două drumuri după probe. Cel mult trei. La Invercrae. Apoi Lairg. Şi după aceea Thurso. Bineînțeles că poți să vii şi tu astăzi. Dar, în cazul acesta, îți cer să nu te abați de la planul deja stabilit. Să nu pleci de lângă echipă. Ai înțeles?

Greaves stă încruntat. A trecut prin sita minții discursul doctorului, despărțindu-l în elemente gramaticale, semantice şi intenționale, sperând că va putea găsi printre ele o portiță de scăpare. Simte că îl apucă disperarea, dar îl salvează ultimele cuvinte – de fapt, o întrebare.

— Da! exclamă el, strângând tare pumnii şi crezând că astfel va putea să-şi stăvilească şuvoiul de vorbe care-i dau năvală pe buze. Înțeleg, domnule doctor.

Fournier îi aruncă o privire mâhnită şi îngrijorată.

— În ordine, spune el. În treizeci de minute am să vă fac instructajul. Domnul doctor Sealey îți va da trusa şi îți va spune ce fel de eşantioane să cauți. Te rog să faci întocmai ce ți se cere, chiar dacă nu înțelegi mereu rațiunile. Pe teren nu este timp de dezbateri. Pur şi simplu trebuie să accepți că soldații şi ceilalți membri ai echipei ştiu ce fac şi că există motive întemeiate pentru tot ce se întâmplă.

Greaves nu ştie ce să răspundă. Îşi dă seama că determinismul poate fi o atitudine filosofică reconfortantă, însă lui nu i se pare că s-ar aplica prea bine acțiunilor individuale ale oamenilor. Dacă toți ar şti mereu ce fac şi ar acționa într-o manieră perfect rațională, atunci cum de s-au întâmplat toate tragediile din istoria lumii? Aşa că, în loc să mai spună ceva, dă doar din cap – gest echivalent cu o altă mulțumire – şi se retrage repede.

Ceilalți membri ai echipei ştiințifice îşi strâng echipamentele şi poartă o conversație zgomotoasă, cu multe întreruperi – genul de discuție difuză pe care Greaves nu poate să o sufere, pentru că îi este foarte greu să-şi dea seama ce subiect ar trebui să urmărească în toată zarva de voci concurente. Nici în cele mai bune momente ale lui nu se descurcă într-o asemenea situație. Iar acum, când a fost cât pe ce să-l mintă în față pe domnul doctor Fournier, se simte prea şubrezit ca să suporte vicisitudinile unei conversații atât de uşuratice.

Aşa că preferă să se ducă pe platforma din mijlocul lui *Rosie* şi, pentru că în turelă nu-i nimeni, se urcă el acolo, ca să fie singur şi să nu-l vadă nimeni. Acum se simte la adăpost şi, chiar dacă nu-l mai aude nimeni, poate să-i dea răspunsul doctorului Fournier.

— Vreau să intru în oraş, pentru că acolo sunt nişte copii pe care trebuie să-i studiez, şopteşte el. Copii care aproape cu siguranță sunt contaminați, deoarece vânează şi se hrănesc la fel cum o fac flămânzii. Însă, în celelalte privințe, acțiunile lor sunt mult mai apropiate de repertoriul omului normal. Încă mai par în stare să gândească. Atunci mă întreb dacă este posibil să fii infectat şi să-ți păstrezi un oarecare grad de conştiință de sine…

Dar nu-şi termină ideea. Posibilitățile se multiplică şi îl amuțesc. Şansa descoperirii unui leac pentru agentul patogen care provoacă boala foamei este foarte slabă. *Cordyceps*-ul creşte prin țesutul nervos atât de repede, că nu există nicio modalitate prin care să poată fi eradicat fără să se distrugă sistemul nervos al gazdei. Un astfel de „leac” te-ar face sănătos din punct de vedere clinic, însă ai ajunge o legumă tetraplegică. Însă, dacă Greaves nu se înşală în privința copiilor – şi dacă va reuşi să strângă suficient de multe

mostre pe care să le analizeze –, atunci poate că va putea să producă un vaccin care să întârzie sau chiar să neutralizeze efectul patogenului.

Însă nu-i vorba numai despre asta. La fel ca în cazul însemnărilor din jurnal, Greaves îşi împarte gândurile în două clase: cele de deasupra semnalului principal şi cele de dedesubtul lor.

Deasupra:

Fata. I-a salvat viața, l-a împiedicat pe băiatul cu mască de craniu să-l lovească cu ciocanul. Acum echipa ştiințifică se duce să strângă probe chiar acolo unde trăieşte ea. Unde trăiesc toți copiii. Ce se va întâmpla dacă se întâlnesc? Ce şansă au ciocanele şi țepuşele împotriva gloanțelor?

Dedesubt:

Toți? Toți ştiu ce fac, numai el nu? Nu-i deloc adevărat. El vede mult mai multe decât îşi imaginează ei. Mai multe decât oricine altcineva, pentru că ştie cum să interpoleze şi să extrapoleze şi continuă să privească şi să asculte, chiar atunci când ei au impresia că nu este atent.

Ştie că domnul doctor Fournier are propriul său aparat de radiorecepție despre care nu a spus nimănui. L-a auzit vorbind la el noaptea târziu, când tot restul echipajului dormea. Şi, după aia, l-a căutat şi l-a descoperit în spatele unui panou fals din sala maşinilor.

Ştie că domnul doctor Fournier şi domnul colonel Carlisle nu sunt nici prieteni, nici aliați. Amândoi dau dovadă de prudență şi neîncredere în privința celuilalt, iar ruptura dintre cei doi comandanți îi împiedică pe participanții la misiune să devină o echipă în adevăratul sens al cuvântului.

Ştie că domnul locotenent McQueen nu poate să-l sufere pe domnul colonel. Nu poate să-l sufere deloc.

Ştie că, la plecarea lor, Beaconul începuse să se schimbe – să treacă dintr-o stare în alta, la fel cum face laptele atunci când bacteriile încep să fermenteze şi să producă acidul lactic. Beaconul se acrea, transformându-se în ceva nou şi înfricoşător.

Ştie că John Sealey este tatăl copilului Rinei şi că este speriat de ideea asta.

Ei cred că el nu înțelege. Că el nu vede.

Dar ei nu-l văd pe el.

XVI

Instructajul făcut de comandantul civil este o pierdere de vreme, dar nu deranjează pe nimeni. Toți ştiu la ce să se aştepte şi nu îl ascultă. Fournier a ocupat laboratorul, astfel că pregătirea misiunii de prelevare a trebuit să fie întreruptă. Birocrația este atotputernică.

Doctorița Khan face în minte calcule cu termene, durate şi date. Acum simte cu acuitate volumul abdomenului, deşi, până în urmă cu doar o lună, putea să-şi imagineze că nu este nimic acolo. A început s-o doară şi spatele. Copilul îşi anunță prezența în felurite moduri. Iar totul va culmina cu momentele acelea foarte lungi şi foarte zgomotoase, când Khan va zbiera din toate puterile şi-l va împinge în lume.

— Mediile urbane prezintă amenințări unice, spune doctorul Fournier, ca şi cum acesta ar fi primul oraş în care intră, nu al douăzecilea.

Desigur că are dreptate, însă nu trebuie să-i mai bată la cap cu asta. Sau, dacă tot e nevoie să-i bată cineva la cap, atunci ar trebui s-o facă unul dintre militari. Pentru că ei sunt cei care se vor confrunta cu aceste riscuri suplimentare. Mai cu seamă lunetiştii, care, în eventualitatea unei retrageri precipitate din fața flămânzilor, trebuie să se bazeze pe pifani şi pe armele lor automate să-i salveze de la dezastru. Este aproape inutil să împuşti doar câte un flămând odată, când două sau trei sute se năpustesc asupra ta.

— Vizibilitatea este problematică în zonele cu multe construcții, spune acum Fournier, iar strategia de retragere este incertă. Locotenentul McQueen răspunde de siguranța voastră pe teren, dar vă poate proteja doar dacă faceți ce vă spune, indiferent de situație. Probabil că ați memorat deja planul străzilor pe care vi l-a dat, dar luați-l oricum cu voi. Doreşti să adaugi ceva, domnule locotenent?

McQueen se sprijinea cu cotul de centrifuga principală de pe bancul de lucru. Acum îşi îndreaptă spatele, cu mişcări lente, flegmatice. Pare a spune că îi poți da apă, numai că o va bea atunci când va avea el chef.

— Doar ceea ce este evident pentru toată lumea, zice el. Dacă vă despărțiți de echipă, săpați-vă o groapă şi ascundeți-vă în ea. Sau urcați-vă pe un loc înalt – dacă găsiți vreunul. Flămânzii acționează cel mai mult la nivelul străzii. Transmiteți-ne coordonatele şi vom veni să vă luăm. Să nu aveți inițiative, pentru că asta-i cea mai sigură modalitate de a vă pierde viața.

Toată lumea să-şi aplice un strat nou de gel blocant înainte de ieşirea din sas. Apoi repetați aplicarea gelului la intervale de câte o oră. Dacă transpirați, dați-vă imediat cu blocant. Nu aşteptați să vă complimenteze flămânzii pentru parfumul vostru îmbătător.

În rest, procedura obişnuită rămâne în vigoare: voi alegeți, noi îi împuşcăm. Când începem să tragem, nu trebuie să vă mai mişcați deloc. Nu vreau să ne intre vreunul dintre voi în linia de ochire şi să ne strice treaba. Nici voi nu vreți asta. Întrebări?

Nu.

— Foarte bine, spune Fournier. Domnul doctor Sealey v-a repartizat câte un set de instrucțiuni pentru prelevarea mostrelor. Acum le veți recapitula împreună. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în sala maşinilor. Domnul locotenent vă va scoate din sasul median în zece minute.

Oamenii de ştiință se împrăştie care încotro. Şi-au pregătit deja ranițele, dar acum le verifică încă o dată, nu cumva să fi omis vreun articol esențial. John nu recapitulează instrucțiunile. Ştie că nu este nevoie.

Khan se uită la Stephen, care îşi pregăteşte un recipient suplimentar pentru mostre şi apoi îl ascunde în rucsac. În ciuda instructajului, băiatul are de gând să se ocupe şi de proiectul lui personal.

A fost surprinsă când a aflat că Stephen ceruse să iasă cu echipa pe teren astăzi. În mod normal, el lucrează cu mostrele pe care le aduc ei şi face tot posibilul ca să evite o ieşire în compania lor. Khan îi înțelege motivele sau crede că i le înțelege. Pentru Stephen, un grup de oameni echivalează cu o stare de tensiune nerezolvată. Interacțiunile sale cu ceilalți oameni sunt stângace, iar interacțiunile dintre ei îi distrag atenția.

Prin urmare, de ce ziua de astăzi este diferită? Khan l-ar putea întreba chiar pe el, fireşte, însă întrebările directe îl afectează cumplit de tare. Nu are niciun fel de sistem de apărare împotriva lor.

Aşa că nu spune nimic şi îşi verifică trusa pentru a treia sau a patra oară.

John Sealey se uită la Khan care îl urmăreşte din priviri pe Greaves. Nu este pentru prima dată când grija ei față de băiat îi înfige un ghimpe de gelozie în inimă. Câteodată are impresia că între cei doi există o intimitate în care el nu are acces.

Bineînțeles că asta-i o prostie. Nimeni nu poate avea o relație atât de strânsă cu Graves. Cu Robotul, cum îi zic soldații. Când vine vorba despre relațiile interumane, ambigue şi bazate pe compromisuri, Stephen nu este

înzestrat cu o interfață funcțională. Iar asta înseamnă că Sealey este gelos pe un miraj.

Oare întotdeauna ne facem probleme din cauza fostelor relații ale partenerilor noştri? se întreabă el. Şi extrapolăm îngrijorarea aceasta la toate persoanele pe care le-au cunoscut înainte? Oare suntem geloşi pe întregul lor trecut, de parcă am dori să se nască încă o dată atunci când noi le intrăm în viață? Deprimant gând. Sealey se credea mai presus de sentimentul acesta şi mult mai rațional.

Şi totuşi îl doare puțin atunci când o vede pe Rina într-atât de îngrijorată din cauza lui Stephen Greaves, încât uită că s-ar mai afla şi altcineva în încăpere, inclusiv el.

O atinge uşor pe umăr ca s-o readucă la realitate.

— Ți-ai luat tot ce-ți trebuie? o întreabă el fără niciun rost.

Ea îi arată trusa pentru mostre, la fel ca o fetiță care-i arată învățătorului cutia cu sendvişurile pentru la şcoală.

— Gata de distracție! răspunde ea, schițând un surâs vag.

— Atunci, să mergem, spune John. Ultimul care ajunge în sas e un pămpălău.

Locotenentului McQueen nu-i prea place să facă pe dădaca. În schimb, îi place nespus să iasă din conserva asta de tinichea pe care ceilalți o numesc *Rosie.* Şi îi mai place să fie la comandă, aşa cum se întâmplă mereu în acest tip de expediții (colonelul rămâne în vehicul din cauza piciorului beteag; rămâne în vehicul şi doctorul Fournier – fără vreun motiv de sănătate). De asemenea, îi place să-şi pună în practică talentul.

Odată, când una sau două sticle de tărie au reuşit să şteargă obişnuita linie de demarcație dintre savanți şi militari, doctorița Khan l-a acuzat că are o atitudine relaxată în fața morții. Nu s-a supărat. Dimpotrivă, a râs. Femeia aia era atât de departe de adevăr, încât nu avea cum să se simtă jignit.

Nu tratează moartea cu mai multă lejeritate decât tratează ea ştiința. Realitatea este că şi moartea este tot un domeniu de activitate, iar unii oameni (şi câteva femei, dintre care se distinge caporalul Foss) sunt mai înzestrați decât alții pentru această muncă. Însă nu înseamnă că nu le pasă de viață. Ba din contră. Nu ar trebui să ucizi pe cineva fără să ții cont de tot potențialul viitor pe care îl distrugi. Cu cât ținta ta este mai tânără, cu atât

acest potențial este mai mare. Când ucizi un copil, este ca şi cum ai ucide o mare mulțime de oameni de vârstă mijlocie.

Şi invers, dacă ucizi un flămând, este ca şi cum ai strivi o muscă. Pentru că flămândul nu mai are niciun fel de viitor potențial. Flămândul nu mai este decât o carcasă rămasă dintr-un bărbat, femeie sau copil. Ceea ce consideră doctorița Khan a fi indiferența lui față de moarte este, de fapt, un efect secundar al faptului că o înțelege prea bine.

Când deschide sasul şi o lasă să iasă din *Rosie,* se gândeşte în treacăt cum ar fi dacă ar omorî-o acum. Nu pentru că ar vrea s-o facă. Sigur, îi este antipatică, dar nu într-atât de mult. Însă complexitatea situației ei reprezintă o teoremă extrem de interesantă: uciderea unei femei însărcinate are mult mai multe consecințe decât uciderea oricui altcuiva. Oricât de nesuferită şi vrednică de dispreț ar fi doctorița (şi chiar este nesuferită atunci când îşi bate joc de lucruri pe care nu le poate înțelege, când periclitează misiunea pentru că o mănâncă undeva şi are chef să-şi regleze hormonii, când le vorbeşte de sus oamenilor cumsecade şi îl tratează pe Roboțel de parcă ar fi un bebeluş), viața care îi creşte în burtă are un potențial complet diferit de al ei. Dacă ar fi s-o omoare, s-ar opri o clipă înainte s-o împuşte. S-ar opri să reflecteze – lucru de care ea îl consideră incapabil.

După care şi-ar face treaba, pentru că trebuie să fie făcută şi pentru că el nu dă înapoi atunci când are o misiune prea grea sau prea primejdioasă sau prea neplăcută. Şi, se vede nevoit să recunoască acum, nici Khan nu este genul care să dea înapoi. Tocmai din cauza asta nu reuşeşte s-o disprețuiască din tot sufletul, aşa cum îi disprețuieşte pe Fournier şi pe Sealey. Indiferent ce s-ar putea spune despre ea, adevărul este că se achită remarcabil de sarcinile primite.

McQueen activează sistemul de deschidere a sasului şi toată echipa se strânge în jurul lui. Ar fi posibil să ducă laboratorul mobil mai aproape de oraş şi să reducă astfel riscurile pe care le presupune deplasarea pe jos a unui grup numeros. Însă zgomotul făcut de motoare, oricât de amortizat, îi va aduce în goana mare pe toți flămânzii din zonă. Şi atunci ei vor trece cu maşina peste creaturile alea şi le vor strivi, le vor face chiseliță şi nu vor mai avea din ce să recolteze mostre care să le fie de folos. Aşa este mai bine, chiar dacă va trebui să-i supravegheze tot drumul pe savanții ăştia, ca pe nişte elevi într-o excursie cu clasa.

McQueen dă câteva ordine şi pornesc. Foss şi Lutes merg în față, Sixsmith şi Phillips, la coadă. Iar el merge când în dreapta, când în stânga,

după cum i se pare necesar. Oamenii de ştiinţă se înghesuie unul în altul, ceea ce este foarte bine. A încercat odată să-i înveţe mersul în zigzag pe teren ostil şi i-a fost de ajuns.

Toţi sunt pregătiţi pentru orice confruntare, însă pe drumul ăsta e o linişte de mormânt. Absenţa flămânzilor este surprinzătoare, dat fiind cât de mulţi au văzut alergând încoace şi încolo prin vale. Poate că i-a scos ceva din oraş. Nişte haite de animale sălbatice; flămânzii ar face orice ca să obţină o porţie de mâncare care încă mai respiră. Dar, în cazul acesta, ar trebui măcar să vadă nişte oase roase, nişte resturi, ceva, îşi spune McQueen.

Din punctul de vedere al locotenentului, lipsa de veşti nu înseamnă neapărat un lucru bun. A trecut prin mult prea multe nenorociri apărute din senin, aşa că are tendinţa de a privi cu multă suspiciune orice invitaţie de a-şi lăsa garda jos.

Şi are dreptate, normal că are.

Totul merge bine până când traversează podul şi intră în oraş. Locul a fost frumos pe vremuri. Căderea de apă, vechiul pod din piatră de sub ea – atât de aproape că stropii îţi ating faţa ca un sărut prea umed. Nimic nu s-a schimbat de două secole, poate doar buruienile sunt mai înalte. Lui McQueen îi place ce vede.

Însă îl încântă mai puţin ce găsesc după doar o sută de metri, pe strada principală. Cadavre. Nu-i o privelişte care să-l impresioneze, dar îl deranjează sângele încă lipicios de pe asfalt. Face echipei semn să se oprească şi se duce singur să examineze victimele de aproape. Fără să aibă nevoie de vreun ordin, Foss merge în mijlocul străzii ca să-l protejeze.

Doar ce aruncă o privire la rămăşiţele acelea şi locotenentul înjură în gura mare. Mai mult de jumătate sunt hoituri de animale. Câini. Restul sunt flămânzi, dar nu sunt morţi. Li s-au retezat tendoanele ca să nu mai poată sta în picioare. Mişcarea lui le declanşează reflexele de vânători şi îşi ridică toţi capetele. Încep apoi să se târască în coate spre el.

Să fi trecut pe aici vreo bandă de junkeri? Foarte posibil. Supravieţuitorii ăia demenţi mănâncă bucuroşi câini, atunci când îi găsesc. Iar pe flămânzi i-ar fi doborât iute şi şi-ar fi văzut de drum.

Însă, atunci când se uită mai bine la câinii morţi, locotenentul îşi schimbă concluzia iniţială. Animalele nu au fost omorâte cu focuri sau săgeţi, ci prinse şi mâncate pe loc. Absenţa oricăror alte răni în afară de muşcături sugerează că au fost mâncate de vii.

Chiar dacă junkerii au trecut pe aici, nu ei au făcut treaba asta. Înseamnă că s-au ghiftuit cu câinii ăştia flămânzii – cu excepţia acelora care se târăsc acum pe caldarâm către el.

Oamenii de ştiinţă se apropie încet de el, ca şi cum ordinul lui de mai devreme ar fi o substanţă volatilă, care se evaporă treptat. McQueen trebuie să se abţină şi să nu urle la ei să se oprească, pentru că o asemenea reacţie ar fi colerică şi stupidă atâta vreme cât nu a descifrat încă această enigmă.

— Care-i situaţia? îl întreabă Foss, de lângă umărul lui drept.

Pare încordată, dat tonul îi este netulburat.

— Nu prea ştiu, spune McQueen. A mai fost cineva aici şi i-a spintecat pe flămânzii ăştia cu nişte arme albe.

Murmure consternate se aud dinspre oamenii de ştiinţă, care se aşteptaseră să obţină mai multe mostre de ţesut – binecuvântate să le fie inimioarele lor blajine. Soldaţii se uită cu atenţie în jur, cântărind avantajele şi dezavantajele acestei străzi din punct de vedere defensiv. Toţi se gândesc la acelaşi lucru. Numai că nimeni nu-l spune cu voce tare.

— Nu-i nimic care să indice că încă mai sunt aici cei care au făcut asta.

A vorbit doctorul Sealey, de obicei cel mai sperios dintre toţi atunci când simte vreun pericol real. McQueen a susţinut întotdeauna că cel mai puţin impresionant curaj este acela al ofiţerului – curajul de a da ordine mizerabile unor oameni care sunt obligaţi să i se supună. În misiunea aceasta a descoperit curajul turistului şi a trebuit să-şi modifice clasamentul.

Îi aruncă o privire urâtă. Sealey i-o întoarce, neştiind că mai are puţin şi poate încasa un pumn în nas.

— Nu, îl aprobă McQueen. Dar nu există nici vreun indiciu că ar fi plecat. Tocmai din cauza asta ne gândim acum la opţiunile pe care le avem.

Chiar se gândeşte şi a descoperit o mulţime de amănunte care infirmă ipoteza junkerilor. Nu sunt urme de vehicule pe drumul spre oraş. Ierburile cât un stat de om de pe ambele laturi ale podului par neatinse. Pe marginile străzii, unde se termină caldarâmul şi începe pământul, se văd doar câteva urme recente de paşi (deşi nu-i foarte sigur că ar fi recente), iar dacă ar fi trecut pe aici un grup de junkeri, ar fi lăsat mai multe urme decât câteva stârvuri de câini. Junkerii sunt ca lăcustele. Ar fi cotrobăit prin toate casele şi ar fi scos tot ce găseau acolo, doar de amorul artei. Plus că s-ar fi bătut şi s-ar fi regulat şi ar fi făcut un mare tărăboi. Iar strada ar fi fost plină de urmele lor. McQueen a trecut printr-un oraş în urma junkerilor şi ştie exact cum trebuie să arate. Şi nu crede că va uita vreodată această imagine.

Prin urmare, este mai probabil că treaba de acum a fost făcută de localnici, care ori au plecat mai departe, ori stau ascunşi până dispar bărbații fioroşi cu arme mari.

Mai există însă un risc ce nu poate fi cuantificat. McQueen este aproape convins că-i un risc minim, însă prioritatea lui trebuie să fie siguranța echipei.

Toată lumea îl aşteaptă să ia o decizie. Mă rog, toată lumea cu excepția lui Greaves: Robotul pare preocupat, priveşte în toate părțile, de parcă ar aştepta pe cineva. Nu ia situația în serios.

McQueen se întoarce spre Sealey.

— Crezi că vă ajung flămânzii ăştia pentru probe?

Sealey se uită în lungul străzii, la flămânzii schilodiți, dar încă hotărâți să ajungă la prada lor aşa cum pot – târându-se greoi pe caldarâm. Nu pare prea convins la început, dar cuprinde cu privirea întreaga ofertă şi se mai animă puțin.

— Ce să zic, avem de unde alege, recunoaşte el. Unele dintre țesuturi sunt cam afectate, dar, da, cred că-i suficient.

— În regulă, spune McQueen. Uite cum facem. Nu ştim dacă nu mai este nimeni prin preajmă. Aşa că să nu faceți deloc zgomot şi ai grijă să stați tot timpul împreună. Luați ce vă trebuie de la tipii ăştia şi gata.

Ceilalți dau cu râvnă din cap.

— Poate chiar ne întoarcem mai devreme acasă, spune doctorița Penny.

Însă McQueen îi dă o veste proastă.

— Ba nu. N-o să vă întoarceți deloc mai devreme. De fapt, s-ar putea să dureze mai mult, pentru că îmi pun toți oamenii să asigure perimetrul. Aşa că trebuie să-i imobilizați şi să-i jupuiți singuri. Phillips, Lutes, dați-le sculele.

Cei doi soldați descarcă țăruşii improvizați. Doctorii Akimwe şi Sealey îi ridică – poate puțin cam prea repede: este clară preferința lor pentru o anume parte a acestei proceduri murdare.

McQueen îi lasă în pace şi se adresează oamenilor săi.

— Haideți să reducem riscurile cât de mult putem. Pillips, Sixsmith, voi păziți capetele străzii! Lutes, tu rămâi aici, cu doctorii! Vezi să nu-i deranjeze nimeni cât îşi culeg floricelele. Foss, vino cu mine!

Subordonații se reped să-i dea ascultare, bucuroşi la culme că şi-a asumat altcineva responsabilitatea şi le-a spus ce să facă. Genul ăsta de atitudine îl face adesea pe McQueen să-şi piardă speranța în specia umană.

Ca să poată fi de vreun folos celorlalți, el şi cu Foss trebuie să se urce într-un loc mai înalt şi ideal ar fi să găsească un asemenea loc fără să fie nevoiți să intre în casele de pe marginea străzii ca să ajungă pe vreun acoperiş. Nu te juca cu focul este crezul lui. O postează pe Foss pe capota unui camion aflat cam la cincizeci de metri de oamenii de ştiință, care deja s-au apucat de treabă. Ce a mai rămas? Da, uite: acoperişul plat al cafenelei de acolo, de lângă rigolă. Da, merge. Se urcă pe el în câteva secunde, îşi găseşte un loc bun şi îşi instalează arma.

Nu vede chiar tot, dar vede până destul de departe. Este practic imposibil să se apropie vreun inamic de echipa ştiințifică fără să fie mai întâi observat de soldați.

Locotenentul este convins că este stăpân pe situație. Aşa că se relaxează puțin şi se amuză privind cum tocilarii încearcă să imobilizeze primul specimen. Se mişcă haotic, speriați şi de umbrele lor, împiedicându-se aproape în lațuri în timp ce țopăie de colo până colo în căutarea celui mai bun unghi. Însă parcă ceva nu-i în regulă cu scena asta şi durează doar o secundă până pricepe despre ce este vorba. De dansat dansează doar patru tocilari. Un membru al echipei ştiințifice a dispărut.

McQueen tresare alarmat. Îi mai numără o dată şi îşi dă seama că absentul este Greaves. În împrejurări normale, nu l-ar deranja câtuşi de puțin. Dar dacă există vreo creatură sau mai multe care dau târcoale oraşului Invercrae, înarmate cu macete, înseamnă că Greaves nu şi-a ales chiar cel mai bun moment să plece pe pustii şi să se ocupe de tâmpeniile alea ale lui.

Locotenentul îşi scoate walkie-talkie-ul şi deschide canalul trei. Din stradă îi răspunde soldatul Lutes.

— Ți-ai pierdut o oaie, ciobănaşule, îl anunță McQueen.

Încearcă să-şi ascundă iritarea: i-a dat lui Lutes cea mai uşoară sarcină, pentru că a venit în misiunea aceasta direct de la regimentul de transporturi, ca inginer. Prin urmare, este militarul cu cea mai slabă pregătire din grup. Iar acum a dat-o în bară chiar şi cu treaba asta foarte simplă.

— E Robotul, spune Lutes.

— Ştiu cine e. Du-te şi adu-l înapoi! Terminat.

Lutes îşi pune aparatul înapoi la centură cu o agresivitate pe care McQueen o poate desluşi chiar şi de la distanța de cincizeci de metri. Apoi se desprinde de grup şi se uită disperat în vitrinele magazinelor din apropiere. Alege unul la întâmplare, îşi ia inima în dinți şi intră.

Oamenii de ştiinţă nici nu l-au observat când a plecat de lângă ei. Îşi văd mai departe de mizeria aia de treabă şi îşi bat capul cum s-o facă mai bine.

Domnul dă ploaie şi peste cei drepţi, şi peste cei nedrepţi[24], reflectează McQueen. Ridică-ţi gulerul, că altceva nu poţi face.

XVII

Greaves a fost obligat să aştepte un moment prielnic şi l-a aşteptat mult timp. Iar ocazia s-a ivit abia când soldații s-au dus la posturile lor şi oamenii de ştiință au început să caute în jur primul exemplar de la care să preleveze probe. A ieşit de pe stradă şi a intrat într-un magazin prin vitrina spartă de multă vreme.

Imediat s-a pomenit înconjurat de manechine fără chip, îmbrăcate în zdrențe decolorate de soare. Le-a împins la o parte şi a trecut printre ele, făcându-se nevăzut într-o clipă.

Acum stă pe loc, savurând sentimentul acesta. Solitudinea şi anonimatul îi sunt nespus de dragi.

În magazin miroase puternic a igrasie şi mucegai. De tălpi i se lipesc cârpe acoperite cu un strat gros de materie organică. Orbecăind, reuşeşte să treacă de uşile interioare, prin coridoare şi magazii, până când iese într-o alee atât de îngustă că trebuie să meargă lipit de ziduri. De aici se aude tare cum curge râul. Probabil că este foarte aproape, în cealaltă parte a zidului zgâriat din fața lui.

Iese pe o străduță lăturalnică şi pustie. Alege un alt magazin cu uşa smulsă din balamale, intră, îl traversează şi pe acesta şi merge mai departe.

Se mişcă repede, cu toate că nu are nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă. Însă este conştient că are foarte puțin timp. În expedițiile anterioare, când a plecat singur din *Rosie,* a ales un moment când nimeni nu avea nevoie de el şi, prin urmare, nu l-ar fi căutat. Situația de acum este alta. Acum face parte dintr-o misiune şi absența lui cu siguranță că îi va alarma pe ceilalți când se vor uita în jur şi el nu va fi acolo.

În mod normal, Greaves are câte un plan. Nu şi de data asta. Ceva mai intens decât simpla curiozitate l-a îndemnat să se îndepărteze de grup. Întrucât cea mai puternică pasiune a sa, uneori singura lui pasiune, este cea pentru explicații. Atunci când dă de ceva care contravine atât de mult modului în care el înțelege lumea, trebuie să-l analizeze pe toate părțile până când intelectul lui reuşeşte să-l accepte.

Însă acum este vorba despre mai mult decât un simplu capriciu al firii sale. Dacă va pricepe ce este cu acei copii, poate va descoperi un leac pentru *Cordyceps* sau chiar un medicament pentru toate relele care există în lume.

Copiii se ascund pe undeva, în oraşul acesta, care este atât de mic, încât trebuie să dea la un moment dat de ei. Numai că aceasta este doar o amăgire, ce poate fi pusă pe seama faptului că el a crescut în Beacon. Beaconul a fost inițial o tabără. Majoritatea clădirilor nu au decât un singur nivel. Mii de oameni locuiesc în corturi sau în adăposturi temporare, devenite – pe nesimțite – permanente.

Spre deosebire de Beacon, un oraş de dinainte de Colaps, chiar şi unul atât de mic cum este acesta, pare o vizuină de iepuri, întoarsă cu susul în jos, unde locuințele se întind pe verticală. Fiecare clădire este alcătuită din niveluri cu multe camere. Nivelurile acestea nu se înalță chiar *ad infinitum,* însă, atunci când a fost la Londra, Greaves s-a urcat într-un turn din sticlă şi piatră şi, pe la jumătatea lui, s-a uitat pe geam şi l-a luat cu rău de la stomac.

În Invercrae ştie pe unde să o ia şi este sigur că nu se va rătăci. A memorat planul topografic al oraşului şi îşi aminteşte perfect călătoria din noaptea trecută. Chiar şi aşa, tot este greu să pună de acord spațiile acestea fractale şi foarte concrete cu abstractizările idealizate ale planului. Aşa că îndoiala proliferează. Trece printr-o sală plină cu cutii de pantofi stivuite până în tavan: cizme wellington şi pantofi cu toc, papuci şi sandale şi botoşei. Pe strada următoare, un zid este acoperit cu o pictură murală în tonuri de stacojiu, amintindu-i lui Greaves de sângele uscat: un bărbat, o femeie şi un copil, braț la braț şi surâzători. Tablou comemorativ? Magie? Simplă nebunie?

În ultimă instanță, se bazează pe râu să-l călăuzească. Dar râul îl trădează. Mergând după susurul lui, Greaves ajunge într-o fundătură, mărginită pe trei laturi cu ziduri înalte, fără geamuri. Locul acesta nu există pe planul topografic: aproape sigur că este de dată mai recentă. Greaves intră puțin în panică. Pătrunde într-un culoar fetid, a cărui mochetă a devenit o seră de buruieni şi licheni. Nu suferă nici de claustrofobie şi nici de agorafobie, însă orice loc necunoscut este un potențial inamic. Cât de bine s-ar simți acum dacă s-ar întinde pe jos şi şi-ar acoperi fața cu palmele. Dar nu se poate. Şi se forțează să meargă mai departe.

Când nu găseşte nimic şi vrea să se întoarcă, ştie că trebuie să o ia pe unde a venit. Numai că adrenalina năvăleşte prin venele lui şi îl zăpăceşte. Iar memoria lui, în mod normal perfectă, începe să se tulbure pe la colțuri. Se află într-o încăpere întunecată, loveşte de pereți, se împiedică de obiecte necunoscute. Încă o cameră. Şi încă una, a treia.

Lumina difuză a zilei îi face semn să se apropie.

Iese într-o curte interioară, foarte mare: un cimitir de maşini. Una dintre ele stă pe butuci, alta nu mai are nici portiere şi nici parbriz. Greaves se bucură că vede iarăşi cerul şi mai vede şi o poartă pe unde poate să ajungă în stradă.

O ia la fugă.

Ajunge la poartă. Iese pe poartă.

Şi încremeneşte.

Zgomotul focurilor de armă reverberează de ziduri. Şi de pielea lui. Dar nu din cauza volumului s-a oprit el ca să se uite uluit în jur. Soldații folosesc întotdeauna amortizoare, pentru că, în vreme ce toate animalele se sperie de zgomotele puternice, flămânzii au obiceiul să alerge drept spre ele. Deci ce aude el acum nu seamănă deloc cu tunetul, ci doar cu horcăiala pe care a început s-o cunoască atât de bine.

Însă sunt rafale de arme automate. Şi se aud din apropiere Cine trage?

Şi în ce anume?

XVIII

Soldatul Lutes este în primul rând inginer şi abia apoi militar. Prăpastia dintre cele două meserii este mai mare decât s-ar putea crede. Lutes n-a vrut niciodată să se înroleze în armată, dar, după trei ani de şomaj, şi-a dorit să se califice într-o profesiune care să-i aducă un folos. Aşa că şi-a zis că, la încheierea contractului de patru ani cu armata, s-ar putea angaja la una dintre marile firme de transporturi, cu şanse de a-şi deschide propriul atelier auto.

Apoi a venit Colapsul. Pandemia foamei. Şi acum iată-l aici, un deceniu mai târziu, tot în uniformă de camuflaj, într-o lume în care până şi inginerii civili aparțin în mod implicit tot armatei. Realitatea este că îşi iubeşte munca – cel puțin acea parte în care el ia maşini sfărâmate, le atinge cu mâinile lui pricepute şi le face să cânte şi să danseze. Adevărată magie. Zen. Stranie şi desăvârşită libertate a unei minți complet ocupate.

Însă detestă tot restul. Detestă să fie smuls de la treburile lui ca să facă nişte lucruri care nu înseamnă nimic, pentru nişte oameni care nu sunt recunoscători. Mai cu seamă detestă să treacă dincolo de gardul de protecție din jurul Beaconului (în prezent, se află la aproape şase sute cincizeci de kilometri distanță de acel gard) şi să fie permanent în pericol. Dacă se simte nespus de fericit cu o cheie tubulară în mână, o armă îl umple de dezgust. Cheile tubulare demontează lucrurile, sigur că da, însă le şi fac la loc. Cu arma nu poți decât să demontezi. Definitiv.

Acum, simțindu-se persecutat, îşi târăşte picioarele pe străzile din Invercrae, căutându-l pe Stephen Greaves. Cât i-ar mai plăcea să-l demonteze cu o cheie tubulară! Cu siguranță că ar descoperi o mulțime de chestii fascinante în căpățâna lui Greaves, cu toate că Robotul nu se conformează niciunor standarde cunoscute. Dacă vrei să-l repari, trebuie să-ți construieşti singur piesele de schimb.

Soarele iese un minut sau două dintre nori, ridicând puțin moralul lui Lutes. Merge cât poate de mult pe latura însorită a străzii. Dar norii se adună din nou, transformând tot cerul într-un terci searbăd. Se pare că aceasta este starea normală în bucățica asta nenorocită de lume.

Cufundat în gânduri, soldatul reacționează cu întârziere de o secundă atunci când aude sunetul. Un pocnet de metal sau piatră pe sticlă, însă

zgomotul intenționat este diferit de cel făcut de vânt sau de ploaie. Are caracteristicile lui, greu de confundat.

Ceva se mişcă în clădirea din dreapta. Oraşul părăsit nu are cum să mascheze mişcarea aceasta rapidă. După pocnet, urmează un târşâit. Şi parcă şuieratul unei comenzi şoptite.

Concluzia nu poate fi decât una singură: o ambuscadă. Lutes i-a văzut pe flămânzii ciopârțiți şi doborâți ca nişte copaci şi nu vrea să sfârşească la fel ca ei. A avut piedica pusă la armă, aşa cum cere regulamentul, însă acum o decuplează şi trage – nici măcar nu trebuie să se gândească la ce face.

Puşca este semiautomată, dar Lutes nu ia degetul de pe trăgaci. Amintindu-şi să mişte arma într-o parte şi alta, ca să acopere un spațiu cât mai mare, goleşte încărcătorul în doar trei secunde.

Vitrina magazinului explodează când gloanțele trec prin geam şi cărămidă. Da, sunt gloanțe expandabile, dar proiectate pentru o penetrare minimă. Proiectilele acestea din aliaj, ca o trompă de țânțar, vor face o ciupitură de şapte centimetri în orice țintă, după care se vor căi pentru fapta lor şi vor plânge cu lacrimi de metal topit. Zgomotul pe care îl fac este înşelător, un foşnet ca de hârtii care cad pe jos de pe un birou.

Şi imediat urmează zbierete ascuțite de durere sau de şoc.

A tras într-o cursă. Cu atât mai rău pentru cei care au întins-o.

În euforia momentului – pentru că a reuşit să evite capcana şi a inversat rolurile – Lutes pierde din vedere esențialul. Şi face singurul lucru pe care nu trebuie să-l facă: se repede în magazin, unde prafurile de cărămidă şi var au transformat aerul într-un cocktail pe bază de tencuială. Trece de o altă uşă şi intră în inima clădirii, urmărindu-şi inamicii.

Reîncarcă în timp ce aleargă şi trage din nou. Foc automat. Nu are nicio țintă, dar ce contează. Cretinii ăştia au crezut că-l pot pândi din întuneric. Că pot să-l doboare, să-i reteze tendoanele şi să-l lase zvârcolindu-se în țărână, aşa cum au făcut cu flămânzii. Ei, bine, atunci ia să vedem dacă le convine să devină ei victimele.

Iese pe uşa din spate într-o curte interioară, plină cu saci negri, eviscerați, din care se revarsă gunoaie vechi, imposibil de identificat. Ajunge în stradă. Acum îi vede. Aleargă mâncând pământul, cu capetele plecate şi îndoiți de mijloc. Dar parcă par prea scunzi. Chestiune de perspectivă, probabil. Încă o rafală şi unul dintre ei cade. Ia te uită, Lutes chiar a omorât un inamic.

Sare peste trupul prăbuşit cu fața în jos şi îşi continuă cursa, procesând încet şi treptat amănuntele înregistrate. Concentrat asupra urmăririi, se

repede într-o altă clădire cu nişte birouri – ale căror compartimente ca nişte staule au rămas fără vite, dar pe pereții cărora încă mai atârnă postere inspiraționale. *Nu te lăsa!*

Abia acum îi pică fisa. Cu zgomot, răsunându-i prelung în cap. Un copil? Era un copil?

Toți sunt copii. Şi acum s-au oprit din fugă. Se opreşte şi Lutes, holbându-se la ei cu stupefacție totală. Nu-şi poate imagina ce caută copiii ăştia aici, unde le sunt părinții, de unde şi-au făcut rost de costumele alea caraghioase de Halloween. Dar nu, nu sunt îmbrăcați pentru colindat, deşi unul dintre ei are un craniu stilizat pictat pe față. Ceilalți par că s-au costumat ca mama şi tata, aşa cum fac copiii normali.

Iisuse Hristoase, a omorât un copil!

Vrea să-şi ceară iertare, să se explice, să-i liniştească, însă chiar în momentul acela unul dintre copii – puştiul cu craniul pictat – îşi mişcă brațul ca un jocheu care-şi îmboldeşte calul spre ultimul obstacol.

Şi parcă o uşă se închide peste ochiul stâng al lui Lutes. O uşă din oțel, foarte mare şi foarte grea.

Al doilea impact, mai dureros, este cel cu solul care s-a ridicat ca să-l lovească în cap. Acum zace pe mocheta jegoasă şi simte cum toate gândurile i s-au transformat în melasă. În câmpul lui de vedere monoculară (deoarece ochiul stâng este sudat) apar picioarele copiilor. Păşesc încet şi cu prudență în jurul lui şi peste el – de parcă ar mai fi în stare să le facă vreun rău.

— Nu vă… nu vă speriați, bolboroseşte Lutes. E în regulă. În regulă.

Dar ei nu se sperie. Şi nimic nu este în regulă.

XIX

Greaves vede cadavrul de îndată ce dă colțul clădirii.

Se uită repede la stânga şi la dreapta. Prima lui reacție este de nedumerire totală. De ce să-l fi lăsat copiii pe unul de-al lor în mijlocul străzii, ca pe un sac de gunoi printre atât de mulți astfel de saci? Doar cadavrele nu sunt gunoaie. Cadavrele de pe teren – cadavrele flămânzilor – sunt specimene. Cadavrele din Beacon sunt importante din alte motive. Ceremonii. Amintiri. Regrete. Oricum ar sta lucrurile, cineva ar trebui să se îngrijească şi de cel de aici.

Aude nişte zgomote, înăbuşite de unul sau două ziduri, dar deloc îndepărtate. Zgomote de picioare care aleargă, bufnitura unui obiect greu. Se întâmplă ceva acolo şi (concluzia nu este deloc lipsită de logică) din cauza asta copiii au fost nevoiți să abandoneze pentru moment trupul fostului lor coleg.

În câteva clipe, o hotărâre prinde contur în mintea lui Greaves. Scrutează din nou strada, iute şi înfricoşat, ca să se asigure că nu-l vede nimeni. Este profund conştient de pericolele care îl pândesc aici. Copiii sunt mult mai rapizi şi mai puternici decât el. Nici vorbă să-i învingă sau să alerge mai repede decât ei.

Însă misterul se cere dezlegat şi îl trage spre el. Copiii aceştia sunt flămânzi, dar nu au reacții de flămânzi. Încă mai pot gândi şi simți. Nu le-au fost complet şterse funcțiile superioare ale creierului. Trebuie neapărat să-i înțeleagă. Necesitatea aceasta este atât de stringentă că toți nervii parcă-i strigă să pornească. Să uite de toate riscurile şi să nu mai ezite. În fond, ce importanță are propria-i siguranță fizică? Ce orori îi poate oferi moartea, mai mari decât cele ale unei vieți fără răspunsuri?

Înaintează. În spațiul deschis, acolo unde se află cadavrul.

Se aşază în genunchi lângă el. Încearcă să amâne momentul investigației, al analizei, dar şi la o privire superficială este limpede că băiatul a murit în urma uneia dintre cele două răni provocate de gloanțe. Un glonț i-a străpuns gâtul, iar celălalt (Greaves geme îngrozit) i-a intrat în tâmpla stângă şi i-a distrus creierul în partea aceea.

Greaves a început să tremure, mai puțin din cauză că percepe pericolul, cât din cauza consecințelor acestei descoperiri. Nici nu se poate gândi la

ele. Pentru că, dacă ar face-o, l-ar strivi toată greutatea acestor posibilități.

Îşi bagă mâinile pe sub umerii şi genunchii băiatului. Este incredibil de uşor. Parcă ar ține în brațe o păpuşă de ventriloc, un manechin – gol pe dinăuntru – cu înfățişare de băiat. Capul zdrobit i se lipeşte de piept. Greaves îşi aduce aminte cum a stat şi el aşa în brațele mamei, pe vremea când era atât de mic că nu putea să lege cuvintele în propoziții. Îşi aduce aminte cum rostea peltic *fassem nani* şi cum mama râdea în hohote, încântată de precocitatea lui. „Ia ascultă! Ştii programul, nu-i aşa, iubitul meu?" Pe lângă izul de sânge, cadavrul băiatului emană şi miros de frunze, calde şi umede, dar şi uscate.

Îl ridică în brațe şi fuge de acolo.

Însă nu către strada principală, ci către râu. I s-a activat în minte planul topografic. Există un drum pe care poate să ajungă la *Rosie,* fără să fie nevoit să treacă pe lângă echipa ştiințifică şi pe lângă soldați.

Drumul acesta trece prin stuf, prin bălării, traversează mai multe fâşii de nisip până înapoi la pod. Aude o voce în spate – vocea locotenentului McQueen –, dar îi este imposibil să distingă cuvintele, plus că nu crede că locotenentul strigă după el.

Capul băiatului din brațe alunecă şi se propteşte de cotul îndoit al lui Greaves. Sângele care-i pătează salopeta este mai degrabă maro decât roşu. Se văd deja parapetele podului, iar Greaves încetineşte involuntar paşii. Abia acum începe să înțeleagă în ce s-a băgat.

Ce are de gând să facă în continuare? Este complicat, însă nu imposibil, să se urce singur la bordul lui *Rosie.* Cu totul altceva este să încerce să treacă prin sas cadavrul copilului. Plus că va trebui să ocolească, pentru că nu trebuie să treacă pe lângă cabina principală. Însă nu-i suficient. Deoarece echipa este pe teren, este foarte posibil ca domnul colonel sau domnul doctor Fournier să fi activat controlul manual al sasului şi să stea acolo, aşteptând întoarcerea oamenilor de ştiință. Şi, chiar dacă nu ar fi aşa, chiar dacă ar reuşi să-i evite în sas, tot îl vor auzi că intră şi vor veni să-l salute sau să-i ceară raportul, imaginându-şi că va urma curând şi restul echipei.

Poate mai bine ar fi să ascundă undeva cadavrul şi să-l recupereze mai târziu? Dar este posibil să-l caute ceilalți copii. De fapt, dacă au simțul mirosului la fel de dezvoltat ca flămânzii, nici nu vor mai avea nevoie să-l caute: vor veni direct la el.

Greaves a ajuns la pod şi acum începe să urce malul abrupt care duce la parapet. Se ajută de o singură mână. Cu cealaltă strânge la piept trupul care

a început să se răcească.

Trebuie să găsească o modalitate de a intra în *Rosie,* înainte de sosirea celorlalți. Şi mai trebuie să ascundă cadavrul într-un loc unde nu-l va găsi nimeni. Plus că trebuie să se asigure că nu-l va întreba nimeni de ce a plecat, pentru că atunci va fi nevoit să răspundă.

Chiar în acest moment, peretele din piatră al podului începe să-i vibreze sub palmă. Face un pas înapoi şi se uită spre malul celălalt.

Nu mai este nevoie să se ducă el până la *Rosie,* pentru că vine *Rosie* la el, cu sasul tras înăuntru şi armele ridicate.

Vâjâie pe drumul îngust, năpădit de buruieni, şi intră pe podul care abia o cuprinde. Izbeşte cu partea din față parapetul şi îl sparge. Pe deasupra capului lui Greaves zboară bucăți de piatră, mari cât pumnul, iar el se fereşte şi caută să se adăpostească undeva. Dar unde?

Acum *Rosie* a ajuns lângă el. Acum a trecut de el. Şi s-a tot dus. Nici măcar n-a încetinit.

Se pare că problema lui tocmai a devenit parte dintr-o problemă mult mai gravă.

XX

Lutes lipseşte deja de douăzeci de minute, aşa că McQueen încearcă să ia legătura cu el prin walkie-talkie. Nu reuşeşte şi, prin urmare, opreşte acțiunea de colectare a probelor şi ordonă tuturor să pornească în căutarea lui.

Nici prin cap nu-i trece să împartă echipa în mai multe grupuri. În caz că îi pândeşte vreun inamic să-i omoare unul câte unul, al naibii să fie el dacă îi va uşura misiunea. Aşa că pornesc împreună. Mai întâi îl caută pe Lutes pe strada principală, apoi pe cele adiacente. Nu intră în clădiri, pentru că acolo o minte criminală ar putea să aranjeze o ambuscadă cât ai bate din palme, îl vor căuta înăuntru doar în ultimă instanță.

Oamenii de ştiință şi-au lăsat la o parte trusele pentru eşantioane şi merg cu armele pregătite. McQueen nu poate decât să tragă nădejde că îşi vor aminti prin care capăt al țevii iese glonțul.

Nu dau nici de Lutes şi nici de Greaves, dar descoperă o urmă pe una dintre străduțele laterale. Doctorița Khan o vede prima. Şi are atâta minte să nu strige la ceilalți. Fără să rostească niciun cuvânt, îl atinge pe McQueen pe umăr şi-i arată ce a observat. E palidă la față. Mai mult ca sigur că se gândeşte la Greaves, protejatul ei, animăluțul ei răsfățat şi, poate (este doar un puşti, dar nu poți să nu te întrebi), cel care a lăsat-o cu burta la gură.

Khan a văzut sânge: asta este prima dintre veştile proaste, dar nu cea mai rea dintre ele. E o baltă destul de mare în mijlocul străzii, destul de recentă, pentru că sângele încă mai este lipicios. Urme de cizme duc dinspre ea către cea mai apropiată clădire. Se pare că Lutes a împuşcat pe cineva în locul ăsta. Dar poate că nu l-a şi omorât pentru că nu există niciun cadavru. Locotenentului i se pare că victima a luat-o spre râu. Pentru că mai există un al doilea set de urme, mai estompate însă, care duc în direcția aceea.

— Dumnezeule! geme Sealey.

Chiar şi Penny, care nu-i vreo mimoză, scutură violent din cap, de parcă refuză să accepte că se întâmplă aşa ceva.

Indiferent ce fel de creatură a fost victima lui Lutes, ideea este că n-a murit şi că prezintă un potențial pericol pentru ei. Aşa că ar fi o prostie să-i întoarcă spatele. Numai că soldatul este prioritatea lor şi ar trebui să-l găsească mai uşor acum, când au acest vector. Dar cel mai important lucru,

îşi zice McQueen, este să terminăm mai repede, înainte să se piardă cu firea civilii ăştia.

— Foss, în spatele meu! spune el tăios. Phillips, Sixsmith, voi rămâneţi acolo! Acoperiţi capetele străzii şi râul! Îmi raportaţi orice vedeţi, chiar dacă nu-i decât un nor pe cer.

— Am înţeles, să trăiţi! confirmă Phillips.

— Pot să vin cu tine? îl întreabă Khan. Dacă Stephen este acolo…

— Am să te chem eu dacă am nevoie de tine, îi răspunde locotenentul.

Vorbele lui nu înseamnă nimic, dar aşa reuşeşte să-i închidă gura.

McQueen intră în clădire, urmat de Foss. Lunetista şi-a pus mitraliera M407 în husă şi o ţine atârnată de umăr: arma aceasta este mai degrabă o piedică în spaţiile strâmte. În locul ei are un Glock 22. McQueen ştie că încărcătorul este plin cu gloanţe confecţionate manual, chiar de Kat, din cartuşe de Smith & Wesson .22 şi pistol automat .357. Bune alegeri! El a luat puşca de asalt a lui Sixsmith, aşa că sunt acoperiţi din toate punctele de vedere.

Numai că nu au nevoie de nicio armă, pentru că petrecerea s-a terminat. Lutes stă întins pe spate şi se holbează cu un singur ochi la tavan. Ochiul celălalt îi este acoperit de o bucată cenuşie de piatră care i s-a încastrat în orbită. Sângele din jur a început deja să formeze o crustă. Gâtul soldatului a fost străpuns atât de adânc încât i-a fost retezată şi coloana cervicală. În hăul negru al rănii sclipesc bucăţi de os. Lutes mai are şi alte răni, distribuite pe o mare suprafaţă din membre şi trunchi, răni de tăiere şi răzuire, răspândind toate putorile din lume.

Cine l-a omorât şi-a făcut treaba cu multă energie şi folosind o grămadă de unelte. Una se află chiar lângă cadavru. Un cuţit, însă nu vreun tip de cuţit de luptă. Acesta are lamă scurtă şi mâner din plastic, împodobit cu logoul unei cunoscute firme de articole casnice.

— Unde sunteţi, nenorociţilor? şuieră Foss.

Face o piruetă rapidă, căutându-şi ţinta. Deja are un glonţ pe ţeavă şi arătătorul pe trăgaciul sensibil al Glock-ului, care va împinge glonţul afară cu o forţă de doi newtoni şi jumătate.

— Lasă-te în jos! îi ordonă McQueen.

În caz că ordinul nu-i suficient, o apucă de încheietura mâinii şi o trage.

Amândoi au aceleaşi sentimente. El a jucat poker cu Lutes cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. A petrecut mare parte din ultimele şapte luni ascultându-i bancurile proaste şi pretenţiile nefondate despre cât de bun este

el la fotbalul cu nasturi – joc pe cale de dispariție. Aşa că, da, vrea să-l găsească pe ăla care l-a omorât şi să-l anunțe cât e cursul de schimb pentru viața unui om.

Însă acesta este un lux pe care nu şi-l poate permite. Nu cunoaşte terenul şi conduce o forță formată din trei soldați adevărați şi patru vulnerabilități înarmate. Nu poți să bați untul cu o scobitoare, oricât de mult ți-ai dori s-o faci.

Acum se vor ascunde şi îşi vor răzbuna camaradul mai târziu. Însă locul acesta nu-l încântă nici ca adăpost. Prea larg. Prea deschis. Prea multe uşi. Pereți atât de subțiri că şi flegma trece prin ei. Linii de ochire de toată jena.

Îi face lui Foss semnul de retragere, iar tânăra are destulă minte ca să nu protesteze. Pleacă pe unde au intrat şi lasă cadavrul deja frăgezit al lui Lutes acolo unde l-au găsit. Treabă a dracu' de grea, dar n-au încotro.

Odată ajuns în stradă, McQueen se pomeneşte înconjurat de tocilarii care, aşa cum era de aşteptat, au o mulțime de întrebări la care el nu are vreme să răspundă.

— Lutes a murit? tot repetă Sealey, de parcă ar putea să anuleze faptul de nesuportat prin repetările astea care te calcă pe nervi.

Doctorița Khan îl apucă pe McQueen de braț, gest după care el nu se dă deloc în vânt.

— Şi Stephen? vrea ea să ştie. L-ați găsit?

— Nici urmă de el, îi răspunde locotenentul. Probabil că s-a ascuns pe undeva. O să ajungem şi la el când o să putem.

— Când o să putem? scuipă Khan cuvintele de parcă ar fi otrăvite. Trebuie să-l găsim chiar acum, înainte de orice altceva.

McQueen ar vrea s-o apuce de gât şi să-i urle în față că tot ce se întâmplă acum este *din cauza* lui Graves. Că, dacă Greaves n-ar fi plecat la plimbare, Lutes n-ar fi avut parte de moartea asta groaznică şi nemeritată. Dar nu o face, pentru că aceste adevăruri contează prea puțin acum. În fond, este îndatorirea superiorului să ia hotărâri şi să-şi asume vina. El este răspunzător pentru toată povestea asta.

Aşa că îşi trage – cam brusc – brațul din strânsoarea femeii şi ordonă din nou.

— După mine! În şir indian, la zece metri distanță. Porniți şi vă opriți la semnul meu. Dacă iese vreunul din rând, am să-l pun în cătuşe şi am să-l târăsc după mine, împiedicându-i pe ceilalți să meargă.

Khan dă semne că ar vrea să protesteze din nou, dar se răzgândeşte. Abia acum pare să priceapă că Lutes a murit. Trăsăturile i se schimonosesc de uimire şi durere, de parcă tocmai ce i-au fost obrajii împunşi cu o unealtă ascuțită. Ce să-i faci, e greu pentru toată lumea. Fiecare înțelege acum că a contribuit, într-un fel sau altul, la această tragedie.

— Şir indian! repetă McQueen. Fără să vă apropiați!

Îi scoate de pe câmpul de luptă, prin umbre şi colțuri de clădiri, obligându-i să stea cât mai departe unul de altul, ca să nu devină ținte uşoare.

Însă îi urmăreşte cineva. Cineva se ține după ei. Inamicul nu se lasă văzut, nu prea limpede, dar se observă mişcări scurte printre clădiri, se aud zgomote de paşi grăbiți. Din nou McQueen se simte tentat să atace, dar nu ai cum să te aperi în mijlocul străzii. Mai bine să găseşti un loc sigur, să te pregăteşti şi apoi să vezi ce o să mai fie. Asta în cazul în care ticăloşii ăia nu-ți forțează mâna.

Ticăloşii ăia nu forțează nimic. Locotenentul duce echipa ştiințifică la adăpost, în clădirea unde funcționase Bursa Cerealelor. Reuşeşte să găsească un loc mai sigur, o încăpere de la primul etaj, cu vedere bună asupra străzii şi acoperiş orizontal, pe unde s-ar putea retrage în caz de nevoie. Stabileşte şi perimetrul, cam de şase metri în diametru.

Ia legătura cu *Rosie.* Îl informează pe colonel că sunt într-un impas din care nu pot ieşi. Şi că echipa ar fi încântată să-l vadă dacă şi-ar putea găsi o fereastră în programul lui extrem de încărcat ca să treacă pe aici. Cod vestimentar: ținută de zi, arme pregătite, vehicul blindat.

Carlisle nu pune întrebări. Nu are nevoie de răspunsuri.

— Aşteptați acolo unde sunteți! îi ordonă el lui McQueen.

Şi McQueen îl ascultă. Între timp, îşi găseşte un loc bun lângă fereastră şi se aşază acolo, cu puşca în mână. *Haideți, spurcaților, arătați-vă!* Însă nu se arată nimeni. Nu mişcă nimic. Nu se aude decât uguitul unui porumbel de pe acoperiş.

Aparatul de recepție este mut vreme de trei minute, exact de cât timp este nevoie ca să fie retras sasul. Când colonelul îi sună înapoi, McQueen aude în fundal zgomotul făcut de motoarele lui *Rosie.* Se pare că a reuşit să-l facă să înțeleagă cât de presantă este situația.

Foss şi Sixsmith sunt la ferestre; Phillips este la uşă – a crăpat-o cam un centimetru şi jumătate şi şi-a vârât țeava puştii în deschizătură. Doctorii s-au aşezat în cerc pe jos, cu fața spre exterior. Stau cu armele pregătite, dar

McQueen le-a zis să nu tragă piedica. N-are de gând să pună la saramură nici pielea lui şi nici pe cea a soldaţilor în preajma unor amatori înspăimântaţi şi a unor ţinte mişcătoare.

Khan e albă ca varul şi îi tremură mâinile. Ciudat, locotenentul ar fi zis că are mai mult sânge-rece decât restul. S-a pierdut cu firea din cauza Robotului, evident.

Aparatul de radiorecepţie orăcăie din nou. Este Carlisle, care cere coordonatele GPS. McQueen i le comunică şi îl pune la curent cu situaţia.

— Acum e linişte, dar sunt aproape şi cred că vor ataca înainte să ajungeţi.

— Vin cu *Rosie* chiar până acolo, spune colonelul. Perioadă estimată până la sosire: două minute. Până atunci încearcă să localizezi inamicul. Dacă vezi ceva, anunţă-mă şi mă ocup eu înainte să vă preiau.

— Am înţeles, zice scurt McQueen, fără să se mai obosească să adauge şi „Terminat".

Khan mai are puţin şi îşi muşcă mâinile. Pe chipul decolorat, ochii ei sunt mai negri ca oricând.

— Nu putem încerca să-i trimitem un mesaj lui Stephen? îl întreabă ea pe McQueen. Ca să ne găsească?

— Ce fel de mesaj? se răsteşte Foss, la capătul răbdării. Un semnal de fum, ca indienii?

— Nu vrem să ne găsească, spune soldatul Sixsmith, ceva mai blând. N-ar fi bine să iasă la vedere acum. E mai în siguranţă dacă stă ascuns până îl recuperăm noi.

Îi aruncă o privire lui McQueen, aşteptându-i părerea. Locotenentul nu spune nimic, deşi vorbele care-i vin pe buze sunt „Atâta pagubă, ce să zic!" Mult mai mult îl preocupă liniştea de pe stradă. Inamicul fusese chiar în spatele lor şi acum a dispărut. Nu mai pricepe nimic.

— Cât timp trebuie să aşteptăm aici? vrea să ştie Akimwe.

La întrebarea aceasta nu există niciun răspuns care să poată exprima tot ce simte locotenentul în momentul acesta, însă el vrea totuşi să încerce. Nu apucă să deschidă bine gura, când iese la iveală un amănunt înregistrat de subconştientul său.

Sunetul acela pe care tocmai l-a auzit era fâlfâit de aripi. Nişte păsări au zburat de pe acoperiş.

Se uită în sus. Ascultă cu atenţie. Când Akimwe vrea să mai spună ceva, mormăie nervos la el:

— Taci!

O pietricică guralivă se rostogolește pe marginea acoperișului.

McQueen își îndreaptă arma spre tavan. Dacă se mai mișcă ceva acolo, o să facă iute cunoștință cu glonțul lui.

Dar se mișcă Penny. Care țipă când se sparge fereastra, împroșcând-o cu cioburi. Se ghemuiește repede și își acoperă fața.

Însă nu s-a auzit niciun foc de armă. Obiectul care a lovit geamul a avut o traiectorie curbă și a căzut prea repede. McQueen știe despre ce anume este vorba încă înainte să vadă pietricica de pe podeaua goală. O piatră trasă de o praștie. Pocnește din degete, cerând atenția doctorilor.

— Scoateți-vă hainele! le spune el repede. Acum! Împăturiți-le și puneți-le pe fețe! Numai o lovitură la cap vă poate omorî.

Se grăbesc toți să-l asculte, mai puțin Penny, care încă se mai roagă cu fața către Mecca. Akimwe o întreabă dacă a fost lovită, însă nu primește niciun răspuns.

Praștia este o armă primitivă chiar și după standardele junkerilor, deși foarte eficientă. Mult mai alarmante sunt hârâiturile și hârșâiturile de deasupra. Sperietorile alea smulg țiglele. Vor să ajungă la ei prin acoperiș.

Nevoia te obligă. McQueen mitraliază tavanul dintr-o parte în cealaltă, făcându-i lui mai mult rău decât atacatorilor nevăzuți, dar măcar a reușit să-i împrăștie. În același timp, explodează și restul ferestrelor. Bucăți mici de piatră găuresc tencuiala de pe peretele opus, cu precizie de gloanțe. Una dintre ele îl lovește în spinare pe locotenent, dar ranița amortizează mare parte a impactului.

— Stați culcați! le ordonă el oamenilor de știință.

Se culcă toți pe burtă. Soldații stau în genunchi, lângă colțurile ferestrelor, încercând să se uite după inamic fără să încaseze vreo bucată de geologie balistică.

— Foss! spune scurt McQueen. Phillips!

Și le arată spre tavan, de unde acum se aud mai tare zgomotele. Inamicul a rezolvat rapid problema cu țiglele, iar acum se ocupă de ce mai este acolo. Dacă au noroc, va da peste grinzi din lemn. Dacă nu, va găsi doar șipci și ipsos. Probabil că le-au mai rămas doar câteva secunde și se vor confrunta cu acest atac pe verticală.

Însă prima sosește *Rosie* și sosește ca o furtună cu tunete, cel mai dulce sunet pe care l-a auzit vreodată McQueen. O aud și sperietorile de pe acoperiș și precis o văd când urcă spre ei pe panta străzii principale. Bravo!

Rosie cu armele ieşind din turelă este o imagine înspăimântătoare. Probabil că pocitaniile alea de sus se cacă acum bucăţi de ciment.

Colonelul nu e în stare să ia curba fără zgomot. Nu-i destul loc să întorci un monstru de dimensiunile generoase ale lui *Rosie* fără să-l loveşti de ceva. Prin urmare, Carlisle nici măcar nu încearcă. Se loveşte de faţadele magazinelor, îndoind băncile şi tomberoanele până acestea ajung plate, după care face un viraj larg şi intră pe străduţa lor. Nici aici nu are loc de manevră. Un stâlp de felinar este smuls din asfalt şi cade de-a curmezişul drumului, de la un trotuar la celălalt. Şi o fracţiune de secundă zace acolo, ca un arbore doborât, până când îl strivesc şenilele lui *Rosie.*

McQueen înşfacă aparatul de radiorecepţie.

— Extindeţi sasul! urlă el. Ne trebuie un culoar de trecere!

Matahala de *Rosie* se opreşte în cele din urmă, cu uşa din zona mediană chiar în faţa uşii pe care au intrat ei. Oamenii de ştiinţă se adună de pe jos şi vor să se îndrepte spre ieşire, dar McQueen îi opreşte:

— Staţi pe loc!

Colonelul extinde sasul până la uşa clădirii. Sticla este anti orice vrei şi ce nu vrei. Dacă cineva de pe acoperiş are arma aţintită asupra lor – sau nu o armă, doar o piatră şi o fâşie din piele –, echipa va fi în pericol doar preţ de o fracţiune de secundă cât durează să iasă din clădire şi să intre la adăpostul sasului. Chiar şi lui McQueen însuşi i-ar fi greu să tragă un foc cumsecade într-un interval de timp atât de scurt.

— În regulă, le spune acum oamenilor lui, porniţi! Unul câte unul, ca mai devreme. Acoperiţi-i pe civili şi dup-aia intraţi şi voi. Foss, tu şi cu mine rămânem la coadă.

Bine că măcar de data asta detaşamentul de tocilari se mişcă repede şi eficient. Acum, că viaţa le este în pericol, îşi aduc aminte al naibii de bine toată instrucţia de luptă făcută vreodată, toate salturile şi toate eschivele. Coboară scara repede şi fără zgomot. Doctoriţa Penny trece pe lângă McQueen şi el observă că nu-i rănită deloc. Înseamnă că reacţia ei de mai devreme a fost doar un reflex de autoapărare.

Mai zăboveşte în prag, cu Foss în spatele lui. Niciunul nu spune nimic. Au armele pregătite şi aşteaptă să vadă dacă apare ceva prin tavan. Însă nu au ce vedea. În cele din urmă, ies cu spatele din încăpere şi trântesc uşa în urma lor.

Când ajung la parter, văd că doctorii deja intră în sas, păziţi de Phillips şi Sixsmith.

Se cară toți dracului de aici, dar în mod ordonat, aşa cum scrie la regulament. Numai Khan pare fără suflu şi se mişcă mai greoi decât de obicei, însă „de obicei” nu avea un gogoloi de şapte luni în burtă.

Doctorul Fournier îi aşteaptă chiar în spatele uşii din zona mediană, încercând să lase impresia că ar avea o treabă acolo şi zbierând ordine, de parcă l-ar lua cineva în seamă.

— Nu vă îngrămădiți pe platformă! Faceți loc celor care vin din spate! Închideți sasul după ce intră ultima persoană!

Ultima persoană care intră este McQueen. Foss a fost penultima şi a intrat repede, ca să-l poată acoperi. Locotenentul îi mulțumeşte cu un semn scurt din cap şi trece mai departe, lăsând în grija ei închiderea uşii.

— Dar dacă Stephen…? începe iar să protesteze doctorița Khan.

McQueen nu o ascultă până la capăt, aşa că habar nu are ce a vrut să spună. Îşi lasă arma şi se urcă în turelă.

Uşile se închid şi sasul este retras. *Rosie* se întoarce pe acelaşi drum pe care a venit, distrugând cu spatele alte elemente de infrastructură.

Se întorc pe strada principală cu un viraj larg şi nimicitor. Dar asta e nimic pe lângă ce va urma.

Mitraliera grea este inutilă într-un spațiu atât de strâmt. Cartuşele ar străpunge zidurile oraşului şi s-ar duce mai departe, însă aruncătorul de flăcări este o cu totul altă poveste.

Locotenentul smuceşte maneta de amorsare şi roteşte turela, descriind un cerc aproape complet. Ținteşte clădirea din care tocmai au ieşit şi trage în ea, de la acoperiş până la nivelul solului.

În câteva secunde, casa se transformă într-un foc de tabără. Acum McQueen se apucă să împroaşte cu flăcări clădirile dintr-o parte şi cealaltă, cu scopul de a-i lovi pe cei care ar fi văzut turela şi ar fi încercat să se salveze. La final, îşi alege țintele la întâmplare. În jurul lui *Rosie,* oraşul Invercrae se aprinde ca iasca.

McQueen aude un urlet pe mai multe voci, venit de la baza scăriței care urcă în turelă. Închide alimentarea jetului de foc şi coboară. Doctorița Khan se bate cu Foss sub privirile uluite şi îngrozite ale bărbaților. Probabil că madam doctor Khan a încercat să urce în turelă ca să-l oprească şi Foss a împiedicat-o.

Locotenentul face un semn spre Phillips şi Sixsmith, care o imobilizează pe doctoriță cu cât de multă blândețe sunt capabili, trăgând-o de pe Foss aşa cum desprinzi un melc de pe o piatră.

— Nenorocitule! zbiară ea.

Şi încearcă să se repeadă la McQueen, dar soldaţii o ţin bine. Locotenentul observă că doctorul Sealey ar vrea s-o scape din mâinile lor, dar instinctul de autoconservare învinge şi bărbatul face un pas înapoi.

— Ticălosule! strigă iarăşi Khan. Stephen e afară! Stephen e afară şi tu i-ai dat foc!

McQueen nu are ce să-i răspundă. Nu a uitat de Greaves, doar că nu-şi imaginează că puştiul ar mai fi în viaţă. Deşi, chiar dacă ar fi avut o îndoială – cât de mică –, tot nu ar fi contat prea mult în faţa dorinţei sale de a se răzbuna pe Invercrae şi pe locuitorii lui invizibili pentru ce i-au făcut lui Lutes. Se gândeşte cum ar putea s-o facă pe Khan să înţeleagă. Dar ea îl înjură în continuare, aşa că nu reuşeşte să-i spună nimic.

Şi chiar în momentul acesta *Rosie* încetineşte.

Se opreşte.

Interfonul pârâie, fâsâie, prinde viaţă.

— Camarazi! spune colonelul. Uşa de la mijloc. Greaves. Urcaţi-l la bord!

Khan ţâşneşte prima. Sealey şi Akimwe o urmează. Deschid manual toate dispozitivele de siguranţă pe care Foss tocmai le activase.

Tot Foss are prezenţa de spirit să-i acopere când deschid larg uşa.

Rosie s-a oprit pe malul râului, chiar înainte de pod. Stephen Greaves se urcă la bord. Nu îşi justifică în niciun fel purtarea, ci doar sare pe platformă, aidoma unui autostopist căruia nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el. Raniţa lui pare mai umflată decât în mod obişnuit.

— Mulţumesc, spune el. Îmi pare rău că aţi pierdut timp din cauza mea. Probabil că acum ar fi bine să plecăm. Oraşul a luat foc.

XXI

— Ai încălcat ordinele în vigoare, îi spune domnul colonel Carlisle. Vreau să ştiu de ce.

Ştie că se repetă şi mai ştie şi cât de deplasat sună, dar măcar asta să fie tot baiul. Simte nevoia să se lege de lucrurile reci, de regulamente şi proceduri, la fel cum Ulise a simțit nevoia să se lege de catarg atunci când corabia lui a trecut pe lângă insula sirenelor. În cazul acesta, vocile acelea seducătoare nu vor face decât să-l enerveze, ceea ce ar însemna să-i joace în strună lui McQueen.

— Nici n-ați văzut cum arăta Lutes după ce i-au făcut ce i-au făcut, spune McQueen.

După o jumătate de secundă adaugă „Domnule”, de parcă ar arunca un coltuc de pâine unui câine hămesit.

Ca într-un duel, cei doi bărbați se privesc în ochi pe diagonala cabinei. Restul echipajului priveşte de pe margine, cu excepția lui Greaves, care s-a ascuns în laborator, departe de orice emoție care l-ar putea da peste cap. Uite că băiatul ăsta are instincte sănătoase, reflectează sumbru colonelul. Abia acum oamenii lui şi savanții îşi revin încet-încet din stupoare, iar manifestările lor acoperă tot spectrul reacțiilor posibile într-o asemenea situație. Soldații sunt furioşi şi suferă pentru că un camarad de-al lor a murit. Samrina Khan este furioasă dintr-un cu totul alt motiv: nu a uitat grătarul în aer liber făcut de locotenent şi are o mare influență în rândul oamenilor de ştiință. Indiferent ce va fi să se întâmple pe viitor, doctorița Khan ar fi capabilă să-i dezbine, să-i învrăjbească pe unii împotriva celorlalți.

Drept urmare, colonelul dă dovadă de multă prudență. Nu se abate de la regulament. Regulamentul nu este supărat pe nimeni, iar cerințele lui sunt acceptate de soldați chiar din clipa când şi-au îmbrăcat pentru prima oară uniformele.

— Explică-mi şi mie, îi spune el lui McQueen, de ce ai tras cu aruncătorul de flăcări fără ordinul meu.

McQueen clatină din cap, de parcă n-a auzit în viața lui o întrebare mai ridicolă. Şi nu răspunde. Carlisle mai încearcă o dată.

— Locotenente, ai folosit armele din turelă fără autorizare şi fără să verifici dacă toată lumea era la bord. Trebuie să ştiu dacă a existat vreun

pericol iminent care să justifice această acțiune. Pentru că, dacă nu a fost, atunci înseamnă că ai pus în pericol întreaga echipă fără niciun motiv…

— Sunt în viață, nu? scrâşneşte McQueen. Mai puțin unul. Trăiesc toți cei care au rămas lângă mine. N-ați observat? Am făcut ce trebuia să fac ca să scăpăm de acolo. Ne-am adăpostit şi după aia am cerut să fim scoşi de acolo. Cererea mea a fost conform afurisitului ăsta de regulament. Am folosit aruncătorul de flăcări doar ca să îi anunț că le voi face rău dacă se ating de vreunul dintre oamenii noştri.

— Foarte corect! bombăne caporalul Foss.

Samrina îi aruncă o privire dispreţuitoare. Nu şi-a revenit încă după episodul violent de mai devreme. Are chipul descompus de stres şi oboseală.

— Foarte corect?! repetă ea. Ați învățat asta la şcoala de lunetişti? Dacă te atacă cineva ripostezi cu cea mai mare armă din dotare, indiferent cine s-ar putea afla la mijloc?

Foss ridică din umeri.

— Nu era nimeni. Am scăpat. Am scăpat teferi.

— Iar scopul scuză mijloacele. Sigur că da.

Face un semn din cap spre McQueen şi continuă.

— Eşti mai tâmpită decât el!

Foss ridică dintr-o sprânceană.

— Haide, haide! spune ea cu blândețe. Putem să purtăm discuția asta cu altă ocazie.

Cu ochii la colonel, Samrina vorbeşte peste ea.

— Stephen era dispărut în misiune, spune Khan. S-ar fi putut afla în oricare dintre clădirile pe care le-a incendiat dobitocul ăsta. Nu ştiu care sunt regulile voastre, dar vreau să fiu sigură că n-o să mai pună niciodată mâna pe armele din turelă. Prefer să-mi încerc norocul cu flămânzii.

McQueen se face că nu bagă de seamă jignirea.

— În cazul de față, precizează el cu seninătate, ți l-ai fi încercat cu junkerii. Şi să nu uităm că plecarea neautorizată a lui Greaves a fost catalizatorul întregii situații. Lutes a murit când încerca să-l găsească şi să-l aducă înapoi.

— Dacă îmi este îngăduit să îmi exprim şi eu opinia, intervine doctorul Fournier. În calitate de comandant civil.

— Cu tot respectul, doctore, spune aspru Carlisle. Încerc să clarific o chestiune de disciplină militară.

— Cu impact asupra misiunii.

Foarte adevărat, însă tot ce se întâmplă are impact asupra misiunii. De aceea nu are niciun sens faptul că există doi comandanți.

— Locotenente, insistă Carlisle, ce anume te-a determinat să te urci în turelă şi să foloseşti aruncătorul de flăcări? Fii bun şi explică-mi.

McQueen întinde mâinile cu palmele în sus. Adică *Asta este tot.*

— Presupun, domnule, zice el, că am tras pentru că eu am considerat că moartea lui Brendan Lutes trebuie să fie răzbunată. Dacă nu sunteți de acord, vă rog să mă trageți la răspundere aşa cum credeți de cuviință.

Şi gata, mănuşa a fost aruncată. Carlisle încearcă să se calmeze, ca s-o poată ridica fără scandal.

— Dacă îmi dați voie să spun şi eu ceva, încearcă iarăşi Fournier. Prezența junkerilor justifică într-o foarte mare măsură acțiunea domnului locotenent. Eu, unul, aş trece cu vederea încălcarea regulamentului.

— Prezența junkerilor nu a fost confirmată, i-o retează colonelul, întorcându-se spre McQueen. Ai încălcat regulamentul atunci când ai folosit aruncătorul de flăcări. L-ai folosit într-un spațiu închis şi compromis, fără să-ți pese de siguranța echipei. Ai tras cu el pe o suprafață mare, ignorând posibilele efecte produse de direcția vântului şi viteza noastră. Nu doar că l-ai fi putut ucide pe domnul Greaves, dar ai fi putut s-o incendiezi şi pe *Rosie,* dacă ar fi scăpat de sub control presiunea propanului. Îți respect sentimentele, însă nu-ți pot scuza acțiunile.

— Nu mă deranjează, spune McQueen.

— Şi drept urmare, te destitui din funcție, fapt care atrage după sine şi pierderea gradului.

Pe McQueen îl năuceşte lovitura aceasta. Clipeşte de câteva ori, ca şi cum ar vrea să-şi limpezească ochii. Amuțeşte şi tăcerea lui îi cuprinde şi pe ceilalți. Nici măcar doctorița Khan nu ştie ce să mai spună acum, deşi dă o dată din cap – adică *Aşa îți trebuie!* Se aud doar ca de foarte departe zgomote de sertare şi de instrumente zornăind pe bancul de lucru: Greaves s-a apucat de treabă în laborator.

— Adunarea Militară va decide, continuă colonelul, dacă această retrogradare va fi permanentă. Îi voi informa pe superiori de îndată ce vom restabili legătura radio.

Încearcă să-şi tempereze tonul. Pedeapsa trebuie să fie publică, însă nu este cazul să-l umilească mai mult pe McQueen.

— Până atunci, vei avea grad de soldat. Evident că sancțiunea îți va rămâne la dosar, indiferent dacă îți va fi ridicată sau nu. Caporal Foss, de acum înainte tu vei fi la comanda misiunilor pe teren şi în toate celelalte situații când eu nu sunt de față. Te înaintez la grad de locotenent pe o perioadă determinată.

— Să trăiți! spune Foss mecanic.

Pur şi simplu arată că a auzit ordinul. Este limpede că are nevoie de ceva vreme ca să priceapă ce anume presupune acesta.

— Cer permisiunea să vorbesc, domnule, reuşeşte să spună McQueen.

Are glasul sugrumat. Trăsăturile crispate, de parcă emoții abia stăpânite vor să iasă la iveală.

— Eu nu sunt de acord cu această decizie, spune doctorul Fournier.

— Nici nu trebuie, îl asigură Carlisle. Doar eu am calitatea să iau asemenea decizii.

— Domnule, vă cer permisiunea să…

— Discutăm mai târziu.

Colonelul se ridică cu greu, strâmbându-se din cauza durerii care îi săgetează piciorul beteag.

— Stai puțin şi gândeşte-te la ce ai făcut. Mă găseşti în cabina principală.

— Dacă nu te superi, colonele, ridică tonul doctorul Fournier. Mie mi se pare că este vorba despre o decizie care afectează întreaga misiune.

Se ridică şi el, țeapăn din cauza enervării. Şi bâțâie din cap, privind când la Carlisle, când la restul echipei. Colonelul recunoaşte mândria rănită atunci când dă cu ochii de ea: lui Fournier nu-i place să i se conteste autoritatea. Însă pe chipul lui se mai citeşte ceva: teamă. Nu face pe nebunul, chiar îl sperie ce are de gând să spună.

Şi are de gând să spună nişte lucruri foarte serioase. Publicul îl va aplauda la scenă deschisă.

XXII

Cearta este urâtă. Dar se desfăşoară în zona cu cabine, aşa că Greaves se poate refugia în laborator. Nu poate să sufere vocile ridicate, emoțiile tumultuoase, agitația, cuvintele transformate în lame de cuțit. Avantajul acestui scandal este că îi oferă un soi de acoperire pentru ce are de gând să facă. Se apucă de treabă, concentrat, încercând pe cât posibil să nu mai audă zgomotul acela infernal.

Însă glasurile furioase tot ajung până la el. Cele mai puternice aparțin domnului colonel Carlisle şi domnului locotenent McQueen. Fiecare dintre ei repetă acelaşi lucru, dar în feluri diferite.

Domnul colonel Carlisle este supărat pe domnul locotenent McQueen pentru că a folosit aruncătorul de flăcări fără autorizație. Nu a primit niciun ordin în acest sens. A încălcat regulamentul în vigoare.

Domnul locotenent McQueen este supărat pentru că domnul colonel nu suferă atât de tare cât ar trebui pentru moartea soldatului Lutes, care a justificat folosirea aruncătorului de flăcări. Şi mai zice că totul s-a întâmplat din vina lui Greaves.

Băiatul încearcă să nu se gândească la acest ultim argument. Probabil că domnul locotenent McQueen se înşală. Probabil că minte, deşi nu prea pare.

Şi ceilalți membri ai echipei sunt supărați *(nu el l-a omorât pe soldatul Lutes)* pentru că au fost şi ei în pericol de moarte; şi domnul doctor Fournier este supărat *(dar dacă soldatul Lutes a murit din cauza lui?)* pentru că nimeni nu-l bagă în seamă, deşi, teoretic, el ar trebui să fie comandantul misiunii *(n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el).*

Prin urmare, toată lumea este supărată, iar Greaves are treabă şi nu trebuie să se gândească la cearta lor, mai ales la lucrul acela. Soldatul Lutes l-a omorât pe băiat şi ceilalți copii l-au omorât pe soldatul Lutes. Aşa s-a întâmplat totul, dar domnul locotenent McQueen nu are de unde să ştie, pentru că nu a fost de față.

Greaves simte că-l ustură ochii şi lacrimile încep să-i curgă pe obraz. Nu le poate şterge, deoarece şi-a pus mănuşile chirurgicale. Şi nici nu trebuie să suspine sau să-şi tragă nasul, pentru că l-ar putea auzi ceilalți şi s-ar hotărî să treacă pe la el ca să vadă ce a pățit. Pentru că lucrează la vedere la ceva

foarte periculos şi foarte delicat. Îşi muşcă buza inferioară şi încearcă să-şi limpezească ochii de lacrimi.

Laboratorul are zece compartimente unde cadavre întregi stau la rece. Şapte sunt pline, trei – goale. Greaves descuie şi deschide compartimentul numărul zece, cel mai puțin folosit în situații normale. Cel în care şi-a ascuns costumul termic.

Acum scoate din raniță trupul băiatului. Este incredibil de uşor, incredibil de mic; chircit, ca un arici. Greaves îl pune în compartiment, ascunzându-l de ochii indiscreți ai oricărui membru al echipei.

În sufletul lui Greaves se duce o luptă. Minte prin chiar acțiunile sale, fără să rostească vreun cuvânt. Dar ce altceva să facă? Înainte de călătoria lui prin Invercrae, le-ar fi putut spune ce a văzut, ce supoziții are. Însă acum nu mai poate – chiar nu mai crede că ar putea – să le spună: *Am dat la schimb viața soldatului Lutes pentru asta. Îmi pare rău că nu v-am anunțat. Îmi pare rău că nu am spus nimănui ce aveam de gând să fac, dar am obținut tot ce-mi trebuie, aşa că, una peste alta, rezultatul este unul bun.*

Deja îl urăsc. Îl disprețuiesc. Domnul doctor Fournier nu i-ar mai permite să intre niciodată în laborator şi nu va mai vorbi nimeni cu el şi misiunea va eşua şi Beaconul va fi distrus şi toate astea se vor întâmpla numai şi numai din vina lui.

Trebuie să-şi ascundă şi ranița. Este murdară de țesut cerebral şi sânge uscat. Cusăturile abia dacă mai rețin lichidul înăuntru şi au apărut deja pete întunecate pe suprafața raniței. Greaves o ascunde la fundul compartimentului, sub picioarele cadavrului, lângă costumul lui termic. Este mult spațiu acolo, deoarece frigiderul a fost construit pentru trupurile de flămânzi adulți.

Trebuie să lucreze. Trebuie să descopere ceva. Şi, după aceea, le poate spune totul. Aşa trebuie să se întâmple.

Contaminarea exemplarului va fi extremă şi complexă, dar Greaves nu ştie cum ar putea s-o preîntâmpine. Țesutul cerebral expus este acoperit cu praf şi țărână de pe drum şi cu particule de origine necunoscută din ranița lui. Ar dura multe ore să le îndepărteze pe toate, plus că ar trebui să întindă complet masa de autopsie, ocupând jumătate din spațiul laboratorului, şi să aşeze cadavrul la vedere.

Nu poate face asta, aşa că nu mai trebuie să se frământe.

Volumul vocilor din spate a atins un nou punct maxim. Domnii doctori Sealey şi Akimwe țipă la domnul doctor Fournier, fapt neplăcut, dar

oportun din punctul lui de vedere. Deocamdată, sunt puține şanse să îl observe cineva.

Taie craniul în partea nelovită de glonț. De aici va obține cea mai curată mostră. Alege o tijă cu diametrul de trei milimetri şi o montează în burghiu. Setează ventilatorul la cea mai înaltă treaptă, ca să acopere zgomotul făcut de burghiu. Apoi străpunge craniul repede şi fără ezitare. Şi intră în creier. Aproape se îneacă de la mirosul de os ars. Ventilatorul nu îl poate îndepărta pe tot, aşa că trebuie să se grăbească.

Să termine înainte ca ei să-şi dea seama ce se întâmplă. Înainte ca ei să înceapă să-i pună întrebări.

Retrage burghiul, desface tija plină de sânge şi o aruncă în compartimentul frigiderului. Nu are vreme să o curețe şi să o dezinfecteze şi nici nu vrea să explice cuiva în ce scop a folosit-o. Alege un ac de biopsie, îl introduce în gaura din craniu şi ia mostra de țesut cerebral.

Chiar în momentul în care doamna doctor Khan – Rina – intră în laborator şi se opreşte în spatele lui.

Greaves îi recunoaşte paşii, chiar dacă acum sunt mai greoi decât de obicei (din cauza copilului) şi mai neregulați (nu are încă nicio ipoteză în această privință). Nu se întoarce cu fața la ea. Însă, când întinde mâna să oprească ventilatorul, închide cu genunchiul compartimentul în care se află cadavrul. Şi speră că Rina nu a observat nimic.

Abia acum se întoarce.

— Îh! exclamă Khan, strâmbându-se şi fluturând din mână în fața nasului, cu dezgust exagerat. Cine a ars pâinea?

Evident că este o glumă, nu o întrebare serioasă, aşa că nu trebuie să-i răspundă. Însă starea de tensiune se amplifică. Greaves se uită în jur, căutând ceva cu care să-i poată distrage atenția de la problema reală. Rina nu arată deloc bine. Are ochii umezi de lacrimi încă nevărsate şi stă cam țeapănă. A învățat să interpreteze aceste semne, cel puțin până la un punct.

— De ce eşti supărată? o întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Rina scutură din cap. Îi atinge în fugă brațul doar cu vârful degetului – îmbrățişarea minimală asupra căreia au convenit amândoi –, după care face un pas înapoi ca să echilibreze gestul de intimitate hazardată.

— N-am nimic, spune ea. Totul este în regulă. Domnul doctor Fournier a decis să scurteze misiunea. Ne întoarcem acasă puțin mai devreme decât era în plan.

— Acasă? se miră băiatul, mai întâi nedumerit, apoi alarmat. Dar n-am făcut toate opririle din program. Mai sunt încă două locuri de unde trebuie să colectăm mostrele înainte de a…

Rina dă din cap.

— Ştiu, ştiu. Dar totul s-a schimbat din cauza junkerilor. Se pare că sunt nişte grupuri aici. Nu-i prudent să ne continuăm drumul când nu ştim ce ne aşteaptă. Plus că nici nu vom găsi vreun alt soi de mostre. Ceva care să ne fie realmente de folos.

Greaves simte că se sufocă.

— Dar dacă am găsi? o întreabă el cu tremur în voce.

Însă Rina nu pare să bage de seamă. Şi ridică din umeri aproape cu indiferență.

— Chiar şi în cazul ăsta, eu cred că tot aş vrea să ne întoarcem.

— Dar misiunea… încearcă Greaves să protesteze din nou.

Rina începe să râdă, dar râsul ei sună dogit.

— Misiunea are nevoie de minți odihnite, spune ea. Iar eu trebuie să mă întorc acasă pentru a naşte. Îmi pare rău că suntem în situația asta, dar mă bucur că ne întoarcem. Ştiu că-i urât din partea mea să mă simt atât de uşurată din cauza…

Un gest vag al mâinii neliniştite încheie fraza.

Greaves şi-l traduce: este fericită pentru ea, dar nefericită din cauză că a murit soldatul Lutes. Iar discrepanța dintre cele două sentimente o face să se simtă stânjenită. Şi îl miră cum propriile lui trăiri – sentimentul de vină amestecat cu starea de entuziasm şi agitație – se reflectă în atitudinea ei. Nu i se întâmplă prea des.

Ar vrea să studieze aceste asemănări, dar se teme. Încă mai ține acul de biopsie în mâna lăsată lângă corp. Cu cât va dura mai mult această discuție, cu atât este mai mare probabilitatea ca Rina să-l observe şi să-l întrebe ce face cu el. Poate chiar va dori să afle de ce a pornit singur la plimbare prin Invercrae.

Ca şi cum ar fi recepționat telepatic acest mesaj, Rina se uită peste umăr, spre zona unde sunt cabinele.

— Sunt cam supărați pe tine, îl anunță ea.

Însă nu-i prea clar din care motiv. Nu mai este nimeni în zona cabinelor. Soldații au ieşit din *Rosie,* cel mai probabil ca să înlocuiască senzorii de mişcare şi capcanele din jurul perimetrului, pentru că acum stau pe loc. Domnul colonel s-a dus în cabina din față, iar domnul doctor Fournier a

reuşit să dispară şi el, lăsându-i singuri pe doctorii Akimwe, Sealey şi Penny. Cu toate acestea, Greaves este de părere că vorbele Rinei se aplică tuturor membrilor echipajului, indiferent de culoarea uniformei lor.

Ar dori să-i spună că îi pare rău, însă asta ar duce la alte discuții. Aşa că spune:

— N-o să mai fac.

Temerară promisiune, dar timpul viitor îi smulge din apele tulburi ale trecutului recent.

Aproape.

— Imposibil, Stephen, îi spune Rina cu blândețe. Nu se mai poate. Nu eşti răspunzător pentru ce s-a întâmplat. Dar suntem în mare pericol dacă se întâmplă să fie vreun grup de junkeri prin apropiere. Poate că ştii ce i-au făcut junkerii lui Charlie.

— Nu avem de unde să fim siguri că aşa a fost, o contrazice Greaves.

Însă exagerează. În ultima legătură radio cu Beaconul, comandanta echipei de la bordul lui *Charles Darwin* a spus că sunt urmăriți de un grup numeros de junkeri în camioane militare, de care îi legaseră pe flămânzi ca pe nişte boi. A mai zis că va evita confruntarea cât de mult va putea, dar va riposta în eventualitatea unui atac. Ultimele ei cuvinte au fost: „Ne-au înconjurat."

— Sunt periculoşi, insistă Rina. Îi considerăm sălbatici pentru că preferă să trăiască în sălbăticie, în loc să vină în Beacon. Se hrănesc din ce reuşesc să găsească şi, crede-mă, se pricep să găsească. Aşa şi trebuie, altminteri nu ar fi rezistat până acum. Se uită la *Rosie* şi nu văd decât arme, muniție, echipamente, hrană. Şi au nevoie de toate astea. În opinia lor, noi merităm un astfel de efort.

Greaves dă prudent din cap. Este de acord mai degrabă cu sensul explicit al cuvintelor ei (junkerii reprezintă un pericol foarte real), nu cu implicațiile lor secundare (cum că ar fi junkeri prin zonă). Nu minte, deoarece nu a deschis gura, însă din nou permite cuiva să creadă un lucru neadevărat. Parcă îl mănâncă mintea şi pe umeri simte apăsarea unui drug de fier.

Dar Rina pare mulțumită de reacția lui. Probabil îi confundă încordarea cu o stare salutară de teamă.

— Aşa că, atunci când domnul doctor Fournier a hotărât să facem cale întoarsă, continuă ea, a fost unica decizie pe care o putea lua în situația de față. Ar trebui să fim nebuni să mergem până la coastă cu junkerii pe urmele noastre.

Se uită la Greaves, aşteptându-l să spună ceva. Băiatul dă iarăşi din cap şi zice:
— Da.
Însă acum se simte obligat să adauge ceva:
— Ar fi tare rău dacă junkerii ar colinda prin părţile astea.
— Deci facem ceea ce trebuie. Sunt toţi de părerea asta. Au fost toţi de acord cu această decizie.
Greaves mai aruncă o privire spre cabine. Îi este foarte greu să analizeze emoţiile oamenilor, dar nu descoperă nicăieri indiciile pe care a învăţat să le asocieze cu starea de bucurie. Domnul doctor Akimwe stă tăcut la masă, cu bărbia sprijinită în mâini, cu ochii mari, dar privind în gol. Doamna doctor Penny îşi freacă buzele încreţite cu încheietura degetului mare. Domnul doctor Sealey le spune ceva pe ton scăzut, în timp ce aprinde, unul după altul, chibrituri din cutia de pe poliţa bucătăriei şi le ţine între degete cât ard până la capăt, după care le aruncă în chiuvetă.
Nu aceste tipuri de comportament se aşteaptă Greaves să observe la persoanele împăcate cu decizia domnului doctor Fournier. Dar acordul faţă de ceva este o reacţie cognitivă, nu emoţională. Iar Rina i-a spus deja care este starea generală de spirit.
Sunt cam supăraţi pe tine.
Greaves nu are cum să îndrepte lucrurile. Soldatul Lutes a murit. Misiunea s-a încheiat. Nu poate pune nimic pe celălalt taler al cântarului ca să contrabalanseze efectul acestor fapte foarte-foarte-foarte grave.
Nimic, cu excepţia unei descoperiri de o importanţă absolut extraordinară.
Un remediu pentru boala foamei.
Rina încearcă să tempereze sensul cuvintelor spuse, să-l scutească de alte suferinţe.
— Stephen, sunt supăraţi în primul rând pentru că misiunea a fost un fiasco. Ziua de azi a fost foarte proastă, dar chiar şi fără ea… Nu ajungeam la niciun rezultat. Ştii asta. Am tot căutat mostre ca să descoperim un agent inhibitor. Ceva care să facă ciuperca *Cordyceps* să se dezvolte mai lent sau să-i oprească total dezvoltarea, însă n-am reuşit să găsim nimic, pentru că nu este nimic de găsit. Ne întoarcem acasă cu mâna goală. Asta doare cel mai rău.
Şi pleacă. A făcut tot ce i-a stat în putinţă – prin atingere şi prin cuvinte. Timpul este singura variabilă rămasă.

Greaves se uită după ea. Rina se alătură domnului doctor Sealey şi celorlalţi. Încărcătura şi importanţa momentului o fac să uite de orice precauţie şi să-l ia de mână pe domnul doctor Sealey. Se privesc în ochi, comunicând fără vorbe. Greaves nu ar suporta atingerea şi privirea, dar ştie că pentru acei oameni care împărtăşesc o intimitate fizică asemenea lucruri îi ajută să depăşească singurătatea la care îi condamnă o conştiinţă monoatomică. Sau, dacă nu o depăşesc, măcar încearcă să o facă.

Ne întoarcem acasă cu mâna goală. Repetă de trei ori aceste cuvinte în minte. Ieri reprezentau adevărul. Însă nu şi astăzi.

Conţinutul compartimentului zece.

Fărâma de ţesut cerebral din acul de biopsie.

Încă mai poate îndrepta lucrurile.

XXIII

Doctorul Fournier se teme ca nu cumva să-şi fi depăşit prerogativele.

În sala maşinilor, în spatele uşii închise şi zăvorâte, încearcă din nou să ia legătura cu doamna general Fry. Deşi foarte mic, aparatul lui secret de radiorecepție l-a surclasat mereu pe cel din cabina principală din punctul de vedere al razei de acțiune şi al puterii semnalului. Dar nici acum doamna general nu-i răspunde.

Lui Fournier îi pare nespus de rău că nu i-a cerut părerea *înainte* să dea ordinul de întoarcere.

Însă nu de teamă nu a făcut-o, deşi îi este teamă. Teamă de moarte. Şi o teamă sporită de ceva mai rău decât moartea: să nu fie muşcat şi abandonat aici, în Nord, în timp ce *Rosie* se duce acasă. Teamă să nu devină pe veci o sperietoare vie, dar infectată cu *Cordyceps,* rătăcită în mijlocul unui câmp.

Adevărul este însă că furia a fost cea care l-a îmbrâncit în prăpastia deciziei. Va fi evaluat după rezultatele expediției. Şi va fi judecat cu asprime pentru lipsa acestor rezultate. Au plecat din Beacon în ovații şi alămuri de fanfară. Doisprezece oameni, închişi în conserva asta, ducând cu ei urările de bine şi de succes ale unui milion şi jumătate de semeni pe care ar fi trebuit să-i salveze. Acum se vor furişa pe uşa din spate şi vor fi uitați de toată lumea. Gândindu-se la toată ruşinea şi acuzațiile care îl vor copleşi, pe Fournier l-a cuprins o dorință înverşunată să le răspundă în față. *Nici voi n-ați fi reuşit. Nimeni n-ar fi reuşit. N-am descoperit niciun răspuns, pentru că nu există niciun răspuns!*

Şi o parte din el poate că îşi spunea: Lutes nu a fost decât primul. A dovedit că este foarte posibil să murim cu toții aici. Şi vor apărea din ce în ce mai multe probe care să susțină o asemenea dovadă.

Da, poate. Însă acum nu mai contează.

Şi-a regăsit vocea. Şi-a recăpătat autoritatea. A luat decizia şi a pus-o în aplicare. Iar faptul că acum stă ghemuit deasupra aparatului de radiorecepție, apăsându-i tastele de frecvență cu degete înghețate şi amorțite, nu este decât prețul pe care trebuie să-l plătească.

După trei încercări eşuate de a lua legătura cu doamna general, se hotărăşte să mai aştepte puțin. *Rosie* nu se mişcă, aşa că nu are cum să prindă un semnal mai bun. Însă uneori noaptea semnalul se amplifică.

Carlisle a insistat să rămână pe loc şi Fournier nu s-a opus. Este riscant să călătorească pe timp de noapte. Majoritatea drumurilor sunt blocate cu maşini ruginite, vestigii amare ale exodului de acum zece ani. Înaintarea este dificilă chiar şi atunci când vizibilitatea este completă. Colonelul a stabilit că vor staționa peste noapte aici şi vor porni la drum în zori.

Îi este uşor colonelului să se erijeze în conducător când celălalt conducător dă greş. Lui Fournier i-ar fi foarte greu. Starea lui naturală este cea de supunere.

Iar relația lui cu doamna general Fry s-a încadrat perfect în acest tipar, încă din momentul în care s-au cunoscut. Asta s-a întâmplat înainte de confirmarea oficială a statutului său de comandant civil al misiunii. Fusese evaluat de trei reprezentanți ai Biroului Principal şi, după propria-i opinie, se descurcase de minune, descriindu-se drept o persoană de nădejde, care nu se va abate deloc de la ordinele primite. Însă doamna general de brigadă, în calitate de ofițer superior în Adunarea Militară, şi-a revendicat dreptul de a-i face şi ea o evaluare. După o oarecare agitație, a avut câştig de cauză.

În cortul ei de comandă, situat între al doilea şi al treilea dintre cele şapte garduri de apărare ale Beaconului, doamna general l-a întâmpinat – fără să i se adreseze pe nume – şi i-a turnat un pahar cu whisky – fără să-l întrebe dacă vrea să bea. Avea câteva întrebări despre experiența lui, atât ca om de ştiință, cât şi ca şef de colectiv. Însă întrebările erau atât de generice, încât era limpede că nu se ostenise să-i citească dosarul. Părea mult mai interesată să discute despre colonelul Carlisle.

— Domnul colonel este o persoană importantă, care va lipsi multă vreme din Beacon şi de la Biroul Principal. Îi vom simți lipsa.

Fournier nu avea nicio opinie în această privință, dar a dat din cap cu sârguință şi empatie.

— O, da, sunt convins. Avem mare noroc cu el.

Şi-a închipuit că acesta era răspunsul la care se aştepta doamna general, numai că ea nu a părut deloc entuziasmată.

— Aş vrea să cred, a continuat ea cu răceală şi accentuând cu grijă cuvintele, că doi comandanți – unul civil şi unul militar – se vor susține reciproc. Că îşi vor păzi spatele unul altuia, cum se zice. Ba chiar că îşi vor stabili competențele şi vor interveni ori de câte ori celălalt va avea nevoie de sprijin sau rectificări.

De data aceasta, Fournier n-a mai zis nimic – doar a dat din cap: reacție mult mai sigură, din toate punctele de vedere.

— Noi, cei din Beacon – din Adunarea Militară, vreau să spun –, dorim să fim la curent cu tot ce face domnul colonel atunci când se află dincolo de gardul de protecție. Nu doar unde se află, ci şi ce anume gândeşte şi simte. Ne preocupă starea lui de spirit.

Vreme de câteva secunde deosebit de tensionate, doctorul Fournier a meditat la aceste cuvinte. Oare e bine dacă ar mai bâțâi o dată din cap? Era destul de convins că nu ar fi de ajuns.

— Pot să vorbesc deschis? a întrebat el, cam prea târziu să-şi ascundă ezitarea.

— Vă rog.

— Îmi cereți să-l spionez pe domnul colonel?

Fry a tras aer în piept, apoi l-a dat afară. Nu a fost tocmai un oftat, dar pe-acolo.

— În momentul acesta, moralul din Beacon este volatil, i-a spus ea.

Însă Fournier nu a considerat că i-a răspuns la întrebare.

— Adunarea Militară acționează doar la solicitarea autorităților civile, care adesea nu ne înțeleg maniera de lucru şi nici nu ne împărtăşesc prioritățile. De unde şi comanda dublă a acestei misiuni. De unde şi faptul că ni s-a acordat drept de veto în privința dumneavoastră, chiar dacă funcția pe care o veți îndeplini – dacă veți fi acceptat – este aceea de comandant civil.

— Înțeleg, a spus Fournier.

— Mă bucur. Candidatul cu care am discutat înaintea dumneavoastră nu a înțeles. Şi, dacă îmi permiteți să vorbesc la fel de deschis, era candidatul pe care noi îl preferam. Doamna respectivă părea hotărâtă să ne răstălmăcească intențiile şi să îşi definească rolul doar în raport de obiectivele ştiințifice ale misiunii. Nouă ni s-a părut o atitudine prea limitată. Ni s-a părut că *ea* ignoră intenționat dimensiunea politică a demersului nostru.

Fournier a încercat să se stăpânească, dar nu a fost în stare. Pronumele feminin era o tentație prea mare pentru el şi Fry i-l tot flutura înaintea ochilor doar ca să vadă dacă avea suficient autocontrol. Ei uite că nu avea!

— Caroline Caldwell? Caroline Caldwell a fost prima dumneavoastră alegere pentru misiunea asta?

Fry a afişat un aer surprins.

— Am spus că dânsa a fost candidatul preferat al tuturor, domnule doctor. Nu am zis că ar fi fost alegerea *mea.* De fapt, eu prefer să fie cineva în care

să am încredere că va vedea imaginea de ansamblu şi va acţiona în consecinţă. Să ştiţi că ştiinţa şi politica nu sunt două lumi distincte, ci două emisfere ale aceleiaşi lumi.

Fournier, care nu se considerase niciodată om politic şi care abia acum căpătase o vagă idee despre fişa postului, a trebuit să se declare de acord. Da, două emisfere. Foarte bună metaforă. Foarte subtilă.

Cum adică să plece Caroline Cladwell cu *Rosalind Franklin* şi el să rămână în Beacon, ca să spele eprubetele altora, ca să lustruiască reputaţiile altora? Nu nu nu! Dacă era să aibă vreun viitor, atunci acesta nu putea fi altul. Şi i se făurea chiar aici. Ştia foarte bine că era mai curând un cercetător competent, nu unul genial. Şi totuşi… Nu putea să aleagă irelevanţa, cât timp în discuţie era şi faima. Cu siguranţă că nimeni nu ar putea face o asemenea alegere.

După ce mizele au fost bine stabilite, Fournier a continuat să fie de acord cu toate aserţiunile doamnei general.

Fry i-a sugerat că ar trebui să-şi dea cu părerea asupra robusteţii subalternilor săi. Asupra moralului acestora. Asupra clarităţii motivaţiilor lor. Şi el a spus că la asta se pricepe.

Atunci ea i-a arătat cum funcţionează aparatul de radiorecepţie, insistând asupra faptului că existenţa acestuia trebuie să rămână secretă. Doctorul i-a promis că va fi discreţia întruchipată.

Fry a menţionat că Adunarea s-ar putea să-i dea ordine suplimentare pe parcursul misiunii, în funcţie de desfăşurarea evenimentelor din Beacon. El a spus că nu are nicio obiecţie.

Când a plecat de la doamna general, Fournier se simţea profund dezgustat de atitudinea sa. Îi fremăta stomacul, îi venea să vomite.

Dar şi-a mai revenit până a ajuns la laborator. Compromisul nu era ceva de ocară, iar oportunismul nu era un păcat, mai cu seamă atunci când îţi putea schimba viaţa în bine. Lumea va fi salvată. *Rosie* era instrumentul chirurgical, iar omenirea era pacientul. Care om zdravăn la cap ar dori să stea deoparte când el ar putea mânui bisturiul?

Acum, şapte luni mai târziu, doctorul Fournier simte briceagul lipit de gâtul lui. Misiunea era un dezastru chiar şi înainte de moartea soldatului Lutes. Lipsit de speranţa că vor descoperi ceva de valoare, plictisit de moarte de spaţiul acesta strâmt în care era obligat să trăiască şi speriat de inexplicabila tăcere a aparatului de radiorecepţie, a profitat de ocazie şi a decis să se întoarcă acasă.

Ultimele cuvinte pe care i le-a adresat doamna general Fry au fost:

— La un moment dat, s-ar putea să fiți tentat să încălcați înțelegerea noastră, domnule doctor Fournier. Pentru că toți vă vor considera comandantul lor, este foarte posibil să cădeți în cursă şi chiar să încercați să fiți un comandant real. Dar nu acesta este motivul pentru care vă trimitem acolo. Vedeți bine că nu îmi permit să fac nicio sugestie în privința problemelor de natură ştiințifică. Însă restul este apanajul meu.

XXIV

McQueen stă în turelă. Soarele apune şi apar stelele.

Recunoaşte constelaţiile pe care le vede şi le spune numele în gând. Dragonul. Ursa Mică. Coasa. Pe cele mai multe le-a învăţat la cursurile de orientare, dar îl impresionează frumuseţea şi extravaganţa lor. Ziua arde un singur foc pe cer şi arde cu intermitenţă. Noaptea explodează simultan milioane de sori, aprinzând întreaga boltă. Fără alte lumini create de om care să le estompeze, stelele şi-au redobândit gloria şi superioritatea avute pe vremea când oamenii locuiau în grote. Deşi le vede deformate de geamul turelei, McQueen are sentimentul că va aluneca în curând de pe planul înclinat al lumii şi se va prăbuşi în imensitatea de dincolo de ea.

Niciun flămând nu tulbură acest infinit spectacol de lumini. Niciun junker. Nicio minciună şi nicio absurditate. Lumea s-a sfârşit acum mai bine de un deceniu, însă vestea nu a ajuns încă până acolo sus. Şi oricum nu se va schimba nimic atunci când va ajunge. Adevărul perfect este negru cu alb şi nu ne cunoaşte numele.

McQueen se luptă cu propriul orgoliu şi cu propria-i părere despre sine. Nu-i face deloc plăcere, dar nici nu se dă în lături. Este absolut necesar să ştii cine eşti, pentru că numai aşa poţi înţelege tot restul.

Atacul cu aruncătorul de flăcări a părut necesar la vremea respectivă. Singurul lucru evident pe care trebuia să-l facă, fiind acea parte a unei ecuaţii care vine după semnul egal. Nu s-a gândit deloc la viteza vântului şi nici la deplasarea lui *Rosie.* Nu s-a gândit decât că trebuie să reacţioneze cumva în faţa morţii camaradului său, hăcuit până la os, ca o halcă de carne.

Cu alte cuvinte, şi-a pierdut controlul. Carlisle l-a sancţionat, şi bine a făcut. Nu te apuci să tragi în arc de cerc cu aruncătorul de flăcări dintr-un vehicul în mişcare dacă nu cumva vrei să te prăjeşti şi pe tine, şi pe toţi ceilalţi din maşină.

După ce înţelegi acest lucru, nu îţi mai rămân decât două opţiuni: ori te apuci să inventezi poveşti cretine despre câtă dreptate ai – pentru că X şi Y şi Z şi alea-alea –, ori poţi să recunoşti că ai dat-o rău de tot în bară şi să speri că nu vei mai face una ca asta.

McQueen coboară din turelă. Îşi simte mâinile şi picioarele grele şi este îngrozitor de obosit. Este normal ca emoţiile să aibă acelaşi recul ca armele,

pentru că, în fond, sunt la fel de periculoase. Dar asta nu-l face să se simtă mai bine.

Ca să ajungă în cabina principală, trebuie să treacă prin zona destinată echipei. Acolo se află acum mai mulți soldați şi oameni de ştiință, care se opresc din ce fac şi se uită la el.

Foss reacționează prima. Sare în picioare şi îl salută milităreşte. Semnal cât se poate de clar. Phillips este al doilea. Sixsmith reacționează mai încet, dar în câteva secunde toți trei stau drepți în fața lui, sfidând regulamentul şi dându-i de înțeles că tot pe el îl consideră superiorul lor.

— Faceți mişto de mine! exclamă consternată doctorița Khan.

Reacția ei îi face plăcere lui McQueen. Însă trebuie să înăbuşe din faşă această mică revoluție.

Îi răspunde lui Foss la salut – scurt şi formal.

— Eşti puțin cam tulburată, locotenent, nu-i aşa? Nu contează. Până la urmă ai să te obişnuieşti.

Şi pleacă mai departe. În urma lui se aşterne tăcerea.

Uşa de la cabina principală este deschisă. Intră şi o închide în spatele lui. Carlisle îşi pune cartea deoparte şi-i face semn să se aşeze pe scaunul de alături. Însă McQueen rămâne în picioare, cu toate că trebuie să se cocoşeze puțin din cauza plafonului prea scund.

— Vă cer permisiunea să vorbesc, domnule colonel, spune el.

Carlisle ridică din umeri.

— Te rog.

McQueen nu o ia pe ocolite. N-are niciun rost.

— Ați avut dreptate în privința aruncătorului de flăcări, spune el. L-am folosit fără permisiune şi în mod neglijent, aşa cum ați arătat. Astfel, am pus în pericol siguranța echipei şi a vehiculului. Merit să fiu sancționat pentru asta. Dar vreau să vă rog să-mi redați accesul la armele din turelă. Ne aflăm într-o zonă neprietenoasă, iar, dacă vor apărea şi junkerii, situația s-ar putea înrăutăți. Posibil să aveți nevoie de mine şi eu nu pot face prea multe dacă nu îmi este permis să mă ating de comorile alea.

Carlisle tace câteva secunde. McQueen aşteaptă verdictul, sperând să se termine odată toată povestea.

— Nu vrei să iei loc, soldat McQueen? îl întreabă colonelul.

— Fără supărare, domnule, dar nu am venit aici ca să mă relaxez şi să povestim despre vremurile de demult. Nu am nevoie decât de un simplu da sau nu.

— În acest caz, răspunsul meu este nu.

Tonul colonelului este egal, nepăsător. McQueen simte din nou reculul emoțiilor – de această dată ca pe un şoc electric prin nervi. Îşi imaginează că nu a auzit bine. Tocmai ce şi-a recunoscut greşeala, tocmai ce s-a umilit în fața Pompierului. Prin urmare, răspunsul acestuia nu are nicio noimă.

— Domnule, nu cred că o hotărâre proastă…

— Domnule McQueen!

Cuvintele colonelului cad peste capul lui ca nişte copaci doborâți, strivindu-l sub greutatea lor.

— Dacă singura problemă ar fi fost aruncătorul de flăcări, atunci aş fi fost de acord cu tine. Însă nu este singura.

Colonelul se ridică în picioare, crispându-se când se lasă cu toată greutatea pe piciorul beteag. Evident că i se pare important să fie amândoi la acelaşi nivel.

— Întreaga ta atitudine, spune el rar, accentuând cuvintele, aidoma unui doctor care îşi anunță pacientul că suferă de o boală terminală, este în dezacord cu disciplina militară şi cu comportamentul aşteptat din partea unui soldat. Când eşti înrolat în armată, în orice fel de armată, trebuie să-ți treci în plan secund toate dorințele şi instinctele şi să te supui ordinelor comandantului tău. Soldatul poate avea îndoieli, însă este obligat să facă ce i se ordonă. În vreme ce tu, domnule McQueen, pari a considera orice fel de ordine drept o insultă la adresa profesionalismului tău.

Lui McQueen nu-i vine să creadă ce aude. Şi de la cine? Şi poate că ar trebui să-şi țină gura până la sfârşitul predicii, dar trebuie să scoată în evidență anumite aspecte foarte serioase şi are permisiunea să vorbească.

— Ştiu totul despre executarea ordinelor, domnule, spune el. Dar ştiu şi unde te pot duce ele.

— Mulțumesc, zice Carlisle pe un ton grav. Exact asta vreau şi eu să subliniez. Mi se pare că dai ascultare ordinelor numai când este absolut necesar. Dar şi atunci o faci de parcă ai ceda în fața unui compromis care nu îți convine. Dai impresia că doar instinctele tale sunt sigure şi că ai reuşi mult mai multe dacă ai fi lăsat de capul tău.

— Nu-i adevărat, spune McQueen.

— Serios? Regulamentul spune…

— Rahat! Deja am recunoscut că am greşit! O dată! Am greşit o singură dată!

Se privesc în ochi. Spațiul strâmt al cabinei îi obligă la confruntare, indiferent dacă o doresc sau nu.

— Regulamentul, repetă apăsat Carlisle, spune că, în cazul în care situația de pe teren se modifică în mod considerabil, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți anunți superiorul.

— Aşa am şi făcut.

— Atunci când ai găsit cadavrul lui Lutes. Ar fi trebuit să mă anunți imediat ce ai dat cu ochii de câinii morți.

— Asta a fost decizia mea.

— Fireşte, dă din cap colonelul. Mereu iei decizii, domnule McQueen. Una după alta. Majoritatea au fost bune, trebuie să recunosc. Însă era doar o chestiune de timp până aveai să dai greş.

— De ce? vrea să ştie McQueen, cu dispreț greu în voce. Pentru că deciziile dumneavoastră sunt mult mai bune decât ale mele?

— Nu, răspunde colonelul, cu acelaşi calm exasperant. Pentru că armatele funcționează pe baza unor algoritmi foarte simpli. Toate procedurile militare – oricât de lipsite de sens ți s-ar putea părea – sunt menite să reducă posibilitatea erorilor. Filtrează toate deciziile pe care le iei printr-o sită de verificări multiple şi mecanisme de siguranță. Însă trebuie să şi foloseşti sita aceasta. Poate că ai fi un soldat bun, domnule McQueen, dacă ai fi singur în toată armata.

McQueen clatină din cap, cu amărăciune, dar şi cu un fel de amuzament sec care îl cuprinde pentru că a depăşit primul val de furie şi surprindere. Totul este simetric. Carlisle descrie exact felul în care se vede el însuşi. Dar invers – astfel încât toate virtuțile lui devin defecte. Urmând acelaşi raționament, probabil că şi colonelul consideră că propriile sale nereuşite sunt, de fapt, calități.

— Trebuie să vă întreb, spune el. Ce algoritm ați respectat atunci când ați bombardat Cambridge şi Stanstes? Când ați incendiat totul şi ați prăjit oamenii în casele lor? Decizia asta a trecut cu bine testul sitei despre care vorbiți?

Gura lui Carlisle se strâmbă de parcă ar fi trasă în jos de un cârlig înfipt în buza inferioară. L-a atins cu vorbele astea.

— Da, răspunde colonelul. Şi nu – ca să-ți răspund la toate întrebările. Am făcut tot ce am putut în interiorul sistemului ca să împiedic incendierea. Însă nu am reuşit. Decizia fusese luată. Nu am nicio scuză.

— Nu, este de acord McQueen, cu chipul la câțiva centimetri de cel al colonelului. Dar nici nu ați fost sancționat pentru ea. Eu am pus în pericol doisprezece bărbați şi femei, însă au scăpat toți cu viață. Dumneavoastră ați omorât câteva mii şi ați primit o medalie.

— Te înşeli. N-am primit nicio medalie.

— Sunt convins că o veți primi în cele din urmă. Este doar o chestiune de timp, dacă nu vă supărați că folosesc aceeaşi expresie.

Câteva clipe colonelul nu spune nimic. Apoi întreabă:

— Mai ai ceva de raportat?

— Doar atât: trag mai bine decât oricine altcineva cu mitraliera grea. Am mai multă experiență. La fel şi cu aruncătorul de flăcări. Lăsați-mă să-mi fac treaba.

— Dacă aş fi crezut că eşti în stare să ți-o faci, n-am mai fi purtat această discuție.

Cuvintele se bulucesc în gâtlejul lui McQueen. Dar nu-i va folosi la nimic să le rostească. Aşa că pleacă pe unde a venit, pe sub aceleaşi furci caudine de ostilitate şi solidaritate. N-are ce face nici cu una, nici cu alta, însă în *Rosie* nu există decât un unic drum din punctul A şi până în punctul B.

XXV

Răsăritul soarelui îi găseşte pe toţi membrii echipei treji şi activi. Kat Foss, în calitatea ei actuală de ofiţer superior (ei, cât de aiurea este?), conduce operaţiunile.

Nu că ar avea nevoie cineva de îndrumarea ei. Foss observă că toţi fac exact ce trebuie fără să li se spună nimic. La început, senzorii de mişcare şi celelalte sisteme de securitate fuseseră un mister de nedescifrat pentru toată lumea, dar acum, după şapte luni, scoaterea lor din funcţiune a devenit o activitate anostă, de rutină. Aşa că oamenii de ştiinţă se ocupă de desfacerea gardului de protecţie, în timp ce Foss pleacă împreună cu soldaţii la lac să umple cu apă butoaiele de câte treizeci şi opt de litri fiecare. *Rosie* este prevăzută cu rezervoare în care se adună apa de ploaie, dar colonelul Carlisle este un om extrem de prevăzător.

Când se întorc de la lac, rolurile se schimbă. Oamenii de ştiinţă pun în butoaie tablete care să purifice apa şi le depozitează în bucătărie. Foss îi trimite pe soldaţi să verifice buna funcţionare a tuturor aparatelor de la bord. Verificările acestea sunt impuse de manualul lui *Rosie,* pe care Foss nu-l mai lasă din mână. Unele dintre ele sunt doar diagnosticări; altele presupun mizerie şi bidoane cu ulei şi tot felul de scule. Lutes ştia manualul pe de rost şi îi supraveghea pe toţi. Dar acum Lutes este mort, iar Foss încearcă să se descurce cum poate ea mai bine. Stă tot timpul cu ochii pe Phillips şi Sixsmith, urmărindu-le mişcările cu un aer nervos şi critic. După ce termină, îi obligă să verifice din nou întreaga listă, temându-se de eventuale greşeli care vor aduce apocalipsa pe capul lor.

Se duc acasă. Parcă nimănui nu-i vine să creadă şi absolut nimeni nu vrea să cobească.

Însă, cu toată meticulozitatea uşor obsesivă a lui Foss, tot reuşesc să plece foarte devreme. Colonelul Carlisle îi cedează lui Sixsmith locul de la volan – loc ce îi aparţine ei de drept –, însă rămâne în cabina principală ca să poată vorbi cu toată lumea din restul vehiculului prin intermediul sistemului de comunicaţii al lui *Rosie.* Foss se instalează în zona mediană şi îl trimite pe Phillips în turelă. Dar tot ezită să îi dea vreun ordin lui McQueen.

Toată lumea aşteaptă să plece. Evident că nimeni nu-şi pune centura de siguranţă. Viteza maximă pe care o poate atinge *Rosie* este de treizeci şi doi

de kilometri la oră – asta pe un drum bun. Dar nu mai există drumuri bune. Aşa că porneşte încet pe arterele desfundate şi sclerotice ale Marii Britanii şi ajunge la o medie de treisprezece kilometri la oră când iese de pe macadam şi intră în zona rurală. În mod normal, majoritatea activităților cotidiene, fie de muncă sau de relaxare, nu sunt deloc inhibate de mersul ei zgomotos. Însă astăzi este ziua cea mare. Ziua în care pleacă acasă. Ziua pe care o aşteaptă de atât de multă vreme. Aşa că atât soldații, cât şi oamenii de ştiință îi arată respectul cuvenit.

De fapt, savanții par de-a dreptul posomorâți. Foss le înțelege supărarea. Au petrecut zadarnic mai bine de o jumătate de an pe drum. Puteau la fel de bine să recolteze căpşune în loc de mostre de țesuturi. Ba chiar mult mai bine. Fructele proaspete sunt valută forte în Beacon.

Cu condiția ca Beaconul să fie tot unde l-au lăsat. Trebuie să fie. Nu se poate să fi fost complet distrus, iar ei să nu afle nimic despre asta. Nu pot lua legătura cu el din cauza unei probleme de natură tehnică. Atâta tot.

Aşa că Foss are o stare de spirit destul de optimistă. Încă mai vede în fața ochilor trupul sfârtecat al lui Lutes – amintirea aceasta este mult mai clară decât toate cele din timpul vieții lui –, însă faptul că se întorc acasă mai devreme este cea mai bună veste pe care a primit-o ea de când au plecat.

Iar promovarea primită ar putea să fie cireaşa de pe tort, dacă nu i-ar părea atât de rău (în virtutea obişnuinței de care nu se poate dezbăra) de domnul locotenent. McQueen a făcut exact ce ar fi făcut oricare dintre ei, aşa că de ce să pretinzi că ar avea vreo vină? S-a urcat în turelă, a pus mâna pe armă şi a început să scuipe foc. Foss şi-ar fi dorit să se fi urcat ea prima acolo. Acum, în mod indirect, se simte şi ea nedreptățită de pedeapsa pe care a primit-o McQueen. Şi nu crede că este singura.

A naibii să fie dacă are de gând să fie la fel de morocănoasă ca oamenii de ştiință. Ca să iasă din starea asta proastă, începe să se gândească la tot ce va face când va ajunge acasă. În primul şi în primul rând, se va duce la cârciumă şi o să se facă mangă. După care o să se dea de-a dura cu nişte tipi binecuvântați cu scule de dimensiuni respectabile şi cu simțul direcției (la bordul lui *Rosie* sunt doar doi bărbați care au atras-o din punct de vedere sexual, Phillips şi Akimwe; însă, aşa cum a pățit mereu în viață, ăştia doi nu au ochi decât unul pentru celălalt). În cele din urmă, se va duce acasă şi-şi va flutura steaua de locotenent sub nasul tatălui ei – *Ce zici de asta, biet sergent de intendență?* Aceasta este rețeta unei zile minunate acasă, iar

acum, că se îndreaptă spre Sud, nu va mai dura mult şi o va pune în practică.

Rosie se zguduie din toate încheieturile când motoarele prind viață. Duduitul lor devine tot mai puternic. De când a murit Lutes, doar Sixsmith o cunoaşte pe *Rosie* mai bine decât oricine altcineva. Vehiculul se leagănă puțin înainte şi înapoi, pregătindu-se de manevră. Apoi slobozeşte un pârțâit gros din fundul hidraulic şi porneşte la drum.

Asta reprezintă o demarare lină şi *Rosie* se cutremură din ce în ce mai puțin. Din zona cabinelor se aud aplauze răzlețe.

— Sunteți prea amabili, le mulțumeşte Sixsmith în interfon. Stewardesele vă vor servi băuturi şi droguri recreaționale.

Se aude un pocnet şi apoi vocea colonelului.

— Partea mediană, spune el scurt. Raportează!

— Totul este în regulă, răspunde Foss.

Însă Phillips nu este de acord.

— Domnule, spune el din turelă, văd o mişcare.

La dracu'! Ce i-a scăpat? Foss îşi lasă deoparte fanteziile despre cum va fi când va ajunge acasă şi se uită la mecanismul de semnalizare aflat în uşa din mijloc, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă înainte de a căsca gura ca proasta. Dar nu vede nimic în afară de nişte copaci înalți şi nişte câmpuri sufocate de bălării – toate amestecate într-un fel de ciorbă verde din cauza mişcării lui *Rosie.*

— La tribord sau la babord? întreabă ea.

— Pe partea ta.

— Nu văd nimic, domnule colonel.

— Atunci uită-te în direcție opusă, o repede Phillips. Sunt convins că avem musafiri.

Foss se mai uită o dată. Nimic în afara peisajului rural. Nimic care să se mişte.

— Phillips, spune-mi ce vezi! îi ordonă colonelul.

— Nu pot, domnule. Îmi pare rău. Nu văd decât nişte străfulgerări printre copaci. Nimic concret.

— Iepuri? presupune Foss. Vulpi?

Niciuna nu este cine ştie ce sugestie. Animalele sălbatice s-au împuținat în ultimul timp. Orice are puls devine o pradă uşoară pentru flămânzi. Sigur, preferă mamiferele, dar nu refuză nimic.

Urmează o tăcere lungă şi tensionată, căreia îi pune capăt o înjurătură a lui Phillips.

— Au dispărut? îl întreabă colonelul.

— Nu ştiu, domnule. Îmi tot zic că am văzut ceva, dar acum parcă s-au contopit cu pământul.

Ceea ce indică faptul că este vorba despre animale, nu despre ceva cu aspect de om. Junkerii sunt în stare să meargă pe burtă şi să se ascundă în bălării, dar nu şi în cazul în care un vehicul mai mătăhălos decât un tanc ar trece pe lângă ei.

— Eu tot nu văd nimic, spune Foss.

Se concentrează mult mai mult acum. Are încredere în acuitatea privirii ei, însă Phillips are avantajul că se află mai sus cu doi metri față de ea. Plus că el nu intră în panică prea uşor.

Nici colonelul nu se sperie cu una, cu două, dar, aşa cum s-a arătat anterior, Carlisle este un om înzestrat cu o extraordinară prudență.

— Sixsmith, accelerează puțin! Phillips, uită-te dacă ai impulsuri pe radar!

— Nimic, domnule, raportează imediat Phillips.

Foss aproape că-i simte uşurarea din glas şi i-o împărtăşeşte întru totul. Pe radar, junkerii ar apărea ca nişte pete roşii, la fel ca orice animal. Înseamnă că este vorba doar despre flămânzi – atraşi, cel mai probabil, de zgomotul motoarelor lui *Rosie.* Nu există prea multe metode prin care să poți înăbuşi acest sunet şi să-ți continui drumul fără probleme.

Sigur, flămânzii sunt *capabili* să o întreacă pe *Rosie,* însă doar pe distanțe scurte. Nu mai durează mult şi *Rosie* va dispărea de acolo, lăsându-i iar stăpâni peste drumuri.

— E totul în regulă? mai vrea să afle colonelul.

Acum Foss şi Phillips sunt de acord: totul este cum nu se poate mai bine. Impulsurile fantomatice de pe radar sunt date uitării.

Rosie se duce acasă.

XXVI

De îndată ce pornesc, Greaves sare de pe locul lui şi pleacă din zona echipajului. Se duce în laborator. Speră că va putea să fie singur puţină vreme acolo, pentru că nu-i deloc o variantă convenabilă să lucreze atunci când *Rosie* este în mişcare. Se zguduie prea tare şi se pot întâmpla tot felul de accidente. Câteva eprubete sparte şi mostre distruse au fost suficiente ca să-i dezveţe de obiceiul acesta pe membrii echipei de ştiinţă.

Însă nu şi astăzi. Rina intră în laborator imediat după el. Greaves se teme că s-ar putea oferi să-l ajute, dar se pare că ea are un scop personal. Îi aruncă doar un zâmbet în timp ce trece pe lângă el, îndreptându-se către cel mai îndepărtat banc de lucru. Un zâmbet stins. Greaves îi atribuie sensul *c (eşti prietenul meu)* pe lista care merge până la *n (nu ai cum să înţelegi ce-mi trece mie prin cap).*

— E din ce în ce mai greu să lucrezi împreună cu mine, nu-i aşa? îl întreabă Rina, mângâindu-şi abdomenul umflat. N-am să-ţi stau în drum, Stephen.

El se gândeşte să-i spună că, şi dacă ea ar sta fix în mijlocul culoarului, tot ar mai fi cam patruzeci de centimetri liberi în ambele direcţii. Dar este aproape convins (datorită zâmbetului ei, care a făcut tranziţia la categoria *d)* că Rina glumeşte. Îi surâde şi el, apelând la cea mai sigură variantă de răspuns, şi se întoarce la treburile lui.

Dinspre zona echipajului vin până la el vocile lui Sealey şi Akimwe. Vorbesc despre *Cordyceps,* inamicul universal – despre semnificaţiile lui culturale şi istorice, cu referinţă specială la durata lui de viaţă, aşa cum este ea prezentată în legendele populare ale Chinei. Greaves ştie foarte bine că, în urmă cu aproape trei mii de ani, chinezii au observat cum fungusul încolţeşte în corpurile crăpate ale omizilor şi şi-au zis că au dat peste o metamorfoză magică. Peste o creatură care vara era animal şi ciupercă iarna! Au folosit *Cordyceps*-ul ca tratament al bolilor de inimă şi al impotenţei, considerându-l un fel de esenţă distilată a vieţii. Generaţiile ulterioare au descoperit că fungusul poate creşte prin ţesuturile nervoase deteriorate, pe care le repară parţial. Există o teorie dominantă care spune că aceste întrebuinţări medicale ale fungusului au contribuit la apariţia acestei boli a foamei – au fost poarta prin care *Cordyceps*-ul a infectat populaţiile lumii.

Greaves nu mai acordă atenție vocilor şi pregăteşte pentru examinare bucata de țesut recoltată cu acul de biopsie. Foloseşte un UMA – un ultramicrotom automat –, dispozitiv perfecționat la Centrul de Neurologie de la Harvard, în anii premergători Colapsului. Este un aparat special pentru secționarea țesutului cerebral în felii de câțiva microni, după care le depune pe o bandă continuă, nu pe lamelele convenționale. Prin urmare, permite cercetătorului – acelui cercetător care are la dispoziție un microscop electronic cu scanare – să alcătuiască o imagine tridimensională a structurilor cerebrale şi să le urmărească prin straturi succesive de țesut. Lui Greaves i se pare absolut fascinant aparatul acesta. Cojeşte mostrele de țesut aşa cum cojeşti un măr cu briceagul – pentru ca apoi să reconstruiască mărul.

Însă rămâne surprins atunci când examinează proba.

Copiii au demonstrat deja că nu seamănă câtuşi de puțin cu flămânzii. Repertoriul lor comportamental este unul bogat, poate la fel de bogat ca acela al oamenilor normali. Prin urmare, se aşteaptă să vadă foarte puține – dacă nu chiar zero – urme de fungus în țesutul cerebral. Şi când colo, are în fața ochilor un strat compact de micelii fungice. Creierul acesta este o pânză uriaşă ca de păianjen, ale cărei fire se împletesc în jurul neuronilor de la cortexul exterior şi până la talamus şi fisura transversă. Din punct de vedere volumetric, acest creier este jumătate de om şi jumătate de flămând.

Atunci, unde este leziunea? Materia cenuşie ar trebui să fie scobită, devorată de invadatorul fungic. Masa cerebrală ar trebui să fie redusă cu 55-80%, iar țesutul rămas ar trebui să prezinte o deteriorare vizibilă. O crustă de celule microgliale peste porțiunile vătămate ale cortexului. Teci mielinice jupuite de pe fibrele nervoase, care emit acum semnale spasmodice şi inutile în sinapsele transformate în nişte bălți pline cu țesut necrozat. Dar nu se vede nimic din toate acestea. Dacă a fost invadat, creierul a opus o rezistență viguroasă.

Sau este vorba doar despre o fază, nu despre o stare? Un moment de echilibru înainte ca țesutul cerebral să capituleze şi ciuperca să învingă? Însă, într-un asemenea caz, cum de a rezistat creierul atât de mult în fața acestui asediu? Aici acționează un factor nemaiîntâlnit înainte, iar implicațiile sunt colosale. Amețitoare.

Greaves ridică ochii din microscop şi priveşte pe furiş în jur. Se teme ca nu cumva Rina să-i fi auzit bătăile accelerate ale inimii, să nu-i fi simțit gâfâitul surescitat. Însă doctorița nici nu se uită în direcția lui. Este

concentrată la ceea ce face, iar calmul ei contrastează puternic cu emoția lui amestecată cu panică.

Se reapucă de lucru. Renunță la microscop, alege altă mostră de țesut şi începe să facă o serie de teste cu scopul de a determina existența principalilor neurotransmițători – substanțe chimice care transformă creierul dintr-o bucată de carne inertă în cel mai mare centru de comunicații din lume. Există mult peste o sută de astfel de curieri chimici, dar Greaves se mulțumeşte pentru moment doar cu treizeci: aceia care apar repede în prezența reactivilor universali.

Jumătate dintre transmițătorii chimici apar în acelaşi număr şi proporție ca în cazul unui creier normal. Restul nu există deloc.

Imposibil!

Greaves ştie cum acționează *Cordyceps*-ul – cum a acționat în flămânzii studiați până acum. La doar câteva secunde după infectare, invadează fluxul sangvin al organismului-gazdă, unde se înmulțeşte cu o viteză incredibilă. Trece prin bariera hematoencefalică, se stabileşte în trunchiul cerebral, de unde lansează atacuri preventive, dezactivând funcțiile neuronale normale printr-o hiperstimulare distrugătoare a celulelor nervoase. Pe scurt, arde creierul.

După care o ia în jos, prin măduvă, întinzându-şi rețeaua miceliană peste toate trunchiurile nervoase aferente. Deoarece creierul a ieşit din scenă, nu au mai rămas decât foarte puține comportamente puternice şi instinctive dirijate de puntea cerebrală şi măduva spinării. Prin urmare, fungusul este liber să deturneze sistemul nervos periferic şi, prin intermediul lui, să preia controlul asupra funcțiilor motorii ale organismului-gazdă.

Deci, într-un creier foarte infectat, activitatea neurotransmițătorilor naturali ar trebui să fie minimă sau inexistentă. Ar mai putea fi găsite nişte urme vagi de conştiință – asupra acestui fapt experții din Beacon nu au reuşit să ajungă la vreo concluzie –, dar oricum nu mai contează. Toate legăturile au fost retezate.

Creierul acesta este diferit. Din punct de vedere structural este intact şi din punct de vedere chimic este pe jumătate funcțional: dar ce să faci doar cu o jumătate de creier? Nu poți să conduci o maşină dacă aceasta are carburator, dar nu are bujii; dacă are cilindri, dar nu are pistoane. Nu este ca şi cum o jumătate de creier ar fi în stare să conducă o jumătate de organism. Membrele tale nu pot fi convinse să se mişte fără dopamină şi acetilcolină. Nu poți să dormi fără adenozină. Nu ai reflexul de foame şi nici pe cel de

sațietate fără noradrenalină. Înseamnă că tot fungusul este la comandă, indiferent cât de sănătos pare țesutul cerebral în secțiune transversală.

Numai că Greaves a văzut cum se poartă aceşti copii. Cu excepția foamei nestăvilite, par oameni perfect normali.

Acum abordează chestiunea din direcție opusă. Dacă acest copil a avut, în timpul vieții, un soi de imunitate parțială la efectele agentului patogen, atunci care a fost mecanismul? Nu-i nimic neobişnuit în structurile celulelor analizate, cu excepția faptului că sunt încă intacte, încă viabile – când ar trebui să arate ca nişte case după un bombardament.

Greaves cade pe gânduri. Funcția creează organul, dar îi şi dictează. În fond, există un motiv pentru care flămânzii se numesc aşa. Evident că reflexul de foame este primul deturnat de *Cordyceps.* Mai mult decât orice altceva, acesta vrea ca organismul-gazdă să mănânce şi să transmită infecția cu fiecare muşcătură. A văzut cum fata a atacat porumbelul şi a văzut cum tribul ei s-a hrănit cu carne de câine pe străzile din Invercrae. Acest instinct al copiilor, această pornire a lor este la fel de violentă ca la flămânzii obişnuiți, indiferent cât de deosebiți sunt copiii de flămânzi în alte privințe.

Deci, ce se petrece aici? Să fie vorba despre o perfecționare a modului în care patogenul atacă şi evoluează ori este ceva cu totul nou?

Trebuie neapărat să arunce o privire la țesutul de măduvă, ca să vadă ce anume face *Cordyceps*-ul acolo. Însă nu poate recolta mostra cu Rina alături de el, în laborator.

Deci, cu părere de rău, pune bine lamelele şi eşantioanele în dulapul lui personal, unde nu le va găsi nimeni. În tot acest timp, Rina nu a ridicat ochii nici măcar o singură dată. Deşi nu are cum să fie chiar atât de captivată de ceea ce face. Este vorba doar despre o procedură mecanică. Neutralizează acidul sulfuric cu carbonat de magneziu, cea mai rapidă şi simplă metodă de a produce…

Ah!

Acum doamna doctor Khan ridică ochii şi îl vede uitându-se lung la ea. În privirea ei nu se citeşte nimic, iar asta îi confirmă bănuielile.

Lui Greaves îi este greu să-i înțeleagă pe oameni, însă chimia i se pare foarte uşoară. Ştie foarte bine ce este şi la ce foloseşte sulfatul de magneziu: profilul lui molecular, proprietățile chimice şi efectele bioreglatoare. Aproape sigur doamna doctor Khan vrea să-l folosească drept tocolitic, ca să-şi împiedice uterul să se contracte.

— Ce este? îl întreabă ea, nedându-şi seama că s-a deconspirat.

Greaves nu cunoaşte răspunsul adecvat din punctul de vedere al emoțiilor şi al structurii lor absconse. Însă şi acum se bizuie pe chimie.

— Nifedipină, Rina, îi spune el. Nifedipina este mai bună dacă vrei să întârzii naşterea. Avem puțină în dulapul cu medicamente, pentru cazuri de hipertensiune.

Rina este şocată. Lasă din mână retorta şi se îndepărtează puțin de ea, de parcă ar vrea să-l contrazică. Dar izbucneşte în râs după doar o clipă şi scutură din cap.

— Eşti de-a dreptul uimitor, Holmes!

— Cum? Cine-i Holmes? De ce este uimitor?

— Nu contează. Să nu spui nimănui nimic, Stephen. Nu vreau ca starea mea să ne încetinească şi nici să agraveze mai mult situația asta stupidă. Nu spune nimic. Te rog!

Greaves dă din cap. Nu poate el să mintă, dar este sută la sută convins că nu-i va pune nimeni această întrebare. Iar dacă cineva se va interesa la modul general – „Ce a pățit doamna doctor Khan?” –, probabil că va reuşi să scape basma curată răspunzând că Rina ia un medicament împotriva stresului. Așa că este încredințat că nu o va da de gol.

Şi-ar dori să se elibereze de apăsarea pe care o simte pentru că i-a ghicit intențiile, mărturisindu-i proiectul lui formidabil. Însă acum nu este momentul potrivit.

Dar va fi curând. Atunci când se va putea baza pe descoperiri reale, nu pe supoziții. Când îi va putea arăta şi altceva în afară de un copil mort.

Un copil mort, presupune el, n-ar face decât să-i sporească problemele.

XXVII

Doctorul Fournier încă mai aşteaptă să audă un răspuns din aparatul de radiorecepție, deşi, în sinea lui, s-a resemnat în fața eşecului. Însă nu se mişcă de acolo pentru că nu ştie ce să facă altceva. Aşa că, atunci când aude vocea lui Mullings (aghiotantul doamnei general Fry) ieşind firavă din aparat, într-o harababură de paraziți, Fournier tresare atât de violent, încât se loveşte rău cu cotul drept de capacul motorului.

— Aici Beacon. Identifică-te!

— Cheam-o pe doamna general! mârâi doctorul, strângându-şi la piept brațul rănit. Aici Fournier. Am ceva extrem de urgent de raportat.

— Este în şedință cu şefii de stat-major, domnule doctor Fournier. Va trebui să…

Din fundal se aude o altă voce. Fournier nu distinge cuvintele, dar strigătul lui Mullings – „Da, doamnă general!" – este atât de puternic, încât îl face să acopere cu palma microfonul şi să înjure în şoaptă.

— Recepție, spune Fry. Raportați, domnule doctor Fournier!

Şi el încearcă:

— Dumneavoastră… noi… De două săptămâni nu am mai putut lua legătura prin radio, doamnă general. Nu ştiam ce se întâmplă…

— Cunosc perfect situația, domnule doctor. V-am cerut să-mi spuneți care este situația dumneavoastră actuală, dacă sunteți amabil.

— S-a petrecut un eveniment neprevăzut. Am pierdut un om – pe soldatul Lutes.

Îi relatează ce s-a întâmplat în Invercrae, pierzându-se în amănunte neimportante şi evitând cât mai mult esența. Însă, în cele din urmă, se vede nevoit să o anunțe:

— Ne întoarcem acasă.

— Nu mai spuneți?! se miră doamna general cu blândețe. Şi cine anume a luat decizia aceasta?

— Toți am luat-o. A fost… a fost decizia echipei. Aveam dovezi consistente despre activitatea junkerilor în zonă. Ni… ni s-a părut…

— Ați pierdut un om. Asta nu dovedeşte nimic. Sincer, faptul că *Rosie* nu a fost atacată contrazice orice eventuală prezență a junkerilor.

Şi punct. Plus că lui Fournier i se cere să plece capul şi să-şi asume întreaga responsabilitate. Este un țap ispăşitor extrem de convenabil mai cu

seamă într-o situație în care succesul este aproape imposibil de atins. Însă de această dată se hotărăşte să riposteze:

— Am luat decizia pe baza informațiilor disponibile. De asemenea, am luat în calcul şi moralul echipei şi fricțiunile – fricțiuni considerabile – între domnul colonel Carlisle şi domnul locotenent McQueen.

Fry nu se lasă impresionată de aceste argumente.

— Ce contează acum, îi spune ea, este modul în care gestionați situația. Momentul este foarte nepotrivit. Aici noi ne aflăm în mijlocul unor tulburări structurale extrem de importante, motiv pentru care a şi existat acel hiatus în comunicații. Revenirea colonelului ne-ar putea face foarte multe probleme.

Fournier avea de gând să se împotrivească şi să-şi susțină punctul de vedere, dar acum îl cuprinde neliniştea. Tulburări structurale! Îşi imaginează peisajul deprimant ascuns sub aceste cuvinte anodine şi nu se poate abține: trebuie să-l vadă cu ochii lui.

— Când spuneți „tulburări”, se hazardează el, vă referiți la…?

Caută o expresie neutră, dar nu găseşte niciuna.

— …faptul că Adunarea Militară a preluat conducerea la Biroul Principal?

Tonul lui Fry are precizie de bisturiu.

— Biroul Principal a cedat de bunăvoie Adunării puterea executivă. A fost un transfer paşnic de prerogative. Nu discutăm despre schimbarea regimului, domnule doctor, ci despre o realocare logică a atribuțiilor şi priorităților existente. Din nefericire, anumite elemente extremiste au refuzat să înțeleagă acest lucru. Aşa că profită de ocazie ca să-şi pună în practică propriile vendete, iar noi suntem obligați să-i pedepsim cu asprime.

— S-a întâmplat ceva grav? întreabă încordat Fournier.

Ceva grav în afară de ce i-a povestit Fry până acum. A existat vreun alt motiv, pe lângă cel al preluării puterii?

— Se impunea, îi răspunde ea, gestionarea fermă a unei situații volatile.

Fournier nu mai are nicio altă întrebare. Tocmai ce a auzit cum un puci poate fi definit în cuvinte potrivite mai degrabă pentru descrierea unei pedepse aplicate unor elevi neastâmpărați. Şi nu vrea să afle mai multe, pentru că se teme că s-ar putea să fie vorba despre ceva mai rău decât îşi imaginează el deja.

Pe neaşteptate, se simte sleit de puteri şi uită de toate nemulțumirile personale. Îi trece prin gând să întrebe: „Ce doriți să fac eu?”, dar chiar şi în

mintea lui o asemenea întrebare sună jalnic. Nu poate da drumul acestor cuvinte în lumea largă. Aşa că le redactează într-o formă puţin mai bună:

— Ce ordonaţi?

— Prima şi cea mai urgentă chestiune este să scoateţi din funcţiune aparatul de radiorecepţie din cabina principală. Ocupaţi-vă de asta cu prima ocazie. Evident că nici noi nu vom mai comunica, dar vrem mai ales să împiedicăm pe oricine altcineva să ia legătura cu *Rosie.*

— Oricine altcineva? se încumetă Fournier să ceară lămuriri.

Dar doamna general se face că nu-l aude.

— Trebuie doar să deschideţi tabloul de bord cu o cheie cu trei braţe şi să scoateţi cea mai mică dintre cele două plăcuţe electrice montate la spate. Se va desface foarte uşor. Trebuie să acţionaţi repede, domnule doctor. Cu cât veţi amâna mai mult, cu atât vor creşte riscurile. Dacă domnului colonel află ce se petrece în Beacon, ar putea dori să intervină. Iar asta este inacceptabil.

— Foarte bine. Cred… cred că pot s-o fac. Mai este şi altceva?

— Fireşte că mai este. Trebuie să rămâneţi pe teren până la noi ordine. Carlisle nu trebuie să vină aici. Şi nici *Rosie.* Deocamdată. Când se va mai stabiliza situaţia, vă vom aduce noi acasă. Până atunci, găsiţi un pretext ca să vă opriţi sau măcar să mergeţi mai încet.

Vorbele lui Fry i se par doctorului Fournier foarte uşor de spus, dar foarte greu de pus în practică. Tocmai vrea să o întrebe – evident, cu ceva sarcasm în ton – cum anume îşi imaginează că el va fi în stare să oprească o asemenea matahală blindată cum este *Rosie.* Dar, chiar înainte să deschidă gura, vehiculul se clatină atât de tare, că saltă în scaun şi se loveşte cu umărul de peretele cabinei.

Rosie s-a oprit.

XXVIII

— Îmi… îmi pare foarte rău, domnule! se bâlbâie soldatul Sixsmith. Nu l-am văzut decât când eram deja pe el. Frunzele…

Tânăra ridică neputincioasă din umeri şi îşi pune din nou mâinile pe volan – strângându-l de parcă ar vrea să se molipsească de la tăria lui.

— Frunzele l-au ascuns, continuă ea. N-am crezut că era ceva sub ele. Îmi pare rău.

Încă nu a terminat cu scuzele, dar Carlisle o opreşte cât de blând poate. Trebuie să se ocupe de ce s-a întâmplat – restul poate să mai aştepte.

— Nu-i nimic, soldat, spune el încet. Reacția ta a fost rapidă şi oportună.

Deschide interfonul şi se adresează tuturor membrilor echipei, indiferent unde se află aceştia – în cabine, laborator, zona mediană sau turelă. Dinspre cabine se aude un cor de voci ridicate. Sealey întreabă întruna ce se petrece, iar Penny plânge în hohote.

— Am lovit ceva? Ce am lovit?

— Nu aveți motive de îngrijorare, le transmite colonelul prin sistemul intern de comunicare. Rămâneți la locurile voastre şi nu blocați canalul de transmisie. Phillips, treci din nou în spectrul infraroşu. Caută inamici.

— Am înțeles, spune Phillips.

Urmează o tăcere de aproximativ un minut. O tăcere provizorie, întreruptă doar de şoaptele răguşite venite din zona cabinelor – şi de cele foarte clare, venite din laborator. Vocea speriată a lui Stephen Greaves:

— Rina s-a lovit. Ajutor! Să vină cineva! Rina s-a rănit!

— Domnule doctor Akimwe, spune Carlisle, fii bun şi vezi ce s-a întâmplat cu doamna doctor Khan. Domnule Greaves, vin acum ajutoare. Te rog, nu mai folosi interfonul.

Terminând cu problema aceasta, colonelul aşteaptă în tăcere, îl bucură faptul că soldatul Phillips nu se grăbeşte. Într-o asemenea situație, graba mai mult ar strica.

— Nu se vede nimic, domnule, îl anunță Phillips. Nimic cu sânge cald, în orice caz.

Ceea ce nu îi exclude pe flămânzi. Însă ei nu ar fi putut să construiască lucrul acela peste care a trecut *Rosie.* Era un fel de baricadă, pusă de-a curmezişul drumului şi făcută mai ales din crengi mari şi mici. Numai că scrâşnetele auzite din burta lui *Rosie* sugerează că erau şi nişte pietre acolo.

Indiferent ce o fi fost, acum se află sub ei. Zguduitura a fost provocată de şenilele care se căţărau pe pietroaiele alea, înainte ca Sixsmith să reuşească să oprească vehiculul.

— Avem vreo avarie? o întreabă acum Carlisle.

Sixsmith se uită la computerul de la bord şi clatină din cap.

— Aparatele nu indică nimic, domnule. Să ies să verific?

— Nu aici, spune Carlisle. Hai să ne îndepărtăm vreo doi kilometri de locul ăsta. Ne uităm când vom fi în siguranţă.

Sixsmith o împinge încetişor pe *Rosie,* centimetru cu centimetru, atentă la orice vibraţie suspectă, la orice semn că ar fi vreo problemă. Aşteaptă până când vede baricada în oglinda retrovizoare şi abia atunci apasă pe acceleraţie.

Carlisle aşteaptă patru kilometri şi jumătate până să-i ceară să oprească. Acum pădurea de pe ambele părţi ale drumului este mai rară şi ei au ajuns pe un teren relativ deschis. Dar oricum îl mai pune iar pe Phillips să se uite de jur împrejur prin ochelarii lui cu infraroşu.

După care se duce în zona cabinelor, unde îi strânge pe toţi şi le încredinţează sarcinile. Sixsmith va rămâne la volan; Foss va fi în turelă, cu mâna pe arme. El însuşi va ieşi din *Rosie,* împreună cu McQueen şi Phillips, ca să inspecteze vehiculul. S-ar fi aşteptat să fie asaltat cu întrebări îngrijorate din partea echipei ştiinţifice, numai că savanţii au migrat în masă spre laborator.

În vreme ce McQueen şi Phillips se echipează, colonelul se duce până în spate să vadă cum se simte doctoriţa Khan, care a căzut când *Rosie* s-a oprit brusc. Încă zace pe jos – pământie la faţă –, nu vorbeşte şi nu încearcă să se mişte. Halatul alb şi cămaşa i-au fost date la o parte, iar acum doctorul Akimwe ţine stetoscopul lipit de abdomenul ei dezgolit. Ceilalţi membri ai echipei ştiinţifice stau în jurul lor, stingheri şi speriaţi. Stephen Greaves este încremenit de durere şi spaimă. Ţine capul în jos şi îşi apasă fruntea cu pumnii. Aproape imperceptibil, întregul lui corp se mişcă înainte şi înapoi. Aşezat în genunchi lângă Khan, John Sealey îi ţine capul în sus ca să nu simtă frigul pardoselei din metal a laboratorului. Nici măcar în situaţia asta, îşi zice colonelul, doctorul nu vrea să se dea de gol. Fix la ţanc apare şi doctorul Fournier din sala maşinilor, clipind des, vizibil deranjat de lumina puternică a tuburilor de neon.

Akimwe îl asigură pe colonel că doctoriţa nu are niciun os rupt. Carlisle aruncă o privire la burta ei.

— Nici copilul nu pare să fi pățit ceva, spune Akimwe. Are pulsul puternic.

— În regulă, spune cu asprime colonelul. Mă bucur. Voi rămâneți aici! Închideți toate căile de acces! Baricadați-vă! Noi vom evalua situația şi apoi vă vom informa şi pe voi.

Se apleacă şi îi strânge mâna lui Khan. Doar o fracțiune de secundă.

— Mă bucur că n-ai pățit nimic.

— Şi eu, murmură ea.

Încearcă să surâdă, însă efectul nu este câtuşi de puțin convingător.

Colonelul îi cere doctorului Akimwe să o ridice, să o aşeze pe locul ei şi să-i pună centura de siguranță.

— Aveți grijă şi de domnul Greaves, adaugă el.

— Aveți cumva şi alte sugestii în acest sens? se interesează Akimwe pe un ton politicos.

Carlisle nu mai are nicio sugestie, aşa că nu-i răspunde. Se dă cu gel blocant, observând mulțumit că McQueen şi Phillips fac acelaşi lucru. Apoi, urmat de cei doi bărbați, deschide uşa din zona mediană şi iese din *Rosie.*

Îl întâmpină o după-amiază rece şi senină. Ceața se ridică doar până la nivelul genunchilor, aşa că vizibilitatea este bună. Dar poate duşmanii se târăsc pe burtă prin ierburile înalte. Prin urmare, Carlisle preferă să nu vorbească. Îi face semn lui McQueen să-i acopere pe el şi pe Phillips în timp ce verifică şenilele şi partea inferioară a vehiculului.

Din nou se simte lipsa soldatului Lutes, care cunoştea trupul lui *Rosie* chiar mai bine decât îl cunoştea pe al lui. Şenilele sunt intacte şi şasiul nu are nicio avarie vizibilă – asta este tot ce reuşesc să observe. Convins că nu mai este nimeni prin jur, Carlisle o cheamă afară şi pe Sixsmith. Este singura calificată să examineze din ochi zalele modulare ale şenilelor. Colonelul îi mai ordonă să verifice şi gurile de aerisire din spatele lui *Rosie.* Sunt situate la înălțime destul de mare şi este puțin probabil să le fi atins cineva, dar Carlisle nu vrea să scape din vedere un lucru atât de important pentru viața lor.

Totul este în ordine. Sau aşa pare.

— A fost o capcană? întreabă McQeen.

Nu a reuşit să vadă nimic din cabină atunci când au trecut peste obstacol şi asta îl macină.

— Cu siguranță că am dat peste o baricadă ridicată de cineva, spune Carlisle, mărginindu-se să vorbească doar despre ceea ce ştie. Crengi.

Pietre. Nişte araci.

— Araci? se miră McQueen.

Carlisle desenează în aer.

— Adică nişte bucăți de lemn lungi de un metru şi jumătate sau doi, despicați la un capăt şi cu cioburi vârâte în despicătura aia.

— Precis a fost o cursă, spune sec Sixsmith. Veniți să vedeți!

Pe latura din dreapta a lui *Rosie* se văd nişte zgârieturi în vopseaua kaki. Sub ele, o elipsă acoperită cu funingine indică locul unde cineva a vrut să dea foc maşinii. Cei patru militari privesc lung la aceste semne enigmatice, de parcă ar încerca să descifreze nişte rune.

— Azi-noapte? îşi regăseşte McQueen glasul.

— Cel mai probabil, spune Sixsmith. *Rosie* era în stare perfectă când am plecat din Invercrae. Am examinat-o centimetru cu centimetru.

— Atunci de ce nu s-a văzut asta la verificarea pe calculator? vrea să ştie colonelul.

Sixsmith îi aruncă repede o privire hăituită. Simte că îi pune la îndoială priceperea, mai cu seamă după ce a trecut cu *Rosie* peste baricadă.

— Domnule, calculatorul face diagnosticul părților mobile. Nu se ocupă de blindaj.

McQueen tot la inamicul invizibil se gândeşte – i se pare că acesta este elementul esențial.

— Adică cineva a trecut printre senzorii de mişcare şi prin celelalte sisteme de securitate şi ne-a atacat?

— Cam aşa, dar cu bricege, spune Phillips cu un hohot de râs nervos. Bricege şi o ustensilă de bucătărie. Cine dracu' încearcă să înjunghie o maşină blindată?

McQueen nu se amuză. Încruntat ca un demon, cercetează cu privirea orizontul pustiu.

— Cine dracu' încearcă să înjunghie o maşină blindată? repetă el. Aceiaşi oameni care ne-au atacat ieri cu praştii în Invercrae. Aceiaşi oameni care l-au omorât pe Lutes cu unelte de bucătărie. Ne-au urmărit.

Carlisle clatină din cap. S-a gândit şi el la această posibilitate, însă i se pare neverosimil.

— Şi ne-au luat-o înainte? Pe drumul ăsta? Cum crezi tu că au făcut-o, McQueen? Nu, dacă asta a fost o cursă, atunci a fost întinsă pentru altcineva. Cineva care nu stă la adăpost în spatele unui perete de oțel gros de zece centimetri.

Însă mai există încă o posibilitate la care se gândeşte. Ar putea să fie vorba despre cineva care i-a văzut venind şi a subestimat-o pe *Rosie.* Dacă ar fi rămas acolo şi ar fi ieşit cu soldaţii să inspecteze şenilele, ar fi apărut din spatele copacilor nişte sălbatici pictaţi care să-i atace cu suliţe şi ghioage?

Nu, desigur că nu. Nu au trecut decât zece ani de la dispariţia civilizaţiei. Oamenii nu revin la modul de viaţă din epoca de piatră într-un singur deceniu. Şi, oricum, Phillips a examinat locul cu ochelarii lui cu infraroşu şi nu a văzut pe nimeni în pădurea de la marginea drumului. Chiar dacă ar fi să accepte ipoteza că *Rosie* a fost zgâriată de sălbatici, tot ar apărea o contradicţie logică. Adică sălbaticii ăia le-au întins o cursă şi după aia au plecat să culeagă floricele.

Încălcând ordinele primite, doctorul Fournier iese din *Rosie,* dar pe portiera de la cabina şoferului, nu prin uşa din zona mediană. Neobişnuit cu treapta înaltă, alunecă şi e cât pe ce să cadă. Se îndreaptă spre ei, cu o expresie vădită de indignare şi agresivitate. Însă pe chip i se mai citeşte şi altceva, pe jumătate umbrit de aceste emoţii care ţin prima pagină din jurnalul trăirilor lui. Carlisle are impresia că este vorba despre teamă. Şi este perfect de înţeles că doctorul încearcă să-şi ascundă teama. Din câte ştie el, Fournier nu are nimic altceva de ascuns.

Fournier tremură incontrolabil, iar stomacul i se zbate rău de tot. Îi este cumplit de greaţă şi face eforturi supraomeneşti să nu vomite. Tocmai ce a scos din funcţiune aparatul de radiorecepţie din cabina principală a lui *Rosie.* Şi-a pus în buzunar plăcuţa cu circuite electrice, alături de cheia cu trei braţe pe care a folosit-o ca să desfacă tabloul de bord şi să poată avea acces la mecanismul dinăuntru.

În timpul cât s-a ocupat de chestiunea aceasta, colonelul şi soldaţii şi-ar fi putut oricând întoarce capetele şi l-ar fi văzut prin parbriz. Apoi ar fi venit să afle ce meştereşte el acolo. Din punctul lui de vedere, acesta a fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată şi se simte surprins de sine însuşi. De faptul că a fost capabil de o asemenea cutezanţă nesăbuită.

Iar acum are de suportat efectul surplusului de adrenalină, care-i împinge întregul organism să se revolte împotriva voinţei conştiente, aidoma unui cal nărăvaş. Nu reuşeşte nicicum să-şi recapete controlul şi soldaţii îl pot vedea în starea aceasta. O vor confunda cu laşitatea, ceea ce nu-l deranjează deloc. Măcar acum lipsa lor de respect va fi în avantajul lui.

— Este prea mult dacă v-aş cere să mă puneți la curent cu ce s-a întâmplat? îl întreabă el pe Carlisle.

Vocea îi este stridentă. Nesigură. Nu contează.

— Am lovit un obstacol, domnule doctor, îi spune colonelul. Nu am pățit nimic şi vom porni imediat la drum.

Veste foarte bună în situația de față, însă, îmbătat de recenta sa reuşită, Fournier simte că poate plusa. Doamna general i-a ordonat să o întârzie cât mai mult pe *Rosie,* iar incidentul de acum ar justifica perfect o întârziere. Mai cu seamă cât nu există niciun pericol real. Cere amănunte, apoi amănunte la amănunte. Anunță pe un ton voit pițigăiat că, în calitatea lui de comandant civil, are tot dreptul să ştie despre ce este vorba.

Colonelul îşi stăpâneşte cu greu iritarea. Îi dă lui Fournier un raport complet şi detaliat al recentelor evenimente şi ipoteze. Restul soldaților stau degeaba în iarba înaltă şi udă, schimbând între ei priviri pline de dispreț şi neîncredere.

Ascultându-l pe colonel cu o singură ureche, Fournier se gândeşte cum poate profita mai mult de pe urma acestei situații, cum poate obține o oprire cât mai lungă a lui *Rosie.*

— Nu putem pleca până când nu suntem absolut convinşi că nu mai este niciun pericol, spune el după ce Carlisle termină de vorbit. Refuz să-mi supun echipa unor riscuri inutile.

O vede cu coada ochiului pe Sixsmith cum clatină uluită din cap.

— Domnule doctor, singurul lucru cu cap pe care îl putem face este să ne continuăm drumul, spune sec colonelul. Dacă există vreo amenințare, cel mai bine ar fi să fugim şi să scăpăm de ea.

— Nu sunt deloc de acord, zice Fournier. Nu avem de unde să ştim peste ce vom da mai departe. *Rosie* trebuie să rămână aici, în timp ce dumneavoastră vă veți lua oamenii şi veți pleca în recunoaştere ca să stabiliți dacă mai există astfel de obstacole în calea noastră.

— Şi dacă mai există?

Vocea lui Carlisle sună gros şi fals, din cauza eforturilor pe care le face colonelul ca să rămână politicos.

— Nu există decât două variante: ori trecem peste el, ori îl ocolim. Nu are niciun rost să-i ținem afară pe soldați şi să-i expunem unor pericole pe care *Rosie* le poate surmonta cu uşurință. Vedeți bine că nu a pățit nimic.

Dar Fournier nu cedează. Ştie prea bine că nu are altă şansă şi nu îşi poate permite să piardă această confruntare.

— Această cursă poate fi prima dintr-un şir lung. Ne tatonează. Ne pun la încercare resursele. Ca să ne poată lovi mai puternic data următoare. Nu ne putem permite să presupunem că nu mai există nicio ameninţare doar pentru că nu am păţit nimic. De fapt, poate planul lor este chiar să ne facă să le subestimăm forţa.

Colonelul ridică mâinile, arătând la pustiul din jur.

— La *cine* anume vă referiţi?

Fournier este conştient de riscul pe care şi-l asumă, de pericolele foarte reale pe care le atrage. Dacă baricada a fost ridicată pentru ei, atunci continuarea drumului cu viteză maximă i-ar putea feri de alte asemenea obstacole. În timp ce, dacă pierd vremea certându-se, ameninţările pot creşte. Însă i s-a încredinţat o misiune. Soarta Beaconului se află în mâinile lui şi cântăreşte mai greu decât vieţile acestor indivizi. Chiar şi decât viaţa lui, deşi evită să se gândească la asta. Îşi doreşte să creadă că ameninţarea reală este una foarte mică, deşi vorbăria lui fără capăt ar putea să o transforme într-o adevărată criză.

În cele din urmă, începe să scadă nivelul adrenalinei care i-a inundat sângele după actul său de spionaj din cabină. Aşa că, pe un ton mai măsurat, pune capăt discuţiei.

— Ciocnirea cu alte obstacole nu este o soluţie, colonele. Dacă refuzaţi să plecaţi în recunoaştere, va trebui să luăm alte măsuri. Vehiculul nostru a fost anume conceput pentru drumurile desfundate. Sugerez să-i folosim această capabilitate.

— Ce dracu' zice ăsta? exclamă soldatul Sixsmith, fără să mai încerce să-şi coboare glasul.

Colonelul are aceeaşi reacţie, dar este puţin mai diplomat.

— Vom pierde timpul, domnule doctor. Foarte mult timp. Iar drumul va fi mult mai greu şi vom fi nevoiţi să ne oprim când soarele apune. Şi, cu cât vom merge mai încet, cu atât le va fi eventualilor sabotori mai uşor să ne urmărească. Sunteţi convins că asta doriţi?

— Absolut! răspunde Fournier.

— Cer permisiunea să vorbesc, intervine Sixsmith.

Carlisle i-o acordă.

— Parcurgerea întregului drum peste câmpuri va dura mai mult, iar acest fapt va avea consecinţe neplăcute. Vom rămâne fără apă dacă nu vom găsi vreun râu nesecat din care să ne umplem butoaiele. Însă eu mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ni se strică o şenilă?

— Dumneata ai calificarea necesară să o repari, nu-i aşa? o întreabă Fournier.
— În teorie, domnule doctor Fournier. Însă nu sunt la fel de pricepută cum era Brendan Lutes. Ar dura de două ori mai mult ca să o repar şi ştiu că aş face treaba doar pe jumătate. Probabil că nu va fi cazul, dar m-am gândit să vă spun la ce trebuie să ne aşteptăm. Munții pe care îi vedeți în jur formează lanțul Cairngorm. Dacă ieşim de pe drum, nu avem pe unde să o luăm decât în sus, iar panta va deveni repede destul de abruptă. Şi, dacă vom da de necaz acolo, s-ar putea să nu mai avem scăpare.
Carlisle dă din cap.
— Mulțumesc, soldat. Îți apreciez sinceritatea.
Fournier nu i-o apreciază deloc, însă menționarea munților Cairngorm i-a adus aminte de ceva. Asul lui din mânecă.
— Mai este încă un motiv pentru care m-am gândit să facem un ocol, spune el, încercând să pară că s-a gândit bine şi nu aruncă vorbele la întâmplare. Stocul de mostre pe care l-am ratat la venire este în apropiere, pe muntele Ben Macdhui. Dacă ieşim de pe drum şi o luăm spre est, vom ajunge acolo într-o singură zi.
Propunerea îi loveşte pe toți în moalele capului şi se uită la el de parcă le-ar fi sugerat să campeze sub cerul liber şi să se uite la stele.
— Domnule doctor, dumneavoastră ați hotărât să renunțăm la stocul acela! se răsteşte Carlisle. Dumneavoastră ați susținut că ne va fi prea greu să ajungem la el. Nu văd de ce situația noastră ar fi mai bună acum. Dacă…
— Nu am renunțat niciodată la ideea de a-l recupera pe drumul de întoarcere, îl întrerupe Fournier. Iar acum, din moment ce nu avem nimic de raportat, aceasta este ultima noastră şansă de a descoperi ceva cu adevărat important.
— De ce ar fi stocul ăsta mai important decât celelalte nouăzeci şi nouă? întreabă McQueen.
Sixsmith şi Phillips schimbă o privire de dispreț amuzat, pe care nu fac niciun efort să şi-l ascundă. Însă colonelul nu spune nimic. Este evident că încă mai respectă ierarhia stabilită de superiori pentru această misiune. Fournier a tras lozul norocos.
— Drumul merge în linie dreaptă de aici şi până la estuar, insistă doctorul. Este o singură şosea care duce spre sud. Dacă rămânem pe ea, devenim o țintă uşoară. Cei care ne urmăresc ne pot atrage în capcană

oricând vor. Dacă ieşim de pe drum, vom merge mai încet, sigur că da, însă astfel vom avea ocazia să recuperăm stocul de eşantioane.

Carlisle dă din cap abia acum, stârnind murmure supărate din partea soldaților.

— Foarte bine, spune el. Ieşim de pe drum. Cel puțin până când ajungem la Ben Macdhui. Soldat Sixsmith, ai grijă să mergi cu viteză prudentă şi să alegi terenul drept, când este posibil.

— Teren drept? Cum dracu'? Ben Macdhui este un munte, comentează McQueen. Domnule, mă ofer voluntar să plec în recunoaştere, ca să aflăm dacă drumul este sigur.

— Mulțumesc, soldat McQueen, zice colonelul. Am luat act de îngrijorarea ta, dar deocamdată vom face aşa cum sugerează domnul doctor. Găsim stocul, după care reintrăm pe drum la al patrulea estuar. Să sperăm că nu vom pierde decât o singură zi.

— Rupeți rândurile! spune Fournier, imaginându-şi că ar fi un mare comandant militar – simplă iluzie deşartă, provocată de această victorie.

Soldații nici nu se clintesc, parcă ar fi surzi. Nici măcar McQueen nu se mişcă până când Carlisle nu le face un semn din cap. Îl urăşte el pe colonel, îşi spune Fournier cu amărăciune, dar cum să primească ordine de la un civil? E limpede că urăşte ideea asta şi mai mult.

Probabil că un savant fără pregătire militară nu ar reuşi să se integreze în noul regim din Beacon. Din fericire, situația lui va fi sigură. Pentru că îşi va fi dovedit loialitatea fără putință de tăgadă.

XXIX

Soldatul Sixsmith o întoarce pe *Rosie* şi îi dă drumul să zburde. Fără clădiri în jur de care să țină cont, maşina este iute, sigură, aproape teatrală. Abia dacă se zdruncină când părăseşte asfaltul şi intră pe câmpia cea verde.

Phillips s-a urcat înapoi în turelă. Platforma de la mijloc s-a golit acum, deoarece, din cauza hurducăturilor de pe terenul cu gloduri, menținerea echilibrului a devenit o provocare colosală. Doctorul Fournier se află în sala maşinilor; colonelul şi Sixsmith sunt în cabina principală. Toți ceilalți s-au dus în zona de recreere.

Mai puțin doctorița Khan, care s-a dus la culcare. Scuza ei a fost că se simțea amețită în urma căderii; însă, când s-a retras (dacă retragere poate fi numită parcurgerea unei distanțe de doi metri), i-a aruncat lui John Sealey o privire plină de înțeles. Acum stă şi aşteaptă ca lui să-i pice fisa.

Şi îl aşteaptă cu perdelele trase şi cu o căldare de lacrimi neplânse. Şi o cuprinde o furie cumplită, dar fără obiect. Pentru că ea nu plânge niciodată. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla în situația dată a fost să-şi piardă controlul şi să-i vină să plângă.

Aproape. Aproape cel mai rău lucru.

Bietul Stephen! Cât de neajutorat a fost atunci când ea a căzut. Mai devreme, când a văzut-o pregătindu-şi medicația pentru situații de urgență, băiatul i-a dat pe loc soluția chimică la problema ei – tot de natură chimică. Însă a paralizat atunci când a văzut-o întinsă pe jos.

Nici urmă de John. Tot ce ar trebui să le spună celorlalți ar fi că se duce mai devreme în pat, unde va citi o vreme o carte bună (una dintre cele trei aflate la bord). Cu siguranță că a văzut-o când i-a făcut semn. Însă uite că nu vine. Oare ştie ce vrea ea să-i spună? Oare se ține departe de ea pentru că îi este teamă de ce ar putea să iasă din această cutie a Pandorei?

N-ai ce face, John. Copilul se va naşte, fie că eşti pregătit sau nu.

— Facem un poker?

Vocea lui McQueen, fals nonşalantă. Trăieşte pentru jocurile de cărți şi, cu cât este mai indispus, cu atât mai multă nevoie are de acest drog al lui. Se aud murmure de aprobare din partea lui Foss, Akimwe şi Penny. Şi un *nu* hotărât din partea lui Stephen. Apoi glasul lui John, cu o oboseală la fel de prefăcută ca nonşalanța lui McQueen.

— Pe mine să nu vă bazați. Am chef să citesc ceva.

Îl aude cum traversează spre zona cabinelor. Mai întâi pocnetul metalic al paşilor, apoi un scârţâit care lasă să se înţeleagă că s-a aşezat pe pat. Khan aşteaptă şi alte zgomote. Aşteaptă degeaba. John nu se grăbeşte. Încearcă să pară calm.

— Dealerul alege, spune McQueen.

Începe jocul şi abia acum se aude (în sfârşit!) un foşnet slab. Sealey a tras perdeaua.

— Noapte bună, băieţaş! îi strigă Foss.

— Noapte bună, Calamity Jane[25]! răspunde Sealey, făcându-l pe Akimwe să chicotească precum un şcolar de clasa întâi.

John mai aşteaptă cinci minute, după care rulează salteaua şi dă la o parte prima şipcă. Se uită de sus în jos la Khan. Şi intră în panică văzându-i ochii înroşiţi.

— Hei! şopteşte el abia auzit, ca nu cumva să atragă atenţia celorlalţi. Te simţi bine?

Khan clatină din cap.

John scoate toate şipcile şi se apleacă prin gaură spre ea – atât cât poate. Deşi pare ciudat, riscurile sunt mai mici acum, pentru că este ziuă, iar *Rosie* se mişcă. Zgomotul motorului ar acoperi orice sunet ar face ei şi este puţin probabil să se mai ducă cineva la culcare acum.

Foarte încet, atent la spaţiul strâmt, la unghiul prost şi la starea ei fragilă, Sealey o cuprinde în braţe. Nu o întreabă nimic, ci aşteaptă să vorbească ea prima.

Şi Khan începe. Prea multă vreme a ţinut toate astea în ea, la naiba cu tăria de caracter!

— În Invercrae, când am fugit să ne adăpostim, am avut o contracţie, spune ea.

Vorbeşte cu buzele lipite de pieptul lui ca să-şi amortizeze sunetul vocii, dar şi pentru că nu vrea ca Sealey să-i vadă chipul roşu şi tulburat.

— Pentru că nu s-a repetat, mi-am închipuit că a fost o simplă crampă stomacală. Dar azi-dimineaţă am avut trei contracţii într-o singură oră. M-am îndopat cu tocolitice. La început, sulfat de magneziu, dar apoi mi-a spus Stephen că avem nifedipină în trusa medicală. Acum mă simt bine, dar pun pariu că am să nasc înainte să ne apropiem cât de cât de Beacon.

Fără să vorbească, el o strânge puţin mai tare în braţe, ca şi cum ar vrea să-i transmită că este alături de ea. În cele din urmă, spune:

— În regulă. O să naşti copilul în *Rosie.* O să fie bine, Rina. O să sterilizăm laboratorul. Plus că eşti înconjurată de biologi. Ştim ce înseamnă o naştere. Iar Lucien a făcut o mulţime de cursuri de prim-ajutor. Cred că şi Penny. O să fii la fel de bine îngrijită aici ca în orice spital. Ba chiar mai bine. Spune-mi tu ce altă maternitate se mai poate lăuda cu un aruncător de flăcări?

Ea surâde în faţa acestei imagini absurde. În starea actuală, i se pare chiar că ar avea un anumit şarm bizar. Dar tot o mai apasă gândul la ce va fi să fie: necunoscutele unei naşteri într-o maşină blindată, în mijlocul unei zone de război. Şi, pe neaşteptate, o cuprinde o senzaţie ameţitoare de dislocare, o conştientizare acută a distanţelor nemăsurabile: între locul unde se află acum şi Beacon, între trecut şi prezent, între lumea de acum şi lumea pe care şi-ar dori-o ea.

În mod paradoxal, gândurile acestea nu o aduc la disperare. Pentru că mai este şi copilul – factorul nou şi incognoscibil. Poate că tocmai copilul ei ar putea fi puntea peste toate aceste abisuri.

— Hei, spune ea acum, încercând să facă haz de necaz. Te oferi voluntar ca să aduci stocul ăla cu specimene?

Spaima îl face pe John să holbeze ochii atât de tare, de zici că au ajuns cât nişte farfurioare de ceai.

— Rina, e la jumătatea muntelui! protestează el.

Ea clatină din cap.

— Mai degrabă aproape de vârf, eu, una, aşa ştiu. La opt sute de metri.

— Vrei să naşti printre stânci?

Şi o strânge puţin mai tare, de parcă ar dori să o protejeze împotriva propriei nesăbuinţe.

— Glumeam, şopteşte Khan.

— Nu mai glumi!

XXX

Terenul de la estul Autostrăzii 82 este accidentat şi plin de gropi, iar topografia lui se schimbă la fiecare kilometru. *Rosie* merge încet, chiar dacă este încă zi. Începe să se târască atunci când soarele se pregăteşte de culcare şi umbrele devin mai lungi.

Şi partida de poker trenează. Jucătorii simt duhul lui Brendan Lutes printre ei şi au senzația că bancurile lor proaste ar fi o palmă pe chipul lui ectoplasmic. Până la urmă, renunță să mai joace.

McQueen se duce în zona mediană ca să-şi greseze arma. Şi ca să îşi rumege gândurile – lucru pe care îl faci cel mai bine fără martori. Nu este obişnuit să-şi dea frâu liber emoțiilor în văzul lumii sau, cel puțin – se corectează el supărat –, nu îşi dă seama când o face. Şi are o stare foarte proastă din cauza celor întâmplate de la Invercrae încoace.

A recunoscut că a greşit când a tras cu aruncătorul de flăcări. Iar colonelul a avut şansa să recunoască şi el – indiferent de ce scrie la regulament – că McQueen a salvat cururile tuturor. Numai că n-a făcut-o. Puteau să ajungă la un compromis, să se întâlnească în mijlocul ringului, dar nu s-au întâlnit, aşa că fiecare a rămas în colțul lui.

La un moment dat va suna gongul, anunțând runda a doua.

Deocamdată, îi urmăreşte cineva şi McQueen este convins că-i vorba despre aceiaşi nemernici care l-au omorât pe Lutes. Respectivii nemernici au maşini sau, mai degrabă, motociclete şi se pricep să se țină departe de raza radarului cu infraroşu. Nu le-ar fi deloc greu să se ascundă pe undeva în pustietatea asta afurisită şi să aştepte clipa potrivită şi să-i atace.

Prin urmare, faptul că au ieşit de pe drum a fost cea mai mare tâmpenie. Sigur, aşa sunt puțin mai greu de urmărit, dar cât de greu? Că doar numai ei se mişcă pe aici!

La noapte sau mâine, sau poimâine – foarte curând, în orice caz – se vor pomeni în mijlocul altei petreceri-surpriză, probabil mult mai deşănțată decât prima. Când se va întâmpla asta, vor avea nevoie de el. Sus, în turelă, la armele mari, ca să facă prăpăd în jur. Iar el îşi va face datoria, aşa cum a jurat la înrolare. Va face tot ce ține de el ca să-i apere pe ceilalți.

Chiar dacă asta ar însemna să-i tragă colonelului un glonț în cap şi să preia el comanda.

În timp ce reflectează la toate treburile astea în fața armei dezasamblate, Robotul trece pe lângă el, îndreptându-se către laborator. Strigă la el ca să-l avertizeze, dar puştiul păşeşte sprinten printre piese şi cârpele unsuroase. Nu atinge din greşeală nici măcar vreun arc sau şurub. Iar pe McQueen îl irită agilitatea asta, deşi nu ar fi în stare să explice de ce.

— Sunt piese delicate! se răsteşte el cu severitate. Fiecare dintre bucățelele astea are câte o treabă importantă de făcut, drăgălaşule. Nu le amesteca.

Greaves se întoarce cu fața la el. Mă rog, afirmația asta este cam exagerată, pentru că Robotul stă cu ochii plecați, aşa cum face întotdeauna. Însă felul în care priveşte acum la podeaua din fața lui McQueen este puțin mai neobrăzat decât de obicei.

Arată spre piesele armei înşirate ordonat pe jos şi le identifică una câte una.

— Tijă de ghidare. Arc recuperator. Închizător cu extractor de cartuşe şi piston. Mecanism de tragere. Percutor. Încărcător. Piedică. Amortizor.

Vocea îi este complet lipsită de inflexiuni şi tocmai de aceea este surprinzător că poate transmite atâta sfidare şi sarcasm. McQueen este năucit, ba chiar şi puțin impresionat.

— De trei ori ura! zice el. Ai pus vreodată mâna pe o armă?

— Da.

Normal că da. Toți cei din Beacon sunt obligați să participe la apărarea civilă – chiar şi acei oameni cărora ar trebui să li se interzică accesul la creioanele bine ascuțite.

— Ai nimerit ceva?

— Nu.

— Bine. Rămâi la eprubetele tale şi am să mă ocup eu de arme, de acord?

— De acord.

Mormăind ceva în barbă, Greaves intră în laborator.

— Ce zici? strigă după el McQueen.

N-are de gând să suporte nicio obrăznicie din partea mucosului ăstuia dus cu capul.

Robotul se opreşte şi se întoarce nouăzeci de grade, aşa că acum parcă vorbeşte cu propriul lui umăr.

— O să ți se defecteze, răspunde el şi închide uşa laboratorului.

— O să mi se defecteze pe mă-ta! se adresează McQueen uşii.

Indignat. De parcă şi-ar putea da cineva seama cum o să funcționeze o armă doar uitându-se în treacăt la piesele ei separate. Dar iată că puştiul i-a vârât morcovul undeva şi acum trebuie să le verifice mai bine.

Şi desigur (ce ar mai fi gluma fără poantă?) Robotul are dreptate. Percutorul este tocit, aşa că, peste zece sau douăzeci de focuri trase, puşca ar fi început să dea rateuri.

Se apucă să înlocuiască percutorul şi separatorul. La început cu furie, dar spre sfârşitul operației abia îşi stăpâneşte zâmbetul. S-a apucat el să-l învețe ceva pe Robot şi s-a întâmplat taman pe dos. Nostimă chestie, din orice unghi ai privi-o.

Totul este o lecție. Asta de acum te învață să nu judeci oamenii după înfățişarea lor. Doar pentru că fața băiatului exprimă la fel de multe ca un fund de căldare goală nu înseamnă că ar fi prost. Şi doar pentru că are atitudine de cățeluş bătut, nu înseamnă că n-ar avea personalitate.

Fiecare om este deosebit în felul lui, corect?

XXXI

Până la urmă, se hotărăşte că McQueen şi Phillips se vor urca pe Ben Macdhui ca să aducă stocul cu mostre. Cei doi îşi abordează misiunea cu profesionalism, dar nu-şi ascund iritarea. Dacă drumul peste câmpuri a fost o idee proastă, să iasă din *Rosie* şi să pornească de nebuni prin pustietatea asta este o idee catastrofală.

Dar îi ajută Sixsmith – o duce pe *Rosie* pe pantele platoului Cairngorm până aproape de vârf. Execuția este atât de iscusită, că aproape nici nu-şi dau seama că ar urca un munte.

— V-am lăsat chiar la poartă, glumeşte ea oprind pe muntele Lairig Ghru, chiar sub piscul care îi interesează.

— Nu opri motorul! îi spune McQueen. Nu stăm mult.

Al dracului de frig e afară, iar terenul înghețat le îngreunează ascensiunea. Însă, după doar cincisprezece minute de eforturi susținute, cei doi ajung în vârf. Brusc, întreaga lume se deschide în fața lor. La vest este lanțul muntos Braeriach, în spatele căruia stă solitar Ben Nevis, ca un zeu adormit care şi-a strâns în jurul umerilor mantia de zăpadă şi şi-a întors fața de la ei. La picioarele lor, valea coboară spre lac, făcând curbe amețitoare aidoma unui montagne-russe.

Phillips se opreşte să caşte gura. Încăpățânându-se să reziste frumuseții fără seamăn a priveliştii, McQueen îl îndeamnă să urce mai departe. A văzut ceva portocaliu pe culmea de deasupra şi vrea să ia cât mai repede lada şi să termine odată cu toată povestea asta.

Phillips pare dus pe gânduri, stare neobişnuită pentru el, aşa că McQueen vrea să afle ce se întâmplă.

— Ce ai? îl întreabă, gâfâind amarnic în aerul înghețat.

— Mă gândeam şi eu, mărturiseşte Phillips. Oare cum arătăm văzuți din spațiu?

McQueen se uită în jur, la tufele ruginii şi la peisajul dezolant.

— Ca două furnici pe o baligă, mârâie el.

— Se zicea că Zidul Chinezesc se putea vedea de pe Lună, continuă Phillips, neacceptând să renunțe la subiect. Dar, după ce s-a dărâmat, înseamnă că s-ar fi putut vedea o mulțime de urme ale oamenilor, nu crezi?

Au ajuns deja la cutia cu eşantioane. Se sprijină amândoi de o stâncă să-şi mai tragă puțin sufletul înainte de a o lua de la capăt.

— Oraşele s-ar fi văzut ca nişte pete cenuşii, spune Phillips. Numai că nu-i adevărat, nu? Pentru că le-au năpădit pădurile. Aşa că totul arată la fel de la mii de kilometri altitudine. Chiar şi Londra ar fi o altă junglă printre cele multe.

— Aşa, şi?

— Noi suntem în vârful unui munte. Şi pun prinsoare că punctul ăsta portocaliu este ultimul lucru al oamenilor care se mai poate vedea din spaţiu.

McQueen pufneşte zgomotos. Aburul condensat al respiraţiei rămâne suspendat în faţa lui – indice vizibil al emoţiei. Majoritatea sateliţilor au căzut din cer cu mult timp în urmă, aşa că discuţia asta este doar una ipotetică. În cel mai fericit caz. Oricum, nu înţelege de ce anume trebuie să-ţi laşi amprenta pe lucruri. Ce-i aşa de nemaipomenit în chestia asta? Trăieşti, viaţa ţi se termină şi mori. Viaţa este importantă, nu dovada că ai fost odată aici.

— Hai să terminăm odată! spune el.

Deschide cutia şi scoate primul recipient. Sigiliul pare intact, numai că în borcanul din sticlă nu se vede că ar creşte ceva: doar pe fund are nişte mâzgă maronie. A văzut destule asemenea materii ca să ştie că nu-i ce trebuie.

— Ne-am pierdut vremea, mormăie el.

— Cum? De ce?

McQueen scutură din cap. Nici nu merită să-i explice. Gerul a început să-l deranjeze destul de rău, iar coborârea va fi şi mai grea pentru că trebuie să aibă grijă de recipientele astea.

— Haide să le luăm de aici! spune el.

Sunt douăsprezece cu totul. Fiecare ia câte şase. Le pun bine în raniţe, înfăşurate în mai multe prosoape care ar trebui să amortizeze eventualele şocuri. Phillips se mişcă încet, tulburat de privelişte şi de propriile lui gânduri dăunătoare. Au terminat cu recipientele şi el tot la cutia portocalie se uită. McQueen îşi dă seama că se gândeşte la locul lui în istoria lumii. Vrea să pocnească din degete în faţa ochilor pierduţi ai soldatului, dar îi vine o altă idee. Şi, spre marea lui surprindere, îi dă curs:

— Lasă-ţi aici plăcuţele de identificare.

Phillips se uită pieziş la el, speriat că i se pot citi atât de lesne gândurile.

— Pentru generaţiile viitoare, zice McQueen. În caz că vor mai exista. De ce naiba să n-o faci?

— O să mă omoare colonelul.

— Pe colonel o să-l doară undeva. Nici nu cred că o să bage de seamă. Haide, fă-o, dacă asta vrei! Nu avem timp să scrii şi un mesaj.

Phillips dă încet din cap. Îşi scoate de la gât plăcuțele şi le pune pe fundul cutiei. O închide apoi cu grijă şi verifică dacă va rezista la rafalele puternice ale vântului din est.

— Totul e regulă?

McQueen încearcă să-şi păstreze tonul cât mai neutru cu putință.

— Da.

— Atunci, hai să mergem, în puii mei!

Loveşte o dată cu piciorul în lada din plastic. Sunetul este destul de puternic, dar lada nici nu se mişcă din loc: brățările din oțel de la colțuri au intrat în piatră şi o țin bine.

— Ai rezolvat-o, Phillips. Ăsta-i sunetul pe care îl face eternitatea.

În mod normal, Greaves se simte liniştit atunci când se află în laborator. Este un loc plin de certitudini, un loc unde noi certitudini pot fi plăsmuite.

Însă astăzi nu se simte deloc bine acolo şi nu reuşeşte să-şi recapete calmul. Tot revede în minte scena când a căzut Rina, îi vede chipul schimonosit de durere şi spaimă; aude geamătul ascuțit pe care l-a scos atunci când s-a lovit de podea. Memoria lui perfectă îl torturează cu reproduceri perfecte.

Rina ar fi putut să moară. Din multe puncte de vedere, căderea i-ar fi putut fi fatală.

S-ar fi putut lovi cu capul de marginea unui dulap şi ar fi făcut un hematom sau o hemoragie intraparenchimatoasă ori o comoție cerebrală.

Şocul impactului ar fi putut să declanşeze naşterea prematură, cu riscuri însemnate de deces din cauza sângerării post-partum sau a vreunei infecții sau a unor tulburări de tensiune arterială.

Şi invers, ar fi putut să sufere un avort spontan, care ar fi necesitat îndepărtarea chirurgicală a fetusului mort într-un mediu neadecvat, iar aici se află persoane cu experiență medicală limitată.

Greaves parcurge toate scenariile posibile, care s-ar fi terminat cu moartea Rinei în fața ochilor lui. Sunt zeci de asemenea scenarii. Deşi niciunul dintre ele nu s-a transformat în realitate, el tot le simte cum îl apasă, cum fac de nerespirat aerul din laborator. Intră în hiperventilație. I se întunecă vederea.

Ce s-ar face dacă Rina ar muri?

Întrebarea este incorectă. Ce poate face el ca să fie sigur că Rina *nu* va muri? De jur împrejurul lor sunt numai pericole, cuantificabile sau nu. Da, sigur, ei se află în interiorul unui vehicul blindat, inexpugnabil. Dar, dincolo de el se află o lume în care speranța de viață a scăzut la niveluri nemaiîntâlnite de la începutul Evului Mediu. Nici măcar Beaconul nu este un loc sigur, deşi o întrece destul de mult pe *Rosie* din punctul de vedere al securității.

Prin urmare, el trebuie să stea cu ochii în patru până vor ajunge acolo şi va trebui să aibă grijă ca riscurile eventualelor situații periculoase să fie suportate de ceilalți. De soldați, de exemplu, pentru că ei au cele mai bune arme, sunt bine instruiți şi ştiu cum să protejeze echipa ştiințifică. La nevoie, ar trebui să se lupte şi să o apere pe Rina cu prețul vieții lor.

Şi el va fi gata să o apere. Este deja pregătit să o facă – şi asta nu se va schimba. O va apăra, indiferent de ce va fi să se întâmple.

Puțin mai liniştit, îşi îndreaptă acum atenția asupra mostrelor de țesut.

Însă calmul nu-l ține prea mult. Eşantioanele şi constatările lui continuă să-l nedumerească.

Oare să-l treacă pe copilul mort în categoria flămânzilor? În mod absolut surprinzător, nu se poate hotărî (iar asta îl deranjează şi îl doare).

Argumente pentru: băiatul prezintă atât infecție cu *Cordyceps* în stadiu avansat, cât şi unele dintre tulburările caracteristice de comportament. Mai precis, a manifestat pornirea sălbatică de a se hrăni cu proteine dintr-o sursă vie.

Argumente împotriva: în celelalte privințe, repertoriul său comportamental semăna mai degrabă cu acela al oamenilor normali. Era în stare să gândească şi se dovedea capabil de ataşament emoțional. Dacă era un animal, atunci era un animal social. Unul care ştia cum să folosească uneltele.

Deci, era un flămând, însă unul cu anumite amendamente. Un flămând cum Greaves n-a mai văzut şi despre care n-a mai auzit. Uşor alarmat, îşi dă seama că se gândeşte la el ca la o persoană, antepronunțându-se parțial asupra hotărârii pe care trebuie să o ia. Şi nu-i stă în fire. Are mereu grijă să nu dea dovadă de părtinire, să nu emită supoziții să nu aibă idei preconcepute. Mintea lui este un instrument, iar instrumentele trebuie să fie bine calibrate dacă vrei să-ți faci treaba cu ele.

Creierul. Explicația pentru acest paradox trebuie să se afle în creierul copilului (ba nu! al specimenului). Greaves l-a examinat şi a văzut că acolo *Cordyceps*-ul este prezent din abundență. Însă țesutul cerebral pare sănătos şi viguros. În timp ce, în cazul unui flămând obişnuit, neurotransmițătorii nu mai au nicio activitate, în creierul acesta, aproximativ o jumătate dintre toți mesagerii chimici sunt prezenți şi în stare de funcționare.

Deci, cine conduce acest organism? Omul sau fungusul? Şi, oricare ar fi răspunsul, care anume este mecanismul aferent care duce ordinele din sala de comandă – care o fi aceea – la nervii şi muşchii trupului?

Greaves alege alte mostre. Adaugă colorant şi reactiv. Îi caută pretutindeni pe mesagerii cerebrali. Dopamină. Acetilcolină. Adenozină. Noradrenalină.

Nu-i găseşte. Nicăieri.

Însă găseşte altceva.

Verifică şi găseşte din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

Creierul este doldora de micoproteine – molecule cu catene lungi, produse de ciupercă. Greaves a disecat şi studiat cincizeci sau şaizeci de creiere de flămânzi, dar niciodată nu a mai văzut aceste structuri moleculare.

Şi acum în mintea lui se formează o bănuială. O ipoteză.

Având la dispoziție o micropipetă şi un exemplar din cobaii de rasă Sprague Dawley, păstrați cu multă grijă în *Rosie,* Greaves reuşeşte să obțină o activitate cerebrală măsurabilă în fiecare dintre aceste proteine fungice. Rezultatele sunt clare, predictibile şi repetabile.

Micoproteinele au preluat rolul neurotransmițătorilor şi rezolvă problemele creierului în lipsa personalului de serviciu. *Cordyceps*-ul face fapte bune pe ascuns. Simpla lui prezență răstoarnă echilibrul chimic al creierului, motiv care a dus la uscarea atât de multor neurotransmițători naturali. Dar uite că acum restabileşte acest echilibru prin propriile lui imitații deosebit de reuşite.

Masa de fungus din creier s-a transformat într-o fabrică de proteine. Produce copii ale neurotransmițătorilor dispăruți, iar aceste copii au forma unor micoproteine cu catene lungi. Noii neurotransmițători – falşi şi fungici – par perfect capabili să îndeplinească sarcina celor reali, adică să ducă mesaje de la țesutul cerebral la sistemul nervos periferic. La restul

organismului. Evident că aceasta este scamatoria principală din repertoriul *Cordyceps*-ului. Însă în toate celelalte cazuri pe care le-a studiat el – ba nu, în cazul tuturor flămânzilor studiați vreodată de cineva – rezultatul este o preluare ostilă. Ciuperca deturnează organismul-gazdă.

În timp ce, în cazul acestui băiat, *Cordyceps*-ul a umplut breşele din funcția cerebrală, breşe provocate chiar de prezența lui. A construit punți, în loc să incendieze clădiri. A ajutat creierul să gândească, nu i-a pus piedici şi nu l-a legat fedeleş.

Greaves are senzația că îi crapă capul, dar nu de durere, ci de reacția în lanț a atât de multor gânduri. Descoperirea aceasta este justificarea întregii expediții, însă reprezintă mult mai mult. Este…

Ce?

Sfântul Graal.

Piatra filosofală.

Elixirul vieții.

Leacul.

Numai dacă şi-ar da seama cum să copieze acest efect. Cum să convingă un creier neinfectat să imite reacția acestui creier şi să-l transforme pe invadatorul fungic în prieten şi tovarăş de drum.

În simbiont.

Când simte că nu mai poate îndura presiunea din minte, Greaves se aşază repede pe podeaua laboratorului şi îşi ascunde fața în palme.

Poate să o facă. Ştie că poate.

O să facă un vaccin.

Unul după altul, defineşte în minte obstacolele procedurale şi se gândeşte cum anume să le abordeze. Va trebui să fie un vaccin viu[26], dar deloc atenuat. Şi va trebui să fie heterotipic, incluzând nu doar celule din agentul patogen, ci şi celule din creierul acestui băiat, creier modificat într-un mod absolut spectaculos. Celulele simbiotice vor fi introduse în creierul sănătos aidoma unor germeni de cristalizare ca să-l învețe cum poate convietui cu invadatorul. Cum să colaboreze cu el, în loc să i se împotrivească.

Însă în Beacon sunt mii de creiere. Cantitatea de muncă va fi uriaşă. Greaves se apucă să calculeze de cât ser va fi nevoie.

Şi cum îl va obține.

Trec cinci minute şi el stă tot în aceeaşi poziție. Paralizat de implicațiile planului său.

XXXII

Au pornit. Acum coboară de pe platou în direcția sud-vest. Foss este în turelă, dorindu-şi din tot sufletul să se afle oriunde altundeva.

A avut vedenii toată ziua. Mişcări fulgerătoare prin tufele de grozamă, prin iarba înaltă, în spatele vreunei stânci sau pe meandrele vreunei pante acoperite cu pietriş. Nimic neobişnuit, desigur. O mulțime de lucruri se pot mişca prin locurile acestea. Dar parcă tot nu i se pare că ar fi ceva întâmplător: parcă de fiecare dată este vorba despre acelaşi lucru pe care l-a întrezărit înainte. Simte că o furnică tot scalpul din cauza acestor iluzii optice şi are senzația de *déjà vu.*

Paranoia, asta este. Asta trebuie să fie. Asta pățeşti atunci când trăieşti într-un tanc. De fapt, când trăieşti în orice fel de spațiu închis. Orizontul ți se pare prea aproape şi nu se mişcă niciodată. Iar atunci când te urci în turelă şi te uiți afară, orice mişcare ți se pare exagerată. Şi îți ia ceva timp să îți revii, să îți recapeți vederea obiectivă.

Dar n-ar trebui să-ți ia o zi întreagă.

După-amiaza se pierde treptat în înserarea posomorâtă. *Rosie* pare să empatizeze şi îşi reduce viteza, ajungând acum să meargă la fel de repede ca un om pornit la plimbare. Se va opri curând, pentru că nici măcar Sixsmith nu îndrăzneşte să conducă noaptea pe un teren necunoscut şi accidentat.

Cerul se îmbracă în culorile apusului, distrăgându-i lui Foss atenția de la obsesia ei – cam cinci minute, nu mai mult. Însă aerul din ce în ce mai rece îi oferă ocazia să încerce ceva nou. Scoate binoclul cu protecție UV. Reglat la poziția N (NORMAL), binoclul oferă o vizibilitate maximă la 22-23°C şi la distanțe sub 100 de metri. Acum Foss vede că *Rosie* este oarecum singură în noaptea nesfârşită. La nivelul solului se observă câteva pete galben-verzui: mici mamifere nocturne, care vânează sau sunt vânate. Tot restul peisajului este colorat într-un albastru rece, inert.

Foss ar dori să creadă ce vede, însă mai poate face ceva ca să se convingă că noaptea nu-i mai rezervă nicio surpriză.

Resetează binoclul la M (MAXIM). La aceşti parametri poate să intre în software şi să regleze rezoluția imaginii pentru un anumit interval al temperaturii.

Îl coboară. Şi mai mult. Ajunge la capătul de jos al scalei.

Iisuse Hristoase, nemernicii ăia mici sunt peste tot!

— Ce vrei să zici? întreabă Fournier a zecea oară. Despre ce anume vorbeşti? Prezintă-mi faptele, soldat, nu-mi povesti ce impresie ai avut.

N-am fost soldat când m-am apucat de treaba asta, îşi spune Foss, şi cu siguranţă că nu sunt soldat nici acum, aşa că nu cu mine vorbeşti. Prin urmare, ea se adresează doar colonelului şi lui McQueen.

Nu are nevoie să vorbească prea tare, pentru că s-au înghesuit toţi în zona de recreere. Trupurile li se ating, îşi suflă unul altuia în faţă. Singura excepţie de la acest masaj în grup este Robotul, care s-a făcut una cu peretele de la latrină, îngrozit la culme că l-ar putea atinge cineva.

— Obiectele astea au culoarea albastră, spune ea. Adică nu au sângele cald. Siluetele sunt de oameni, dar, dacă ar fi oameni, ar trebui să fie morţi. Nici nu-i vezi dacă nu dai contrastul la maxim, dar chiar şi atunci nu-i observi decât dacă se mişcă, pentru că sunt foarte aproape de nivelul solului. Aş zice că temperatura lor internă este în jur de 13°C.

Vorbeşte rar şi cu mult calm. O parte din ea şi-ar dori să urle şi să dea din mâini, dar acesta este primul ei raport oficial de când a fost ridicată în grad şi vrea să facă totul ca la carte. În plus, nu se grăbesc nicăieri. S-au oprit pe perioada nopţii care a început acum vreo zece sau douăzeci de minute. Prost moment, însă Foss nu ar fi putut să folosească binoclul acela pe lumină.

— Este exact temperatura flămânzilor, spune Sealey.

Foss îi este recunoscătoare. Bine că înţelege cineva.

— Da, însă nu se mişcă la fel ca flămânzii, continuă ea. Alergau pe lângă *Rosie,* dar fără să se apropie de noi. Şi parcă erau în formaţie ordonată. Ca un fel de dispozitiv de luptă în formă de triunghi, de-o parte şi de cealaltă a lui *Rosie.* Unul era în frunte şi ceilalţi erau dispuşi în spatele lui în rânduri tot mai lungi. Tot vi se mai pare că ar semăna cu flămânzii?

Nu-i răspunde nimeni. Colonelul ia binoclul şi urcă în turelă să vadă cu ochii lui ce e de văzut. Ceilalţi cască pe rând gurile şi le închid tot pe rând când îşi dau seama că nu ştiu ce să spună.

McQueen îşi revine mai repede şi ajunge la aceeaşi concluzie ca şi Foss.

— Dacă sunt tot ăia care au ridicat baricada…

— N-au cum să fie, intervine Akimwe. De când am ieşit de pe drum, am parcurs peste şaizeci de kilometri. Nici măcar flămânzii nu pot alerga atât de mult fără să se oprească.

Foss este de altă părere, dar nu se deranjează să o spună. În fond, *Rosie* a făcut un popas atunci când au luat cutia cu mostre de pe munte. Plus că

există tot felul de relatări despre soldați care au mers zile în şir cu un jeep sau alt vehicul de teren, pe drum bun, cu câte un flămând care s-a ținut după ei tot timpul. Dar aceste relatări sunt destul de controversate. Ea nu crede că ar fi vorba despre flămânzi. Şi habar n-are ce ar putea să fie. Nici măcar nu le-a spus ce este mai rău: creaturile acelea sunt mici de tot. Au conformație de oameni, dar sunt mult prea mici.

Ce să fie? Hobbiți care se hrănesc cu carne de om? Copilaşi sălbatici de doar zece ani?

Colonelul se întoarce şi îi înapoiază binoclul fără să rostească niciun cuvânt.

Aşa că Foss se simte nevoită să-l întrebe:

— I-ați văzut, domnule?

Carlisle clatină din cap.

— Nu se vede nimic.

— Dar sunt acolo! izbucneşte Foss. Nu mi s-a părut!

— Nici n-am crezut asta, Foss, spune colonelul. Presupun că sunt în apropiere şi că s-au ascuns atunci când noi ne-am oprit.

— N-ar fi fost nevoie să ne oprim dacă am fi rămas pe drum, intervine Sixsmith, pe un ton tăios.

Toată lumea se întoarce spre ea, iar tânăra ridică din umeri, în defensivă, dar tot furioasă.

— Îmi pare rău, dar este adevărat. Am fi putut să le-o luăm înainte dacă am fi mers pe asfalt şi, la nevoie, am fi putut să mergem toată noaptea. Însă acum suntem blocați aici până dimineață. Presupunând că ei au ridicat baricada aia pentru noi, uite că acum i-am ajutat şi am intrat singuri în cursă tocmai fugind de ei.

Fournier se ridică în picioare – vrea să dea impresia că ar fi un munte de demnitate, deşi în realitate se simte cam fâstâcit. Lui Foss i se pare că seamănă cu o un motan zbârlit din pricina spaimei.

— Permite-mi să-ți amintesc, spune el cu răceală, că este vorba despre o decizie luată în comun de mine şi domnul colonel Carlisle, tocmai ca răspuns la o amenințare reală.

McQueen scoate un chicotit forțat.

— Amenințarea aia ați văzut-o doar dumneavoastră, spune el. Dar îmi închipui că aveți obiceiul să vedeți adesea lucruri care nu există.

Carlisle intervine repede ca să-l împiedice pe McQueen să spună mai multe. Bine a zis poetul: „Nu este căderea noastră să judecăm[27]”.

— Terminați. Foss, mai ai să adaugi ceva? Câți erau? Cum arătau?

— Am văzut opt, spune Foss.

Nu se îndoieşte câtuşi de puțin. I-a numărat pe îndelete.

— Însă ar putea să fie mai mulți, pentru că, aşa cum am zis, alergau într-un dispozitiv în formă de triunghi. Deci erau tot mai mulți pe fiecare rând. Poate că i-am văzut doar pe aceia care erau mai aproape de noi. S-ar fi putut să fie mai mulți în urma noastră. Sau printre copaci.

— Erau înarmați?

— Nu sunt sigură, domnule.

— Poți să-i descrii cât de cât?

Foss s-ar fi lipsit bucuroasă de această întrebare, dar răspunde totuşi, cu toate că ştie că celorlalți li se va părea o tâmpenie.

— Erau cu mult sub înălțimea normală a unui adult. Cred că cel mai înalt pe care l-am văzut eu avea în jur de un metru, un metru douăzeci.

Ezită o clipă, dar nu are niciun sens să ascundă amănunte ce ar putea fi importante.

— Desigur că lumina era foarte proastă. Din cauza asta a trebuit să măresc rezoluția termică. Însă mi s-a părut că unii dintre ei țineau ceva în mâini. Poate nişte arme.

— Dumnezeule mare! exclamă doctorița Penny, întorcându-se spre Khan. Ți-am zis eu, Rina! Ți-am zis că i-am văzut pe copiii ăia lângă lac? Mai ții minte?

— Copii?

Tonul doctorului Fournier este plin de uimire amestecată cu dispreț. Nu ne urmăresc nişte amărâți de copii.

— N-am zis decât că erau foarte mici! se răsteşte Foss, pierzându-şi răbdarea. Am zis eu că erau copii?

— Poate că erau pigmei, nu? întreabă sarcastic Fournier. Mare păcat că n-ai fost mai atentă la cursurile de observare.

Colonelul intervine din nou, salvându-l pe Fournier de la o lovitură dură cu patul armei.

— Vă rog. Haideți să revenim la situația actuală! Din moment ce nu ştim cu ce anume avem de-a face, trebuie să presupunem că intențiile lor sunt ostile şi să ne pregătim în consecință. O gardă formată din trei oameni ne va păzi pe timpul nopții. Cei trei vor sta în cabina principală, în turelă şi pe platforma din mijloc. Sixsmith, lasă interfonul deschis în toate compartimentele, ca să aflăm toți în acelaşi timp dacă se vede ceva.

Sixsmith pleacă să se ocupe de interfon, iar Foss calculează.
— Domnule, o gardă formată din trei oameni…
— Ştiu ce vrei să spui. Pentru că am pierdut un om, unul dintre noi va trebui să facă tură dublă. Din moment ce nu am avut prea multă treabă astăzi, am să mă ofer eu. Tu şi cu Sixsmith o să intraţi în schimbul doi. Domnule McQueen, soldat Phillips, noi suntem în schimbul întâi. Domnule doctor Fournier, aţi face bine să vă luaţi echipa şi să mergeţi la culcare. Pornim la drum de îndată ce se luminează.
— Cu tot respectul, domnule colonel.
Vorbeşte Khan, ceea ce nu miră pe nimeni, deoarece ea are gura cea mai mare dintre toţi oamenii ăia de ştiinţă (Foss n-a uitat cearta aia *cretină)*. Însă de obicei nici nu crâcneşte atunci când vorbeşte colonelul. Nimeni nu ştie de ce Khan îl lasă în pace, pe când celorlalţi li se adresează de parcă ar vorbi cu nişte căcăreze de pe talpa pantofului. Chiar şi acum are un ton plin de stimă, de parcă şi-ar cere scuze pentru că îşi permite să nu fie de acord cu el.
— Nu cred că ar trebui să pornim la drum. Cred că ar trebui să aflăm ce anume sunt acele creaturi.
Priveşte în jur, spre Fournier şi colegii ei.
— Nu sunteţi de aceeaşi părere? Luaţi în considerare ce ştim până acum. Dacă au o temperatură atât de scăzută, înseamnă că nu sunt oameni normali. Cel mai uşor ne-ar fi să-i considerăm flămânzi – mai cu seamă pentru că au reuşit să se ţină după noi tot drumul. Însă flămânzii nu ştiu să folosească uneltele, deci ceva nu-i în regulă cu ipoteza asta. Trebuie să descoperim cu ce fel de creaturi avem de-a face.
— Am zis că n-am văzut ce aveau în mâini, îi atrage Foss atenţia.
Deşi poate că a văzut, dar nu prea e sigură. Însă, până când o să se lămurească, este extrem de fericită că o poate contrazice pe Khan.
Fericire reciprocă, din câte se vede. Pentru că acum Khan o încolţeşte.
— Baricada peste care am dat a fost o primă etapă, spune ea rece. Trebuia fie să ne strice şenilele, fie să ne împiedice altcumva să înaintăm. Tocmai din cauza asta cred că trebuie să înţelegem mai bine cu ce anume ne confruntăm. Dacă sunt flămânzi, trebuie să aflăm cum de au ajuns să pună la cale un asemenea plan. Sau cum de au reuşit să construiască ceva.
— Nu ştim sigur că ei au făcut baricada, obiectează Sealey. Avem vreo dovadă că aceste… aceste entităţi pe care le vedem acum au vreo legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme?

— Ce fel de dovadă vrei? îl întreabă Akimwe. Pe bune, John, chiar nu are niciun sens să ne facem iluzii. Ne aveau în vizor cu mult înainte să dăm peste baricada aia. Ne urmăreau încă de la Invercrae. Ne-au atacat, iar noi am fugit. Dar uite că n-am fugit destul de repede şi ne-au urmărit din oraş până la baricadă şi de la baricadă până aici. Sau vrei să zici că, prin absurd, ne-am întâlnit întâmplător cu trei grupuri diferite de oameni, dar toți cu aceleaşi gânduri ostile față de noi?

— Oameni, repetă McQueen, fără nicio intonație – aşa că nu-ți dai seama dacă este sau nu o întrebare.

— Ştii la ce mă refer.

McQueen îşi umflă obrajii.

— Să zicem că tu chiar crezi ce spui.

Se uită de la Akimwe la Sealey şi apoi la Carlisle, cu o privire foarte pătrunzătoare şi foarte provocatoare. Nu îl contrazice pe colonel doar aşa, din principiu. McQueen are ceva în minte. Acum face un semn din cap spre Khan.

— Are dreptate. Şi voi ştiți foarte bine asta. Sperietorile alea ale lui Foss au până într-un metru douăzeci înălțime. Doamna doctor Penny spune că a văzut şi ea lângă lac nişte creaturi care se încadrează în profilul ăsta. Creaturi care, la scanarea termică, par a fi flămânzi, nu oameni. Pentru Dumnezeu, scopul misiunii noastre nu este să căutăm tocmai excepțiile? Nu-mi vine să cred că vorbiți serios când ziceți să plecăm pur şi simplu de aici.

Colonelul dă semne că ar avea ceva de spus, dar ezită, îşi cumpăneşte bine cuvintele în minte.

Iar doctorul Fournier profită cu abilitate de această pauză.

— Da, spune el repede. Înțeleg motivul pentru care ar trebui să ne oprim aici ca să descoperim ce anume sunt creaturile astea. Şi să stăm cât va fi nevoie. Ar trebui să campăm şi să facem cercetările de rigoare. Să rămânem până când vom obține toate răspunsurile.

Îi este greu să-şi păstreze tonul calm şi rațional – îi este greu şi să rostească aceste cuvinte. În realitate, crede că fuga are mult, mult mai mult sens, însă ordinele de la doamna general sunt să amâne cât poate întoarcerea în Beacon. Părăsirea drumului a fost un început, dar ce se petrece aici este un pretext mai bun. Ar putea întârzia zile întregi, mai cu seamă dacă – aşa cum speră şi se roagă el fierbinte – nu-i nimic de descoperit.

Doi sau trei membri ai echipei dau să vorbească în acelaşi timp, însă Sixsmith îi întrerupe pe toți când se întoarce să-i anunțe că interfonul nu mai funcționează.

— Vrei să zici că recepția este slabă? o întreabă colonelul.

— Nu, domnule. Vreau să zic că e mort. Nu mai merge deloc. Cer permisiunea să vă raportez între patru ochi.

— O să ne ocupăm de interfon mai târziu, intervine iute Fournier.

Cu cât se discută mai puțin despre asta, cu atât va fi mai bine. Probabil că interfonul s-a defectat atunci când a scos el placa de la aparatul de radiorecepție.

— Domnule colonel, doamna doctor Khan are perfectă dreptate. Ce se întâmplă aici are legătură cu însăşi esența misiunii noastre. Sunt de părere că trebuie să ne oprim şi să investigăm aprofundat această problemă.

Colonelul nu răspunde imediat. Însă, atunci când o face, rosteşte foarte apăsat cuvintele. Lui Fournier i se pare că scrâşneşte din dinți. De parcă ar cunoaşte dinainte rezultatul, dar trebuie oricum să spună ce are de spus.

— Dacă este să ne luăm după relatarea lui Foss, atunci nu ştim puterea numerică a inamicului şi nici de ce fel de arme dispune. Când vorbiți despre o investigare aprofundată, domnule doctor, la cine anume vă gândiți să o facă? La oamenii mei sau la cei ai dumneavoastră?

— Se poate face pe bază de voluntariat, propune doctorița Khan. Nu trebuie să fie nimeni obligat. Şi putem sta cu motorul pornit.

— Rina… începe Carlisle.

— Voi conduce eu una dintre echipe, îl întrerupe McQueen. Aş fi bucuros s-o fac.

— Merg şi eu, spune Foss. Adică, dacă aşa veți hotărî, domnule colonel, eu mă ofer voluntar.

— Mi se pare foarte rezonabil, spune fericit Fournier. O echipă formată numai din voluntari.

— Ca să facă ce? îl întreabă colonelul, ajuns la limita răbdării. Ca să-i găsească pe urmăritorii noştri şi să captureze unul viu pe care să-l putem interoga? Sau să-i facem nu ştiu ce teste? Cum vedeți acest scenariu, domnule doctor?

Însă Fournier îşi dă seama că a câştigat înfruntarea. Şi Carlisle a pierdut. Toți ceilalți sunt de partea lui. Oamenii de ştiință sunt entuziasmați la gândul că poate vor descoperi ceva cu totul nou, iar soldații se gândesc că astfel l-ar putea răzbuna pe soldatul Lutes.

Singurul care nu pare deloc mulțumit – în afară de colonel – este Greaves. Băiatul are o privire rănită, iar gura i se schimonoseşte fără să scoată niciun sunet, de parcă ar vorbi doar pentru sine.

Însă pe Fournier nu-l interesează băiatul.

— Mă aştept, spune el, ca acțiunea noastră de acum să reprezinte mai mult decât o simplă colectare de mostre. Mai întâi ne vom alege țintele şi apoi vom preleva probele.

— *Ne* vom alege? repetă Foss. Înseamnă că dumneavoastră veți conduce echipa ştiințifică, domnule doctor?

Dar Fournier se face că nu o aude. Prezența lui nu este necesară atunci când se colectează mostrele. Toată lumea o ştie. Şi nu are niciun sens să reînvie vechile controverse. Se uită la colonel, al cărui chip posomorât sugerează că nu a luat încă nicio hotărâre.

— Dacă sunteți de părere că ar trebui să facem asta, spune el în cele din urmă, cu evidentă neplăcere, şi dacă, în ciuda opoziției mele, această părere este unanimă, atunci îmi retrag toate obiecțiile, însă, dacă voturile sunt împărțite, atunci nu pleacă nimeni nicăieri.

— Cine este pentru să ridice mâna, spune grăbit McQueen.

Mâna lui este deja ridicată.

Unul după altul membrii echipei de pe *Rosie* votează cu mâna sus. Khan şi Fournier sunt primii. Apoi Phillips. Sealey. Sixsmith. Penny. Akimwe. La sfârşit, parcă scuzându-se, Foss.

Colonelul nu arată că l-ar îndurera această înfrângere.

— Foarte bine, spune el. Atunci s-a hotărât.

Însă se întâmplă ceva în celălalt capăt al încăperii – se întâmplă ceva cu Stephen Greaves. Băiatul pare în pragul unui fel de criză: îşi trece greutatea de pe un picior pe celălalt de parcă ar mărşălui pe loc.

— Îți predau comanda, locotenente, îi spune McQueen lui Foss. Dar poți conta pe mine.

— Am să fac un plan, zice Foss.

Nu o mai ascultă nimeni. Toți stau acum cu ochii la Robot. Pare că ar vrea să spună ceva. Să spună sau să vomite.

Până la urmă, Greaves doar scutură capul. Cu destulă vigoare, ca un câine care a ieşit din apa unui râu.

— Stephen, se impacientează doctorița Khan. Ți-e rău?

— Nu, spune tare Greaves.

Şi adaugă ceva de neînțeles:

— Nu s-a decis nimic.

Are cuvântul. Rareori vorbeşte atunci când sunt toţi împreună şi nu s-a mai întâmplat niciodată să ridice vocea. De cele mai multe ori stă cu capul în jos şi vorbeşte spre buzunarul de la piept al halatului de laborator, de parcă ar fi ascuns un microfon acolo.

— Ce anume? îl îndeamnă Khan să continue.

Greaves clatină iarăşi din cap, chiar mai categoric decât prima dată. McQueen îşi dă ochii peste cap.

— Puştiule, adulţii au…

— Nu s-a decis, repetă Greaves, cu voce spartă. Domnule colonel, aţi spus că o să vă răzgândiţi dacă votul este unanim. Nu este. Eu n-am votat pentru.

Acum toţi privesc jenaţi în jur. Evită cât pot să se uite în ochii lui Greaves (deşi asta ar fi oricând o ispravă de toată lauda). Adevărul este că Greaves nu are drept de vot, deoarece este doar un copil. Şi se află aici doar pentru că doctoriţa Khan i-a şantajat pe superiori ca să-i treacă numele pe listă. Situaţia este cât se poate de limpede. Dar se pare că nu şi pentru Greaves.

— Uau! exclamă Phillips, dând glas părerii generale.

Toată lumea tace. Aşteaptă să audă cum îi va spune colonelul să ia loc şi să fie cuminte.

— Ai dreptate, Stephen, spune cu seriozitate Carlisle. Am zis că voi ceda numai în faţa unui vot unanim. Şi îţi apreciez sprijinul. Însă doar voturile noastre nu pot reprezenta un consens. Majoritatea a decis, din păcate.

Dar Greaves nu se lasă descurajat, deşi este limpede că face un efort considerabil ca să vorbească în public. S-a făcut roşu la faţă şi respiră neregulat.

— Am ceva de raportat, spune el. Vreau să raportez ceva. Are relevanţă pentru decizia dumneavoastră.

Pe Fournier îl încearcă un sentiment de jenă din cauza scenei făcute de Greaves. De fapt, toţi ceilalţi par stingheriţi. Aşteaptă tăcuţi câteva momente. Apoi alte momente. Greaves nu mai este în stare să vorbească, deşi se vede că face eforturi. Lasă impresia că ar încerca să regurgiteze un obiect mare şi ascuţit care i s-a blocat în gâtlej.

— Este vorba despre ceva ce ai văzut atunci când ai plecat singur prin Invercrae? insistă Khan.

Şi continuă, înainte ca băiatul să încropească un răspuns.

— Vrei să-mi dai raportul doar mie, Stephen? Ți-ar fi mai uşor aşa?

Greaves dă din cap recunoscător.

— În regulă, spune Khan. Domnule doctor Fournier, ne permiți să folosim sala maşinilor?

Fournier e pe punctul de a spune da, numai că un presentiment vag îl face să ezite. În fond, a avut deja câştig de cauză. Este foarte puțin probabil ca aşa-zisele dezvăluiri ale lui Greaves să schimbe această situație. Foarte puțin probabil, însă nu imposibil. Aşa că răspunde:

— Cred că s-a discutat suficient pe această temă.

— Dar nu strică să auzim ce are de spus, intervine doctorul Sealey, aruncând o privire spre Khan.

Fournier se pricepe puțin spre deloc la chimia sexuală dintre oameni, deoarece el nu a prea avut parte de aşa ceva. Însă acum, urmărind atent privirile celor doi, înțelege că Sealey este amantul lui Khan şi tatăl copilului ei încă nenăscut. Şi ia hotărârea să pomenească despre acest fapt în următorul său raport, pe care îl va alcătui de îndată ce lucrurile vor reintra în normal.

— Nu o să strice câtuşi de puțin, spune el, ridicându-se în picioare. Stephen, dacă ai vreo informație în legătură cu această situație – fie ceva ce ai văzut în Invercrae, fie o observație pertinentă despre cele întâmplate în noaptea aceasta –, desigur că îmi poți raporta mie, deoarece eu sunt comandantul misiunii. Te ascult bucuros. Acestea fiind zise, am de gând să pun punct discuției. Trebuie să ne apucăm devreme de treabă, aşa că sugerez să profităm de timpul rămas şi să dormim puțin.

Măcar acum pare să funcționeze autoritatea pe care şi-o arogă. Oamenii mai spun câteva vorbe – majoritatea pe lângă subiectul dezbătut până acum –, după care se despart şi se duc la culcare.

Câteva minute mai târziu, când Foss trece prin zona mediană ca să-şi recupereze haina de camuflaj pe care a lăsat-o pe balustrada scării care duce în turelă, îl vede pe Stephen Greaves în sas. Băiatul s-a aşezat pe jos şi şi-a îngropat capul în brațele încrucişate. Şi-a adus cu el şi o pătură. N-ar fi prima dată când doarme în sas. Nici măcar a o suta şi una dată. Îi place să aibă un loc unde să fie singur. Spre marea ei mirare, Foss se gândeşte ce a însemnat pentru el toată misiunea asta, cât l-a costat din punct de vedere emoțional să se închidă de bunăvoie într-o cutie metalică şi să stea aproape un an înconjurat de vocile, prezențele, personalitățile altor oameni.

De cele mai multe ori, Greaves i se pare un şoricel speriat, dar poate că se înşală. Aşa cum poate se înşală când îşi spune că doctorul Fournier îi evaluează pe toți ceilalți de la bord prin prisma propriului său caracter slugarnic. De-a lungul timpului, Foss a descoperit că îi poți pricepe pe oameni doar dacă îi priveşti din interior. Iar asta doar dacă ai noroc.

XXXIII

În dimineața următoare, la ora 8, echipa de căutare coboară din *Rosie.* Foss a hotărât să o conducă ea însăşi, ceea ce este foarte corect. I-a luat cu ea pe McQueen şi pe soldatul Phillips. Doctorii Sealey şi Akimwe reprezintă echipa ştiințifică.

Sixsmith rămâne în *Rosie,* pe motiv că este cel mai bun şofer din echipă. S-au îndepărtat de Ben Macdhui, dar se află tot pe platou, înconjurați de munți şi terenuri sălbatice, tăiate în lung şi în lat de zeci de râuri mici. Sălbatice au fost ținuturile acestea şi înainte de Colaps, însă acum sunt de nedescris. Dacă echipa are probleme, atunci *Rosie* va trebui să-i vină în ajutor. Şi nimeni în afară de Sixsmith nu ar reuşi să se strecoare cu bine prin acest dezastru natural.

Va fi o problemă şi cu stațiile de emisie-recepție, îi anunță Sixsmith.

— Cu condiția să nu stați aproape de pereții munților. Pentru că aparatul din cabina principală s-a stricat, semnalul nu mai poate fi preluat şi amplificat. Trebuie să treacă prin toate obstacolele din drum.

— Cu siguranță că vom ajunge dincolo de creastă, spune McQueen.

Sub impulsul momentului, a uitat că acum ocupă un loc nou în ierarhie.

— Va trebui doar să te gândeşti pe unde să o iei, continuă el.

Şi Sixsmith se gândeşte.

— Sunt două posibilități, spune ea. Ori găsim un loc la altitudine şi o parcăm acolo pe *Rosie,* ori urcăm pe cineva în copac cu un aparat de recepție, pe post de releu.

Problema este că nu prea au pe cine. Plus că nu este o idee prea bună să divizeze şi mai mult grupul. Iar propunerea ca *Rosie* să urce din nou pantele abrupte este atât de proastă, că nu o mai menționează nimeni.

— O să ne descurcăm, hotărăşte Foss. Ieşim din rază atunci când este neapărat necesar, dar reluăm legătura atunci când ajungem la altitudine.

— Şi noi trebuie să stăm înăuntru cât timp sunteți plecați? întreabă doctorița Penny, dovedind că mare parte din ce s-a discutat anterior i-a trecut pe lângă urechi. Sau putem să căutăm şi noi prin jur?

— Ce să căutați? o repede Foss. Trifoi cu patru foi?

Penny pare surprinsă de sarcasmul din vorbele tinerei.

— Urme de paşi. Obiecte. Ceva.

Foss nu-şi găseşte cuvintele. Ridică din umeri şi se uită la colonel.

— Cred că ar fi imprudent, spune cu blândețe Carlisle. Mai ales când nu ştim cu ce avem de-a face.

Penny se îmbufnează.

— În cazul acesta, vreau şi eu să fac parte din echipa de căutare. Sau să fiu la conducerea altei echipe care să cerceteze zona din jur.

Colonelul o refuză şi de această dată, iar echipa de căutare pleacă (slavă Domnului!) fără alte comentarii. Foss o ia înainte. Intenționează să urce pe un teren mai înalt şi de acolo să meargă în jurul lui *Rosie* până vor vedea ceva. McQueen are binoclul cu termoviziune şi puşca cu lunetă. Foss a luat una dintre puştile de asalt. Cu niciun chip nu vrea să recunoască faptul că McQueen ar fi un țintaş mai bun decât ea – pur şi simplu îi lasă lui lumina reflectoarelor, în timp ce ea face munca de jos, pentru că aşa trebuie să facă liderii, nu? Liderii trebuie să se ocupe de tot. Măcar atât a învățat de la colonelul Carlisle.

Deci, dacă vor da peste unul dintre drăcuşorii de azi-noapte, McQueen va trage, iar ea şi cu Phillips îl vor acoperi. După aceea oamenii de ştiință vor face ce ştiu ei să facă şi se vor întoarce toți acasă devreme. Acesta este planul lui Foss – dacă poate fi numit „plan”.

Însă nu ajung să îl pună în practică, deoarece nu găsesc nimic. Se pare că sunt complet singuri – doar ei, cu veverițele şi cu ciorile. În prima oră, chestiunea asta nu deranjează pe nimeni. Este o zi rece de toamnă, fardată în culori absolut spectaculoase. Aerul proaspăt reprezintă o noutate, iar libertatea de mişcare şi spațiul deschis sunt îmbătătoare.

Dar după două ceasuri încep să se cam sature.

Dacă Foss n-ar fi văzut cu ochii ei creaturile în urmă cu o noapte, ar fi zis că totul nu este decât o iluzie optică. O halucinație. O himeră. Dar le-a văzut şi ştie că nu s-a înşelat. Deci, fie drăcuşorii ăia mici îi evită dinadins, fie au dispărut din peisaj.

Iar, dacă aceasta este intenția lor, se descurcă de minune. Nu doar că nu-i vede nimeni, dar nu-i percepe nici binoclul cu termoviziune.

Bineînțeles că este posibil şi ca spiriduşii să aibă propriul lor plan. Simțindu-se neliniştită fără vreun motiv anume, Foss se cațără pe cea mai apropiată culme şi ia legătura cu *Rosie,* ca să dea raportul cu privire la situația actuală. Nu au trecut nici treizeci de minute de când a vorbit ultima oară cu Sixsmith şi evident că nu are nimic nou de raportat, însă o face doar ca să se simtă mai liniştită.

— Nici aici nu se întâmplă nimic deosebit, o anunță Sixsmith. Linişte de mormânt. Doar Robotul a avut o criză de plâns mai înainte.
— Nu mai spune?!
Pe Foss o întristează puțin vestea, mai cu seamă după demonstrația de stăpânire (relativă) de sine a băiatului din noaptea trecută.
— Din ce cauză?
— Habar n-am, răspunde Sixsmith. Acum nu mai plânge. Presupun că l-a luat Khan în brațe.
Numai că o îmbrățişare nu ar fi avut niciun rezultat, fireşte. Dimpotrivă, l-ar fi făcut pe Greaves să plângă şi mai tare.
Khan aşteaptă până când doctorul Fournier se retrage în sala maşinilor – inevitabil, de altfel. Colonelul s-a urcat în turelă, Sixsmith este la volan, iar Penny îşi roade unghiile de supărare în pat.
Stephen nu a ieşit de la duş, unde s-a dus imediat după ce echipa de căutare l-a gonit din sas. Nu se aude apa curgând şi nici nu se văd haine pe cuierul din fața uşii.
— Stephen? spune ea încet. Eşti înăuntru?
— Da.
Şoapta răguşită a băiatului este mai slabă decât a ei.
— Vrei să ieşi şi să vorbeşti cu mine?
Greaves trage perdeaua. Cu toate hainele pe el, s-a aşezat pe podeaua duşului cu genunchii strânşi la piept. Locul acesta îi oferă posibilitatea de a fi singur, aşa cum se întâmplă şi în cazul sasului. Khan are mustrări de conştiință pentru că l-a deranjat. Stephen are ochii duşi în fundul capului din cauza lipsei de somn.
— Te simți bine? îl întreabă ea.
— Nu, mărturiseşte Greaves. Nu cred.
Cu mişcări îngreunate de volumul trupului, Khan întinde un prosop pe metalul rece al podelei şi se aşază cu fața la băiat.
— Este vorba despre ce voiai să ne spui aseară? Tot asta te preocupă?
— Da.
— Şi tot mai crezi că este important?
— Da.
— I-ai spus domnului doctor Fournier?
Stephen se strâmbă şi pe chip îi apare o expresie de furie care nu îl caracterizează.
— Domnul doctor Furnier nu vrea să ştie ce am de spus.

Pe Khan o surprinde precizia acestei aprecieri. Poate Stephen a început să descifreze mai bine emoțiile celorlalți.

— Nu, este ea de acord. El nu vrea. Dar vreau eu. Ai văzut ceva înainte să pornim din nou către sud?

Stephen face un gest ca de respingere, ridicându-şi mâinile cu palmele în afară. Nu este vorba despre acord sau dezacord, doar arată că are nevoie de spațiu. Khan aşteaptă destul de mult timp până când el îi răspunde:

— Am făcut ceva.

— Spune-mi, îl roagă ea.

Nu primeşte niciun răspuns, aşa că îi cere:

— Sau arată-mi, dacă este ceva ce poate fi arătat.

Din senin, Stephen începe să plângă. Cu suspine răguşite, greoaie, care sună ca nişte sughițuri.

— Hai! şopteşte Khan. Hai, Stephen! Nu-i nimic. N-ai făcut nimic rău. Arată-mi! Haide!

Îl mângâie pe mână cu vârful degetului până când băiatul se opreşte din plâns, îşi şterge ochii şi îşi revine puțin. Apoi se ridică încet în picioare şi spune gâfâind:

— Am vrut să-ți arăt mai demult. Dar niciun moment nu mi s-a părut potrivit.

— Arată-mi acum, îl îndeamnă cu blândețe Khan.

Băiatul dă din cap şi trece pe lângă ea, traversează zona mediană a lui *Rosie* şi intră în laborator. Dinspre compartimentul unde stă Penny se aud bufnituri slabe de başi: se pare că şi-a recuperat CD-playerul din sala maşinilor. Înseamnă că nu-i va auzi şi nu-i va deranja nimeni, iar asta este foarte bine. Pe Khan o îngrijorează starea de agitație a lui Stephen, cu toate că încă este aproape sigură că totul se va dovedi doar o alarmă falsă.

Şi atunci el deschide frigiderul cu numărul zece şi alarma nu mai este falsă. Deloc. Khan se uită lung la trupul micuț – mai întâi cu uimire, apoi cu groază. Pe corpul acela nu se văd filamente cenuşii, nu se vede nici urmă de excrescență fungică. Preț de o clipă, are impresia că priveşte la cadavrul unui copil şi atât. Este – trebuie să fie – un flămând, dar nu-i deloc în regulă. Nu a fost înregistrat. Nu trebuie să se afle aici.

În lumina întâmplărilor de noaptea trecută, problema este cu atât mai gravă.

— Stephen, spune ea. La ce mă uit eu acum?

— Cred că-i un flămând din a doua generație.

— Din… ce?

Se holbează la el fără să înțeleagă. Aude cuvintele, dar nu au nicio noimă. Flămânzii nu se reproduc. Flămânzii mănâncă. Asta-i tot ce fac.

— Nu sunt sigur, Rina. Este doar o ipoteză. Însă am văzut copii în Invercrae şi copiii ăia erau altfel. Sunt infectați, dar au funcții cerebrale normale. Repertorii comportamentale de oameni primitivi. I-a descoperit soldatul Lutes. Şi de la asta a început totul. L-a împuşcat pe unul dintre ei – pe cel de aici – şi după aia copiii l-au omorât. Şi îmi pare îngrozitor de rău, pentru că îi văzusem eu înainte şi ar fi trebuit să vă spun tuturor că erau acolo. Ar fi trebuit să vă anunț. Dar n-am făcut-o şi după aceea a fost prea târziu.

Cu chipul boțit de regrete, îi arată rănile făcute de gloanțe, însă regretele lui sunt pentru flămândul mort ori pentru deteriorările produse de acestea în creier? Khan nu îşi poate da seama.

— L-am găsit imediat după ce l-a împuşcat soldatul Lutes. M-am gândit să-l iau la bord şi să-l examinez, pentru că acei copii erau atât de diferiți de flămânzii cu care ne-am obişnuit. Mi-am imaginat că aceasta ar putea fi descoperirea pe care o aşteptam. Am vrut să-ți spun, numai că Lutes murise şi m-am simțit vinovat de moartea lui, aşa că am aşteptat până când să vă pot arăta tuturor ceva. Ceva concret. Creierele lor sunt…

I se stinge vocea şi parcă se îneacă.

— Ar fi trebuit să-ți spun, Rina. Îmi pare rău.

Khan nu răspunde. În gură are gust de fiere, dar nu din cauza sângelui şi a creierului expus.

— Stephen, spune ea, străduindu-se să-şi stăpânească emoția din voce, cum se simțea Lutes…? În ce stare era Lutes când ai găsit tu specimenul ăsta? L-ai lăsat să zacă acolo unde era?

Pe Greaves îl îngrozeşte aluzia ei.

— Nu l-am văzut! Am auzit când a tras cu arma. Folosea amortizorul, deci înseamnă că eram destul de aproape, dar când am ajuns acolo, n-am văzut decât…

Nu mai este în stare să vorbească, aşa că întinde mâna spre cadavrul din frigider. Khan se uită la el şi vede că a închis ochii şi lacrimile i se rostogolesc de sub pleoape.

— E în regulă, spune ea instinctiv.

Încearcă să găsească cuvintele potrivite ca să-l scoată din criza asta. Sigur, atunci când va afla, Fournier o să se urce pe pereți şi o să urle la el

din toate puterile. Însă acum nu-i momentul să se gândească la asta. Sunt alte lucruri mult mai importante.

— Este o descoperire însemnată şi ai făcut bine că ai luat cadavrul.

— Am vrut să vă spun aseară.

— Ştiu că ai vrut. Am văzut toți cum Fournier te-a împiedicat s-o faci. Însă înainte de asta…

N-are niciun rost. Trebuie să anunțe echipa de căutare că a plecat de pomană pe teren. Că au deja un specimen intact.

Vrea să se ducă în sala maşinilor, dar se răzgândeşte şi se îndreaptă spre turelă. Urcă scărița şi scoate capul printre picioarele colonelului. Acesta se uită în jos la ea, mirat la culme să o vadă acolo.

— Rina. Te pot ajuta cu ceva?

— Poți să chemi înapoi echipa, colonele. Avem marfa.

Însă nu intră în detalii. Se retrage pentru că are nevoie de timp ca să găsească o explicație care să-l salveze pe Stephen de o acuzație extrem de gravă. Dar colonelul nu se mulțumeşte doar cu atât. Ce i-a spus Khan nu are niciun sens.

Prin urmare coboară şi se duce după ea în laborator. Stephen a închis frigiderul, dar Khan îl deschide din nou şi îi arată lui Carlisle ce se află înăuntru.

— L-a găsit Stephen în Invercrae. Copiii ăştia ne urmăresc. Nu trebuie să-i vânăm.

Carlisle dă din cap fără să rostească vreun cuvânt. Probabil că se întreabă de ce Khan a aşteptat până acum ca să arunce bomba.

— N-am ştiut, încearcă ea să se scuze. Îmi pare rău.

Colonelul pleacă. Sixsmith trebuie să dea vestea echipei de căutare şi s-o aducă înapoi cât mai curând posibil. Problema este gravă, dar ar putea să devină repede foarte urâtă.

Khan se ia după el, iar Stephen se ia după ea. Încordați şi muți, se uită la Sixsmith care încearcă de trei ori să ia legătura cu echipa de pe teren. Nu reuşeşte.

— Foss zicea că o să dea raportul de fiecare dată când au semnal, spune ea în cele din urmă. O s-o anunțăm data viitoare.

Carlisle scutură din cap.

— O anunț eu. Chiar acum.

Îşi pune echipamentul. Khan îl imită.

— Aşa cere regulamentul, îi aminteşte ea când îl vede că o priveşte cu mirare. Nu se poate să ieşi singur, Isaac. Scuze.

Penny dă peste ei tocmai atunci când îşi verifică încărcătoarele de la arme. Se oferă să îi însoțească, dar colonelul îi spune să se ocupe de sas. S-ar putea să îi urmărească cineva la întoarcere. Şi i-ar putea salva dacă le va deschide sasul repede.

Urmează doctorul Fournier. Îşi părăseşte bârlogul din sala maşinilor ca să le ceară explicații despre ce se întâmplă. Le va primi de la Sixsmith.

Doar atunci când ajung la o sută de metri de *Rosie,* Khan îşi dă seama că Stephen vine în urma lor. Este însă prea târziu să-l mai trimită înapoi.

Toți trei urcă pe o pantă abruptă acoperită cu frunze uscate şi putrezite şi cu gheață. Când ajung în vârful ei, colonelul încearcă să ia legătura cu echipa.

Nimic. Aparatul rămâne mut.

Mai încearcă o dată.

XXXIV

McQueen are mult talent şi experienţă în activitatea de teren. Prin urmare, îl scoate din minţi faptul că nu are ce urmări.

De fapt nu-i tocmai adevărat. Se mai vede din când în când câte o urmă, acolo unde poteca este mai puţin îngheţată. Urmele acestea – mici şi foarte puţin adânci – confirmă descrierea făcută de Foss. Urmele acesta par să fi fost făcute de nişte copii desculţi.

Însă nu duc într-o direcţie clară. Dacă un rând de urme merge spre vest, următorul o ia spre est ori spre sud. Dacă un rând de urme o ia în sus pe pantă, cu siguranţă că vor descoperi pe culme un altul care să o ia în jos. Ori drăcuşorii ăştia dansează în cerc, ori îşi bat joc de ei, încurcându-şi urmele. Iar McQueen nu vrea să accepte niciuna dintre aceste două ipoteze.

Însă începe să încline spre a doua. Foss a văzut o haită întreagă urmărind-o pe *Rosie,* iar urmele astea sunt făcute de o singură creatură. Înseamnă că nu urmăresc toată turma, ci doar o momeală.

Se pot mulţumi şi cu momeala, desigur, dacă ar reuşi s-o prindă. Poate ambiţia îl împiedică pe McQueen să spună că ar fi bine s-o lase baltă şi să se întoarcă la *Rosie.* Nici Foss nu vine cu această sugestie, dar este perfect normal, de vreme ce este prima acţiune pe care o conduce de când Carlisle a făcut-o locotenent. Evident că nu vrea să fie considerată laşă sau incapabilă. Cât despre Phillips, ăsta e doar un amărât de pifan. Face exact ce i se ordonă.

Iar savanţii ăia zurlii par să se distreze de minune. Akimwe a fotografiat urmele de paşi. Sealey le-a măsurat. Amândoi s-au aşezat în genunchi şi – uită-te, Doamne, şi minunează-te! – le-au mirosit pe îndelete. Tot timpul au vorbit în păsăreasca lor numai despre distanţa dintre paşi, despre spaţiile interdigitale şi despre alte tâmpenii. Foss le-a zis de trei ori să tacă, dar ăştia doi se poartă ca nişte copii tembeli în excursie cu şcoala. I-ar potoli doar un pumn în gură şi McQueen este serios tentat să o facă. În niciun caz nu-l vor prinde pe nemernicul ăsta desculţ dacă cei doi tot zăngănesc din chimvale şi lălăie mantre stupide.

În sinea lui însă, McQueen recunoaşte că tăcerea nu i-ar ajuta prea mult. Este posibil ca spiriduşii să se fi prins deja despre ce este vorba.

Şi tocmai vrea să abordeze delicatul subiect al abandonului, când simte că începe să vibreze aparatul de emisie-recepţie pe care îl poartă la centură.

Probabil că şi Foss primeşte acelaşi apel, pentru că o vede că răspunde înaintea lui, deoarece pe ea n-o împiedică la mişcări puşca mai uşoară decât a lui.

— Vă vorbeşte Carlisle, îi anunță colonelul, de parcă ei n-ar şti. Veniți înapoi! Întoarceți-vă la *Rosie* pe cel mai scurt drum!

— Afirmativ, răspunde Foss.

Pare uşurată. Probabil că şi ea şi-a dat seama că nu ajungeau nicăieri.

— Trebuie să ştim ceva, domnule?

Paraziții de pe linie o fac să creadă că a pierdut semnalul, dar vocea colonelului se aude din nou, foarte clar:

— Avem deja un exemplar pe care să lucrăm. Repet: avem deja un specimen pus la rece, adecvat scopului nostru.

— Ce dracu'?! exclamă Foss.

Cuvinte deloc regulamentare, dar nu s-a putut abține.

— Scuze, domnule. Ați spus cumva că ați prins deja una dintre creaturile astea?

— Am spus că avem una la bord, locotenente. Domnul Greaves a făcut rost de ea – se pare că încă din Invercrae. Îl voi chestiona la momentul potrivit şi sunt convins că la fel va face şi domnul doctor Fournier. Până atunci, voi trebuie să abandonați misiunea şi să vă întoarceți. Acum nu ne mai opreşte nimic să ne ducem acasă.

Pe chipul lui Foss se ciocnesc emoții felurite. Se uită la McQueen, care mimează că se împuşcă în cap. Numai că nu creierii lui şi-ar dori să-i vadă împrăştiați pe jos.

Din cauza asta n-a reuşit el să-l găurească pe unul dintre ăia care l-au omorât pe Lutes – i-a luat-o Robotul înainte. Nenorocitul ăla de Robot! Parcă ai vrea să i-o tragi unei tipe trăsnet şi Stephen Hawking ajunge primul la ea.

Se vede treaba că Stephen Hawking a fost foarte şmecher.

— O să am ceva de spus în chestia asta, anunță furios McQueen.

— Am pornit, domnule, spune Foss. Terminat.

Akimwe şi Sealey au nişte mutre de tot râsul. Probabil şi ei au impresia că Greaves i-a lăsat impotenți.

— Există voluntari pentru o ultimă tură? întreabă McQueen.

— Mă bag, spune Phillips.

Imediat acceptă şi Akimwe. Deci sunt trei pentru.

Însă Foss nu numără voturile.

— Am primit alte ordine, spune ea. Să mergem!

Bravo, fato! îi spune McQueen în gând, cu oarecare părere de rău. Dar, pentru că nu vrea s-o umilească chiar de la prima partidă, o urmează ascultător.

Asta nu înseamnă însă că Robotul n-o s-o încaseze. Rău, tare rău.

Carlisle închide aparatul şi dă din cap.

— Se întorc, îi spune el lui Khan.

Femeia oftează uşurată. Tot timpul s-a temut că se va întâmpla o catastrofă care va fi pusă cumva pe seama lui Stephen. Chiar dacă băiatul are probleme de care nu ține nimeni cont. Chiar dacă este vina lui Fournier, la fel de mult ca a tuturor, că nu i s-a permis să vorbească. Însă este în regulă. Totul va fi bine.

Coboară de pe creastă pe acelaşi drum pe care au urcat. Este mai greu acum, mai cu seamă pentru Khan, care nu poate să sară, nu poate să alerge şi nu poate risca să cadă. Trebuie să aibă mare grijă de prețioasa ei încărcătură.

Brusc, colonelul scoate o înjurătură urâtă. Nu-i stă în fire, aşa că doctorița se întreabă ce l-a apucat. Însă vede imediat ce l-a stârnit atât de tare: Penny a ieşit din *Rosie* şi se îndreaptă spre ei, dorind să-i întâmpine la jumătatea drumului.

Când ajunge destul de aproape ca să-l audă fără să fie nevoit să-şi ridice vocea, Carlisle o apostrofează:

— Ți-am zis să ne aştepți în sas, doamnă doctor. Nu să pleci de acolo şi să-l laşi deschis şi nesupravegheat.

— L-am închis! se indignează Penny. Am vrut doar să…

Dar nu mai ştie ce să spună, deşi este limpede pentru toată lumea ce a avut în minte. Nu a vrut să fie singurul membru al echipei ştiințifice lăsat pe tuşă. Din punctul ei de vedere (şi al celorlalți), Fournier nu este om de ştiință, aşa că nu contează unde se află şi ce face.

Colonelul nu-şi pierde timpul cu mustrările. Îi îndeamnă supărat să pornească la drum, iar Penny face dezamăgită şi ruşinată stânga-împrejur înapoi spre *Rosie.* Ba chiar o ia înaintea celorlalți.

Însă, între primul ei pas şi al doilea, copiii țâşnesc din pădurea de lângă ei. Atacul acesta este fulgerător şi lin: acum sunt singuri, în momentul imediat următor sunt înconjurați din toate părțile.

Încremenesc. Nici nu au ce face altceva: cordonul făcut de copii în jurul lor are vârfuri ascuțite şi muchii tăioase. Copiii au o mulțime de obiecte cu aspect înspăimântător. De parcă pentru excursia cu şcoala s-au înarmat cu tot ce au găsit prin bucătăriile şi lăzile cu scule ale părinților lor. Cu o senzație amețitoare de ireal, ca şi cum s-ar uita la imaginea unui puzzle (reuşeşti să găseşti şaptesprezece obiecte ascuțite în această scenă reprezentând o pădure?), Khan observă o furculiță mare pentru grătar, un vârf de burghiu, un cutter, un băț de schi, o daltă. Copiii au pregătite toate armele astea improvizate, însă nu îi atacă.

Lui Khan i se pare că se petrece ceva foarte ciudat cu imaginea din fața ei. La prima vedere, aceştia sunt copii. Copii normali, dar cu înfățişări înspăimântătoare; copii care se joacă de-a războiul sau de-a *Împăratul muştelor.* Când se uită mai bine, îşi dă seama că albul ochilor lor nu este tocmai alb. Ci cenuşiu. De la infecția cu *Cordyceps.* Când ciuperca ajunge în creier, îşi întinde miceliile în umoarea vitroasă[28] a ochiului. Copiii aceştia sunt nişte flămânzi.

Însă flămânzii obişnuiți sunt ca razele de lumină. Odată porniți, nu se mai opresc decât atunci când îşi ating ținta. Nu ei *aleg* când să se oprească. Şi nu stau să se uite la ceva aşa cum se uită acum copiii aceştia la ei: încordați, cântărindu-i, gata oricând să se pună în mişcare. Khan simte că o lasă picioarele, dar apelează la tot curajul pe care îl are şi reuşeşte să nu se prăbuşească.

Unul dintre copii face un pas în față. Liderul? Greu de spus. La fel ca toți ceilalți şi copilul acesta – o fetiță – este îmbrăcat în cârpe bizare, decolorate şi roase de atâta purtat. La brâu îi atârnă cam o sută de brelocuri, iar părul ei roşu pare fotografia unei explozii. Însă are un anumit aer de autoritate, iar ceilalți îi urmăresc din priviri mişcările, parcă aşteptând ceva. Fata pare a avea în jur de nouă ani. Pe chipul ei drăgălaş şerpuieşte dâra unei cicatrice mai vechi. Ochii ei cenuşii, pe fundal cenuşiu, sunt puțin cam prea deschişi decât ar fi normal – se văd cercurile perfecte ale pupilelor.

Se duce drept la Stephen. Este conştientă de prezența lui Khan, de prezența colonelului, dar nu pare interesată de ei. Este sprintenă ca o pisică: brelocurile abia dacă scot vreun sunet când se mişcă.

Îşi lipeşte palma de pieptul lui Stephen. Spre marea uluire a lui Khan, băiatul acceptă această atingere fără să dea vreun semn de disconfort. Dacă ar fi pus mâna pe el în felul ăsta oricine din echipă, ba chiar şi Khan însăşi,

Stephen s-ar fi smucit atât de violent că s-ar fi dus învârtindu-se până în peretele opus.

Câteva secunde zăboveşte acolo palma cu degete desfăcute a fetei. Apoi şi-o ia de pe cămaşa subțire a lui Stepehen şi o lipeşte de pieptul ei. Şi o ține acolo.

După care lasă mâna în jos.

Tăcerea încordată se prelungeşte. Parcă ar juca toți într-o piesă şi şi-au uitat replicile. Colonelul mişcă aproape imperceptibil mâna spre arma din tocul de la centură, însă Stephen este puțin mai iute.

Bagă mâna în buzunarul uniformei de camuflaj şi scoate ceva de acolo. Un romb din plastic roşu, din care iese o sfoară cu un inel alb la capăt. Trage de sfoară cât este ea de lungă şi apoi îi dă drumul.

— *Cu viteza luminii,* spune o voce, *vom ajunge acolo într-o clipită.*

Este o voce cu modulații analogice, un scrâşnet gros, aproape de neînțeles din cauza redării. Pe măsură ce se aud cuvintele, sfoara se înfăşoară la loc în cutiuța ei, până când intră toată şi inelul se loveşte de plasticul roşu.

Stephen se uită îngândurat la obiectul pe care îl ține în mână. Khan n-a mai văzut jucăria asta de opt ani, însă ştie foarte bine ce este. Şi îşi aduce aminte de Captain Power. Este jucăria pe care o strângea Stephen în mâini atunci când l-au găsit. Şi de care nu s-a despărțit tot drumul până la Beacon. Jucăria pe care ea a descoperit-o după aceea sfărâmată şi pe care i-a dat-o înapoi. Probabil că numai cutiuța asta vocală a mai rămas din ea.

Stephen o ține în palma întinsă.

Fata o ia şi o învârteşte pe toate părțile. Îşi dezveleşte dinții şi scoate un sunet care seamănă în parte cu un ciripit şi în parte cu un țăcănit. Probabil că este un fel de aprobare. Apoi îşi înfăşoară inelul de trei ori în jurul centurii – a acceptat darul. Acum se uită bine la brelocuri şi, după îndelungă reflectare, alege unul.

Îl desface şi i-l întinde lui Stephen. Khan nu-şi dă seama ce formă are până când Stephen îl ia şi îl ridică. Este o figurină din plastic de la o franciză de jucării de multă vreme dispărută în uitare: un omuleț cu mustață, într-o salopetă roşu cu albastru şi cu o şapcă roşie pe care este trecută majuscula „M”. Ochii lui clari şi albaştri se rostogolesc sarcastic şi salută cu mâna dreaptă ridicată.

Stephen mulțumeşte dând din cap când primeşte flecuştețul pe care i-l oferă fata. Îşi desface centura şi îl agață de ea. Apoi îl mângâie încântat,

demonstrând cât de mult îi place cum îi stă aşa.

În tot acest timp, Khan, colonelul şi doctorița Penny nici nu s-au clintit. Khan pricepe şi îşi imaginează că şi ceilalți înțeleg la fel de bine ca ea că scena aceasta reprezintă un ritual al primei întâlniri. Viețile lor – dacă nu cumva mult mai multe – depind de cum se va desfăşura totul.

Se pare că s-a încheiat etapa cu cadourile. Fata cu cicatricea pe obraz repetă gestul cu care a început ritualul: îşi lipeşte palma mai întâi de pieptul lui Stephen şi apoi de al ei. *Tu,* pare ea să spună. *Şi cu mine.*

După ce se convinge că toată lumea i-a înregistrat gestul – atât copiii, cât şi adulții –, lasă doar palma în jos, ținând brațul întins în plan orizontal. Rămâne câteva secunde în această poziție. După care întinde ambele brațe spre ei, de parcă ar cere să fie luată în brațe sau ar aştepta aplauze.

Se uită din nou la Stephen. Privirea îi este dură şi iscoditoare, îi zvâcnesc vârfurile degetelor şi i se mişcă buzele, dar nu scoate niciun sunet.

Pe Khan o cuprinde o uimire atât de intensă, că parcă o doare. Toate aceste semne sunt reduse la sensurile lor elementare, dar nu pentru că inteligența fetei ar fi una elementară, ci pentru că ea nu are de unde să ştie cât îi duce pe ei capul. Aşa că preferă să simplifice totul tocmai în folosul lor.

Khan observă poziția în care stă colonelul şi înțelege că este gata să acționeze. Vede şi chipul alb al lui Penny, avanpremieră la țipetele sau suspinele ce vor urma.

Au descoperit flămânzi care pot să comunice! Flămânzi înzestrați cu rațiune!

Rațiunea este apanajul lui Stephen, însă la capitolul comunicare stă foarte prost. Îi tremură mâinile. Parcă ar vrea să le ridice, parcă nu. Însă Khan nu poate permite ca şansele lor de supraviețuire să depindă de felul în care a priceput el semnalele primite. Nu pricepe semnalele nici atunci când îi sunt transmise de oameni normali.

Aşa că ridică ea ambele brațe – mai întâi stângul, apoi dreptul.

Ascultă-mă!

Privirea fetei şovăie între Khan şi Stephen. Parcă nu-i prea încântată de această întrerupere.

— Aici, spune Khan.

Vocea îi tremură tare, dar cuvântul se aude foarte clar. A reuşit să capteze atenția fetei.

Se arată pe ea însăşi cu degetul, apoi pe Stephen, apoi pe colonel. Desenează în aer trei linii verticale. După care lasă braţul în jos, aşa cum a făcut fata, până când şi-l aduce în poziţie orizontală, la nivelul abdomenului. Este aproape convinsă că linia orizontală îl reprezintă pe băiatul mort. Iar pantomima fetei voia să spună *dă-ni-l înapoi.*

Copiii ăştia desculţi au bătut tot drumul până aici ca să recupereze un cadavru. Ca să-şi îngroape camaradul. Au alergat ore în şir, au alergat în formaţie ordonată, şi-au părăsit casa şi tot ce cunosc. Doar pentru o idee. Mai mult decât capacitatea lor de a comunica, faptul acesta le dovedeşte caracterul omenesc dincolo de orice îndoială.

— Ai prelevat mostre? îl întreabă Khan pe Stephen, având grijă să vorbească foarte încet şi calm.

— Da.

— Din creier?

— Creier. Măduva spinării. Inimă. Rinichi. Splină. Muşchi. Dermă. Epidermă.

— Doamnă doctor Khan, murmură Carlisle pe un ton cât mai firesc, vrei să-mi explici şi mie ce faci?

— Duc tratative, răspunde Khan pe acelaşi ton. Ca să ne salvăm vieţile.

Stephen a prelevat mostre şi le-a pus bine, prin urmare îşi pot permite să renunţe la cadavrul copilului. Deşi gestul acesta s-ar putea să nu-i salveze: când va vedea cât de pângărit este, poate că fata cu cicatricea va dori să-l răzbune. Şi nici că aş condamna-o, îşi spune Khan. Se pomeneşte dintr-odată că se vede – şi pe ea, şi pe ceilalţi – din perspectiva copiilor. Şi nu-i deloc o privelişte prea drăguţă.

Arată spre *Rosie.* Mimează deschiderea uşilor de la sas. Apoi închiderea. Apoi iarăşi deschiderea lor.

Fata îşi arată dinţii şi înclină capul într-o parte. Imposibil să-ţi dai seama dacă a înţeles, dar este atentă. O urmăreşte din priviri pe Khan. Îi aşteaptă propunerea.

Khan face semn de paşi cu degetele de la mâna dreaptă pe palma stângă. Arată spre Stephen, spre colonel, spre Penny şi la sfârşit spre ea însăşi.

El. El. Ea. Eu. Toţi. Mergem.

Apoi…

Acum argumentul decisiv. Face din nou semnul pentru băiatul cel mort, după care întinde braţul încet, foarte încet, până aproape de umărul fetei.

Ţi-l aducem.

Fata o priveşte drept în ochi. Pătrunzător. Aşa cum ar face un om de afaceri căruia îi propui un târg şi vrea să ştie câtă încredere poate avea în cuvântul tău. La asta se gândeşte şi Khan, însă propunerea ei este sinceră. Îi va da trupul băiatului, dacă sunt lăsaţi în pace. Se va ţine de promisiune, va corecta nedreptatea din Invercrae şi apoi va suporta consecinţele.

Situaţia se prezintă destul de bine, îşi spune ea. Deocamdată n-a fost nimeni mâncat şi nici înjunghiat şi nici împuşcat. Vom reuşi.

Dar se înşală.

Scena se destramă. Fără niciun avertisment şi într-un mod total absurd, unul dintre copii se prăbuşeşte la pământ. Este chiar băiatul din dreapta fetei cu cicatrice: acum stătea în picioare, acum zace pe jos. O fracţiune de secundă mai târziu, Khan aude sunetul focului de armă, estompat ca o bătaie firavă din palme.

După aceea lucrurile nu mai merg deloc bine.

XXXV

McQueen şi-a pus în practică tot talentul lui de cercetaş. Degeaba. Apoi, în timp ce coboară de pe culme, şansa îi oferă tot ce a căutat în timpul acesta.

În poiana de mai jos, la nici cincizeci de metri distanță de *Rosie,* au căzut în cursă colonelul Carlisle împreună cu doctorița Khan, doctorița Penny şi cu Robotul (la ce altceva să te aştepți din partea lor?) Văd şi ceilalți membri ai echipei ce se întâmplă şi, spre deosebire de McQueen, încremenesc toți. Sunt ca paralizați. Poate că ei văd nişte copii acolo, însă McQueen se aşteaptă să vadă nişte creaturi care să *semene* cu copiii, aşa că nu se lasă păcălit.

Mânuieşte arma cu virtuozitatea degajată a unei majorete care jonglează cu un baston. Şi-o sprijină de umăr şi priveşte prin cătare. Cu mâna stângă indică locul unde va ajunge glonțul. Cu arătătorul drept apasă pe trăgaci.

Prima țintă se prăbuşeşte instantaneu. Pe dinafară nu se vede nimic. Dar pe dinăuntru, glonțul expandabil a transformat totul într-un abator.

Acest prim foc transformă restul țintelor din poiană în nişte vârtejuri imposibil de urmărit. Dracii ăia afurisiți mişună peste tot şi, în clipa imediat următoare, dispar de parcă i-ar fi înghițit pământul. Penny şi Khan sunt la pământ. Penny este moartă înainte să atingă solul – din gâtul ei spintecat se revarsă şuvoaie de sânge. Khan îşi strânge la piept brațul înroşit de la umăr până la cot.

John Sealey scoate un urlet de spaimă şi furie şi o ia la goană pe pantă în jos, trecând drept prin linia de ochire a lui McQueen. Dar nu contează. Nu mai are în ce să tragă. Realmente nu mai are în ce să tragă. Fuge şi Foss, o apucă în diagonală spre *Rosie* şi trage în aer. Bună idee! Măcar să-i mai sperie puțin pe nemernicii ăia mici şi poate să-şi mascheze tropăitul pe terenul înghețat.

Deşi ochii îi spun cu totul altceva, McQueen ştie că inamicul încă se mai află acolo. Nu ar fi putut să dispară atât de iute decât dacă s-ar fi culcat în ierburile înalte. Pentru că vântul bate dinspre est, iarba ar trebui să se încline către stânga – prin urmare, oriunde s-ar mişca în altă direcție, acolo trebuie să se afle unul sau mai mulți dintre dracii ăia împielițați. Spre marea lui surprindere, ierburile se mişcă în direcția lui. Dracii nu dau bir cu fugiții. Dracii îl atacă apoi cu toată puterea lor.

Mai trage trei focuri, unul după altul, spre mişcările suspecte ale ierbii. Cu succes. Dar acum se prăbuşeşte şi Phillips chiar lângă el, din motive deocamdată necunoscute. Un atac ca la carte nu ar folosi la nimic. Nu i-a fost de folos nici lui Sealey, care s-a făcut nevăzut printre tufele cu flămânzi.

A trecut vremea execuțiilor precise, îşi spune cu regret McQueen. Acum este vremea exceselor violente.

Se aşază într-un genunchi, îşi pune jos arma şi ia puşca de asalt SCAR-H a lui Phillips. Observă în treacăt că soldatul a fost ucis de un cuțit, care a zburat prin aer şi a aterizat în jugulara lui. Impresionantă aruncare de la o distanță atât de mare. McQueen ştie să aprecieze un profesionist atunci când îl vede.

Se ridică în picioare cu puşca de asalt. Ține degetul apăsat pe trăgaci. Arma începe să vorbească în cuvinte plurisilabice, ucigătoare, în timp ce o mişcă încet de la stânga la dreapta şi înapoi spre stânga. Ierburile înalte se răsucesc şi se zvârcolesc.

XXXVI

Khan este centrul nemişcat al unei lumi cuprinse de uragan. Nemişcarea nu este alegerea ei, ci doar nu este capabilă să reacționeze suficient de rapid.

Băiatul se prăbuşeşte.

Ceilalți copii se împrăştie, deşi cuvântul acesta nu este potrivit. Copiii se ridică aidoma unui val. Şi se revarsă peste şi prin tot ce întâlnesc în cale.

Unul dintre ei îi loveşte în treacăt brațul încă ridicat pentru pantomima ei diplomatică. Altul îi taie gâtul lui Penny. Apoi se ascund în ierburile înalte şi nu se mai văd.

Penny se fereşte prea târziu de cuțitul care îi aduce moartea. Se apucă iute cu mâinile de gâtul din care sângele țâşneşte în ritm intermitent – gâl-gâl-pauză – ca apa turnată din carafă. Deschide gura, se luptă o clipă să spună ceva, dar se pare că nu are de spus decât: gâl-gâl.

Se clatină pe picioare. Khan întinde mâinile să o prindă. Sângele, îşi spune ea. Primul lucru ce trebuie făcut este să opresc sângele. Însă o singură privire îi demonstrează că ar fi în zadar. Tăietura nu a mai lăsat nimic intact în gâtul femeii.

Genunchii lui Penny se înmoaie şi ea se prăbuşeşte.

Khan îşi priveşte brațul drept. Mare parte din sângele acela nu este al lui Penny, ci al ei. Nu o lovitură de palmă a simțit ea acum o clipă, ci o lovitură de cuțit. Rana este incredibil de mare şi adâncă. Se vede în ea balta de sânge care amenință să se reverse.

Îşi strânge brațul la piept, strâmbându-se de durerea pe care abia acum o simte.

Alte focuri de armă răsună dinspre coasta muntelui. Țipete stridente indică faptul că şi-au atins țintele. Khan este stupefiată. Ştie că trebuie să se pună la adăpost, numai că nu este capabilă să dea formă activă acestui gând. Lângă ea, Stephen geme prelung, ținând pumnii ridicați în fața ochilor, ca un boxer prins în corzi.

Acum Khan reuşeşte să-i vadă pe cei care trag. McQueen coboară panta cu paşi măsurați. Foss aleargă în zigzag, cu puşca îndreptată spre cer. Unde naiba se duce?

Şi John. John coboară în fugă spre ea. Are chipul congestionat de efort. Dar se împiedică şi cade pe burtă, dispărând în ierburile înalte.

Khan aleargă la el. Nu este singur acolo unde a căzut – şi, de fapt, nici nu se poate spune că a căzut. Copiii se mişcă nevăzuţi prin tufe. Trei dintre ei s-au căţărat în spinarea lui John. O fetiţă l-a apucat de braţ şi se concentrează din răsputeri să i-l răsucească la spate. Un băiat, cam de aceeaşi vârstă cu ea, îl zgârie pe faţă, îi scoate ochii. Altul, puţin mai mare, îl loveşte iar şi iar în burtă cu un cuţit de tăiat pizza.

Khan îl apucă de umeri pe băiatul mai mare şi îl trage de acolo. Pe faţă are pictat un craniu, iar dinţii lui adevăraţi sunt dezveliţi într-un rictus înspăimântător, ireal. Băiatul i se zbate în braţe şi o muşcă adânc de braţul deja rănit. Ridică din nou capul şi Khan vede cum dintre dinţi îi atârnă o bucăţică din carnea ei. Nu simte nicio durere, însă şocul o face să cadă în patru labe.

Şi foarte bine face. Pentru că gloanţele seceră iarba la înălţimea unde ar fi fost pieptul ei. Dar acum îl sfârtecă pe băiat.

Încearcă să se ridice în picioare. Încearcă să gândească. O ceaţă îngheţată îi pătrunde în creier, umplându-i orbitele. Este rănită, însă nu asta e problema. Este infectată. Dacă aceşti copii sunt cu adevărat flămânzi, înseamnă că este infectată. Trebuie neapărat să facă ceva, numai că nu are ce. Şi-ar reteza pe loc braţul dacă ar avea un cuţit…

Însă nu are şi probabil că-i oricum prea târziu. Cursa aceasta nu a fost câştigată încă de nimeni.

Simte nişte mâini în jurul mijlocului. Mâini care vor să o ridice. Probabil că încearcă cineva să o ia de acolo, dar este mult prea grea. Se zbate, închipuindu-şi că sunt copiii care s-au întors după ea. Copiii care s-au întors să-şi recupereze prada. Mâinile se repoziţionează, o apucă strâns şi se pomeneşte săltată în aer şi aruncată peste umărul cuiva.

Se lasă în voia ceţii. Este o uşurare să nu fie conştientă în timp ce *Cordyceps*-ul ia chipul ei.

XXXVII

Foss a luat o decizie şi nu se abate de la ea.

O fi McQueen un trăgător puțin mai bun decât ea, dar personal n-o încântă deloc să tragă de pe panta muntelui într-o mulțime unde se află şi oameni de-ai ei.

Aşa că aleargă spre *Rosie,* îşi alege un loc lângă nişa sasului, ca să fie oarecum la adăpost, şi ia poziție de tragere. Ar fi preferat să aibă mitraliera ei M407, dar şi puşca de asalt, reglată la foc semiautomat, va face prăpăd în jur mult mai repede. Şi se pare că aceasta este o situație unde reținerea nu este de niciun folos.

— La mine! strigă ea. Înapoi! Acum!

Colonelul înțelege imediat ce vrea să facă, dar nu o ascultă. Şi-a scos pistolul din tocul de la centură şi trage în susul pantei, în siluetele care mişună iute prin ierburile înalte. Zona dintre ei doi este relativ sigură şi pe acolo se poate retrage echipa ştiințifică.

Doctorul Akimwe acceptă invitația şi o ia la goană. Foss se uită la el prin cătarea armei, apoi se uită spre stânga, pentru că acolo tufele sunt mai dese. Observă o mişcare şi apasă pe trăgaci. O dată. De două ori. De trei ori.

Presupune că şi-a lovit ținta şi este al naibii de sigură că nu l-a nimerit pe Akimwe. Pe doctor l-a doborât ceva de la nivelul solului. Gâfâie rău, dar este conştient şi se poate mişca. Atunci, de ce dracu' nu se ridică în picioare?

Pentru că are ceva înfăşurat în jurul gleznelor. Nişte funii cu bile grele la capete.

Se pare că se va ocupa colonelul de asta. Carlisle se retrage cu spatele, trăgând din mers. McQueen nu se mai vede, iar Foss speră că asta înseamnă că şi-a găsit o ascunzătoare bună pe munte. Îi vede pe Sealey şi pe Penny, însă aceştia nu se mai mişcă deloc.

De fapt, acum nu se mai mişcă nimic. Şi nu se aude niciun zgomot – se pare că ierburile au ajuns la un fel de consens cu vântul. Poate s-a terminat.

Piatra care aproape-i atinge obrazul vine de deasupra. Se izbeşte de blindajul lui *Rosie* şi scoate un sunet grav de gong. Asta a însemnat toată acalmia de dinainte. În timp ce ea îi căuta cu privirea printre ierburi, copiii s-au urcat pe un teren mai înalt. Alte pietre sfâşie văzduhul, lovesc solul şi trunchiurile copacilor din jurul lui Foss.

Ce altă nenorocire se mai poate întâmpla?

Foss ţinteşte spre coroanele copacilor şi trage o rafală lungă, sinuoasă. Scuze, veveriţelor. Trag în orice nu se află la nivelul solului.

În sfârşit şi nişte veşti bune. Turela se roteşte şi intră în funcţiune aruncătorul de flăcări, acoperind copacii cu văpăi galbene şi albe. Când vor scăpa din necazul ăsta, o va pupa pe Sixsmith drept pe gură, chiar dacă o s-o bârfească ceilalţi. Focul se întinde şi ploaia de pietre se opreşte brusc – probabil până când copiii vor descoperi un alt loc, în care să nu fie prăjiţi.

Acum spre ea se îndreaptă clătinându-se o creatură diformă şi uriaşă. E pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când îşi dă seama despre cine este vorba: Robotul, care se împleticeşte ca un beţiv, cocoşat de greutatea doctoriţei Khan pe care o duce pe umăr. Femeia pare deja moartă, dar întotdeauna mai există o speranţă.

Reîncepe grindina de pietre chiar atunci când Greaves trece pe lângă ea ca să intre în sas. Foss îşi setează arma la foc automat şi îl ţine la adăpostul unei umbrele din gloanţe de calibrul .51. Băiatul reuşeşte să ajungă până la sas, dar trebuie s-o pună jos pe Khan ca să tasteze codul de intrare. Pe coastă, McQueen s-a pus din nou în mişcare şi coboară pe acelaşi drum pe care a coborât şi ea. Dar merge agale, precaut, privind prin luneta armei la iarba şi copacii din dreapta şi stânga lui.

Din dreapta, vine acum şi colonelul Carlisle. Se opreşte ca să-l ridice pe Akimwe în picioare şi să-l ia cu el, cu toate că omul de ştiinţă nu merge deloc bine şi îl împiedică să alerge.

Au murit doi. Poate trei. Echipa ştiinţifică a fost decimată. Mare dreptate a avut colonelul când a spus că e mai bine să nu plece pe teren, iar ea ar fi trebuit să-l susţină. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

Greaves a reuşit să deschidă uşa de la sas. Slavă Domnului! Acum se apleacă să-şi ridice bagajul.

Foss îşi stăpâneşte impulsul de a o lua la goană spre uşa aceea. Trebuie să rămână afară şi să acopere retragerea celorlalţi. Se retrage pas cu pas spre partea centrală a lui *Rosie,* în vreme ce colonelul şi Akimwe se întâlnesc cu McQueen şi formează o linie de tragere destul de eficientă. Or fi copiii ăia nişte scamatori cu pietrele şi cuţitaşele lor, dar asta nu-i ajută deloc dacă iau câte un glonţ în cap atunci când şi-l scot din ascunzătoare.

Foss ajunge la sas, se urcă pe platformă.

Şi uşa i se trânteşte drept în nas. Aude scrâşnetul zăvoarelor închise, şuieratul presurizării.

Greaves i-a încuiat pe dinafară.

XXXVIII

Contează fiecare secundă, aşa că Greaves le-a numărat cu atenție. A ajuns la şaptezeci. Şi-a instalat un metronom în minte. Are încredere în acuratețea lui şi nu trebuie să se uite la ceas. Nu mai are timp. Deloc.

Şaptezeci de secunde din momentul în care Rina a fost muşcată, iar două minute reprezintă perioada medie în care *Cordyceps*-ul traversează bariera meningiană şi se instalează în creier.

Înseamnă că peste cincizeci de secunde Rina va fi pierdută.

Pune-o jos. Închide şi zăvorăşte uşa sasului. Patruzeci şi nouă. Nu trebuie să vadă nimeni ce are de gând să facă. Patruzeci şi opt. Absolut nimeni. Patruzeci şi şapte. Sistemul de închidere poate fi acționat din exterior dacă se introduce codul corect. Schimbă codul. Patruzeci şi şase. Patruzeci şi cinci. Trebuie să aleagă un număr pe care să şi-l aducă aminte, ca să poată permite accesul echipei după ce îşi termină treaba. Alege primele zece zecimale ale lui *pi.* Prea simplu? Trişează şi scade câte o unitate din ultimele cinci cifre.

Patruzeci şi patru. Patruzeci şi trei. Patruzeci şi doi. Se apleacă şi o ia în brațe pe Rina. Ea are convulsii, se zvârcoleşte. Greaves se clatină rău de tot – cât pe ce să cadă –, dar reuşeşte să-şi păstreze echilibrul.

Patruzeci şi unu. Patruzeci. Sixsmith este în turelă, chiar deasupra lui. Este ocupată. Greaves merge mai departe fără să ridice privirea.

Laboratorul poate fi închis din zona mediană cu ajutorul unui perete etanş format din panouri glisante. Însă pentru asta trebuie să o lase din nou pe Rina din brațe. Acum o pune pe bancul de lucru. Împinge la o parte retortele şi eprubetele şi tăvile ca să-i facă loc. Treizeci şi nouă. Treizeci şi opt. Şi, chiar când vrea să se ocupe de peretele etanş, din sala maşinilor apare domnul doctor Fournier, cuprins de panică şi furie absolut justificată (de data aceasta).

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Greaves, în ce trag soldații? De ce…?

Treizeci şi şapte.

Greaves îl atacă cu toată puterea lui. Nu-l lasă să se dezmeticească şi îl izbeşte cu capul în nas. Inerția mişcării îl trimite pe Fournier de-a-ndărătelea înapoi, în sala maşinilor, unde se întinde cât e de lung pe podea.

Treizeci şi… şase? Probabil că a pierdut o secundă cu impactul acela dureros. Deci, treizeci şi patru.

Fournier se holbează îngrozit la el. Are chipul mânjit de sângele care-i curge din nas. Bolborosește numele lui Greaves pe un ton uluit, neînțelegând cum de s-a petrecut lucrul acesta imposibil.

Din fericire, sala maşinilor nu este o încăpere obişnuită. Se încuie pe exterior. Greaves trece repede pragul laboratorului, trânteşte uşa şi pune zăvorul. Treizeci şi trei. Treizeci şi doi.

Zgomot de paşi dinspre zona mediană. Traversează în fugă laboratorul şi trage la timp peretele etanş, pentru că acum Sixsmith coboară scara de la turelă şi sare pe platformă.

Treizeci şi unu. Treizeci. Douăzeci şi nouă. Metalul peretelui reverberează sub pumnii ei.

— Te-ai tâmpit la cap, Greaves? Ce ai făcut cu uşa de la sas?

Nu e timp. Nu mai e timp. Ignoră zgomotele şi se concentrează pe ticăitul metronomului.

Douăzeci şi opt — ia sânge de la Rina

Douăzeci şi şapte — încearcă

Douăzeci şi şase — încearcă să ia sânge de la Rina, dar ea se

Douăzeci şi cinci — zbate, i se împotriveşte, nu-l

Douăzeci şi patru — recunoaşte, aşa că trebuie

Douăzeci şi trei — se lasă cu toată greutatea peste ea

Douăzeci şi doi — ca s-o imobilizeze, dar ea

Douăzeci şi unu — ajunge cu mâinile la fața lui. Îl împinge. Îl zgârie.

Douăzeci — Ia sânge de la Rina. Douăzeci de mililitri.

Nouăsprezece — Deschide eprubeta cu o mână

Optsprezece — dar nu-i eprubeta care-i trebuie, are nevoie de

Şaptesprezece — ultimul lot, fără etichetă, uite-o. Asta e.

Şaisprezece — Introduce acul hipodermic, tot cu o singură mână.

Cincisprezece — Apasă pistonul seringii. Sângele Rinei se amestecă

Paisprezece — mult prea lent

Treisprezece — cu lichidul cefalorahidian al băiatului mort

Doisprezece — şi cu limfocitele T de la pacientul anonim 13631

Unsprezece — care a dovedit rezistență încurajatoare față de Cordyceps

Zece — dar cine ştie? Cine poate şti ce s-a întâmplat în realitate cu organismul lui?

Nouă — Trage pistonul

Opt — până la capăt

Şapte — mâinile Rinei îi împing capul pe spate

Şase — aşa că nu mai vede ce face şi din cauza panicii i se strică metronomul.

Ticăitul lui se opreşte. Degetele lui bâjbâie, alunecă, încearcă să găsească un punct de sprijin. Trebuie să facă vaccinul în muşchiul umărului, aproape – foarte aproape – de gât. Injecția intramusculară va profita de fluxul masiv de sânge din zona aceea a corpului. Efectul trebuie să fie instantaneu, nu se poate altfel.

Pentru că nu mai este timp.

Înfige acul, apasă pistonul, introduce medicamentul netestat într-o parte din trupul Rinei pe care nici măcar nu poate să o vadă.

După care renunță să se mai lupte, îşi pierde echilibrul şi cade.

Iar Rina cade de pe masă împreună cu el şi aterizează pe spate.

Nu se mişcă.

Până când ridică pleoapele, deschide gura şi țipă.

Greaves o ține în brațe cât timp ea se zbate. Nu-i este deloc uşor să stea atât de aproape de alt trup de om, să simtă toate mişcările acelea ciudate lângă pielea lui. Însă, din cauza convulsiilor, Rina s-ar putea răni sau ar putea să-şi omoare copilul din burtă.

În cele din urmă, se linişteşte.

— Te rog, îi şopteşte el la ureche, sperând că îl aude. Te rog. Te rog. Te rog. Nu le spune nimic, Rina.

Nu trebuie să afle – nimeni, niciodată – ce a făcut el aici.

XXXIX

Sixsmith n-are nicio legătură cu tehnica, dar nu-i deloc proastă. Pentru că uşa de la mijloc nu se mai poate deschide, trebuie să apeleze la cea de la cabina principală.

Dezavantajul este că aceasta se deschide ca o portieră de camion, obturând câmpul vizual.

Avantajul este că sunt portiere pe ambele părți ale cabinei.

Porneşte motorul şi o mută pe *Rosie* între membrii echipei asediate şi nemernicii ăia mici care încearcă (şi se pare că au ceva succes) să-i omoare pe toți.

Deschide larg portiera din stânga şi strigă ceva ce ar putea fi rezumat prin „urcați, dracului, odată!” Şi ei urcă, unul câte unul. Akimwe, şchiopătând şi plângând în hohote, alb la față ca un perete proaspăt văruit. Apoi Foss şi McQueen, trăgând încă în copacii în flăcări, chiar dacă nu le mai răspunde nimeni la atac. Şi, la urmă, colonelul, care nu face nicio mişcare până nu-i vede pe toți înăuntru.

Nu rămân în cabina în care abia dacă este loc pentru şofer şi încă o persoană. Pe rând, se duc spre zona echipajului. Sixsmith închide cu putere portiera, porneşte motorul şi pleacă de acolo cu viteză maximă. Focul se întinde. Acum arde toată afurisita aia de pădure şi flăcările se vor duce oriunde le va mâna vântul. Dacă ai minte în cap, trebuie să te dai la o parte din drumul lor.

Nici măcar trei kilometri nu face – nu, nici măcar atât – când se strică o şenilă.

XL

Până ajunge Foss în zona mediană a lui *Rosie,* Greaves a apucat să deschidă peretele etanş şi uşa de la sala maşinilor. Doctorul Fournier, cu tot chipul mânjit de sânge, urlă la el. Doamna doctor Khan zace, plângând în hohote, pe podea. Părul lung şi negru se bălăceşte în propria ei vomă. Bandajul de pe braţul rănit este recent, dar făcut cu lipsă de îndemânare.

Au scăpat teferi şi poate ar trebui să se considere norocoşi, însă Foss nu reuşeşte să scape de impresia că lucrurile vor merge şi mai rău încă. McQueen trece pe lângă ea, trece pe lângă colonel, îl îmbrânceşte pe Fournier din calea lui, îl înşfacă pe Greaves de guler, îl ridică şi îl izbeşte de perete.

Îl trage înapoi şi îl mai izbeşte încă o dată. Mai tare.

— Domnule McQueen! spune Carlisle. Ajunge!

Se pare că McQueen nu este de acord, deoarece vrea să bată cine ştie ce record. Acum Robotul se loveşte cu atâta putere de perete, că Foss simte cum îi vibrează sub tălpi podeaua metalică.

Iar asta este picătura care a umplut paharul. Pe neaşteptate, pistolul colonelului apare lângă urechea lui McQueen. Acesta îi dă drumul lui Greaves, care alunecă de-a lungul peretelui până ajunge jos.

— Disciplina este o predispoziţie a minţii, spune Carlisle, cu un calm înspăimântător. Formează-ţi-o! Acum!

McQueen se holbează la Greaves. Rânjeşte la el cu toţi dinţii.

— Vreau să-l dăm jos pe nenorocitul ăsta, spune el dogit. Din cauza lui era să murim!

Carlisle nu pare prea impresionat de acest argument. Doar încreţeşte puţin fruntea şi se face roşu la faţă din cauza efortului de a se stăpâni.

— De fapt, cred că onoarea aceasta îţi aparţine, zice el. Doamna doctor Khan comunica paşnic cu copiii. Negocia cu ei. Nu ne-au atacat decât atunci când ai început să tragi în ei.

McQueen se întoarce. Se preface că se reţine doar din cauza pistolului îndreptat spre el. Colonelul şi-l pune înapoi în toc şi îl fixează cu o privire întunecată pe fostul locotenent.

— Vom face o anchetă completă, spune el, când vom ajunge înapoi în Beacon. Până atunci, suntem toţi membri ai aceleiaşi echipe şi ne vom comporta ca şi cum lucrul acesta ar avea importanţă.

— Spune-i chestia asta şi rahatului de colo! se răsteşte McQueen, tutuindu-şi superiorul şi apucându-se să-l împungă pe Greaves cu vârful bocancului.

— Pe mine m-a închis în sala maşinilor, se vaită cu glas piţigăit şi Fournier. M-a atacat şi m-a încuiat înăuntru. Nu înţeleg ce l-a apucat. Cer să fiu pus la curent cu ce s-a întâmplat pe teren şi să mi se aducă la cunoştinţă unde se află ceilalţi membri ai echipei.

— Au murit, răspunde cu asprime Foss.

E sătulă până în gât de pretenţiile şi ifosele comandantului civil. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai au pierdut trei oameni şi tembelul ăsta de Fournier se lamentează că nu ştiu ce i-a lezat fărâma aia de autoritate, de parcă asta ar fi important în momentul de faţă.

Doctoriţa Khan încearcă să se ridice în picioare. Foss îi întinde o mână ca să o ajute, dar femeia o refuză şi se agaţă de spătarul unui scaun.

— Unde-i John? şopteşte ea. A scăpat?

— Sealey e mort, răspunde sec McQueen. La fel şi Penny şi Phillips. Iar noi, ceilalţi, am fost atât de aproape să ne ducem după ei.

Îşi apropie arătătorul la distanţă de doi centimetri de degetul mare. Şi la distanţă de doi centimetri de faţa lui Greaves.

— Atunci când copilul-minune ne-a încuiat afară.

— Cer să fiu informat… îşi reia Fournier litania.

— Of, taci naibii din gură! intervine Foss. Dacă vrei să afli ce se întâmplă aici, scoate din când în când capul pe uşă şi uită-te afară.

Fournier îşi bulbucă ochii fix ca o broască râioasă, dar nu mai spune nimic. Şi bine face.

Khan este în stare de şoc. Se clatină rău de tot pe picioare şi în ultima clipă reuşeşte să se sprijine de bancul de lucru ca să nu cadă din nou. Foss n-o prea înghite, dar cunoaşte privirea aceea de disperare oarbă. A văzut-o de multe ori, atât în Beacon, cât şi înainte de el, imediat după Colaps. Fără să se gândească, fără să ştie de ce o face, pune mâna pe umărul lui Khan.

— Haide, fii puternică! Pentru copilaşul tău.

Khan se uită la ea. Nu pare să o fi înţeles, dar atingerea o calmează puţin. În orice caz, reuşeşte să se ţină pe picioare, iar respiraţia i se mai domoleşte. Se străduieşte să se adune, observă Foss. Şi răsputerile ei nu sunt de lepădat. Cu toate astea, doctoriţa clipeşte întruna, de parcă nu reuşeşte să focalizeze lumea din jur.

Scandalul nu s-a terminat. Fournier şi-a recăpătat glasul şi bate câmpii despre insubordonare; McQueen pare nehotărât: ba vrea să-l încuie pe Robot în vreun dulap, ba să-l arunce din *Rosie.* Foss înțelege că amândoi sunt încă şocați şi poate că furia îi împiedică să se gândească prea mult la ce s-a întâmplat. Iar în tot timpul ăsta, Akimwe plânge şi plânge şi nu dă niciun semn că s-ar opri vreodată.

Foss îşi dă seama dintr-odată că *Rosie* s-a oprit. Se duce în spatele vehiculului să vadă unde s-a gândit Sixsmith să staționeze. Plus că, în momentele astea, i se pare o idee mult mai bună să admire peisajul decât să asculte toate tâmpeniile pe care le debitează cei doi şi să fie martoră la atât de multă suferință.

XLI

Rosie s-a oprit. La fel şi oamenii din ea.

Pus faţă în faţă cu durerea lui Khan (durere mută) şi cu isteria lui Akimwe (zgomotoasă şi implacabilă), doctorul Fournier se retrage din nou în sala motoarelor. Ştie ce părere au ceilalţi membri ai echipajului despre obiceiul lui de a se izola, mai cu seamă în aceste momente. Însă trebuie neapărat să ia legătura cu doamna general şi să îi raporteze ce s-a întâmplat. Să o informeze că echipa a trecut printr-o catastrofă. Că patogenul foamei s-a metastazat într-un mod cu totul neprevăzut şi a produs o gamă cu totul nouă de simptome, poate devenind astfel şi mai periculos. Iar în *Rosie* se află dovada, în forma unui specimen extrem de valoros, nemaiîntâlnit până acum. Vrea ca doamna general să le acorde permisiunea de a se întoarce acasă. Descoperirea lor recentă este mult mai importantă decât disputele politice. Cu siguranţă că Fry trebuie să-şi dea seama de asta!

Plus că este posibil ca tocmai hotărârea lui să fi dus la acest dezastru: din cauza terenului accidentat, au fost obligaţi să meargă mai încet, iar copiii aceia sălbatici i-au putut urmări. Evident că tot acesta este şi motivul pentru care s-a stricat şenila lui *Rosie* şi sunt astfel nevoiţi să rămână pe loc, deşi au toate scuzele din lume să fugă cât mai repede de acolo. Fournier este perfect conştient de tot ceea ce se întâmplă în jur. Şi simte apăsarea opiniilor nerostite ale echipei. Au fost greşite toate hotărârile pe care le-a luat în calitate de comandant de când au pornit înapoi spre casă. Ceilalţi nu au de unde să ştie că a greşit pentru că Adunarea Militară i-a ordonat să ia tocmai aceste decizii. Şi au fost necesare. Toate. Istoria îi va da dreptate.

Deşi are mâinile pătate de sângele celor trei oameni.

Se simte asediat şi de aici până la panică nu mai este decât un pas. Este vinovat şi îi este ruşine, dar ar dori să le poată explica celorlalţi condiţionalitatea culpei sale, corectitudinea de necontestat a deciziilor sale dezastruoase.

Însă nu poate. Nu îi este permis. Misiunea lui – misiunea lui mai amplă şi mai importantă decât misiunea echipei – nu s-a încheiat încă. S-ar putea să mai moară şi alţii. De unde ştie? S-a înclinat prea mult faţă de centrul său de gravitaţie, iar gravitaţia este o lege care se aplică tuturor.

Se baricadează blocând uşa cu măsuţa de lucru şi încearcă să ia legătura cu doamna general. Nu-i răspunde nimeni. Apasă butonul de mai multe ori,

însă nu aude nimic altceva în afară de bâzâitul enervant ca de insecte al paraziților. Aparatul nu funcționează decât pe o singură frecvență, aşa că nu are ce să regleze. Tot ce poate face este să continue să apese pe butonul ăla şi să spere.

În cele din urmă cedează nervos şi începe să plângă. Este cu totul singur în nefericirea lui. Până şi Greaves o are pe Samrina Khan. Numai el nu are pe nimeni. Nu are niciun prieten, nu există nicio persoană căreia să i se poată destăinui, nu există nimeni care să-i ia apărarea în fața lumii. Desigur, deocamdată este disprețuit doar de cei aflați în *Rosie.* Dar, odată ajunşi în Beacon, oprobriul întregii lumi se va abate asupra lui. Toți vor afla că el este de vină pentru moartea unei treimi din echipa lui. Adunarea Militară îl poate feri de atacuri asupra integrității sale fizice, însă nu-i poate apăra reputația, iar prima nu-i este de niciun folos fără cealaltă.

Dar nu este vina lui. El nu este de capul lui aici.

Cei din jurul lui ar fi putut face apel la liberul lor arbitru şi toată nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat.

O bătaie puternică în uşă îl face să tresară violent. Se apleacă să ascundă aparatul de radiorecepție în nişa de la nivelul podelei. S-a cam aglomerat ascunzătoarea aceasta, pentru că acolo a pus şi plăcuța cu circuite de la aparatul din cabină.

Oare cum arată? Se vede că a plâns? Îşi şterge repede obrajii cu podul palmelor. Apoi îşi netezeşte hainele şi adoptă o atitudine demnă.

— Da?

— Domnule doctor Fournier.

Vocea enervant de calmă a lui Carlisle.

— Pot să intru?

Fournier se gândeşte la diferite răspunsuri negative. Dar nu crede că l-ar ajuta vreunul. Aşa că trage la o parte măsuța şi deschide uşa. Carlisle intră şi o închide repede în spatele lui.

— Am reparat şenila? îl întreabă Fournier.

— Repararea şenilei durează mai multe ore. Iar cel care o repară nu s-ar putea şi apăra în acelaşi timp. Terenul din jur oferă multe capcane.

— Şi dacă am porni din nou…

— Sunt conştient de caracterul presant al situației, domnule doctor. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Fournier se înarmează cu mult curaj – se aşteaptă la acuzații sau la vreo întrebare la care nu poate răspunde.

— În urma celor întâmplate se impune luarea unor decizii, spune Carlisle. Oamenii sunt zguduiți rău de tot – unii mai au puțin şi cedează psihic – şi au nevoie de un conducător care să le demonstreze că ştie ce face. Nu puteți să vă închideți aici.
— Nu, este de acord Fournier. Nu rămân aici. Am avut nevoie de puțin timp ca să… ca să mă adun…
— Este important să convenim asupra unei strategii înainte de a vorbi echipei, nu credeți? Mai cu seamă că opiniile noastre divergente ne-au adus aici.
— Eu… da, spune Fournier. Bineînțeles, domnule colonel. Ce spuneți este foarte rezonabil. Doriți să luați loc?
Face un semn către singurul scaun de acolo. Şi-ar dori foarte mult să-l revendice pentru el însuşi, căci îşi simte genunchii din ce în ce mai moi. Însă, din perspectiva limbajului nonverbal, un asemenea gest ar avea implicații neplăcute. Nu vrea să se uite de jos în sus la Carlisle, deja în avantaj pentru că a avut dreptate.
Colonelul clatină din cap.
— S-a sugerat, îl informează pe Fournier, că ar fi bine să ne întoarcem şi să recuperăm cadavrele oamenilor noştri. Propunerea a venit din partea doctorului Akimwe, dar bănuiesc că Sixsmith şi Khan gândesc la fel ca el. Am spus că mă voi consulta cu dumneavoastră înainte de a lua vreo hotărâre.
Se strâmbă puțin şi îşi trece greutatea pe celălalt picior.
— Vă doare… încearcă Fournier să-l convingă să se aşeze şi chiar împinge puțin scaunul spre colonel.
Dar Carlisle se face că nu vede.
— În opinia mea, spune el, ar trebui să ne concentrăm doar asupra supraviețuirii noastre. Iar asta înseamnă să reparăm şenila şi apoi să pornim drept spre Beacon, fără alte opriri pe drum. Sunteți de acord?
Întrebarea atât de directă îl loveşte în moalele capului pe doctor. Fireşte că este de acord – cu toate fibrele ființei sale este de acord. Numai că sarcina pe care i-a încredințat-o doamna general Fry îi cere să facă fix pe dos.
— Nu trebuie să ne pripim, domnule colonel, spune el. Situația… situația actuală… Da, suntem într-o situație gravă. Recunosc asta. Am suferit pierderi şi… şi încă mai suntem amenințați. Suntem în pericol. Într-un pericol foarte mare. Dar am făcut o descoperire colosală. Evident că este de

datoria noastră să strângem cât mai multe date înainte de a părăsi locul respectiv.

Carlisle se încruntă uşor.

— Am părăsit deja locul acela, îl lămureşte el, pe un ton neutru. Şi avem un specimen intact.

— Da, încuviințează din nou Fournier. Da, desigur. Dar eu vorbesc în sens mai larg. Trebuie să vedem cât de mult s-a întins acest fenomen. Să facem… să facem măsurători şi observații. Cu siguranță că merită să întârziem puțin – aşa cred eu. O zi. Poate două. Nu mai multe.

Dintr-odată Carlisle se răzgândeşte şi se aşază pe scaun cu un oftat înăbuşit cu greu. Şi îl priveşte pătrunzător pe Fournier.

Acesta deschide gura să mai spună ceva, însă colonelul face un gest nervos care îl obligă să-şi înghită cuvintele.

— Din cauza asta am vrut să vorbim între patru ochi, spune Carlisle, continuând să-l fixeze cu privirea aceea iscoditoare. Domnule doctor, interfonul nostru nu s-a stricat din senin. Soldatul Sixsmith m-a informat că lipseşte o componentă a stației de radiorecepție din cabină, componentă care ajută şi la funcționarea interfonului, nu doar la asigurarea singurei noastre legături cu Beaconul. Ştiți ceva despre asta?

Preț de o clipă, Fournier are senzația că i s-a mutat stomacul în genunchi, dar scutură cu putere din cap.

— Nu. Nu ştiu nimic. Dar cum să se fi întâmplat una ca asta? Spuneți că lipseşte – în ce sens?

— În sensul că a fost luat de la locul lui. Sixsmith a avut nevoie de mult timp până să descopere care-i buba. A fost nevoită să studieze schema aparatului. Piesa care lipseşte este un transformator pentru frecvențele medii. Atât de mică, încât este greu să-i remarci absența. Însă, după cum s-a dovedit, este absolut esențială pentru funcționarea aparatelor.

— De ce ar scoate cineva aparatul din funcțiune? întreabă Fournier.

I se pare cea mai firească întrebare pe care o poate pune o persoană curată ca lacrima.

— Habar n-am, mărturiseşte colonelul. Probabil că scopul a fost să nu mai putem lua legătura cu Beaconul, iar povestea cu interfonul a fost un efect secundar nedorit. Însă asta-i doar o speculație. V-am întrebat pe dumneavoastră, domnule doctor, din cauza coincidențelor. Interfonul s-a stricat la scurtă vreme după ce am trecut peste baricada aia de pe drum. Şi îmi aduc bine aminte că, atunci când noi ne-am apucat să o examinăm pe

Rosie, ca să vedem dacă nu cumva a pățit ceva, dumneavoastră ați coborât din cabina principală. Nu-mi aduc aminte să vă mai fi văzut folosind portiera aceea.

— Pe acolo ajungeam cel mai repede! exclamă indignat Fournier.

Iar indignarea pare extrem de plauzibilă în aceste clipe.

— Dumnezeule mare! Mă bănuiți de lucruri necurate doar pentru că am coborât prin altă parte decât de obicei?

— Deocamdată bănuielile mele vizează pe toată lumea.

— Dar sunt convins că, după cele întâmplate astăzi, Greaves trebuie să fie suspectul principal, nu-i aşa? Evident că nu putem avea încredere în el. Nu ştiu dacă are mințile rătăcite sau este cumva vorba despre o acțiune criminală făcută cu intenția de a… de a…

Fournier nu-şi mai termină fraza. Singura intenție la care se poate gândi este cea reală, intenția doamnei general, pe care el însuşi a pus-o în practică. *A trebuit să te împiedic să afli despre lovitura de stat din Beacon, pentru că te-ai fi simțit obligat să intervii.*

Carlisle ridică din umeri.

— Nu acuz pe nimeni. V-am întrebat doar, pentru că ştiu că dumneavoastră ați avut ocazia să o faceți. Cât despre motiv… presupun că putem conveni să-l clasificăm drept sabotaj?

Fournier dă din cap cu mare reticență. Nu-i place deloc formularea aceasta. Oamenii acuzați de sabotaj sunt împuşcați. Personal, crede că a fost prudent. Dar munca de agent dublu într-un spațiu închis este extrem de complicată. Nu-i chiar convins că nu a lăsat nicio urmă.

— Şi dacă a fost sabotaj, continuă Carlisle, cine a executat acest act nu a vrut ca noi să mai putem lua legătura cu Beaconul. Mă gândesc la câteva motive pentru care comunicarea noastră cu centrul ar fi putut constitui o problemă. Însă toate sunt exagerate şi foarte puțin probabile, dar la fel este şi ideea că printre noi s-ar afla un sabotor.

În timp ce vorbeşte, colonelul continuă să studieze chipul lui Fournier cu interes clinic. Doctorul se străduieşte din greu să pară preocupat, jignit şi nevinovat.

— Cum ne afectează acest fapt situația actuală? întreabă el în cele din urmă.

Strâmbându-se din nou de durere, Carlisle îşi schimbă poziția în scaun.

— Mi se pare limpede, spune el. Dacă cineva are interesul să nu putem lua legătura cu centrul, atunci trebuie să ne întoarcem la Beacon cât mai

repede posibil şi pe cel mai scurt drum. Nu înțeleg deloc propunerea dumneavoastră de a continua cercetările, mai cu seamă în aceste circumstanțe extrem de grave. Nu mai avem suficient personal, unii membri ai echipei sunt traumatizați şi este foarte posibil ca acei copii sălbatici să fie încă pe urmele noastre. Şi nu par a se înscrie în standardele omului normal din punctul de vedere al forței şi vitezei. Seamănă mai degrabă cu flămânzii. După toate probabilitățile, chiar *sunt* flămânzi – dintr-o specie nouă, neidentificată încă. Este obligatoriu să facem în aşa fel încât să nu ne ajungă din urmă şi este obligatoriu să ne întoarcem teferi în Beacon cu descoperirea noastră. Mă înțelegeți?

— Argumentele dumneavoastră sunt foarte solide, recunoaşte Fournier. Cu toate astea, în interesul…

— Doctore, îl întrerupe Carlisle, nu v-am întrebat dacă sunteți de acord, ci dacă înțelegeți. Nu mă târguiesc cu dumneavoastră. Ci doar vă explic ce urmează să facem. Acum contez pe dumneavoastră că veți ieşi în fața celorlalți şi le veți spune că am luat împreună această hotărâre. Dacă nu vă simțiți în stare să o faceți, am să vă împuşc în cap şi am să-i anunț singur.

Fournier râde, amuzat de absurditatea ideii, însă vede expresia tristă şi gravă de pe chipul colonelului, îi sesizează amenințarea din voce şi îi trece tot cheful de râs. Carlisle nu glumeşte.

— Ați înnebunit? icneşte Fournier.

— Posibil, răspunde colonelul. Dar nu prea cred. În orice caz, ştiu foarte bine ce fac şi îmi asum întreaga responsabilitate. Intenționez să duc oamenii ăştia înapoi în Beacon. Vii. Teferi. Dacă propuneți orice fel de plan care să-i expună altor pericole, deveniți o amenințare activă. Caz în care suprimarea dumneavoastră devine cel mai mic dintre toate relele.

— Dar…

Consternat, Fournier încearcă să facă apel la rațiune.

— Nu mă puteți amenința aşa!

— Nu o fac cu inimă uşoară, doctore. Când ajungem în Beacon, puteți să raportați că v-am constrâns şi v-am amenințat cu moartea. Nu vă voi contrazice. Deocamdată însă, acesta va trebui să fie micul nostru secret. După cum v-am spus, nu vreau să compromit moralul echipei, aflat deja la pământ.

— Noi doi… noi doi avem comandă comună. Sunt la fel de îndreptățit să stabilesc scopul misiunii!

— Până acum ați fost îndreptățit, da. S-a terminat.

Colonelul îşi scoate pistolul din toc şi îl pune pe genunchi. Aşteaptă tăcut ca Fournier să se hotărască ce anume alege: moartea sau capitularea.

Însă, indiferent ce crede colonelul, există şi o cale de mijloc. Fournier poate să spună absolut orice ca să iasă din încăperea aceasta, după care să-şi calce cuvântul. Carlisle nu va îndrăzni să-l omoare în fața celorlalți.

Ceea ce înseamnă că nici aici, în sala maşinilor, nu va cuteza să-l împuşte. Uşa nu este antifonată. Toată lumea va auzi focul de armă. Toată lumea va şti că acolo s-a petrecut o crimă.

— Scuze, domnule colonel, spune doctorul. Nu mă las amenințat şi nimeni nu-mi dictează ce să fac. Am tot dreptul să-mi exprim opiniile şi, în calitate de comandant civil, am tot dreptul să le pun în practică.

— Foarte bine, spune Carlisle.

Pune mâna stângă pe pistol. Se aude un pocnet foarte mic şi discret, dar plin de semnificații sinistre. Colonelul se ridică în picioare.

— Stai! țipă Fournier.

Carlisle lipeşte țeava pistolului de tâmpla doctorului. Fără să vrea, Fournier închide ochii, aşteptând explozia şi apoi neantul. I se înmoaie genunchii şi se prăbuşeşte pe podea. Încearcă să-i smulgă arma, nu reuşeşte şi rămâne cu mâinile ridicate într-un gest laş, de predare.

— Te rog, nu… se milogeşte el.

— Nici eu nu vreau s-o fac, spune colonelul, fără să dezlipească pistolul de tâmpla lui Fournier. Tot ce vreau este să ieşim cu toții teferi din situația asta. Ajută-mă, doctore. Măcar până ne întoarcem acasă. După aceea, poți să faci ce vrei.

Gura lui Fournier s-a umplut de fiere. Crede că va vomita curând, iar asta îi va întregi umilința.

— Am să te ajut, bolboroseşte el, cu limba încleiată. Promit!

Dispare apăsarea rece de la tâmplă.

— Vă mulțumesc, spune Carlisle, revenind la pronumele de politețe. Sunteți sigur, domnule doctor, că nu ştiți unde se află piesa lipsă de la aparatul de emisie? Dacă ştiți, am putea lua legătura cu centrul chiar acum. Am da raportul şi am primi ordine direct de la superiorii noştri. Desigur că în raport va fi inclusă şi conversația pe care tocmai am avut-o. Nu vă voi opri să faceți o plângere oficială împotriva mea.

Fournier se ridică greoi în picioare. Se simte rău, ca şi cum şi-ar fi părăsit propriul trup care-i tremură de groază şi greață. Dar parcă acum îi este şi

mai uşor să mintă. Nimeni nu-i mai poate citi limbajul trupului când acesta este atât de lipsit de vlagă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu aparatul, spune el.

— Foarte bine. Dar ne-am înțeles cu privire la misiune?

— Da, domnule colonel. Ne-am înțeles.

Şi am să dau raportul aşa cum ştiu eu. Şi când voi socoti eu de cuviință.

— Asta-i tot ce contează acum. Vă mulțumesc. Vă las să vă reveniți puțin, domnule doctor. Zece minute. După aceea voi convoca echipa.

XLII

Şedința se ține în zona de recreere şi la ea au fost chemați toți membrii echipei, cu excepția lui Stephen Greaves. El este fantoma de la ospăț[29], care îi bântuie pe toți, îşi spune Khan, chiar dacă se află la câțiva metri distanță, în patul lui, cu perdelele trase. Prezent şi absent în acelaşi timp. Şi-a pus pijamaua albastră, din bumbac, de parcă ar fi ora de culcare. Şi s-a închis în sine, aşa cum face adesea. Ceilalți par la fel de apatici, chiar dacă o idee mai puțin decât el.

Din moment ce interfonul este tot defect, Foss va afla din turelă ce se discută cu ajutorul walkie-talkie-ului cu rază scurtă de acoperire. Şi Khan este prezentă, însă doar fizic. În cea mai mare parte a timpului, este atentă numai la propriile-i emoții şi la curgerea sângelui prin organismul ei, iar discuțiile trec pe lângă ea fără să le audă.

Nu s-a transformat în flămând. A rămas om. Însă retrăieşte iar şi iar momentul când a fost muşcată, de parcă s-ar petrece aievea. Cu siguranță că-i doar o halucinație. Un efect al traumei. Probabil că a fost înjunghiată sau zgâriată, sau tăiată în zona rănii deschise şi asta i-a provocat durerea aceea ascuțită. A reuşit să rateze (literalmente) ocazia unică de a studia patogenul foamei din interior.

Şi totuşi, ceva nu este cum ar trebui să fie. Sub pansamente, pielea o mănâncă, i se încrețeşte, de parcă ar vrea să migreze în altă parte a corpului. Îşi simte capul greu şi fierbinte. La fel şi stomacul – parcă ar fi un cuptor aprins. Iar când l-a plâns pe John – şi l-a plâns tare şi mult – din ochi nu i-a curs nicio lacrimă.

Toată lumea a trecut în pelerinaj pe la laborator ca să inspecteze cadavrul micuț din frigiderul numărul zece. Toată lumea a acceptat explicația lui Greaves: acesta este unul dintre copiii flămânzi întâlniți pe drum. Unul dintre copiii aceia care aproape i-au măcelărit, în ciuda faptului că adulții aveau uriaşul avantaj al armelor şi al pregătirii de luptă.

Dacă ar fi ştiut din timp, poate că John nu ar fi murit. Şi nici Penny. Nici Phillips. Khan a fost mereu îngăduitoare cu modul lui Stephen de a gândi. De a se comporta. Şi ştie că a făcut tot posibilul să le destăinuiască secretul lui. Însă acum, pentru prima oară de când îl cunoaşte, îi este greu să se uite la el sau să aibă o părere bună despre el.

Cuvintele se rostogolesc în jurul ei. Îi scapă sensurile celor mai multe dintre ele.

Akimwe insistă să se întoarcă. Iubitul lui, soldatul Gary Phillips, este una dintre victime. Doctorul susține cu tărie că nu-l pot abandona acolo. Nu-şi pot abandona acolo morții, aşa cum îți abandonezi gunoiul pe marginea drumului.

Şi John este acolo, îşi spune Khan. *Ar trebui să simt şi eu la fel ca Akimwe.* Numai că nu simte nimic. Atunci când se gândeşte la John Sealey îşi aminteşte numai cum se strângeau în brațe între paturile lor suprapuse, în spațiul acela pe care şi l-au apărat de influențele lumii urâte din jur. Asta este important, insistă omul de ştiință din ea. Amintirile ei sunt rămăşițele pământeşti ale lui John, iar cadavrul acela de pe marginea drumului nu mai reprezintă nimic.

Însă cei vii au o datorie față de cei morți. O ştiu chiar şi copiii aceia sălbatici. Acesta este motivul pentru care s-au ținut după *Rosie* tot drumul de la Invercrae. Voiau să-şi recupereze fratele, prietenul, pe cel din acelaşi neam cu ei. Exact acelaşi lucru vrea să-l facă şi Akimwe.

Khan înțelege brusc totul. Tot ce se întâmplă şi tot ce va trebui să se întâmple. Dar imediat îi scapă tot sensul. De parcă mintea ei nu este capabilă să strângă pumnul şi să-l țină acolo.

Doctorul Fournier are sarcina să explice cât de important este specimenul din frigiderul numărul zece. Cât de *unic* este. McQueen râde batjocoritor la auzul acestui cuvânt. Cum să fie unic, din moment ce sunt înconjurați de o mulțime de avortoni din ăştia? Şi este foarte adevărat că vorbele lui Fournier sună puțin cam fals. De fapt, toată atitudinea lui este falsă. Arată ca o momâie din carton pusă în vitrina magazinelor cu reduceri pe vremea când fețele zâmbitoare mai atrăgeau clienți. Nu că Fournier ar zâmbi acum.

Copiii sunt – sau par a fi – ceva cu totul nou, spune el în încăperea mută. Sunt contaminați, dar încă mai pot să gândească. O cercetare detaliată ar putea să identifice cu precizie mecanismul de la baza acestui fenomen, apoi l-ar putea reproduce. Obținând astfel un tratament sau un vaccin. Aceasta este singura descoperire de importanță majoră care a fost făcută de la Colaps încoace.

Fournier face în treacăt speculații cu privire la ce anume ar putea fi copiii aceia. Progenituri ale femeilor deja însărcinate la momentul infectării sau odrasle ale unor flămânzi atipici, care şi-au păstrat cumva şi alte instincte omeneşti, în afara celui de hrănire. Aproape sigur aceşti copii reprezintă o a

doua generație de flămânzi. Probabil că patogenul *Cordyceps* a fost filtrat prin ceva, altminteri nu s-ar explica aceste modificări structurale şi funcționale. Iar candidatul cel mai probabil la rolul de filtru este placenta.

Când Fournier rosteşte cuvântul acesta, Khan simte o trepidație prin tot corpul, pornită din abdomen. O clipă are senzația că *Rosie* s-a pus în mişcare, dar nu se mişcă decât ea: un tren de marfă, cu un singur vagon, un singur pasager, a cărui destinație nu se cunoaşte încă.

În cele din urmă, Fournier pare să-şi fi dat seama cât de puțin le pasă tuturor de ipotezele lui. Se adună şi rezumă situația. Trebuie să ducă proba – copilul din Invercrae – în Beacon, odată cu observațiile lor. Din acest moment va fi nevoie de un efort ştiințific ce va necesita zeci sau sute de cercetători şi mai mulți ani. Iar toată această muncă laborioasă nu poate fi demarată decât atunci când ajung acasă cu specimenul. Deoarece aparatul de radiorecepție nu funcționează, nu au cum să anunțe Biroul Principal despre descoperirea făcută. Neapărat trebuie să ajungă în Beacon cu proba lor, altminteri toată munca făcută va fi fost în zadar.

Discursul este destul de lung. În cea mai mare parte a timpului doctorul Fournier vorbeşte cu ochii în jos, la podeaua din metal. Însă, după ce termină, aruncă o privire la colonelul Carlisle, ca şi cum ar căuta aprobare pe chipul acestuia.

Din walkie-talkie se aud mulțumirile lui Foss. Spune că şi-ar dori să ştie în ce trage, mai cu seamă când țintele ei sunt mai drăgălaşe decât nişte pisoiaşi. Şi mai spune că, dacă încă mai vor să repare şenila aia afurisită, atunci să se apuce de treabă, pentru că nu mai au decât cam o oră până se înserează.

McQueen zice că lumina zilei nu contează prea mult. Au proiectoare şi tot ce le trebuie. Singura problemă este că, atunci când vor ieşi din *Rosie,* s-ar putea să se dezlănțuie iarăşi infernul. Sunt blocați aici pe timp nelimitat – adică până o să crape cu toții. Pe el, personal, îl preocupă mult mai mult intențiile şefilor față de Greaves – numai că nu-i spune pe nume, ci zice „Robotul”. Se oferă să facă nişte sugestii. Cea mai blândă ar fi să-l arunce afară din sas şi să-l lase să moară. Alta, nu cea mai extremă, implică folosirea unei baionete.

Pe un ton sec, colonelul îl anunță că a pus pe hârtie toate acțiunile lui Stephen şi că va înainta acest raport superiorilor de îndată ce vor ajunge în Beacon. Iar aceştia vor examina faptele şi vor lua măsurile punitive cuvenite.

McQueen spune că nu-i suficient. Akimwe este de acord cu el. În încăpere se simte tensiunea de dinaintea unei confruntări anunțate de multă vreme. Este îngrozitor, tot ce se întâmplă este îngrozitor, însă Khan are impresia că se uită la această scenă prin celălalt capăt al unui telescop. Însă, în acelaşi timp, parcă totul i se pare prea aproape, prea înghesuit. *Rosie* duhneşte de izul rânced al trupurilor lipite unele de altele ca bucățile de brânză într-o putină. De fiecare dată când inspiră, mirosul înăcrit îi arde interiorul nasului.

John este mort, totul este distrus. Mai puțin copilul ei. Mai puțin fărâma aceea de viață care a prins rădăcini în ea.

— M-a salvat, şopteşte ea.

Îşi drege glasul şi repetă. Mai tare, ca să se facă auzită.

Sunt primele vorbe pe care le spune de când cu nefericitul incident. Toată lumea se uită la ea. Khan ridică brațul bandajat şi continuă:

— Stephen m-a salvat după ce am fost rănită.

— Irelevant, spune McQueen.

— Nu şi pentru mine.

— Pe noi, ceilalți, aproape ne-a omorât.

— Din cauza ta a început totul, subliniază Khan. Tu ai tras în unul dintre copii, fără măcar să te uiți la ce se întâmplă. Şi atunci s-a ales praful de tot. Până atunci nu am avut nicio problemă. Şi, apropo, ar trebui să ştiți cu toții că, dacă nu le lăsăm cadavrul băiatului, ne vor urmări până la capăt. Despre asta este vorba. Numai despre asta.

— Şi, mă rog, cine l-a adus pe afurisitul ăla la bord? se răsteşte la ea McQueen. Mulțumesc. Mi-ai demonstrat punctul de vedere. A trecut vremea vorbelor şi trebuie să rezolvăm chestiunea asta.

Se pare că fostul locotenent s-a săturat de discuții. Se ridică de pe scaun cu încetinitorul, făcând mare caz de asta.

— Avem nevoie de un lider adevărat, spune el. Puțoiul ăla ne-a băgat în căcat şi probabil că tot el a stricat aparatul de radiorecepție. Vă întreb acum: îl aruncați voi afară sau trebuie s-o fac eu?

Cu un simțământ apăsător al inevitabilului, Khan găseşte o furculiță – singurul obiect ascuțit de pe masă – şi o strânge în mâna stângă, mâna zdravănă. Este atât de obosită şi se simte atât de rău şi ar prefera să stea cuminte la locul ei şi să nu facă nimic, dar, dacă McQueen are de gând să-l atace pe colonel, ca să poată decide el soarta lui Stephen, atunci să vedem cum o va face cu trei dinți din metal înfipți într-un rinichi.

Dar scena aceasta este întreruptă chiar de Stephen. Trage perdelele din jurul patului şi se uită la ei, de parcă ar fi aşteptat exact replica lui McQueen. Are chipul palid şi ochii mari, dar tonul cu care le vorbeşte este calm şi limpede.

Le spune:

— M-aş bucura să mă duc afară. Chiar voiam să vă propun asta. Şi adaugă, deşi Khan este atât de tulburată că nu îl mai aude:

— Trebuie să-mi pun costumul.

XLIII

Soldatul Sixsmith nu este un profesor prea bun, îşi spune Greaves. Tânăra instalează dispozitivul hidraulic de demontare a şenilei şi îl pune în funcțiune, însă omite câteva amănunte cruciale din punctul lui de vedere. Unu: ea nu-i spune că *Rosalind Franklin* are o şenilă „vie”, nu „moartă”, ținută în stare de tensiune de rola de întindere, astfel încât riscul unei dezangrenări este foarte mic. Dacă nu ar fi ştiut deja asta, s-ar fi aşteptat ca partea superioară a benzii să fie mai puțin întinsă decât cea de la nivelul solului.

Doi: Sixsmith îi spune să seteze dispozitivul hidraulic la 1800 de cai-putere, capacitatea lui maximă. Această valoare poate fi folosită doar dacă defecțiunea se află în mijlocul benzii şi trebuie reglată în funcție de distanțele față de rolele de întindere.

Trei: omite să-i spună şi că va trebui să înlocuiască şi dinții de angrenare din vecinătatea celor avariați.

Întâmplarea face că niciuna dintre aceste „scăpări” nu-i dă bătăi de cap lui Greaves. A citit din scoarță în scoarță manualul dispozitivului hidraulic în a doua săptămână după plecarea din Beacon. De fapt, a citit la fel manualele de utilizare ale tuturor echipamentelor de la bord, chiar şi ale acelora din laboratorul Rinei, pe care le cunoştea deja. Totuşi, i se pare util să urmărească o demonstrație pe viu, aşa că nu se plânge.

— Acum câteva războaie, treaba asta era făcută de patru bărbați zdraveni, îi spune Sixsmith. Unul se ocupa de pârghie, altul de rangă – pentru că le trebuiau mult mai multe scule. Nici acum nu pot să zic că aş vrea să fiu în locul tău. Dispozitivul ăla de demontare te ajută mult de tot, dar nu-ți face munca mult mai uşoară.

— Mulțumesc, soldat Sixsmith, murmură cuminte Greaves. Voi face tot ce pot.

— Eşti convins că nu vrei să-ți dau o armă?

— Ba nu-i dăm nicio armă retardatului ăstuia, intervine McQueen.

Greaves nu mai răspunde, pentru că replica fostului locotenent anulează necesitatea vreunui răspuns. Dar oricum nu vrea nicio armă. Nu ar avea în ce mână să o ducă – pentru că le are pe ambele ocupate. Plus că oricum nu ar şti să tragă cu ea. Fireşte că a citit şi toate manualele de instrucțiuni ale

armelor de foc aflate la bord, dar numai ca să le înțeleagă principiile de funcționare. Nu pentru că s-ar fi gândit serios să folosească vreuna.

Își pune costumul în fața tuturor. Simpla apariție a acestui costum pare să-l înfurie foarte tare pe domnul doctor Fournier, chiar dacă nu spune nimic. Poate că are impresia că doar lui îi este permis să aibă secrete față de ceilalți. Poate că secretele sunt un fel de privilegiu care vine odată cu rangul.

— Este grotesc! exclamă McQueen, clătinând din cap.

Greaves încearcă să-i explice că funcția dictează forma.

— Principiul este difuzarea căldurii prin…

— Nu vreau să cunosc principiul, idiotule! Vreau doar să te cari de aici şi să-ți faci treaba. Sau să te mănânce ăia de afară, ca să ştim cum stăm.

Doamna doctor Khan nu este de față. A mărturisit că nu se simte bine şi s-a dus în pat. Greaves își imaginase că va încerca să-l facă să se răzgândească şi să nu mai iasă afară. Numai că se pare că Rina are acum ceva probleme de concentrare. Înainte să plece la culcare, a văzut că era roşie la față şi îi tremurau mâinile.

Greaves se frământă. Ce vor să însemne aceste manifestări? Reprezintă ele doar un simptom al şocului sau ceva mult mai rău? Oare tratamentul lui – mai bine spus, soluția lui disperată, ad-hoc – a fost eficientă sau a dat greş? Dacă a dat greş, infecția se poate reactiva în orice clipă.

Însă nu o poate ajuta pe Rina decât dacă se duce afară şi face rost de ceea ce îi este necesar. Acesta este singurul motiv pentru care el s-a oferit voluntar ca să repare şenila stricată.

Este o minciună.

A mințit.

Nu este *singurul* motiv. Mai trebuie să facă şi altceva. Își va risca viața pentru asta, deşi habar nu are de ce viața lui ar fi atât de importantă. N-ar trebui să conteze deloc.

Uşurat, îşi pune masca şi gluga. Dacă ceilalți nu-i văd fața, atunci nu-i pot citi gândurile.

— Poftim uneltele, nebunule!

Tonul lui Sixsmith nu este supărat, ba chiar pare oarecum respectuos. Îi întinde pe rând dispozitivul hidraulic, cilindrul cu aer comprimat şi cutia cu scule.

— Aş dori să iau şi trusa mea pentru mostre, murmură Greaves. Vă rog frumos.

McQueen îşi dă ochii peste cap, însă ceilalți îi permit să-şi ia trusa. Au impresia că vrea să urmeze o rutină care l-ar face să se simtă mai liniştit. Aşa cum se întâmplă mereu, şi acum au senzația că îl înțeleg. Doamna Foss, locotenent în funcție, îi aduce trusa, iar Greaves şi-o fixează la centura pe care şi-a pus-o dinadins pe deasupra costumului termic.

Apoi Foss îi deschide uşa interioară şi el intră în sas. Greaves este obişnuit să nu observe semnalele pe care oamenii din jur le transmit cu ajutorul expresiilor faciale şi compensează aceste informații prin alte metode, însă acum îl vede pe domnul doctor Akimwe privind în altă parte. Domnul doctor Akimwe crede că el este de vină pentru moartea soldatului Phillips, pe care îl iubea foarte mult. Deşi ştie că soldatul Phillips a murit înainte ca Greaves să încuie uşa lui *Rosie*. Însă aici nu funcționează o logică simplă, lineară. Vina şi inocența se întrepătrund.

Foss se retrage şi îl lasă pe Carlisle să îi ia locul lângă panoul de comandă al sasului.

— Eşti convins că vrei să faci asta, Stephen? îl întreabă domnul colonel.

Stephen dă din cap. Este foarte convins şi foarte recunoscător pentru lipsa de precizie a cuvântului „asta". Ştie ce intenționează să facă şi nu vrea să fie nevoit să le explice.

— Ai grijă! îi spune domnul colonel. Şi întoarce-te înăuntru la prima mişcare suspectă.

Îl cunoaşte destul de bine pe Greaves, aşa că nu încearcă să-l bată pe umăr sau să-l atingă în vreun alt fel, dar dă din cap în semn de asigurare şi, poate, de recunoştință. După care închide uşa interioară.

Acum Greaves nu mai poate să dea înapoi.

Şi, în spatele măştii, surâde acestei certitudini. Pentru că ea reprezintă o diminuare a hazardului, o reducere a probabilităților. Îi va fi greu, s-ar putea să moară, dar este bine că are un plan clar şi nu depinde decât de propriile sale abilități.

Se deschide uşa exterioară. Greaves iese din *Rosie.*

În primul moment i se pare foarte întuneric. Luna a mai crescut puțin de la ultima lui plimbare pe timp de noapte, dar pe cer flutură zdrențe de nori, acoperind-o din când în când.

Din câte îşi poate da acum seama, este singur. Ceilalți membri ai echipei se află înăuntru. Nu-l pot vedea şi nu au cum să interacționeze cu el. Sixsmith a vrut să-i dea o cască de transmisie, dar s-a lăsat păgubaşă când a văzut cât de strânse pe cap sunt masca şi gluga.

Din alt punct de vedere, este departe de a fi singur. Copiii se ascund pe undeva, poate chiar foarte aproape. Greaves a plecat din lumea lui şi a intrat într-a lor. Ştie bine că, pe timp de noapte, ei nu pot recepta decât sursele de căldură. Prin urmare, costumul îl va ascunde bine. Însă nu va reuşi să acopere zgomotele pe care le va face când va lucra la şenilă. Şi zgomotele astea vor fi multe şi puternice. Speranța lui – poate singura lui speranță – este ca focul provocat de aruncătorul de flăcări să-i fi obligat să plece mai departe de locul acesta.

Se concentrează asupra şenilei pe care trebuie să o repare. Nu a mai folosit niciodată uneltele acestea, însă mânuirea lor este simplă, plus că i se pare încântătoare structura algoritmică a activității în sine.

Identifică dinții de angrenare avariați. Doar doi. Foarte bine.

Demontează şenila cu ajutorul dispozitivului hidraulic dotat cu un burghiu special pentru aşa ceva. Burghiul este acționat cu ajutorul buteliei cu gaz, care produce o cantitate foarte mare de forță pe o zonă de aproximativ cinci centimetri pătrați în secțiune transversală. Greaves are senzația că mânuieşte un baros, doar că nu trebuie să-l ridice ca să lovească cu el. Reculul îl cam înspăimântă, dar rolele de întindere sar de la locurile lor fără să opună rezistență.

Înlocuieşte dinții de angrenare cu unii noi. A adus zece şi foloseşte patru – doi în locul celor stricați şi câte unul din stânga şi dreapta acestora.

Conectează clemele dispozitivului de capetele benzii continue. Pune pompa în funcțiune şi dispozitivul întinde banda până când o readuce la locul ei.

Montează rolele de susținere, sprijinire şi întindere.

Şi deconectează dispozitivul. Aceasta este de departe cea mai riscantă manevră: dacă a calculat greşit tensiunea, şenila va pocni şi îl va lovi chiar în față cu zalele modulare care se mişcă cu optzeci-o sută de metri pe secundă.

Dar a calculat bine. Dispozitivul se desprinde uşor şi şenila rămâne la locul ei.

Ceasul interior îi spune că au trecut patruzeci de minute de când a ieşit din *Rosie.* Neavând posibilitatea să vadă cu ochii ei avaria, Sixsmith estimase că reparația va dura în jur de trei ore. Greaves îşi resetează ceasornicul imaginar. Se simte uşor încordat. Nu a spus nimănui ce urmează să facă acum. I-a lăsat să creadă că va repara şenila şi se va întoarce imediat în sas.

Însă aceasta nu poate fi considerată o minciună. Rubiconul[30] acesta al lui sclipeşte în întunericul din faţă, nemişcat, adânc şi înşelător.

Greaves pune bine dispozitivul hidraulic, butelia, cutia cu scule. Şi pleacă de lângă *Rosie* prin bezna mută, pe urma uneia dintre dârele lăsate de şenilele vehiculului. Pătrunde în ţinutul pustiu, accidentat şi imprevizibil. Însă nu-i va fi greu să meargă atâta vreme cât va rămâne pe poteca aceasta. Şi merge destul de bine şi de repede.

Într-o jumătate de oră ajunge la copaci. Încă se mai simte căldura reziduală a incendiului din timpul zilei, dar nu detectează niciun fel de miros. Se întreabă dacă nu cumva ar trebui să ajungă până la el miasme de carne arsă, lemn şi materii vegetale carbonizate. Se întreabă dacă nu cumva umblă după potcoave de cai morţi.

Însă trupurile sunt intacte. Vântul de est a propagat focul către vest, lăsându-le neatinse. Din câte îşi poate da seama, copiii rămaşi în viaţă încă nu s-au întors să-şi recupereze morţii. Greaves se aşază pe jos şi aşteaptă să iasă luna dintre nori ca să se poată apuca de treabă.

Şapte copii au murit în confruntarea din acea după-amiază. Introduce acul sub membrana arahnoidă, în spaţiul dintre a treia şi a patra vertebră lombară şi extrage lichid cefalorahidian de la fiecare.

Umple toate eprubetele din trusă. Va avea nevoie de o cantitate mare de asemenea lichid. Îşi spune că, dacă ar fi să moară în noaptea asta, atunci acum ar fi momentul. Pentru că îi jefuieşte pe morţi. Dacă l-ar vedea, ceilalţi copii s-ar umple de revoltă, furie şi dorinţă de răzbunare. Dar nu are încotro: prea multe sunt în joc.

Rina. Viaţa Rinei este în joc.

Şi mai este încă ceva. Vrea să afle dacă printre copiii morţi se află şi fata cu cicatricea pe obraz. Îşi doreşte să fie în viaţă.

Se uită bine la fiecare chip în parte.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Simte o jenă uşoară în piept, acolo unde l-a lovit fata la staţia de testare a apei. Ca şi cum l-ar atinge din nou.

Umple şi ultima eprubetă, se întoarce şi pleacă de acolo. Îşi închipuie cum copiii se uită după el: ascunşi printre crengile copacilor, aşezați în rând, cu cel mai mare la capăt ca să-i apere pe ceilalți în cazul în care vreo sălbăticiune s-ar urca după ei. Îi place imaginea aceasta a unei companii fantomatice. Însă faptul că încă este în viață dovedeşte că este singur aici.

PARTEA A TREIA
NAŞTEREA

XLIV

Pornesc spre sud imediat ce şenila este reparată şi Greaves a revenit la bord (şi-a făcut treaba în cele trei ore estimate de Sixsmith minus cinci minute). La ordinele colonelului, Sixsmith trebuie să reintre pe drumul principal la Pitlochry. Odată ajunşi pe asfalt, va apăsa pedala de accelerație la maximum. Până atunci se poartă cu mănuşi cu *Rosie,* conducând-o răbdătoare peste terenul accidentat şi oferind timp noilor dinți de angrenare să se rodeze cum trebuie. Distanțarea de urmăritorii lor se va afla pe lista de priorități pentru mâine. Aceasta este vestea proastă.

Vestea şi mai proastă este că sălbaticii aceia mici sunt încă prin preajmă. În timpul zilei nu-i vede nimeni şi toți îşi fac speranțe că au scăpat de ei, dar, imediat ce începe să se întunece, Foss îşi pune ochelarii pentru vedere nocturnă şi îi setează la maximum. Abracadabra! Acum înserarea se umple de luminițe sprintene. Copiii se află atât în spatele lui *Rosie,* cât şi în dreapta şi stânga ei. Reuşesc să rămână în formație, în ciuda terenului neregulat. Şi se țin după vehicul parcă fără efort.

Starea de spirit de la bord este volatilă. Aceasta ar fi descrierea politicoasă, îşi spune Foss. Îndemânarea de care a dat dovadă Robotul când a lucrat cu dispozitivul hidraulic i-a adus o oarecare toleranță din partea duşmanilor lui. Acum se simt înclinați să creadă că i-a închis afară doar pentru că intrase în panică din cauză că doctorița Khan fusese rănită. Cu excepția lui McQueen, toți par să adopte această atitudine mai blândă – şi chiar McQueen a declarat în mod oficial că puştiul a avut rezultate peste aşteptări. Însă nu a uitat de problema cu aparatul de radiorecepție şi i-a spus doar lui Foss că are de gând să-l urmărească pas cu pas pe Robot tot restul drumului. Va sta cu ochii pe el până ajung înapoi în Beacon, intră pe porți şi parchează.

— Cloceşte el ceva, spune McQueen atunci când Foss glumeşte, încercând să-l facă să renunțe la ideea aceasta. Nu trebuie decât să te uiți la mutra lui şi îți dai seama.

Foarte adevărat. Dar chipurile tuturor exprimă câte ceva.

În cazul lui Akimwe este vorba despre suferință – suferință pură şi fără margini. Foss bănuise mereu că Akimwe se culca cu Phillips din comoditate şi pentru că nu avea pe nimeni altcineva la îndemână. Iar asta dovedeşte cât de puțin se pricepe ea la oameni. Akimwe a ajuns pe fundul butoiului cu melancolie şi nu pare că va ieşi din el prea curând.

Şi Fournier este deprimat, dar motivul depresiei lui este autocompătimirea, victimizarea şi – aceasta este părerea lui Foss – spaima. Doctorul încremeneşte la fiecare zgomot mai puternic, i se sparge vocea din senin atunci când vorbeşte, iar ochii îi par în permanență plini cu lacrimi nevărsate. Bine că-şi petrece cea mai mare parte a timpului închis în sala maşinilor, pentru că atitudinea lui de cioclu îi supără pe toți.

McQueen este un ghem de furie compactă.

Khan se poartă ca o somnambulă incapabilă să se trezească.

Iar colonelul… ce face colonelul? Poate că aşteaptă ceva. De parcă ar înțelege încotro se îndreaptă ceilalți şi intenționează să li se alăture atunci când va considera el de cuviință.

Singură, Sixsmith îşi vede de treaba ei. Şi foarte bine face, dacă te gândeşti ce treabă importantă are. Câtă vreme este ea la volan, şenilele nu se vor mai defecta.

La ora nouă seara, după ce ajung pe un teren relativ drept, Sixsmith apasă cu putere pe pedala de accelerație. Acesta a fost planul colonelului: mergi încet până la apus şi după aia – dacă ți-o permit împrejurările – accelerează fix în momentul în care copiii încetinesc. Este prea mult să speri că Sixsmith va reuşi să se descotorosească de ei, dar bine ar fi să se distanțeze cât mai mult.

Cam după o oră, colonelul le arată un loc mai uşor de apărat, situat pe o pantă grohotiş, lângă oraşul Dunkeld. Poposesc acolo. Aşa cum scrie la carte. Activează senzorii de mişcare, instalează baricadele din sârmă ghimpată, minele antipersonal, toate acareturile. Probabil se află cam la opt kilometri depărtare de pădurea Birnam, cea despre care vorbeau în profețiile lor vrăjitoarele din *Macbeth*[31]. Dar acum nu-i niciun pericol din punctul ăsta de vedere. Nu există nici urmă de vegetație pe o rază de vreo opt sute de metri în jurul locului ales de Carlisle. Iar pădurea Birnam va trebui să fie extrem de rapidă ca să poată trece de Foss, care stă în turelă cu armele pregătite.

Colonelul face de gardă în zona mediană, cu toate că a făcut două schimburi cu o noapte în urmă.

Mâine vor găsi drumul principal. În noaptea asta vor dormi.

Sau, cum este cazul doctorului Fournier, vor încerca să stabilească legătura cu centrul. Încearcă fără încetare să dea de doamna brigadier. Dar pare puțin probabil că ea va răspunde la cel de-al o sutălea apel, când le-a

ignorat pe cele nouăzeci şi nouă de dinainte. Însă Fournier nu se poate opri. Trebuie să o anunțe că vor veni. A făcut tot ce i-a stat în putință, mai mult decât se aştepta de la el, dar vor ajunge acasă curând. Să se ocupe Adunarea Militară de colonelul Carlisle. La urma urmei, Adunarea are o problemă cu el.

Într-un sfârşit, doctorul adoarme cu aparatul în mână.

Şi se trezeşte când îl simte cum vibrează şi şopteşte ceva.

— Da! țipă el – puțin cam prea tare.

Şi tresare la sunetul propriei voci în liniştea încordată. Îşi lipeşte aparatul de buze şi murmură:

— Eu sunt! Fournier!

— Ați încercat să luați legătura cu mine, domnule doctor?

Vocea doamnei general este calmă şi rece.

— Da! Încă de ieri. Au avut loc nişte schimbări. Trebuie să vă raportez ce s-a întâmplat. I-am pierdut pe Penny şi Sealey şi pe soldatul Phillips într-o confruntare cu…

— Opriți-vă!

Fry îl amuţeşte doar cu aceste două cuvinte. Buzele lui Fournier se mişcă în continuare, dar prin ele nu iese niciun sunet, nici măcar o respirație.

— Am să vă ascult raportul mai încolo, dacă vom avea timp, spune Fry. Situația de aici a devenit…

Face o pauză sesizabilă înainte de a continua:

— …instabilă. Elementele subversive din Beacon au revendicat o parte a teritoriului şi l-au ocupat. Luptăm pe mai multe fronturi, în loc să ne ocupăm de consolidarea puterii. Pierderile dumneavoastră sunt regretabile, dar acum nu am vreme să ascult o relatare detaliată.

— În… Înțeleg, spune Fournier.

Situație instabilă? Ce au făcut cu Beaconul? Ce se petrece acolo?

Fry continuă fără pauză.

— Deci întrebarea mea pentru dumneavoastră, domnule doctor Fournier, este următoarea: puteți să o duceți pe *Rosalind Franklin* într-un loc anume, într-un anume interval de timp?

Fournier este şocat.

— Nu! exclamă el. În niciun caz! Doamnă general, aici ierarhia a fost dată peste cap. Colonelul Carlisle m-a amenințat. Din punct de vedere fizic m-a amenințat. Bănuieşte că eu am scos din funcțiune aparatul de

radiorecepție şi acum stă tot timpul cu ochii pe mine. Nu va primi nicio sugestie din partea mea. Nu acum.

Din cealaltă parte nu se mai aude nimic, doar paraziții transmisiei.

— În regulă, spune Fry în cele din urmă, pe un ton de resemnare sinistră. Explicați-mi!

Fournier încearcă, dar nu se descurcă prea bine. Evenimentele ultimei zile i se învălmăşesc în minte aidoma grohotişului de la o alunecare de teren. Se străduieşte să găsească o idee principală, o linie călăuzitoare, ceva. În zadar. Fry nu pare să înțeleagă cum stau lucrurile cu copiii şi nu o interesează absolut deloc amenințările colonelului Carlisle la adresa vieții lui. Însă reuşeşte să priceapă că au întâlnit o nouă formă de flămânzi şi că au un specimen intact. Îl felicită – de complezență – pentru această realizare, deşi nu pare să îi aprecieze însemnătatea.

Când Fournier vrea să-i explice, doamna general revine la o informație pe care el i-a oferit-o în timpul discuției lor anterioare.

— Parcă spuneați că există anumite fricțiuni de natură personală între Carlisle şi McQueen. Mai este adevărat?

Fournier rămâne perplex.

— Da, spune el. Ieri mai aveau puțin şi se luau la bătaie. În fond, McQueen nu-i iartă colonelului că l-a degradat.

— În cazul acesta puneți-mă în legătură cu McQueen.

Fournier îşi zice că nu a auzit bine, aşa că ignoră ordinul şi revine la subiectul principal – din punctul lui de vedere.

— Specimenul este un copil. Se poate să-l fi născut o mamă deja infectată. Iar țesutul lui cerebral…

— Mai târziu! îl întrerupe Fry. Vreți să-mi spuneți că ne veți aduce date noi şi pertinente. Este o veste excelentă, domnule doctor, şi veți fi recompensat la momentul potrivit. Însă nu eu am datoria de a examina şi interpreta descoperirea dumneavoastră. Vreau să-l aduceți chiar acum pe McQueen în sala maşinilor şi să-mi permiteți să discut cu el.

Deci a auzit bine. Însă modificarea parametrilor i se pare greu de înțeles după toate lunile acestea de clandestinitate totală.

— Păi, asta ar însemna… dacă McQueen află că v-am dat raportul în tot acest timp…

— Aşa cum vi s-a ordonat, îi aminteşte Fry. Nu ați greşit cu nimic. Acum este vorba despre supraviețuirea Beaconului şi în această confruntare o

singură tabără are dreptate. Vă rog, aduceți-l pe McQueen. Presupun că încă nu s-a culcat?

— Cred că nu s-a culcat nimeni. Îi aud vorbind. Sunt în zona de recreere, probabil că joacă poker.

— Atunci mergeți şi aduceți-l.

Nu-i chiar atât de uşor cum pare. În noaptea asta colonelul a hotărât să stea de pază în centrul lui *Rosie,* nu în cabina principală, aşa că Fournier trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă în zona de recreere. Ține ochii în pământ, incapabil să-l privească. Necazul este că va trebui să treacă din nou pe acolo şi la întoarcere.

Are nevoie de un pretext credibil ca să-l poată lua deoparte pe fostul locotenent şi nu-i vine nimic în minte. McQueen nu este sub comanda lui directă. Nu are ce să discute cu el fără să-i ceară mai întâi consimțământul lui Carlisle. Plus că toți sunt atât de concentrați la jocul lor, că McQueen s-ar putea nici să nu-l bage în seamă.

Îi vine inspirația chiar atunci când dă cu ochii de ei. Jocul de poker şi-a pierdut din anvergură – acum sunt doar trei jucători: McQueen, Sixsmith şi Akimwe (iar Akimwe este prezent doar fizic, ca o piesă de recuzită). Nu ridică niciunul ochii la el.

Până când Fournier se repede şi strânge cărțile de pe masă.

— Ce dracu'?! exclamă uluită Sixsmith.

— Vă confisc acest pachet de cărți, spune Fournier. Jocurile de noroc afectează moralul.

Şi, pentru că nimeni nu vrea să-i dea şi celelalte cărți, se întoarce şi pleacă cu restul pachetului.

— Noapte bună, domnule colonel! murmură el când traversează zona mediană. Sper că vom avea parte de linişte.

Şi trece repede mai departe. Nu aude răspunsul, dacă există cu adevărat vreunul.

Se închide din nou în sala maşinilor şi aşteaptă în agonie urmările gestului său. Oare este posibil să se fi înşelat? Credea că-l cunoaşte suficient de bine pe McQueen şi era sigur că acesta nu va sta cu mâinile în sân în fața unei asemenea intervenții arogante. Însă sunt toți atât de dărâmați după atacul copiilor că s-ar putea să nu existe nicio ripostă de data aceasta.

Se aude o bătaie în uşă. De fapt, o singură bubuitură categorică. Uşa se deschide şi în prag apare McQueen.

— Am nevoie de cărțile alea! spune el.

Tonul îi este amenințător. Trăsăturile îi sunt schimonosite de furie.

— Desigur, se grăbeşte să-i răspundă Fournier. Dar, te rog, intră şi închide uşa.

McQueen a venit pregătit de scandal. Nu se aştepta la o asemenea capitulare instantanee şi nu pare prea entuziasmat. Face un semn din cap spre pachetul de cărți.

— Te rog, repetă Fournier. Este vorba despre o chestiune extrem de importantă… locotenente.

Pauza deliberată încarcă cu multe semnificații ultimul cuvânt. Şi are succes. McQueen intră şi împinge uşa cu călcâiul. Încearcă să pară indiferent, numai că nu-i prea iese.

— Ce e? întreabă el pe un ton agresiv.

Fournier îi întinde aparatul de radiorecepție.

— Doamna general Fry, spune el, fără să adauge altceva.

Astfel evită o explicație prea lungă şi prea complicată.

— Din Beacon. Vrea să discute cu tine.

Din cauza surprinderii, chipul lui McQueen, încruntat şi antipatic de obicei, devine total inexpresiv preț de o secundă sau două. Ia aparatul, dar se holbează la el, de parcă nu ar şti cum funcționează. Iar când îl duce la ureche, o face cu multă prudență şi neîncredere.

— McQueen, spune el. Recepție.

Ascultă tăcut mult timp. Ascultă şi Fournier, dar, oricât de tare şi-ar încorda auzul, nu aude nimic din ce spune generalul Fry. Are frisoane din cauza frustrării şi nerăbdării. McQueen se întoarce în cele din urmă spre el, acoperind microfonul micuțului aparat cu palma lui uriaşă.

— Zice să-ți spun că este o discuție personală, îl anunță el, ridicând din sprâncene, ca şi cum ar vrea să-şi mărturisească exasperarea în fața toanelor de care dau dovadă ofițerii superiori. Scuze. Trebuie să ieşi de aici.

XLV

Stephen Greaves o visează pe fata cu cicatrice.

În visul acesta, ea vorbeşte şi îi povesteşte despre viața alături de ceilalți copii. *E foarte frumoasă. Nu ne aducem aminte deloc de mămicile şi tăticii noştri şi nici nu avem nevoie de ei. Ne avem unul pe altul.*

Lui Greaves îi place ce aude. Însă îl tulbură faptul că poartă această conversație în bucătăria casei unde a locuit cu părinții lui până când au apărut flămânzii. Şi asta îi aminteşte de tot ce a pierdut, în timp ce fata neagă realitatea acestei pierderi.

Este un conflict al simbolurilor, comentează mintea lui. Vrei să crezi, dar îți spui că nu trebuie să o faci. Greaves abandonează gândul acesta într-o debara din spatele sau de dedesubtul nivelului la care se află visul. *În spate?* se întreabă el. Şi îşi răspunde: *dedesubt.* Chiar şi în vise simte nevoia să fie extrem de exact în privința raporturilor spațiale, mai cu seamă pentru că acolo spațiul e abstract şi speculativ.

Bucătăria este foarte bine redată. Ghiozdanul lui stă pe masă, păzit de Captain Power. Ultima listă a mamei cu treburile pe ziua respectivă este fixată pe uşa frigiderului cu doi magneți reprezentând personaje din Familia Simpson – Homer şi Marge. Pe listă scrie doar:

EVACUARE 12:00 BIBLIOTECĂ!!!

Cred că voi sunteți a doua generație, îi spune Greaves în vis fetei cu cicatrice. *Sunteți copiii celor infectați. Înseamnă că mama ta a avut patogenul în organism înainte de naşterea ta. Nu ai fi văzut-o niciodată cum ar fi fost dacă era o ființă omenească.*

Este foarte greu să fii o ființă omenească, spune fata, pe un ton grav.

Greaves este de acord cu ea.

Pe bune, zice fata. *Vino să trăieşti cu noi. Ia-o şi pe doamna doctor Khan.*

Nu pot, o refuză Greaves cu tristețe, ştiind că acesta este adevărul. *Nu pot să fiu ca voi. Nici Rina nu poate. Sunt convins că trebuie să fii expus unei infecții in utero ca să se formeze această interconexiune simbiotică cu* Cordyceps-ul *pe care o aveți tu şi ceilalți copii.*

Eşti foarte inteligent, Stephen, îi spune fata cu admirație.

Mulțumesc.

În cazul ăsta, ce o să se întâmple cu doamna doctor Khan?

Întinde mâna atunci când rosteşte aceste cuvinte. Arată spre ceva aflat în spatele lui. Greaves ar trebui să se întoarcă şi să vadă despre ce este vorba. Aşa funcționează visul acesta. Când se opune, când refuză să se întoarcă, simte ceva pe umăr. O mână.

Mâna Rinei.

Este acolo, în spatele lui. Deja schimbată. Deja înstrăinată definitiv de cea care a fost, sechestrată sau suprimată de infecție.

Nu vreau să văd, se roagă el.

Fata dă din cap. Înțelege. Îl scuteşte de acest chin. *Nu trebuie să te uiți dacă nu vrei. Însă trebuie să te hotărăşti. Trebuie să ştii ce ai de gând să faci.*

Mâna Rinei îi strânge mai tare umărul. Nu mai este capabilă de gândire rațională, cu toate acestea evident că este de acord.

Şi atunci îşi dă seama că nu mâna Rinei îl strânge atât de tare; ci dinții ei. Într-un acces de panică pură, încearcă să se smulgă din încleştarea lor. Dacă îl va infecta, dacă va deveni şi el flămând, atunci nu o va mai putea salva nimeni. Dacă îl va pierde pe el, se va pierde pe sine însăşi.

Se trezeşte tocmai când îşi sfâşie muşchii în fălcile ei. Are chipul scăldat în lacrimi, iar trupul în sudoare fetidă. Îi este silă şi este îngrozit de el însuşi. Dacă ar fi să iasă acum din *Rosie,* flămânzii s-ar îngrămădi peste el ca albinele peste corola unei flori.

Se ridică în capul oaselor. Zona cabinelor este cufundată într-o linişte desăvârşită. Greaves se dă jos din pat fără să mai tragă perdelele. Abia îşi stăpâneşte geamătul atunci când atinge podeaua din metal rece cu tălpile goale. Îi pare foarte rău că nu şi-a pus pantofii, dar nu vrea să rişte să-şi deschidă dulapul. Cu cât face mai puțin zgomot, cu atât are mai multe şanse să nu fie surprins şi bombardat cu întrebări la care nu poate răspunde.

Ghidându-se după lumina care vine dinspre platforma centrală, îşi scoate din raniță trusa cu mostre. Apoi se îndreaptă în vârful picioarelor spre uşă, strângând protector la piept eprubetele din plastic.

Platforma pare goală, dar, după ce înaintează câțiva paşi, îl vede pe colonel aşezat lângă sas. Se sprijină cu spatele de uşă şi ține capul în piept. Greaves dă să-l salute, când cineva țâțâie la el de deasupra. Ridică ochii. Este Sixsmith, din turelă. Tura lui Foss s-a încheiat şi a înlocuit-o ea.

Face un semn spre colonel.

— Lasă-l să doarmă, îi şopteşte ea. E în picioare de patruzeci de ore.

Greaves dă din cap ca să-i arate că a înțeles.

Tot în *sotto voce,* Sixsmith îl întreabă:

— Ce treabă ai de n-ai putut să aştepți până dimineață? Nu contează, nu-mi spune. Dar vorbiți încet şi închide uşa. Nu trebuie să se vadă nicio lumină afară.

Stephen intră în laborator, tot analizând spusele lui Sixsmith. Mai ales unul dintre cuvinte. *Vorbiți* – la plural.

Rina se află la bancul de lucru de lângă frigider. De fapt, se sprijină cu ambele coate de el. Stă cu fața deasupra microscopului inversat TCM400, dar Greaves observă că ține ochii închişi. Dar îi deschide încet când el închide uşa şi se întoarce spre el. Probabil că îl aştepta, pentru că nu pare surprinsă când îl vede.

Ceea ce nu se poate spune şi despre Stephen. El a venit aici ca să fie singur. Ca să facă ceva ce nu trebuie să afle nimeni. Atât de tulburat este că, o clipă, confundă eprubetele şi flacoanele din fața Rinei cu acelea în care ține el mostrele. Dar cele de pe masă sunt ultimele culturi lăsate moştenire de echipa de pe *Charles Darwin,* pe care le-au adus ieri soldații McQueen şi Phillips de pe Ben Macdhui. Ieri, când soldatul Phillips încă mai era în viață. Cum tot în viață mai erau şi doctorii Sealey şi Penny.

O eternitate a trecut de atunci.

Cutremurându-se din cauza durerii sau a efortului, Rina se îndepărtează de bancul de lucru şi se apropie de Greaves. Locul este atât de strâmt, că nu are nevoie decât de patru paşi. Îl priveşte în ochi. În mod normal, ar şti că nu trebuie să facă asta, şi-ar aminti cât de greu îi este lui să suporte conurile de lumină venite din privirile celorlalți oameni. Ochii Rinei sunt larg deschişi; se desluşeşte clar circumferința fiecărei pupile. Stephen îşi spune că n-a mai văzut niciodată irişi atât de mari şi care să nu se contracte deloc, deşi lumina tuburilor de neon este foarte puternică. Cearcănele ca nişte vânătăi urâte se văd foarte bine chiar şi pe pielea măslinie a Rinei.

— Ce mi-ai făcut? îl întreabă ea.

Deşi vorbeşte încet, tonul este extrem de dur. Răsuflarea ei miroase a fiere şi medicamente. Miroase a boală.

— Rina, murmură Stephen.

Nu ştie ce altceva să spună. Îi rosteşte numele ca pe o parolă, ca pe o incantație menită să o aducă înapoi.

Cu o forță surprinzătoare, îl înşfacă de gulerul pijamalei şi-l trage aproape de ea.

— Ce ai făcut?

Greaves tot nu-şi găseşte cuvintele, tot nu reuşeşte să le adune într-o propoziţie coerentă. Dar Rina îi dă drumul la fel de brusc cum l-a înhăţat. Înainte să-i întoarcă spatele, desenează linii tremurânde cu vârfurile degetelor pe pieptul lui. Se trânteşte în mijlocul podelei şi îşi sprijină capul pe pumnii încleştaţi.

— Nu-i vina ta, bolboroseşte ea. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să-mi vărs supărarea pe tine. John e mort şi eu simt… eu *nu simt mare lucru.* De parcă aş fi foarte departe de voi. De locul acesta. Nimic nu mi se mai pare real.

Pe Greaves îl apucă disperarea. Starea pe care i-o descrie Rina este un afect modificat, ceea ce înseamnă că efectul vaccinului începe să dispară. Trebuie să facă imediat o altă doză, folosind mostrele de ţesut pe care le-a luat de la copiii morţi după ce a reparat şenila.

De asemenea, trebuie să-i răspundă la întrebări. Dacă i-ar ascunde adevărul – cu toate că a făcut asta de curând şi cu rezultate oribile –, ar fi ca şi cum ar încerca să oprească cu mâinile goale un camion care a luat-o la vale.

Îşi pune trusa cu mostre pe bancul de lucru şi începe să scoată recipientele individuale din ea.

— Dar a fost, spune el.

Repede. Alergând peste un câmp minat cu cuvinte.

— A fost vina mea, Rina. Te-a muşcat un copil şi a trebuit să te împiedic să te transformi. Ţi-am dat un medicament pe care l-am făcut din lichidul cefalorahidian al băiatului mort. Acum am venit în laborator pentru că vreau să fac o cantitate mai mare.

Ia câte o eprubetă în fiecare mână şi i le arată. Numai că Rina nu se uită la el. Capul i se înclină spre umăr într-un unghi bizar, de parcă ar fi prea greu să şi-l ţină drept. Se uită cu ochi mari la braţul bandajat. Pansamentele s-au desfăcut şi atârnă: probabil că şi le-a desfăcut ca să se uite sub ele. Şi a văzut urma de muşcătură.

— Da, murmură ea în cele din urmă. Am ştiut. Dar am uitat pur şi simplu.

Pierderi de memorie. Alt semnal de alarmă. Trebuie să se ocupe chiar acum de această problemă şi trebuie s-o facă aşa cum se cuvine.

În timp ce se grăbeşte să prepare altă doză de vaccin, îi spune Rinei întreaga poveste. Dar nu-i deloc convins că îl ascultă. Aruncă doar vorbele, în speranţa că o va ţine acolo – că-i va ţine acolo conştiinţa, esenţa care este

Rina – câteva minute în plus. Îi pune şi el întrebări ca să mai tragă de timp. Îşi aminteşte ce s-a întâmplat după ce au intrat înapoi în *Rosie?* Cum a încuiat el uşa de la sas şi cum l-a îmbrâncit pe domnul doctor Fournier în sala maşinilor?

— Ar fi trebuit să-l vezi, Rina, bălmăjeşte el. Te-ai fi stricat de râs!

Asta este o simplă presupunere. Nici măcar atât: însă aşa spun oamenii despre momentele ciudate şi groteşti când alți oameni se poartă în mod neobişnuit şi neaşteptat. Să-i fi văzut cum arătau!

Nu poate să o privească, pentru că este ocupat să amestece şi să filtreze vaccinul viu. Trage şapte mililitri în seringă şi lasă în retortă cam douăzeci şi cinci. Este o doză puțin mai mare decât prima, dar acum este convins că ingredientele sunt în proporție corectă. Îl ajută faptul că a mai făcut-o o dată: acum nu-şi mai permite luxul să experimenteze.

Îşi aduce aminte de traumatizanta luptă corp la corp de data trecută şi se ține departe de gâtul Rinei, preferând să-i injecteze vaccinul în vena cubitală mediană, în interiorul cotului stâng. Rina îl ajută, bătând uşor vasul de sânge ca să-l dilate şi să-l bombeze. Gestul ei îi dă încredere, dar nu pentru mult timp. Oare chiar înțelege ce se întâmplă ori este doar un reflex muscular, declanşat de vederea unei seringi hipodermice?

Se aşază în genunchi lângă ea şi aşteaptă ca vaccinul să-şi facă efectul. Trăieşte un adevărat coşmar de incertitudine. Vrea să o audă sau să o vadă că face ceva ce îi va spune dacă mai este cu adevărat lângă el sau dacă a dispărut pentru totdeauna. Ceasul lui interior măsoară timpul – nu îl poate opri. Şi nu se întâmplă absolut nimic vreme de şaptesprezece secunde disperate, şaptesprezece secunde mult prea lungi.

Apoi ea îl atinge pe dosul mâinii. Cu vârful degetului arătător.

Abia acum răsuflă uşurat Greaves.

— Hei! şopteşte stins Rina. Stephen. Când ai venit?

— Hei! spune şi Greaves.

Însă i se opreşte vocea în gât şi nu mai poate continua.

Doamna doctor Khan ridică fruntea. Foarte încet. Se privesc în ochi. De data aceasta, doar o singură clipă. Rina ştie că trebuie să se uite în altă parte atunci când îl simte că se crispează. Dar îl apasă mai tare cu degetul.

— Mi-e sete, spune ea răgușit.

Nu se pot întoarce în zona cabinelor fără să treacă pe sub privirea scrutătoare a lui Sixsmith şi niciunul nu este pregătit acum pentru aşa ceva. Plus că acolo le-ar fi imposibil să stea de vorbă. Rina a ascuns nişte cafea

solubilă în spatele unui raft, produs extrem de valoros, adus de John dintr-un drum pe teren, făcut pe vremea când încă se mai îndreptau către nord. Rina umple un pahar de laborator cu apă din butoaiele depozitate acolo şi o încălzeşte la un arzător Bunsen. Se aşază unul lângă altul pe bancul de lucru şi beau pe rând. Cafeaua este prea amară şi prea fierbinte. Însă le place, pentru că o beau împreună.

Şi discută în şoaptă.

— Spune-mi, cum a reacționat Fournier când i-ai zis? îl întreabă apoi Rina.

— Ce să-i zic?

— Ei, na! Tu ce crezi? Când i-ai zis ce ai făcut aici, Stephen. Când i-ai povestit despre…

— Nu i-am zis nimic, intervine el repede.

Dacă Rina nu va folosi cuvântul *remediu,* atunci nici el nu va fi nevoit să tăgăduiască.

— Splendid! Vreau să fiu de față când ai să-i spui. Ştii, parcă nici nu-mi vine să cred că a fost atât de uşor. Doamne, dacă John – dacă ar mai fi trăit încă o zi…

Nu mai ştie ce să spună şi îşi completează fraza cu o mişcare uşoară a mâinii.

Greaves clatină din cap. Merge pe sârmă peste abisul minciunii sfruntate.

— Va dura mai mult decât o singură zi, bolboroseşte el.

— Ştii ce vreau să spun, zice Rina.

Îl atinge iarăşi pe dosul mâinii – doar o fracțiune de secundă. Nu-şi mai poate stăpâni emoțiile, iar asta îl sperie pe Greaves.

— Ai reuşit acolo unde au dat greş toți ceilalți. Sunt mândră de tine!

Este mai mult decât poate îndura băiatul.

— Nu, Rina, nu!

Parcă se roagă. Şi poate aşa şi este. Îşi apasă buzele cu pumnul strâns ca să împiedice cuvintele să se reverse. Dar nu reuşeşte.

— Cum adică „nu”?

Cât de neputincios se simte!

— Nu te-am vindecat, şopteşte el. Şi nici n-am să te vindec. Nu pot.

XLVI

La prima rază a zorilor, când aerul este încă suficient de rece ca să poată folosi ochelarii cu termoviziune, Sixsmith citeşte valorile afişate şi îi anunță că sunt singuri. McQueen nu o prea crede, dar continuă cu prefăcătoria tot timpul cât strâng senzorii şi capcanele, deşi se aşteaptă ca, dintr-o clipă în alta, să fie prinşi într-o avalanşă de pietre aruncate de nişte monştri cu chipuri de copii.

Ideea este să se mişte cât mai repede şi fără zgomot, să pornească la drum şi să accelereze înainte ca acei sălbatici mici să-şi dea seama că au dispărut. Planul lor întâmpină un obstacol când Foss face apelul şi descoperă că doctorul Akimwe nu se mai află la bord. Vestea nu-l surprinde câtuşi de puțin pe McQueen. În opinia lui, Akimwe s-a transformat într-un zombi din momentul în care a aflat că Gary Phillips nu a supraviețuit.

Nu lipseşte niciun lucru de-al doctorului, dar se constată că acesta a deschis dulapul cu arme (probabil că îi dăduse Phillips codul) şi a luat unul dintre pistoale.

— Tembelu' nu s-a gândit să-şi ia şi muniție, raportează McQueen după o verificare minuțioasă. O fi plin încărcătorul, da' după ce-l termină, praful se alege de el.

Fişierul lui *Rosie* indică faptul că portiera dreaptă a cabinei principale s-a deschis şi s-a închis la ora 2:17 a.m. Sixsmith, care făcea de gardă în turelă, susține că nu a văzut şi nu a auzit nimic.

În zona de recreere se declanşează scandalul. Țipă unul mai tare decât altul, contrazicându-se asupra şanselor pe care le-ar avea să-l găsească pe Akimwe dacă se întorc. Nu îl vor găsi decât dacă s-a gândit să rămână pe drum şi, atunci, de ce s-a mai furişat afară ca un ninja?

— S-a dus să-l îngroape pe Phillips, spune Sixsmith. Acolo îl vom găsi.

— Parțial corect, remarcă McQueen. Nu o să ajungă până acolo.

— Ce dracu' ai? se enervează Sixsmith, sărind în picioare şi uitându-se urât la fostul locotenent. Nu-ți ajung patru victime? Dacă mergem încet, îl putem detecta cu ochelarii ăia în infraroşu. Nu are cum să fi ajuns prea departe.

Da, însă ar însemna să se întoarcă spre locul unde se află copiii, iar aşa ceva este de neconceput. Drept care nu crâcneşte nimeni atunci când colonelul anunță că îşi vor continua drumul spre sud. Nici măcar Sixsmith

nu mai protestează. McQueen crede că tânăra se simte prost pentru că doctorul a trecut neobservat chiar pe sub nasul ei. De parcă ea ar fi de vină că Akimwe a hotărât să se sinucidă. Dacă ar reuşi să-l găsească, îşi spune McQueen, primul lucru pe care el, personal, l-ar face ar fi să-i tragă una în cap cu patul mitralierei – să-i fie învățătură de minte pentru că a furat pistolul.

Într-un final, pornesc la drum. Atmosfera de la bord este al naibii de încordată. McQueen are senzația că fiecare calculează şansele de izbândă. Cu excepția lui, desigur. El studiază în minte un fel de diagramă Venn[32] pe care a intitulat-o „duşmanul duşmanului meu îmi este prieten”. Doamna general Fry i-a promis să-i dea înapoi gradul dacă o va ajuta să rezolve o mică problemă. Problema cu pricina poartă numele Isaac Carlisle.

L-ar arunca bucuros pe colonel într-o cadă plină cu cioburi, însă conspirațiile, cabalele, planurile de la centru – toate astea îi stau în gât şi îi vine să bată în retragere. Mai degrabă s-ar lupta cinstit cu colonelul pe un petic de iarbă, undeva. I-ar sparge gura şi nişte coaste, poate şi câțiva dinți. Şi l-ar face să tragă anumite concluzii despre ce înseamnă demnitatea unui om.

Numai că aşa ceva nu este posibil. Iar dacă Beaconul se duce la dracu’ pe mâna madamei generălese, atunci ea îl va recompensa cum se cuvine. Toți şefii sunt răi, asta-i părerea sinceră a lui McQueen, dar numai pe colonelul Carlisle l-a respectat el cât de cât. Şi tocmai din cauza asta s-a simțit dezamăgit. O, da, colonelul merită ce i se întâmplă!

Se duce în cabina principală şi îi cere lui Carlisle permisiunea de a-i spune ceva între patru ochi – aruncând o privire cu subînțeles spre Sixsmith, care stă la volan. Pleacă împreună în laborator. Nu lucrează nimeni acolo. Colonelul închide uşa şi îl aşteaptă pe McQueen să-i spună ce are de spus.

Acesta pune pe bancul de lucru micuțul aparat de radiorecepție al lui Fournier. Carlisle se uită lung la el, începând să se încrunte.

— Al cui este?

Ştie la ce se uită şi probabil că şi-a dat seama de implicații.

— Al lui Fournier. Funcționează doar pe o singură frecvență. În caz că vă întrebați cine se află la celălalt capăt, vă zic eu: doamna general Fry.

Carlisle dă din cap, acceptând această explicație fără să o pună la îndoială. De ce ar face-o? Este foarte logică.

— Cum l-ai descoperit? îl întreabă el pe McQueen.

— L-am auzit vorbind şi am intrat peste el. Mi-a mărturisit tot, fără să fie nevoie să-l întreb eu ceva. Fry avea nevoie de cineva care să stea cu ochii pe noi. E o chestie politică, o cretinătate de genul ăsta. Presupun că l-a ales pe Fournier pentru că ştia că el o să facă sluj în fața ei. Omul ăsta nu ştie să zică „nu” unui şef.

Abia acum Carlisle pune mâna pe aparat.

— Funcționează?

McQueen dă din cap.

— Eu n-am vorbit cu Fry, da’ l-am auzit pe unul dintre aghiotanții ei încercând să ia legătura cu Fournier după ce i-am luat eu aparatul.

Merge bine. Nătărăul bătrân pune botul la povestea lui. Nu că ar avea de ales. Aparatul de radiorecepție e mare chestie, indiferent din care punct de vedere abordezi întreaga situație. Este o ancoră de salvare. S-au pierdut şi acum au regăsit drumul cel bun. Carlisle nu are altceva de făcut decât să folosească drăcia aia.

McQueen aşteaptă. Şi tot aşteaptă. Colonelul nu spune nimic.

— Se poate să-l fi şifonat nițel pe doctor în trecere, mai zice McQueen. Sper că n-am să fiu acuzat de nimic. Nu voia să-i dea drumul din mână.

Carlisle îl priveşte pătrunzător, cu asprime. Îl studiază în amănunt. Pe chipul lui McQueen nu se citeşte absolut nimic.

— Mda, cu multă plăcere, zice el în cele din urmă, doar ca să rupă cumva tăcerea apăsătoare.

Carlisle nici măcar nu-i spune „eşti liber”. Pune aparatul în buzunar şi pleacă înapoi în cabina principală. Îi întoarce spatele lui McQueen, ca şi cum McQueen nici n-ar exista.

Rahatul pământului, dar ştiu că merită ce o să pățească!

Pe drum, Carlisle îşi dă seama de tăcerea din jur. Nu este o tăcere bună, ci una anemiată. Foss stă culcată în pat, cu brațul peste ochi, prea obosită ca să mai poată reuşi să doarmă. Stephen Greaves stă la masă, cu mâinile pe genunchi şi priveşte în gol. Samrina Khan este în bucătărie, se ține strâns de marginea chiuvetei şi are capul în jos, de parcă ar avea de gând să vomite sau tocmai ce a vomitat.

Pe colonel îl tulbură povestea cu aparatul de radiorecepție, însă McQueen l-a tulburat şi mai tare. S-a priceput mereu destul de bine să judece caracterul unui om, însă McQueen i se pare indescifrabil. Poate că, dintr-un motiv sau altul, a permis neîncrederii să prindă rădăcini în mintea lui – în

afară de îndoielile pe care le are cu privire la incapacitatea acestuia de a se adapta vieții militare. Însă bine a făcut că a descoperit aparatul şi a făcut încă şi mai bine că l-a predat.

Aparatul de radiorecepție. O mană cerească nesperată, dar lui Carlisle nu-i place deloc proveniența lui. Când se aşază lângă Sixsmith şi pune aparatul pe consola cabinei, are impresia că mânuieşte un obiect cumplit de greu.

Sixsmith se uită uluită la aparat.

— De unde mama dracului a mai apărut şi ăsta? întreabă ea.

— Este o donație din partea doctorului Fournier, spune colonelul, având grijă să vorbească pe un ton cât mai neutru.

Nu are niciun sens să îşi arate furia. Nu are niciun sens să îşi simtă furia, deşi este puțin cam tardiv. Nu a avut niciodată o relație bazată pe încredere cu doamna general. Când a încercat să demisioneze – adică să apeleze la cea mai pasivă formă de protest –, ea i-a considerat demisia drept un semn de răzvrătire şi l-a convins să renunțe. De atunci încoace, Fry se tot teme că el o va ataca dintr-o altă direcție. Şi chiar a fost cât pe ce s-o facă. Nu demult. Acesta este motivul pentru care ea l-a trimis în misiune. Numai că se vede treaba că nu a fost de ajuns.

— Din partea doctorului Fournier, repetă Sixsmith, rostind numele ca pe o înjurătură.

— Se pare că aparatul acesta i-a fost încredințat la plecarea din Beacon, drept rezervă în caz de urgență. Şi cred că situația noastră prezentă se poate numi o urgență.

Nu mai este nimic de spus pe acest subiect; cel puțin, Carlisle nu este sigur că poate spune mai mult.

— Am să iau legătura cu Beaconul, soldat, o anunță el pe Sixsmith. Dacă voi reuşi, s-ar putea să am nevoie de tine. Dispozitivul acesta este foarte mic şi direcțional. Dacă pierdem semnalul, am să te rog să încetineşti şi chiar să opreşti dacă ți-o voi cere.

Sixsmith îi aruncă o privire grea de întrebări nerostite.

— Am înțeles, domnule.

Carlisle porneşte aparatul de radiorecepție şi aşteaptă. Nu sunt prea mulți paraziți, ci doar bâzâitul de bariton al frecvențelor. După un timp, se aude o voce de bărbat:

— Cabinetul doamnei general Fry.

— Aici colonelul Carlisle. Vreau să vorbesc cu doamna general, dacă se poate.

Nu urmează nicio pauză. Tonul bărbatului nu este deloc surprins.

— Sigur, domnule colonel. Un moment.

Aşteptau să iau legătura cu ei, îşi spune Carlisle. Probabil doctorul nu a răspuns la un apel programat, aşa că au tras concluzia de rigoare.

— Isaac!

Vocea lui Fry. Deşi obosită şi stresată, se străduieşte din răsputeri să pară luată prin surprindere.

— Cum de ai găsit frecvența asta? Nu-mi amintesc să ți-o fi comunicat.

— Vorbesc de la aparatul doctorului Fournier, doamnă general.

Nu-i explică mai multe, ci trece direct la subiect.

— În momentul de față, ne îndreptăm către sud, spre capătul nordic al magistralei 1 şi înaintăm destul de bine. Însă au avut loc evenimente de maximă importanță despre care trebuie să luați cunoştință atât dumneavoastră, cât şi întregul Birou Principal.

— Te ascult, spune Fry.

Colonelul nu se pierde în detalii. Mai întâi vorbeşte despre descoperirea lui Greaves, pentru că aceasta reprezintă fondul problemei. Au la ei un specimen absolut unic şi a cărui semnificație ştiințifică nu poate fi caracterizată prin cuvinte. Un copil care pare a beneficia de imunitate parțială față de patogenul foamei! Un copil al cărui cadavru poate deține rețeta unui leac.

După aceea o pune la curent cu eşecul confruntării cu flămânzii, confruntare soldată cu victime. Declară, în mod oficial, că îşi asumă completa responsabilitate pentru cele întâmplate. Şi la sfârşit adaugă foarte apăsat – ca să fie bine înțeles – că *Rosie* a pornit cu toată viteza spre casă, că acest fapt nu este negociabil şi că doamna general ar face bine să nu fie singură când ajung ei în Beacon.

Urmează o tăcere foarte lungă. Cu coada ochiului stâng o vede pe Sixsmith cum îşi încleştează ambele mâini pe volan.

— Adică, după şapte luni în care n-ai avut nimic de raportat, spune în cele din urmă Fry, vii acum şi-mi zici că ați făcut o descoperire epocală?

Tonul ei este cinic, fără urmă de entuziasm sau curiozitate.

— Exact!

— Foarte interesant mi se pare momentul pe care ți l-ai ales, Isaac. Ca să nu zic „suspect”.

Carlisle este consternat atât de cuvintele pe care le aude, cât şi de tonul acuzator cu care sunt rostite.

— Suspect? repetă el. Nu înțeleg, doamnă general. De ce anume mă suspectați?

Altă tăcere.

— Nu contează, spune Fry într-un final. Am să mă gândesc ce măsuri să iau. Ține aparatul deschis pe frecvența asta.

Ultimul ordin nu are niciun sens, de vreme ce aparatul nu-i prevăzut cu selector. Poate că Lutes ar fi fost în stare să-l regleze şi pe alte frecvențe, folosind piese de la aparatul de radiorecepție din cabina principală. Însă niciunul dintre cei rămaşi în viață nu ar avea habar cum să facă asta.

Nu mai aude absolut nimic, ceea ce înseamnă că Fry a întrerupt legătura. Evident că acum Sixsmith trage concluzia fără să mai stea pe gânduri.

— Deci doctorul Fournier ne-a spionat din prima clipă a misiunii.

— Beaconul are dreptul să stabilească mai multe sisteme de raportare, spune precaut Carlisle.

Apără automat acest statu-quo. De ce o face? De ce şi-a petrecut întreaga viață slujind şi aprobând deciziile proaste luate de oameni față de care nu simte decât dispreț? Oftează prelung.

— Da, recunoaşte el. Domnul doctor Fournier a trimis în secret rapoarte Adunării Militare, cu toate că dânsul este comandant civil. Voi face o plângere oficială împotriva lui imediat ce ajungem în Beacon.

— Ce ar fi dacă i-aş trage eu un pumn neoficial în nas?

Tonul lui Sixsmith este aspru şi colonelul nu crede că tânăra glumeşte.

— Soldat, spune el, nu merită să rişti vreo sancțiune sau chiar să fii dată afară din armată pentru comportament neadecvat din cauza unui…

Îl întrerupe vocea lui Fry. Legătura a fost restabilită sau poate nici nu a fost întreruptă.

— Ți-am organizat o escortă, spune doamna general fără nicio introducere. Este extrem de important ca specimenul vostru să ajungă în Beacon pentru studiu, iar *Rosalind Franklin* poate fi atacată dacă rămâne singură acolo.

— Foarte bine, zice Carlisle. Ce ordonați?

— Întâlnirea are loc peste exact patruzeci şi opt de ore, la baza noastră de la hotelul Echo, lângă Bedford. Dacă nu puteți ajunge, anunță-mă din timp.

— Nu am auzit de hotelul Echo, mărturiseşte Carlisle.

— Nici nu ai fi avut de unde să auzi, colonele. Încă nu există. Este fosta bază a forțelor aeriene din Henlow. O transformăm în bază operativă pentru

echipele care vor colecta probe din Stevenage şi Milton Keynes. Notează-ți coordonatele.

Carlisle şi le notează. Fry îi dă toate detaliile despre întâlnirea aceea. Ea însăşi va trimite un detaşament format din douăzeci de soldați şi trei vehicule blindate, toate sub comanda unui anume căpitan Manolis. Dacă escorta nu ajunge la ora stabilită, Carlisle va trebui să o aştepte. Sub nicio formă să nu folosească aparatul de radiorecepție – nici pentru a lua legătura cu doamna general sau cu altcineva din Beacon. Când apare căpitanul Manolis, Carlisle trebuie să i-o predea pe *Rosie*, iar el se va întoarce la Beacon cu o maşină de teren a statului-major, în fruntea convoiului. Odată ajuns la centru va trebui să dea un raport amănunțit.

Carlisle cam are idee ce anume înseamnă asta în contextul actual. În pofida revoluționarei lor descoperiri, expediția a suferit pierderi inacceptabile şi, în lumina logicii militare, cineva trebuie scos țap ispăşitor. El îşi va asuma întreaga responsabilitate, în vreme ce Fournier se va făli cu obținerea specimenului. Probabil că acesta a fost planul încă de la bun început, încă de dinainte de plecarea lor din Beacon. Probabil că, pentru Fry, expediția nu a avut alt scop decât să-l facă pe Carlisle să dea greş în mod public.

Doamna general nu a terminat de enumerat regulile întâlnirii cu escorta. În cazul în care nu se vor afla flămânzi în jur, îi spune ea colonelului, el şi echipa vor coborî din *Rosie* luând specimenul cu ei şi se vor duce pe terenul de instrucție de la hotelul Echo. Acolo se vor întâlni cu căpitanul Manolis şi detaşamentul lui, care vor prelua specimenul şi vor efectua transferul de comandă în bună ordine.

Fry îi cere lui Carlisle să confirme că a înțeles ordinele şi că le acceptă. El se supune, dar se simte obligat să mai adauge ceva, cu toate că Sixsmith stă cu ochii la el.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine, Geraldine. Nu ți-am dat niciodată vreun motiv să te îndoieşti de loialitatea mea față de Beacon sau de Adunarea Militară.

— Mă rog, mormăie Fry.

Câteva secunde nu pare că ar mai dori să adauge ceva. Dar apoi:

— Loialitatea nu-i decât roata maşinii, Isaac.

— Adică?

— Adică ajută lucrurile să se mişte, numai că n-o interesează direcția.

Colonelul încearcă să-şi stăpânească exasperarea.

— Mi se pare că exact asta am spus şi eu. Am fost nefiresc de neutru. Cu toate acestea, tu ai crezut că-i mai bine să pui pe cineva să mă spioneze. Te pot întreba de ce ai făcut-o?

Urmează o pauză, în care se aude doar conversaţia paraziţilor.

— Ne-a fost dor de tine, Isaac, spune doamna general. Aştept cu nerăbdare să-mi povesteşti toate aventurile tale din nord.

Şi întrerupe legătura.

Oricum, Carlisle cunoaşte răspunsul la întrebarea lui. Fry este un animal politic, permanent angajat într-un joc cu sumă nulă[33]: îl joacă cu mare artă, în toate circumstanţele, şi intuieşte corect cărţile celorlalţi. Cât timp şi-a consolidat autoritatea, Carlisle a fost aproape singurul ofiţer al Adunării capabil să o conteste, datorită faptului că deţinea o poziţie de frunte în ierarhia militară şi că se bucura de aprecierea oamenilor. Iar ea l-a aşteptat mereu să-şi etaleze cărţile.

Colonelul priveşte afară, prin parbriz. Ca prin minune, drumul care se deschide în faţa lor este liber. Merg bine, pentru prima dată de când au plecat din Invercrae.

Da, însă încotro se îndreaptă?

XLVII

Zona de recreere. Doctorița Khan se prăbușește.

Se ține bine de marginea chiuvetei, are picioarele înfipte în podeaua de metal a lui *Rosie* – cu toate acestea, este în cădere liberă. Se prăbușește așa de câteva ore, de când a vorbit cu Stephen în laborator. Și încă nu a ajuns la fundul prăpastiei. Poate că prăpastia asta nici nu are fund.

Locotenentul Foss vorbește în somn. Ceva despre o friptură de pui. Ceva despre cât ar trebui să stea la cuptor. Khan cade fără să încetinească printre vorbele ei goale.

Se duc acasă, însă deocamdată lucrul acesta nu pare real. John a murit, iar moartea lui este cât se poate de reală. Însă chiar și ea nu este decât un fapt pe care trebuie să și-l reamintească la fiecare câteva minute, ca să-și păstreze vie suferința.

— O să ne cam zguduim puțin, strigă Sixsmith din cabina principală.

În lipsa interfonului, trebuie să se bazeze pe puterea vocii.

— Văd în față un morman de rable ruginite și acoperite cu mușchi. Bănuiesc că o să se dezintegreze când le lovim, dar oricum o să simțiți o hurducătură. Țineți-vă bine!

Khan se ține foarte bine. Nu o ajută la nimic.

— Rina! spune Stephen de lângă ea. Ar fi bine să-ți pui centura de siguranță. Copilul…

Copilul. Da. Sigur. Își încetinește căderea și deschide ochii într-un prezent în care vrea cu disperare să nu se afle. O cuprinde înverșunarea, îi dă stabilitate. Se concentrează; face un efort de voință și se oprește, deși *Rosie* merge hodorogind mai departe. Trebuie să ia decizii raționale cu privire la propria-i siguranță, pentru că siguranța ei o asigură pe cea a copilului.

Ținându-se cu mâinile de abdomenul umflat, se duce la un scaun, se așază, își fixează centura de siguranță. Stephen se așază lângă ea și verifică centurile ca să se convingă că nu s-au încurcat. Avertismentul lui Sixsmith a trezit-o pe Foss, dar se întoarce pe cealaltă parte și se acoperă cu pătura peste cap.

— Domnișoară locotenent Foss, o strigă Stephen, trebuie să…

— Îmi asum riscul, mormăie Foss.

Rosie se zguduie puternic. Legată bine în scaunul ei, Khan priveşte drept în faţă.

Nu-i un tratament, spusese Stephen. În laborator. Când au stat de vorbă. Când au stat de vorbă înainte de asta. *Ştiu cum trebuie să arate tratamentul, dar nu am avut timp să-l fac. Nu am putut decât să te stabilizez într-o manieră mai brutală. Copiii sălbatici îşi produc prin secreţie propriii lor neurotransmiţători, care rezistă fungusului. Iar acum şi creierul tău are aceste chimicale.* Cordyceps-ul *crede că îi eşti prieten. Crede că faci parte din marea colonie fungică.*

— Dar zici că *există* un tratament, a şoptit Khan.

Disperată, s-a agăţat de mâneca lui, aproape atingându-l, aproape violându-l.

— Aceasta este definiţia tratamentului, Stephen – o modalitate prin care împiedicăm patogenul să ne transforme. O căutăm de atât de mult timp! Nu este suficient?

Nu.

Da.

Poate, dacă ar fi o cantitate îndestulătoare. Însă nu va fi. Nici măcar pentru ea. Sigur, el va continua să o menţină într-o stare stabilă până la naştere, până când va fi să aterizeze viaţa din ea. Iar acel moment va avea nevoie de tot serul pe care îl are la îndemână. Şi nici vorbă să se ducă să facă rost de ingrediente proaspete. Mai cu seamă din locurile acelea.

Adică din creierul şi măduva copiilor sălbatici.

Nici vorbă să comită o crimă. Nici măcar pentru ea.

Şi, când i-a mărturisit toate astea şi când ea a înţeles că viaţa ei – ca fiinţă omenească – poate fi acum măsurată în zile sau chiar ore, atunci a început să cadă. Să cadă, îndepărtându-se de el şi de *Rosie,* şi de eul ei impasibil şi neputincios. Şi de tot ce i-ar fi provocat vreo reacţie cât de mică.

Cât răsfăţ. Câtă nefericire. Se detestă pentru că îl găzduieşte în organismul ei pe acel trădător, pe acel laş. A revenit. Stă la butoane – ce o mai însemna şi asta. Va merge până la capăt de dragul copilului, având în vedere că de dragul ei, personal, nu mai poate să facă nimic.

O ajută mult dacă îşi închipuie că este un vehicul. Aşa ca *Rosie.* Un vehicul care transportă o încărcătură extrem de preţioasă pe un teren accidentat, îndreptându-se spre un liman unde – după ce îşi va fi făcut datoria până la capăt – va fi demontată, iar părţile ei componente vor fi puse la păstrare. Nu-i nicio ruşine. Nu-i nicio dezonoare să mori după ce ţi-ai

făcut treaba până la capăt. Trebuie doar să mai livreze marfa asta. Trebuie să reziste până la capăt.

O crampă venită din senin îi promite că nu mai are mult de aşteptat.

Dar dacă l-ar da de gol? Dacă ar începe să țipe şi ar dezvălui întregii echipe secretul lui Stephen? McQueen l-ar amenința cu moartea ca să-i afle rețeta, l-ar stoarce ca pe un burete până i-ar destăinui toate informațiile. Iar lumea ar fi salvată.

Ba nu. Nu ar fi. Se pare că tratamentul trebuie să fie repetat la intervale regulate, la fel ca vaccinul împotriva tetanosului. Khan întrezăreşte un viitor în care copiii sălbatici sunt capturați, aduşi la maturitate închişi în țarcuri, aşa cum se proceda cu porcii şi ovinele înainte de Colaps. Prăsiți pentru țesutul lor cerebral.

Câți trebuie să moară ca să trăiesc eu? se întreabă ea, derutată şi dezgustată. Nu este în stare să calculeze. Nici măcar nu va încerca atâta vreme cât copilul se mai află încă în ea.

Dar nu va spune nimic deocamdată. Ce se va întâmpla după naştere va depinde doar de stadiul în care va fi ea atunci.

XLVIII

Se lasă noaptea, însă ei nu se opresc. Merg încet, circumspect, dar mereu înainte. Este un risc calculat. Drumul este larg şi neted şi pot vedea până departe în zare. Obstacolele sunt mai puține în nord, Sixsmith şi-a alcătuit cu precizie traseul, aşa că este puțin probabil să fie luați prin surprindere.

La revărsatul zorilor, accelerează din nou. Matahala de *Rosie* îşi atinge viteza maximă şi goneşte ca un elefant apucat de streche. Flămânzii îi văd şi aleargă după ei – nu copiii, flămânzii obişnuiți –, dar în majoritatea cazurilor nu reuşesc să se apropie. Iar când se întâmplă să o facă, *Rosie* trece nonşalantă peste ei, aproape fără să se zdruncine.

După calculele lor, mai au două zile de drum până la Beacon, numai că nu într-acolo se îndreaptă ei acum. Dacă vor continua să meargă cu aceeaşi viteză, vor ajunge la locul de întâlnire într-o zi şi o noapte. Vor fi acolo mâine la răsăritul soarelui. S-au auzit zvonuri despre nişte elicoptere de luptă. Se vor întoarce acasă ca nişte boieri, părăsind-o pe *Rosie* în urma lor, ca pe o coajă mucegăită de nucă.

Gândul acesta îi provoacă o vagă melancolie tinerei locotenent Foss, deşi, în toate celelalte privințe, vestea este foarte bună. S-a săturat până peste cap de munca de teren. Îşi doreşte o baie fierbinte, un sex transpirat (gândurile acestea nu au nicio ordine logică) şi, mai mult decât orice altceva, îşi doreşte să fie convinsă că, dacă va lăsa garda jos, nu va muşca nicio creatură din ea. Acestea sunt năzuințele ei de acum şi împlinirea lor este destul de aproape, astfel încât fanteziile să i se pară promisiuni pe care şi le va putea ține cu adevărat.

Însă, atunci când priveşte în jur, nu observă acelaşi entuziasm. Da, sigur, savanții sunt în doliu. Le înțelege şi le respectă suferința. Dar colonelul nu vorbeşte cu nimeni, Sixsmith stă îmbufnată şi chiar McQueen pare mai închis în sine şi mai deplorabil decât lada de zestre a unei călugărițe.

Dă peste el în zona mediană – fabrică muniție. Nu a mai făcut-o până acum. De obicei ea se ocupă de problema asta. Lui îi convin cartuşele Lapua Magnum, folosite, de regulă, în Beacon. Şi nu a părut deloc interesat să-i asculte argumentele tehnice despre diferența între forța şi acuratețea cartuşelor, în funcție de raza lor de acțiune. Acum fostul locotenent stă pe jos, lângă o presă mecanică şi o trusă de reîncărcare Lee Challenger (Foss

este aproape sigură că trusa a luat-o din lucrurile ei) şi curăță amorsele cu abnegația tăcută a unui călugăr care îşi numără rugăciunile pe mătănii.

— Ce moment ți-ai ales pentru asta! exclamă Foss, înghiontindu-l cu genunchiul în umăr. În ce anume crezi tu că ai să tragi?

— Nu se ştie niciodată, spune McQueen, fără să ridice ochii.

Foss se sprijină cu spatele de balustrada scăriței care duce în turelă şi priveşte afară. Este hotărâtă să se poarte amical.

— Mai ții minte când ne-am înnămolit şi a trebuit să înfigem troliul în asfalt, pentru că nu aveam de ce altceva să-l fixăm?

McQueen montează o altă amorsă, decantează praful de puşcă în tubul îngust al cartuşului Challenger.

— Da, şi?

— Nimic. Sper din suflet să nu mai fiu nevoită vreodată să fac aşa ceva. Atâta tot.

Niciun răspuns.

— Tu ce speranțe ai? insistă Foss.

Acum McQueen îi aruncă o privire glacială.

— Să fiu lăsat în pace, spune el.

Foss pricepe aluzia.

— În regulă. Distracție plăcută!

Şi îl lasă să bricoleze mai departe, spunându-şi că fostul locotenent nu se prea pricepe. Lucrează neglijent şi nu umple cartuşele în mod egal.

O surpriză neplăcută o aşteaptă în zona cabinelor – este goală ca un maxilar din care au mai căzut de curând câțiva dinți. Khan stă lungită în pat. Chipul ei palid luceşte de transpirație. Robotul udă un prosop la chiuvetă şi i-l duce doctoriței. Aceasta îşi strânge burta cu mâinile şi bolboroseşte ceva. Parcă numără. Foss pune lucrurile cap la cap şi obține un total de *Sfinte Sisoe!*

— Faci mişto de mine? exclamă ea. Naşti? Chiar *acum?*

— Curând, spune Greaves, aruncându-i lui Foss o privire îndurerată. Are contracții la fiecare cincisprezece minute.

Khan nu spune nimic. Are ochii deschişi şi se uită fix în tavan. S-a închis undeva, înăuntrul ei, şi abia dacă îşi mai dă seama ce se petrece în jur.

— Bine, spune Foss, doar ca să nu tacă.

Ar trebui să facă ceva sau să lase lucrurile să-şi urmeze cursul? Ce înseamnă contracții la fiecare cincisprezece minute? Cât timp mai au?

Ultima întrebare i se pare a fi cea mai pertinentă.

— Khan, spune ea, îl faci acum? Sau cât mai ai? Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să estimezi!

— S-ar putea să mai dureze câteva ore, îi răspunde Robotul. Atunci când va ajunge la dilatație maximă, contracțiile se vor succeda mult mai rapid. Şi probabil că i se va rupe apa.

Khan tot nu zice nimic, nici măcar nu se uită la ei.

Atunci Foss se întoarce spre Greaves.

— Poți să te ocupi tu de toate?

Uite pe cine şi-a găsit să întrebe! Pe Robot! Parcă nici nu-i vine să creadă că din gura ei au ieşit cuvintele astea. Dar ce altceva ar putea să facă? Parcă nu şi-i imaginează pe Fournier sau pe McQueen îndemnând-o pe Khan să împingă, iar colonelul şi Sixsmith au altele pe cap. Înseamnă că depinde doar de ea şi de Greaves, Dumnezeu să-i aibă în paza Lui!, şi nu se ştie care dintre ei se va dovedi mai calificat să asiste la o naştere. Este aproape convinsă că puştiul nu a pus în viața lui mâna pe o femeie, cu toate că pare a stăpâni foarte bine teoria. Asta este, trebuie să se descurce.

Nu se mai îndepărtează de zona cabinelor, simțind că Ora Zero va bate curând. Ca să-şi treacă timpul mai repede, se apucă să-şi dea pasiențe. Încărcătorul de la puşca ei se află la McQueen, dar oricum are destul de multă muniție.

După aproximativ o oră, Khan începe să se zvârcolească şi să mârâie urât. Foss n-a auzit niciodată despre asemenea manifestări în timpul unei naşteri. Sunetele pe care le scoate doctorița sunt al naibii de înspăimântătoare. Greaves dă fuga în laborator şi se întoarce, după unul sau două minute, cu o seringă hipodermică pe care o goleşte în brațul lui Khan, liniştind-o din nou.

— Ce injecție i-ai făcut? îl întreabă Foss.

Se aşteaptă la un răspuns simplu: analgezic sau sedativ sau vreun cuvânt din ăla medical pe care ea nu îl va înțelege. Dar Robotul nu spune absolut nimic. Ci doar geme înfundat, de parcă l-ar durea ceva. Şi începe să se legene de pe un picior pe altul.

— La dracu'! se sperie Foss. Greaves…

— I-am dat ceva care să-i inhibe simptomele, suspină Robotul.

Se face roşu la față şi începe să dea din mâini, descriind în aer o formă abstractă, complicată.

— Să inhibe evoluția. Un paliativ. Nu… nu un vaccin.

— Bine, spune încetişor Foss.

Cum adică să-i facă un vaccin pentru sarcină? Ce-o mai fi şi ăsta?

— Îmi retrag întrebarea. Nu te enerva.

— Mulțumesc, şopteşte Greaves.

Pare cu adevărat mai uşurat, de parcă tocmai ce i s-ar fi făcut o concesie importantă.

De dragul lui, Foss schimbă subiectul.

— Auzi, nu ar trebui să pun nişte apă la fiert? Nu aşa se face?

— Am sterilizat deja laboratorul, spune băiatul, privind cu mare atenție la podea, de parcă ar vrea să-i numere plăcile metalice. Nu ne trebuie apă.

— Atunci, bine. Perfect!

Şi totul este bine încă vreo trei ore. Este chiar linişte în zona de recreere. Foss întinde pasiențe nesfârşite, adâncită în fluxul lor algoritmic ca într-o meditație zen. Iar Khan expiră cu putere printre dinții încleştați, într-un ritm când mai accelerat şi când mai lent, ca valurile ce se izbesc de o stâncă.

Şi, tocmai când Foss trage al treilea as, din doctorița Khan se revarsă Cascada Niagara, îmbibând salteaua groasă de doar doi centimetri şi udând patul de dedesubt (care-i aparține lui Fournier, deci nicio pagubă).

— Se pare că ne-am pornit, drăguțo! spune Foss pe un ton vesel.

Când te afli la câțiva kilometri în afara sferei tale de competență, este bine să laşi impresia că ştii ce faci.

XLIX

Sunt tot eu, îşi spune Khan.

Verifică încă o dată. Ca să fie sigură că nu se înşală. Prin definiție, ar trebui să fie adevărat – gândeşte, prin urmare există –, dar poate că vocea din minte se mai împleticeşte o vreme după ce se sting toate luminile, pentru că altceva nu ştie să facă.

Aşa că se forțează să îşi amintească. John în patul ei, examenul oral pe care l-a dat atunci când şi-a susținut teza de doctorat, fragmente din copilărie. Le revede pe toate în minte şi le recapitulează semnificațiile. Deoarece, dacă încă mai au semnificații, atunci ea încă mai este ființă omenească.

Însă trebuie să facă toate astea în pauzele dintre contracții, iar acum pauzele sunt tot mai scurte. Contracțiile vin la fiecare zece minute, apoi la fiecare cinci, la fiecare trei. Trupul ei se strânge ca o menghină şi orizontul dă năvală peste ea. Nu mai există nimic altceva decât durerea.

Dar parcă mai este ceva la marginea ei. Metalul rece al mesei de disecție sub spatele, fundul şi tălpile ei. Aerul plin cu mirosul înțepător al dezinfectantului – tămâia sacră a profesiunii sale. Se află în laborator. Au adus-o în laborator pentru că i-a venit sorocul.

Este ca şi cum ar scoate o corabie dintr-o sticlă. Scoate un alt om din trupul ei. O copie micuță şi imperfectă a propriei persoane sau poate o copie a lui John – amestecată şi frământată în grabă şi lăsată să se coacă în cuptorul din burta ei. Adăugându-i în ultima clipă şi ingredientul acela strict secret: *Cordyceps*-ul.

Geme tare.

— Te descurci de minune, doamnă doctor.

Vocea lui Foss. Foss este aici. Şi Stephen, care a uitat de tabuul lui cu atingerea. Sau nu. Face ochii mari şi o apucă de mână, imprimându-i ritmul respirației printr-un cod Morse de strângeri şi relaxări.

— Ce naiba! exclamă Foss. Văd capul. Văd capul copilului!

— Nu mai trebuie să împingi acum, şopteşte grăbit Stephen, aplecându-se peste chipul ei, dar ferindu-şi privirea. Foloseşte-ți respirația ca să o scoți la capăt. Relaxează-te, Rina! Încearcă să te relaxezi!

Când avea şase ani, tatăl ei a urcat-o pe o bicicletă nouă-nouță şi a împins-o la vale. *Aşa înveți,* i-a spus el. Bicicleta mergea din ce în ce mai

repede şi ea se ținea strâns de ghidon, prea îngrozită ca să se mai gândească să pună frână sau să cotească. Până când bicicleta s-a izbit cu toată viteza de zidul care împrejmuia o grădină şi ea a căzut şi şi-a rupt o mână. Mama l-a ocărât pe tata, l-a făcut dobitoc fără minte, dar el a repetat cu încăpățânare: *Aşa înveți.*

Quae nocent saepe docent. Durerea te învață.

— Bine, acum împinge! Cu toată puterea, doamnă doctor!

— Împinge, Rina!

Durerea n-are niciun țel. Nu ne învață nimic, cu excepția lucrurilor care o provoacă. Şi, dacă nu poți evita lucrurile care îți provoacă durere, atunci la ce foloseşte această lecție?

Durerea se face ghem în ea, se desfăşoară prin ea în valuri care o îneacă, până când reuşeşte să găsească o supapă.

Copilul ei plânge.

— Dumnezeule mare! jubilează Foss.

Şi repetă:

— Dumnezeule mare, vulturul a aterizat!

Ceva se mişcă în spațiul acoperit dintre picioarele lui Khan. Ceva se desparte de ea. Plenitudinea de mai devreme se transformă într-o absență amară. Aerul rece vibrează printre coapsele ei scăldate în sudoare.

— Este băiat. Şi pare sănătos. Bravo, doamnă doctor Khan! spune Foss.

Apoi adaugă pe alt ton:

— E acoperit cu un fel de mâzgă. E normal?

— Da, răspunde Greaves. E normal. Dă-i-l!

Copilul îi ajunge în brațe. Miroase a sânge şi a trupul ei. A parfum dulce şi a abator. Şi-a croit cu înverşunare drumul până în această lume şi acum zace epuizat la pieptul ei. Îi mânjeşte pielea cu pumnişorii pătați de toate fluidele în care s-a scăldat.

— John, şopteşte ea.

— Nu, o contrazice Greaves. Sunt eu, Stephen.

— Aşa îl cheamă pe copil, tembelule! Cum îl chema şi pe taică-su.

Însă nu este adevărat. Şi nici nu uită că John a murit. Însă vrea să-l invoce acum, să fie şi el martor cumva. Îi este tare dor de mângâierile lui, de felul în care îi rostea numele. Însă, mai presus de asta, îşi doreşte din tot sufletul să poată vedea şi el realizarea lor comună. Să vadă cât este de trainică şi de prezentă. Aceasta este cealaltă parte a ecuației. Teză: John a murit. Antiteză: copilul trăieşte.

Trăieşte şi îi găseşte sfârcul, dar nu face nimic cu el. Respiră doar, cu buzele întredeschise în jurul mamelonului umflat.

L

Pe A1 (pe magistrală), puțin mai la nord de Leeds, dau peste un baraj pe care nu pot să-l ocolească şi nici să treacă peste el. Foi de tablă ondulată, proptite în grămezi de anvelope peste care s-a turnat beton. Probabil că cineva s-a gândit că aşa ar trebui să arate o vamă în vremurile astea. Şi a vrut să-i țină pe flămânzi la sud, alături de bancherii de la oraş şi moşierii de la țară. Sau invers: a vrut să-i împingă spre nord, alături de mitocani şi inculți. Dar oasele albite de vânt din jur sugerează că barajul nu şi-a atins scopul, indiferent care a fost acela. Flămânzii nu cunosc noțiunea de graniță, nu au țară şi loialitatea şi-o manifestă doar față de o masă îmbelşugată.

Soldații trebuie să coboare şi să elibereze drumul. Coboară şi oamenii de ştiință, cu excepția doamnei doctor Khan, care trebuie să aibă grijă de copilul ei – scuză temeinică din punctul tuturor de vedere. Sixsmith bagă de seamă că pune şi Fournier osul la treabă. Foarte bine. Altminteri, l-ar fi târât ea însăşi afară din sala maşinilor pe trădătorul ăsta nenorocit, de ceafă l-ar fi scos de acolo dacă ar fi încercat să se fofileze.

— Cum de nu am văzut mizeria asta la ducere? se vaită McQueen.

Are o mahmureală colosală, după ce şi-a petrecut o parte din noapte în tête-á-tête cu o sticlă de whisky pe care a găsit-o în efectele personale ale lui Akimwe.

— Pentru că am ocolit prin Wakefield, mormăie Sixsmith, rostogolind de pe drum o anvelopă plină cu beton. Nu am trecut pe aici.

O dor mâinile şi spatele şi va trebui să se întoarcă la volan după ce vor isprăvi aici. Este într-o stare de spirit foarte proastă şi nu crede că o să-i treacă prea curând.

Colonelul Carlisle le sugerează să lase conversația pe mai târziu. Ziua este senină şi rece, iar sunetele se propagă foarte uşor. Bine ar fi pentru toți să nu se propage prea departe.

Dar Foss nu pare să fi primit această notificare. Se uită în spate, mai întâi cu mâna pavăză la ochi, apoi prin luneta armei.

— Avem musafiri! strigă ea. Hei, băieți, ia uitați-vă acolo!

Se întorc toți să se uite. Punctele acelea care se mişcă la vreo doi kilometri în spatele lor ar putea să fie absolut orice. Oi. Câini vagabonzi. Sau flămânzi – pe care mizează toată lumea. Însă parcă avansează într-un

fel de formație mai largă de-a lungul drumului. Plus că fuga lor nu este una nebunească şi dezordonată, cum ar fi normal; ci este mai degrabă o alergare uşoară, constantă, neobosită.

— Nu se poate! exclamă Sixsmith, exprimând gândul tuturor.

— Doamne, Dumnezeule! şopteşte doctorul Fournier.

Sunt copiii sălbatici, care încă se mai țin scai după ei. Care încă vin pe urmele lor după aproape două sute cincizeci de kilometri.

Colonelul răcneşte nişte ordine. Desigur, cât se poate de evidente într-o asemenea situație. Degajați drumul, urcați-vă în *Rosie* – urgent! – şi pornim imediat.

Dau zor cu toții. Mai puțin McQueen, care s-a proptit în mijlocul drumului cu mitraliera în mâini şi o privire contemplativă. Un kilometru şi jumătate este o distanță destul de lungă chiar şi pentru o armă ca a lui, dar se zvoneşte că McQueen a început să-şi pregătească singur muniția. Probabil că este tentat să îşi testeze gloanțele – făcute de mânuțele lui personale – pe aceste ținte extrem de accesibile. Ridică încet arma până în poziția de tragere.

— Domnule McQueen, îl strigă colonelul, avem nevoie de tine.

McQueen ajustează luneta, citeşte distanța şi viteza vântului.

Atinge trăgaciul cu degetul, începe să-l tragă uşor spre el. Dar se întoarce brusc. Şi îndreaptă arma spre Bătrân.

— Scuze, domnule, spune el. Ce ați zis?

Deloc impresionat, colonelul se uită la McQueen peste țeava mitralierei.

— Avem nevoie de ceva ajutor aici. Acum. Îți vei putea etala virtuozitatea cu altă ocazie, când ne va fi cu adevărat de folos.

Sixsmith îşi adună puterile în aşteptarea Big Bangului. I se pare că se va întâmpla dintr-o clipă în alta. Pentru că McQueen nu poate să amenințe doar aşa, de amorul artei, şi să dea înapoi după aia.

Dar uite că McQueen nu trage. Doar se uită duşmănos la colonel prin cătare.

— Nu eşti nici pe departe cât de deştept te crezi, spune el.

Tonul îi este incredibil de trist – tonul unui doctor care anunță ora decesului.

Carlisle se gândeşte puțin.

— Dar cine este? Haide, mută pietrele şi tabla aia de acolo!

Şi se întoarce cu spatele, de parcă amenințarea unei arme cu lunetă nu ar fi ceva care să-l îngrijoreze câtuşi de puțin.

Pericolul încă nu a trecut, îşi spune Sixsmith. Face un pas în faţă, fără să ştie ce vrea să facă, dar dorind să fie destul de aproape ca să intervină cumva dacă o fi să se întâmple ce e mai rău.

Însă nu este nevoie. McQueen oftează nemulţumit. După care îşi atârnă mitraliera de umăr şi trece la treabă. Echipa termină de degajat drumul într-un minut, intră înapoi în *Rosie* în nouăzeci de secunde.

— Să plecăm! îi spune colonelul lui Sixsmith.

Tânăra ţâşneşte spre cabina principală, porneşte motorul şi accelerează. Creaturile sălbatice înghit gazele de eşapament.

Pe parcursul următorilor optzeci de kilometri, Sixsmith se minunează din două motive.

Copiii tot reuşesc să se ţină după ei. Au o problemă personală de reglat, altă explicaţie nu este. Nu vor de mâncare, ci vor să-şi ia specimenul. Vor vărsare de sânge.

Iar McQueen nu a vrut.

De fapt, nu-i deloc clar ce anume a vrut el.

LI

Doamna doctor Khan a fost adusă înapoi în patul ei. Stephen a schimbat cearşafurile şi salteaua. Pentru că s-a împuținat efectivul, au rămas multe aşternuturi nefolosite. Khan are sentimentul că stă culcată pe salteaua care i-a aparținut lui John, iar gândul acesta o bucură peste măsură.

La pieptul ei, copilul doarme, se trezeşte, adoarme la loc. După primele țipete când a salutat lumea în care intrase, nu a mai scos niciun sunet. Şi nici nu mănâncă. Din când în când molfăie sfârcul lui Khan, de parcă ar fi supărat pe el; însă nu încearcă deloc să sugă, oricât l-ar îndemna ea.

Îşi stoarce puțin sânul, umezeşte buzele copilului cu laptele ei. Dar micuțul se strâmbă agasat. Deschide şi închide gura, dar nu-şi linge buzele, nu înghite.

La scurt timp după ce pornesc din nou, apare o umbră dincolo de perdelele trase în jurul patului.

— Rina! şopteşte Stephen.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Acum?

— Aşa zic. Mai bine să nu aşteptăm până în ultima clipă.

Şi se îndepărtează. Khan îşi pune halatul din frotir – elegant, gros şi mițos, furat de Stephen din dulapul doctorului Akimwe – şi coboară din pat cu multă băgare de seamă. Copilul a adormit iarăşi şi ea se gândeşte să-l pună între perne ca să nu cadă şi să-l lase acolo. Însă este prea devreme ca să se despartă de această bucățică ieşită din ea. Îl ia în brațe, ținându-i cu grijă capul în palmă, şi îl pune sub halat, lipit de trupul ei care arde ca un cuptor, la adăpost de aerul rece şi duşmănos al lumii de afară.

Nu vede pe nimeni. Probabil că Fournier doarme – în patul lui sau în sala maşinilor; iar soldații sunt la posturi. Stephen a luat-o deja înainte şi ea se ține după el, păşind fără zgomot. *Rosie* merge repede, iar podeaua metalică vibrează şi se cutremură sub tălpile-i desculțe. Cu o mână ține copilul la piept, cu cealaltă se ține de pereți. Dacă ar fi să cadă, trebuie să încerce să se rostogolească şi să aterizeze pe spate, ca să-l protejeze.

Cineva stă în turelă, dar Khan nu vede decât o pereche de bocanci. Dar se pare că cine se află acolo nu-i aude sau, cel puțin, nu se uită în jos spre ei.

Laboratorul este o grotă întunecată. Miroase urât a anticoagulante şi dezinfectante (doar o idee), a substanțe care nu au putut fi dezinfectate, a

fluide care nu au putut fi coagulate. Stephen nu aprinde lumina chiar imediat. Mai întâi închide uşa. O închide foarte încet – nu cumva să se audă peste urletele motorului, ale drumului desfundat, ale vântului.

Khan aşteaptă în beznă până când clipesc şi se dezmorțesc tuburile fluorescente. După care aşteaptă la lumină. Cu infinită atenție, Stephen pregăteşte o seringă. Măsoară, filtrează, măsoară din nou. În cele din urmă, se întoarce cu fața la ea.

— Ridică-ți mâneca! şopteşte el.

Nu poate. Ar însemna să-şi folosească ambele mâini, ar însemna să dea drumul copilului. Aşa că întreabă:

— Cât timp mai am?

Stephen este de neclintit. Ține strâns seringa cu acul îndreptat spre tavan. Parcă ar fi un cavaler dintr-un tablou din perioada prerafaelită – ridică sabia şi Îi jură credință Lui Dumnezeu sau vreunei alte cauze.

— Cât mai am? repetă ea.

— Mai sunt încă două doze după asta de acum. Cam de acelaşi volum sau foarte puțin mai mici. Ar putea să țină câte şase sau şapte ore fiecare. Poate chiar opt, dar asta ar fi chiar la limită. Nu cred că… nu cred că vor ține atât de mult.

Deci o zi. Cel mult. Khan se uită la ceas şi vede că este trei şi câteva minute. Va fi om şi atunci când va răsări soarele. Ba s-ar putea chiar să-l vadă apunând. Însă după aceea, Dumnezeu cu mila.

— Trebuie să aibă cineva grijă de copil, spune ea.

Aceasta este cea mai importantă problemă. Singura problemă importantă. Desprinderea de sine va fi cel mai uşor lucru din lume. Greu este să rămână aici. Dar cum să moară şi să-şi lase pruncul neprotejat? Lumea aceasta este o maşină de treierat, care l-ar sfârteca fără milă cu lamele ei.

— Am vrut să fac nişte teste, murmură Stephen. Lui… John. După ce ți-am făcut injecția.

Khan face un pas înapoi, cuprinzând în ambele brațe corpul micuț. Copilul se mişcă şi scoate un sunet: o răsuflare stinsă, pe jumătate articulată. Dar nu se trezeşte.

— Nu, spune ea. Numele lui nu este John. Şi nu, nu-i faci niciun test.

— Doar ca să vedem… insistă Stephen.

— Ce să vedem?

Băiatul ezită, îşi alege cuvintele. Însă le alege foarte prost.

— Ce anume este. Să fim siguri.

— Este om! se răsteşte Khan. La fel ca mine.

Stephen nu sesizează avertizarea din tonul ei.

— Cred că a fi om înseamnă altceva astăzi.

În linii mari, i-a spus deja asta.

Nu te-am vindecat. Şi nici n-am să te vindec. Pentru că ingredientul principal al vaccinului vine de la copii şi nu le pot face aşa ceva.

Îți dai seama, Rina? În Beacon sunt cinci sute de mii de oameni. Ne-ar trebui cinci sute de mii de doze doar pentru început. Dacă le spun ce am descoperit… vom colinda toată țara în lung şi-n lat. Probabil că vom trimite echipe şi pe celălalt mal al Canalului Mânecii. Iar atunci când vom vedea că nu avem suficient – nici pe departe vom demara un program de înmulțire. Vom captura femei flămânde şi le vom insemina. Le vom lua copiii şi…

Îi vom conserva. Îi vom zdrobi şi îi vom sintetiza şi vom începe producția în masă a vaccinului.

Vom construi crescătorii uriaşe pentru aceste iepe de prăsilă total lipsite de rațiune şi simțire. Le vom insemina şi le vom lua copiii. Iar şi iar.

Poate că ar fi mai uşor de suportat dacă ar fi vorba doar despre flămânzi. Însă Khan îşi aduce aminte de ritualul din pădure. Când fata cu cicatrice a acceptat cutiuța vocală şi i-a oferit lui Stephen un breloc de la brâul ei. Acum se uită la băiat şi vede că brelocul încă se mai află acolo: omulețul din plastic o salută cu o expresie de amuzament viclean.

Marco? Mario? Cam aşa ceva. O jucărioară dintre miliardele fabricate într-o perioadă când totul – viața, hrana, confortul, siguranța – era disponibil fără pic de efort.

Copiii aceia sunt ființe omeneşti din toate punctele de vedere. Însă au crescut în sălbăticie, fără adulți prin preajmă care să le servească drept modele de comportament – fireşte, cu excepția flămânzilor –, fiind astfel nevoiți să se descurce singuri. Este o minune că au ajuns atât de departe. Că formează acum o familie şi nu s-au apucat să-şi spargă capetele şi să se mănânce unii pe alții. Dacă se face abstracție de ciomege şi cuțite, praştii şi pietre, dacă se face abstracție de morțile lui Lutes şi John, Phillips şi Penny, atunci se poate afirma cu toată convingerea că aceşti copii nu sunt deloc nişte monştri.

Monstruos ar fi să li se zdrobească măduva spinării şi creierul ca să se obțină vaccinul. Khan înțelege de ce Stephen nu se simte în stare să o facă. Nici măcar pentru ea.

— N-am crezut niciodată că o să regret empatia ta, spune ea.

Încearcă să-i surâdă, să-şi îmblânzească în vreun fel cuvintele abia rostite. Dacă zâmbetul ei arată la fel de trist cum îl simte ea pe dinăuntru, atunci este un fals de toată jena.

— Prefă-te că n-ai auzit ce-am spus, încearcă ea s-o dreagă. Am înțeles. Nu eşti de acord cu genocidul. Doar… mi-aş dori…

Nu-şi găseşte deloc cuvintele şi îşi încheie propoziția ridicând din umeri.

Pune mâna la loc pe bancul de lucru, iar Stephen îi ridică repede mâneca şi îi face injecția. O clipă îi trece prin cap să îl oprească. Dacă tot va muri curând, de ce să nu moară chiar acum? Dar miracolul acesta sordid îi mai oferă câteva ore cu fiul ei abia născut. Câteva ore în care să-l poată cunoaşte cât de cât şi în care – dacă există vreo posibilitate, vreo posibilitate cât de mică – să încerce să-l salveze.

— Vreau să-i fac nişte teste, repetă Stephen.

Khan atinge fruntea copilului cu buzele şi vârful nasului. El gângureşte încet, întinde mânuțele şi îi atinge obrajii.

— Nici vorbă, murmură Khan.

— Trebuie să ştim, Rina.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să conteze.

Mai că-l detestă pentru vorbele astea în doi peri.

— Nu şi pentru mine, scrâşneşte ea.

Din senin, copilul începe să se agite, să dea din picioruşe, să se zbată. Cască gura şi Khan se uită uluită la gingiile lui înroşite din care ies deja patru dințişori pe maxilarul inferior – cei doi canini şi vecinii incisivi. Dă uşor capul copilului pe spate şi vede acelaşi lucru şi pe maxilarul superior.

Dar nu, copilul ei nu este un flămând, indiferent ce putregai îi mocneşte în sânge. Este un copil vioi, care manifestă curiozitate față de mediul înconjurător. Nu-i vreo marionetă cu sforile tăiate şi nici vreun rechin însetat de sânge – aşa cum sunt flămânzii.

— Trebuie să-i fac o puncție lombară, spune Stephen, foindu-se prin laborator ca să-şi adune instrumentele necesare.

Nu contează. Nu contează deloc. Nu are cum să iubească mai mult – şi nici mai puțin – fărâma asta de om bătut de soartă.

Stephen face testele. Când copilul plânge, Khan îl strânge în brațe şi îi cântă în surdină. Acelaşi cântec de leagăn pe care i-l cânta mama ei.

— Pozitiv, şopteşte Stephen. Îmi pare rău, Rina. Îmi pare foarte rău.

Ea continuă să cânte.

Taci.
Taci, odorul meu.
Nu spune nimic.

LII

Şi tot merg către sud, către orizontul care-şi leapădă mantia neagră a nopţii şi îşi pune costumul albastru de zi. De trei ori i-au zărit pe flămânzi pe tot parcursul nopţii. Mereu foarte aproape, mereu alergând cu aceeaşi viteză – mereu producând pe radarele de noapte aceeaşi culoare ca flămânzii obişnuiţi, dar uşor de distins datorită formaţiei în formă de săgeată. Aceasta este doar avangarda. Mai sunt şi alte grupuri mai mici, care ţâşnesc printre tufele din ambele părţi ale drumului. Şi copiii aceştia par să ţină pasul cu *Rosie,* de unde se poate trage concluzia că urmăritorii de pe drum aleargă puţin mai încet.

Însă nu-i atacă. *Rosie* merge nevătămată de-a lungul întregii zile – când mai înnorată, când mai senină, de zici că sunt într-un film tras cu încetinitorul. Mănâncă drumul din faţa lor, pe care le-a luat atât de multe luni de parcurs la dus. O gravitaţie ciudată îi ţine în ghearele ei.

Stephen Greaves şi doamna doctor Khan se închid în laborator la prânz şi, încă o dată, spre seară. Stau acolo câte zece minute şi nimeni nu ştie ce fac. Toţi ceilalţi membri ai echipei deduc – foarte logic, de altfel – că acum Greaves este doctorul curant al lui Khan. Cu atât mai logică este presupunerea aceasta cu cât celălalt posibil candidat este doctorul Fournier.

Ajung, în sfârşit, la intersecţie şi intră pe o fostă autostradă. Un afiş haios, uşor caricatural, pe care este desenat un armăsar călărit de o raţă zâmbăreaţă, le urează bun venit în Alcombury Weston. Douăzeci sau treizeci de ruine le indică unde a fost odinioară oraşul. Sixsmith nu se simte deloc bine-venită şi nu încetineşte. Parcă şi aude pufăitul copiilor care aleargă pe urmele lor.

Conform hărţii, ar mai avea în jur de patruzeci şi opt de kilometri până la baza Echo. În mod normal, acum ar trebui să se mai destindă, să încerce să afle cine mai este prin zonă. Numai că li s-a cerut să nu se atingă de aparatul de radiorecepţie – care oricum funcţionează pe o singură frecvenţă. Tot ce pot face este să lanseze două rachete de semnalizare: verde pentru prieteni şi albă pentru sosire iminentă. Repetă după cinci minute, astfel încât, dacă le observă cineva de la bază, să îi poată localiza şi să le estimeze timpul de sosire.

Cu alte cuvinte, *să aştearnă covorul roşu.*

Colonelul lansează ambele rachete şi apoi îi ordonă lui Sixsmith să oprească. Coboară din cabina principală şi stă o vreme în mijlocul drumului, privind în jur cu binoclul. Un binoclu obişnuit, nu cel prevăzut cu infraroşu. Fără să aştepte vreo invitație, coboară şi Sisxmith, cu arma pregătită. Se deschide uşa de la mijloc şi coboară şi Foss. Se pare că amândouă au gândit la fel: din moment ce este sigur că vor avea necazuri, mai bine să le iasă în întâmpinare.

Carlisle se uită înainte, spre locul unde ar trebui să se afle baza. Dacă aşteaptă o rachetă de răspuns, o aşteaptă în zadar. Apoi se întoarce şi priveşte în direcția din care au venit.

Sixsmith se apropie de Foss.

— Dacă detaşamentul din Beacon întârzie la întâlnire, o să ne copleşească toți copiii ăia, murmură ea.

— Mda, însă runda a doua o să fie altfel, spune Foss.

— Da? De ce?

— Nu vom fi doar noi singuri. Vom fi mai mulți şi vom avea mai multe arme. Plus că îi vom vedea când vin.

Sixsmith se simte obligată să insiste asupra evidențelor.

— Acelaşi lucru este valabil şi în cazul lor, nu crezi? Acum ştiu ce le pot face armele noastre şi cât de departe trag ele. Mă cam îndoiesc că se vor mai aventura în spațiu deschis.

— Nu sunt decât nişte copii, zice Foss.

— Da. Sunt copii. Dar nişte copii care aproape ne-au măcelărit înainte, deşi tu trăgeai în ei din vârful pantei.

Lui Foss nu-i prea convine această versiune a evenimentelor.

— Ce-ar fi să ne ocupăm fiecare de ce ştim mai bine? propune ea. Tu o conduci pe *Rosie* şi eu trag cu arma. De acord?

Nu prea, îşi spune doar pentru sine Sixsmith.

Colonelul a terminat cu studierea terenului. Se urcă toți înapoi în vehicul şi îşi continuă periplul prin lumea misterelor.

Drumul devine mai anevoios. *Rosie* străbate o zonă cu ierburi atât de înalte pe alocuri, încât îi împiedică să vadă ce se află în fața lor. Sixsmith trebuie să meargă mai încet ca să evite surprizele neplăcute, gropile apărute din senin sau blocajele nevăzute care le-ar putea strica din nou şenilele. În pofida tuturor previziunilor, Robotul a făcut o treabă tare bună data trecută când le-a reparat, dar nu are niciun sens să se apuce acum să sfideze norocul.

Colonelul îi spune pe unde să o ia, când să vireze, dar se bazează mai mult pe busolă decât pe hartă. Pe drumul ăsta parcă nu a trecut nimeni de la Colaps. Mama Natură a avut suficient timp la dispoziție ca să se instaleze confortabil: a şters indicatoarele rutiere, dungile albe de pe asfalt şi a acoperit orice alte eventuale repere. Parcă pe aici era şi o biserică cu clopotniță? În direcția aia, dincolo de bălăriile înalte de trei metri. Sau, mai degrabă, chiar în mijlocul lor. Şi uite aşa trece ziua.

La un moment dat, când se află pe o porțiune dreaptă şi lungă de drum, îi observă pe copii în oglinda retrovizoare: aleargă neobosiți în urma lor.

— Domnule! începe Sixsmith.

— Îi văd, spune colonelul. Nu poți să accelerezi?

— Este riscant, domnule. Suprafața drumului e un dezastru şi buruienile o acoperă în cea mai mare parte. Şanțurile de pe margini sunt destul de adânci şi ne-ar putea rupe arborele cotit.

Şovăie puțin şi adaugă:

— Aş putea să ies de pe drum.

— Asta ne-ar încetini pe noi, nu pe ei, spune sec colonelul.

Prin urmare, sunt între ciocan şi nicovală. Din când în când, Sixsmith îşi ia o clipă ochii de la drum şi se uită la colonel, pe chipul căruia se desfăşoară o pantomină a conflictului interior care îl macină. Ştie la ce se gândeşte. Nu pot sosi la locul de întâlnire cu duşmanul după ei. Însă li s-a ordonat să nu mai ia legătura radio cu centrul, aşa că nu pot nici să reprogrameze întâlnirea, nici să stabilească o altă locație.

În cele din urmă, colonelul se ridică în picioare.

— Menține viteza asta, soldat! îi ordonă el. Cât de bine poți.

Fără alt cuvânt, iese din cabină şi se îndreaptă spre spatele vehiculului. Sixsmith se concentrează doar asupra condusului până când surprinde cu coada ochiului o mişcare în zona mediană. În niciun caz nu se aştepta să vadă aşa ceva după povestea din Scoția, când McQueen şi-a pierdut gradele.

Din aruncătorul de flăcări țâşnesc câteva mingi de foc.

Pădurea se aprinde. Şi în spate, şi în dreapta, şi în stânga – foc şi fum negru, gros şi unsuros. Turela se roteşte, iar din aruncător țâşneşte un râu de flăcări. Se întinde şi devine o mare.

Primul gând al lui Sixsmith este: A înnebunit de-a binelea. Ne dă foc, ce naiba!

Al doilea: Dar cât de inteligentă este mişcarea asta! Nebunia colonelului are de-a face cu şiretenia vulpilor sau a unor specii înrudite. Copiii nu pot

alerga prin foc şi durează mult să-l ocolească. Mai mult încă: toate indiciile pe care se bazează de obicei flămânzii – mirosuri şi căldura trupurilor – se vor amesteca de îndată cu duhoarea şi căldura reziduală a incendiului.

Ei scapă nevătămați. Mâna colonelului este experimentată şi sigură. Ține aruncătorul îndreptat doar în urma lor, rotind turela pe un arc de şaizeci de grade. *Rosie* scapă de dezastru, lăsându-i pe copiii sălbatici să se descurce cum vor putea.

Carlisle se întoarce în cabină şi Sixsmith îi zâmbeşte cu toată gura.

— Bună idee, domnule!

Însă colonelul este extrem de posomorât. Perfect normal. Nu ai cum să uiți incendiile. Cu atât mai puțin dacă tu ai fost cel care le-a ordonat.

Nu îi mai urmăreşte nimeni. Se pare că au reuşit să scape de copiii sălbatici.

Şi uite că ajung chiar mai devreme la hotelul Echo. Însă de aici situația se înrăutățeşte rapid, pentru că baza stabilită drept punct de întâlnire nu este decât un teren împrejmuit cu un gard – un teren identic cu cel pe care l-au străbătut până acum.

Nu se vede că aici ar fi o bază militară. Nici măcar buruienile nu au fost smulse. *Rosie* ocoleşte perimetrul până când ajunge la poarta principală de pe vremuri. În tot acest timp, nu se observă niciun semn de viață dincolo de gard.

Aproape sufocată de bălării, poarta este încuiată cu un lacăt mare, foarte ruginit.

— Domnule! îndrăzneşte Sixsmith. Oare este posibil ca doamna general să fi greşit adresa? Mie nu mi se pare că locul ăsta ar semăna cu un avanpost.

Carlisle întinde mâna. În stânga porții, acoperit aproape în întregime de vegetație, este o placă pe care scrie RAF[34] HENLOW. Pe acelaşi stâlp se află şi alte indicatoare mai mici, informându-i pe vizitatori că aici se află CENTRUL DE MEDICINĂ AERONAUTICĂ şi POLIȚIA MILITARĂ A FORȚELOR AERIENE. Mă rog, aşa a fost pe vremuri. Acum aici sunt optzeci de hectare absolut pustii. Pline cu nimic. Nimicuța.

— Coordonatele sunt corecte, spune Carlisle. Aici este locul de întâlnire pe care mi l-a dat doamna general. A zis că a fost ales să fie transformat în avanpost. Nu a lăsat să se înțeleagă că ar fi început lucrările.

Oricât de mult şi-ar dori, Sixsmith nu-şi mai poate stăpâni exasperarea şi îl întreabă pe un ton oarecum mai tăios:

— În cazul ăsta, pe unde să o luăm?

— Locul de întâlnire este pe terenul principal de instrucție. Măcar acela ar trebui să fie cât de cât mai degajat, chiar dacă nu s-a ocupat încă nimeni de asta. Execută ordinul, soldat!

Şi Sixsmith îl execută. Ia cleştele, coboară din *Rosie* şi desface lacătul. Simte că o înțeapă rău de tot pielea de pe ceafă de parcă ar fi adormit la plajă şi a ars-o soarele. Nici vorbă să deschidă poarta cu mâinile goale. Buruienile sunt prea înalte şi prea dese. Se întoarce la volan, accelerează şi intră cu *Rosie* drept prin fiarele ruginite.

După care dă cu spatele ca să închidă poarta la loc. Nu vrea să mai coboare – i se pare că i-a fost suficient o singură dată.

Găsesc un drum sau ceva ce a fost cândva un drum şi care ocoleşte centrul perimetrului. Trebuie că acolo au fost depozitate piese grele de artilerie, pentru că adăposturile blindate pe lângă care trec par să fi fost construite ca să reziste unor atacuri de proporții biblice. Prin geamurile lor sparte se revarsă afară tot soiul de plante târâtoare, ca nişte lacrimi din sârmă ghimpată.

Descoperă resturile unei piste de rulare şi intră pe ea. Îi duce către vest, către soarele care apune, până la terenul de instrucție. Unde nu-i aşteaptă nimeni. Unde nu se mişcă nimic. Nimic nu se mişcă pe suprafața distrusă a Pământului. Nimic în afară de *Rosie.* Iar când motorul ei se opreşte, tăcerea îi înghite cu totul.

— Ce ordonați, domnule? se interesează supărată Sixsmith.

Colonelul împătureşte harta şi o pune pe consolă.

— Aşteptăm, spune el. Până vor veni.

Sixsmith nu întreabă la cine se referă.

LIII

Doctorul Fournier a fost dintotdeauna sensibil la atmosfera din jur, iar atmosfera din *Rosie* a devenit atât de înveninată că nu o mai poate suporta. Aşa că se ascunde de echipă, de colonel, de îndatoririle sale.

Evident că nu-i ceva nou. Se ascunde în cea mai mare parte a timpului încă de când au plecat din Beacon. Acesta este motivul pentru care a acaparat sala maşinilor şi nu regretă. Însă acum, a adăugat câteva alte elemente la dorința sa de izolare. Se ascunde de situațiile noi şi ieşite din comun. De exemplu, se ascunde de McQueen, care i-a luat aparatul de radiorecepție, uzurpându-i astfel locul de spion al doamnei general Fry.

Dar mai cu seamă, încearcă să se ascundă de propria-i revelație odioasă, care-l face să priceapă că s-a situat în tabăra sortită înfrângerii. Puciul orchestrat de doamna general în Beacon a fost o acțiune pripită şi prost concepută. A dus la izbucnirea unui război civil, pe care epava umanității nu şi-l poate permite. Indiferent dacă va câştiga sau va pierde, Fry va fi făcut un rău ireparabil şi va fi adus în pragul dezastrului toată populația enclavei deja greu încercate.

Dacă pierde, în poveste se va regăsi şi numele lui Fournier, printre numele celorlalți naivi vrednici de dispreț. Doar un nume printre multe altele. Nu la loc de frunte, pe prima pagină a ziarelor. Ci doar o notă de subsol, jalnică şi rizibilă. În timp ce alți membri ai acestei expediții revin acasă încununați cu onoare şi izbândă. În vreme ce el va fi trecut la „şi alții”.

A încercat să diminueze efectul acestei realități în maniera tradițională, adică prin multă tărie. Însă a redescoperit un lucru ştiut de multă vreme: nu-i prieşte whisky-ul, nici măcar în cantități moderate. Plus că se simte castrat şi dezumanizat când bea direct din sticlă.

Acum stă în sala maşinilor, cu umerii sprijiniți de capota motorului, cu capul dat mult pe spate ca să simtă metalul rece drept în creştet. *Rosie* s-a oprit de câteva ore, dar lui i se învârteşte capul, iar stomacul îl anunță că se angajează acrobat la circ. Aşa că se teme să se ridice în picioare. A ajuns în punctul acela în care vrea cu tot dinadinsul să nu vomite, dar orice mişcare – din el sau din jurul lui – pare să se opună acestui plan.

Uşa de la sala maşinilor este pe jumătate deschisă. Dincolo de ea este laboratorul prin care se fâțâie Stephen Greaves. Invizibil în întuneric,

Fournier îl urmăreşte prin spaţiul dintre uşă şi tocul ei. Concentrat, Greaves se ocupă de conţinutul câtorva recipiente scoase din trusa pentru mostre. Mai devreme, a fost şi Samrina Khan acolo. Fournier a vrut să vorbească cu ei, dar vorbitul este una dintre acţiunile care l-ar face să vomite. Aşa că s-a mulţumit să stea şi să se uite cum Greaves a improvizat un fel de doctorie pe care a injectat-o în Khan.

Apoi cei doi au discutat despre copiii sălbatici şi despre copilul lui Khan. Şi despre un tratament. Multe dintre vorbele lor s-au pierdut, neluate în seamă de Fournier. Dar acum descoperă că unele i s-au fixat totuşi în minte.

Vorbeau despre tratament ca despre ceva posibil, ceva real. Ceva ce poate fi obţinut. Sau… *a fost* obţinut? Fournier se întreabă – poate mult prea târziu – care anume ar fi leacul acela şi la ce lucrează Greaves acum cu atâta tenacitate? Pretinsul savant (căci Fournier nu a văzut nicio probă concludentă în acest sens!) mormăie în barbă – vorbeşte pe două voci, dialoghează de unul singur. Fournier nu aude chiar tot ce spune, dar prinde esenţa. Greaves se adresează cuiva cu gradul de „căpitan”, îi pune întrebări, la care tot el răspunde cu o voce exagerat de mult îngroşată.

— Dar n-o să fie destul, zice acum, jucându-şi propriul rol. O să se termine repede.

— Lucrezi cu ceea ce ai, puştiule, îşi răspunde cu cealaltă voce. Nu poţi să faci suc de portocale dacă storci o piatră.

— Trebuie s-o salvez!

Din nou vocea normală a lui Greaves, tremurătoare şi îmbufnată.

— Trebuie!

— Bine. Dar trebuie mai întâi să socoteşti cât te costă. Sunt multe vieţi în joc. Nu numai viaţa ei, ci şi vieţile copiilor. Cât de departe vrei să mergi?

— Mai am lichid cefalorahidian. S-ar putea să-mi ajungă să fac… să fac ceva care să aibă efect. Nu un inhibitor. Ci un leac adevărat!

Fournier şi-a dus la buze sticla cu whisky de ceva vreme, dar nu a sorbit din ea încă. Acum o pune jos, având mare grijă să nu facă niciun zgomot.

— Nu, spune vocea mai groasă. Nu-i suficient.

— Poate că e.

— Nu.

— N-ai de unde să ştii asta! ridică tonul Greaves. Nu ştii, căpitane.

— Puştiule, eu ştiu doar că acele celule cu care lucrezi tu sunt celule moarte. Şi mai ştiu că ai nevoie de celule vii. De asemenea, ştiu că prionii[35] au atins paisprezece procente. Câte loturi intenţionezi să cultivi?

În pipeta aia sunt vreo zece – asta în cel mai bun caz –, deci ai zece posibilități de testare. Şi, din moment ce aceste zece teste vor consuma tot lichidul cefalorahidian de care dispui, nu vei mai fi în stare să mai faci încă o doză de inhibitor pentru Rina – ceea ce înseamnă că trebuie să dai lovitura în următoarele trei ore, înainte să dispară efectul dozei actuale. Cum crezi tu că vei obține vreo cultură în doar trei ore?

Greaves a încremenit. Cu mâinile în aer şi cu pipeta în una dintre ele, băiatul seamănă cu un dirijor gata să dea orchestrei sale semnalul de începere a simfoniei.

— N-ai de unde să ştii, repetă el, abia auzit.

Pare să se prăbuşească cu încetinitorul. Mai întâi pe un genunchi, apoi pe amândoi. Lasă capul în jos, până la podea.

— Va trebui să le spun, geme el. Va trebui să le spun dacă mă vor întreba.

Asta-i o veste foarte bună, îşi zice doctorul Fournier. Pentru că el, unul, intenționează să-l întrebe.

LIV

Botezul este ideea lui Foss. Se miră şi ea de unde i-a venit. Descoperă nişte praf de ouă, zahăr, făină şi un rest de untură şi face un fel de pandişpan cu glazură din cafea, gelatină şi încă puţin zahăr. După care îi târăşte pe toţi ceilalţi în zona de recreere – fie că le convine sau nu – ca să ude creştetul copilului cu lichidul preferat. Atâta vreme cât lichidul cu pricina este apă sau whisky, sau whisky îndoit cu puţină apă.

— Despre ce dracu' e vorba? se răsteşte foarte urât McQueen, când ea îl dă jos din turelă.

De ieri, de când i-a ignorat pe faţă ordinul, Foss nu crede că-i mai datorează ceva lui McQueen. Cu atât mai puţin o explicaţie. Însă acum poate că încearcă să-şi explice sieşi ce are de gând.

— Mâine pe vremea asta o să fim în Beacon, spune ea. Şi o să ne despărţim. Poate că o să ne mai întâlnim din întâmplare, dar niciodată nu vom mai fi toţi *împreună* ca acum. Echipa noastră nu va mai exista.

— Slavă Domnului! mormăie McQueen.

— Da, bine. Dar contează. Am făcut parte dintr-un proiect important şi nu pot să-l văd cum se destramă fără… ştii şi tu.

— Ba nu ştiu.

— Fără să marcăm cumva momentul. Să fim împreună, o ultimă dată. După aia, gata. S-a terminat. Dar mi se pare greşit să nu ne luăm rămas-bun aşa cum se cuvine. Spune-i superstiţie, dacă vrei. Dar ce-i rău în asta? Vino şi bea un ultim pahar cu noi. Fă cunoştinţă cu mucosul ăla mic. Împacă-te cu colonelul!

Ultimul îndemn a fost o greşeală. McQueen părea pe jumătate convins, dar acum se îmbăţoşează şi se uită încruntat la ea.

— Nu ştii absolut nimic despre ce-i între mine şi colonel, spune el.

— Nu, recunoaşte Foss. Şi nici n-am nevoie să ştiu. S-a terminat, colega. Atâta îţi spun. S-a terminat, şi acum noi o să-i zicem pa şi la revedere.

În cele din urmă, McQueen vine cu ea. Se strâng toţi, cu excepţia doctorului Fournier, care pretinde – cam împleticind cuvintele – că are treabă. Mă rog, să fie sănătos. După părerea lui Foss, el este singurul a cărui absenţă n-o să întristeze pe nimeni.

Deci sunt şase cu totul. Nu s-au mai strâns atât de mulţi în zona de recreere de la incidentele din Invercrae. La început, Khan nu pare prea

entuziasmată de idee, dar începe să râdă uşor când Foss aduce pandişpanul. După care o apucă plânsul, ceea ce le cam strică şi celorlalţi cheful.

Foss toarnă fiecăruia cam douăzeci şi cinci de mililitri de whisky. McQueen se strâmbă şi împinge paharul; dar se răzgândeşte şi îl ia înapoi. Toată lumea are câte un pahar, cu excepţia Robotului. Colonelul Carlisle ţine un toast în cinstea celui mai nou membru al speciei omeneşti şi a remarcabilei sale mame. Se gândeşte puţin, după care pomeneşte şi numele lui John Sealey.

Dau peste cap paharele, iar Foss le umple din nou. Khan este într-o dispoziţie stranie, pe care Foss nu o poate descifra, deşi presupune că naşterea ofileşte pe oricine în numeroase privinţe.

— Deci te-ai hotărât să-i spui John, rosteşte Foss. John Khan.

Doctoriţa clatină din cap.

— Nu, şopteşte ea. Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

— Păi, dacă vrei să-i dai prichindelului şi un nume mijlociu, cred că Foss sună foarte bine. Jonathan Foss Khan. Îţi dai seama de cât respect s-ar bucura cineva cu numele ăsta.

După ceva insistenţe, Khan le permite tuturor să-l ţină pe copil în braţe. Mai bine zis, le permite acelora care îşi exprimă această dorinţă (Sixsmith şi McQueen spun câte un „pas” apăsat), adică lui Foss şi colonelului. Apoi Foss mai vrea o dată. E plină de surprize astăzi. Nu s-a gândit niciodată să facă şi ea copii, dar ghemotocul acesta de bucurie nefiresc de tăcută îi dă o stare de reverie ciudată şi plăcută. Ca un fel de asigurare, îşi spune ea, ca un fel de promisiune. La urma urmei, lumea nu se sfârşeşte aici. Ci doar se schimbă şi tu te schimbi odată cu ea.

Fără să se gândească prea bine la ce face, întinde copilul spre McQueen.

— Haide, ia-l! Fă cunoştinţă cu singurul membru al echipei care are un vocabular mai limitat decât al tău.

McQueen clatină din cap.

— Nu-i nevoie, spune el.

— Fricosule, e doar un bebeluş!

— Toţi am fost la un moment dat bebeluşi. Aşa începe.

Foss renunţă.

— Atunci să mai toastăm o dată, zice ea. Pentru *Rosalind Franklin,* în care am călătorit atâta drum. La naiba cu armata şi la naiba cu Biroul Principal! Noi suntem cei care au reuşit.

Se aude un „Da!” emfatic din partea lui Sixsmith şi un hohot trist de râs din partea lui McQueen, care îşi plimbă mult timp băutura în pahar înainte de a se hotărî să îl ducă la gură.

— Ei, iată, am reuşit! spune Foss.

Încă nu ştie de ce se străduieşte atât de mult, dar trebuie să existe un motiv pentru care îşi doreşte să-i facă să simtă ca ea. Sau măcar să simtă ceva, chiar dacă doar ea face atmosferă aici.

— Am venit, am văzut şi a dracu' să fiu eu dacă n-am şi învins. N-au murit degeaba Lutes şi Phillips şi ceilalți. Au murit pentru ca noi să putem ajunge aici. Încă un pahar în onoarea lor, bine? În amintirea…

Cu un gest nervos din mână, McQueen îşi împinge paharul peste masă.

— Încetează dracului odată! spune el. Nu facem nicio treabă dacă ne îmbătăm ca porcii.

Şi pleacă înapoi, în zona mediană.

— În onoarea lui Lutes, Penny, Sealey, Phillips şi Akimwe! spune simplu colonelul.

Ia sticla, îşi toarnă un pahar şi îl goleşte. Foss îi urmează exemplul, dar toată atmosfera aia bună s-a dus deja la dracu'. Khan plânge din nou.

Ba nu. Nu plânge. Scoate alt fel de sunete, ca nişte sughițuri sacadate, ca şi cum ar vrea să scuipe ceva. Are copilul în poală, dar nu-l atinge. I s-au albit încheieturile de la degete, atât de tare strânge din pumni.

— Samrina! zice colonelul. Te simți rău?

Greaves a şi sărit în picioare.

— Sunt nişte complicații, spune el repede, prea repede şi prea disperat. De la… nişte complicații de la…

Dă din mâini, desenând nişte forme ciudate în aer.

— Trebuie să-şi ia medicamentul. Haide, Rina!

O trage de umăr. Şi Foss îşi dă seama că aceasta este o scenă incredibilă: Robotul pune mâna pe cineva, în loc să se retragă înnebunit. Cât despre complicațiile alea, tare complicate mai sunt. Khan a căscat larg gura şi clipeşte mai des decât un semnalizator optic. Mai mult ca sigur că o să facă o criză.

— Ai un medicament pentru chestia asta? îl întreabă Foss pe Greaves. În regulă. Hai s-o ducem în laborator!

Şi dă s-o ajute pe Khan să se ridice de pe scaun. Dar Robotul îi taie calea.

— Mă ocup eu, spune el. Pot şi singur. Las-o în pace!

— Ce naiba, Greaves! Vreau doar să…

Nu mai apucă să spună ce anume vrea. Senzorii de mişcare se declanşează simultan. Parcă ar fi un cor mare de greieri nebuni.

Au musafiri.

LV

Colonelul Carlisle pune răul înainte: copiii i-au ajuns din urmă. Şi imediat îi trimite pe toţi la posturile lor. Foss se ocupă de armele din turelă (nu a uitat să-şi ia ochelarii cu infraroşu). McQueen stă în zona mediană. Colonelul şi Sixsmith, în cabina principală. Fiecare are grijă să ia la el şi câte un walkie-talkie. Nemaiavând interfon, vor fi nevoiţi să ia astfel legătura între ei şi să spere că se vor înţelege.

Din cabina principală nu se vede nimic. Noaptea s-a lăsat peste ei ca o draperie de camuflaj. Dacă sunt copii afară, aceştia au un avantaj asupra lor, deoarece se orientează după miros. Prin urmare, nu pot decât să stea în *Rosie* şi să-i aştepte, sperând că în arsenalul lor nu au nicio armă capabilă să producă neplăceri unui vehicul blindat.

Carlilse încă se mai gândeşte dacă să aprindă sau nu farurile, când, pe neaşteptate, decizia aceasta este luată de altcineva. Două raze luminează noaptea. Apoi încă două. Şi, în cele din urmă, un grup de şase proiectoare cu halogen. Toate luminile astea sunt îndreptate spre *Rosie* de la o distanţă de aproximativ o sută de metri. Prin faţa proiectoarelor se văd siluete de oameni care se plimbă încolo şi încoace, într-o manieră prea puţin disciplinată, care colonelului i se pare cam bizară şi destul de şocantă.

— Nu trageţi, ordonă el în walkie-talkie, dar fiţi pregătiţi pentru orice eventualitate. Cred că asta-i escorta noastră, dar trebuie să aşteptăm o confirmare.

Aparatul de radiorecepţie de la bord este stricat, prin urmare trebuie să excludă orice fel de apel. Îi cere lui Sixsmith să trimită un mesaj în codul Morse cu farurile. Doar două cuvinte: *Rosalind Franklin.*

Le răspunde una dintre cele două perechi de faruri din faţa lor. *Beacon. Manolis. Prezentaţi-vă!*

Carlisle se ridică şi îşi agaţă aparatul la centură. Se ridică şi Sixsmith, dar colonelul clatină din cap.

— Doar eu am să mă duc să mă prezint. Aşa a ordonat doamna general.

— Domnule… începe Sixsmith, deloc mulţumită.

— Pe loc repaus, soldat! Oamenii ăştia vin din Beacon. Este absolut normal să mă întâlnesc cu ofiţerul superior şi-i să-i predau oficial comanda. De asemenea, voi afla şi ce măsuri au luat, ca să mă asigur că se vor ocupa cum trebuie de voi. Nu-i nicio problemă.

Sixsmith rămâne în picioare.

— Dar ar putea fi una, domnule, dacă ne-au dat iarăşi de urmă copiii ăia. Zic şi eu aşa. N-ar fi mai bine să-i informăm pe cei din escortă cu privire la această situaţie, înainte să ieşim din *Rosie?* Nu-i mai corect aşa?

Este. Carlisle nu poate nega.

— Foarte bine, soldat, spune el. Trimite un alt mesaj.

— Am înţeles, domnule. Vă mulţumesc domnule.

Sixsmith este vizibil mai uşurată. Se aşază şi începe să clipească din faruri. Dar nu transmite decât câteva puncte şi liniuţe, când luminile din cealaltă parte încep şi ele să pâlpâie, întrerupând-o în mijlocul propoziţiei.

Prezentaţi-vă!

Sixsmith se enervează.

— Faceţi mişto de mine? mormăie ea.

Se apucă din nou să transmită mesajul.

Şi se întâmplă acelaşi lucru. Farurile vehiculului din faţă o întrerup imediat: *Prezentaţi-vă!*

Lui Sixsmith nu-i vine să creadă.

— Poate ar fi mai bine să le fac semnale cu aruncătorul de flăcări, bombăne ea. Domnule, cer permisiunea să mai…

— Da, spune Carlisle. De acord, soldat. Mai încearcă o dată.

Şi Sixsmith încearcă. Măcar acum partenerul de dialog o lasă să-şi termine mesajul. *Gard compromis. Posibil inamici în zonă.*

Hotărât şi inevitabil, vine şi răspunsul după o jumătate de minut.

Prezentaţi-vă!

— Avem de-a face cu un dobitoc, se minunează Sixsmith.

Colonelul ia legătura cu Foss prin walkie-talkie.

— Domnule?

— Ce vezi prin lunetă, locotenente?

— Vreo douăzeci de infanterişti şi trei vehicule. Dar e ceva curios cu vehiculele alea. Unul e un tanc – probabil un Challenger, după configuraţia turelei. Celelalte două… ar putea să fie maşini de teren, dar una seamănă mai degrabă cu un autobuz. Iar cealaltă are în spate un fel de afet, cu laturile înalte ca la o căruţă. Nu văd niciun elicopter.

Carlisle are o presimţire. Dar nu vrea să-i dea curs.

— Copiii sălbatici?

— Nu, domnule. Nici urmă de ei. Dar sunt o mulţime de tufe dese acolo. Nu pot să văd cât de departe aş vrea.

— Mulțumesc, locotenente. Urc şi eu acum în turelă.

Îi spune lui Sixsmith să nu oprească motorul şi pleacă din cabină. Zona de recreere este pustie. Probabil Greaves a dus-o pe doamna doctor Khan în laborator ca să o examineze sau să o trateze cumva.

Îl frământă o bănuială de care nu poate să scape. *Prezentați-vă?* Pe întuneric, într-o locație periculoasă, fără asigurarea perimetrului? Poate că Sixsmith are dreptate şi căpitanul Manolis este un imbecil. Mai bine aşa, pentru că alternativa este cu mult mai neplăcută.

McQueen stă pe platforma din mijloc şi pare foarte furios. Şi-a încleştat mâna stângă pe scărița care duce în turelă. Locotenentul Foss coboară şi ea alături de ei. Din laborator se aud nişte zgomote înăbuşite, ca de luptă. Însă colonelul nu are timp să se ocupe de asta.

— Deschide uşa! ordonă el. Dar s-o închizi după mine. Mă duc singur la ei.

— Cu tot respectul, domnule, spune Foss, ceva nu-i deloc în regulă cu maşinile alea de acolo. N-ar fi rău să vă însoțească cineva. Mă ofer eu.

— Şi eu mă ofer, se bagă în vorbă McQueen.

— Nu, îi refuză colonelul. Nu mă aştept să am probleme, dar, dacă totuşi vor fi, cineva trebuie să o apere pe *Rosie.*

— Va fi în siguranță şi dacă o să vă luați o pază armată, spune McQueen, cu vocea aspră din cauza încordării.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, domnule McQueen, răspunde colonelul, privindu-l în ochi pe fostul locotenent. Cum am zis, dacă intervine vreo complicație în transferul comenzii, prefer să vă ştiu aici. Am încredere – în amândoi – că veți apăra echipa ştiințifică şi pe *Rosie.*

Întinde mâna să introducă repede codul pentru deschiderea sasului. Însă McQueen este mai rapid şi îl apucă de încheietură. S-a făcut roşu la față. Îl consumă ceva – o furie aparent fără obiect.

— Domnule McQueen…

— Cât de prost eşti? scuipă McQueen cuvintele. Nu recunoşti o ambuscadă nici când o ai în fața ochilor?

Colonelul îşi smulge mâna, dar nu se atinge de tastele sasului.

— Continuă! şopteşte el.

McQueen se strâmbă şi scutură din cap, dar vorbeşte mai departe, cu un fel de silă îndârjită, aşa cum pacientul unui dentist scuipă sânge şi dezinfectant în chiuvetă.

— Te-au atras aici ca să te omoare şi s-o ia pe *Rosie.* Ăsta-i singurul motiv pentru care i-au ordonat lui Fournier să-ți dea aparatul de radiorecepție. Ca să pună mâna pe tine aici, în mijlocul pustietății. Şi să te scoată din ecuație.

— Despre ce dracu' vorbeşti? îl întreabă Foss.

Tânăra începe să râdă şi se uită la colonel de parcă se aşteaptă să râdă şi el de gluma asta.

— Nu Fournier mi-a dat aparatul, îi aminteşte colonelul lui McQueen. Tu mi l-ai dat.

McQueen ridică mâinile în semn de capitulare ironică.

— Ei, acum şi tu! Nu zic că n-aş fi şi eu băgat în povestea asta. Putem să nu ne îndepărtăm de subiect? Fry te vrea mort. De aia a aranjat întâlnirea de aici şi nu te-a lăsat să ajungi în Beacon. Fără zarvă, fără prea mulți martori. Pur şi simplu n-ai mai reuşit să ajungi acasă din expediție.

Cu toate că nu vrea, Carlisle începe să îi dea crezare.

— Ce contează dacă mă întorc sau nu acasă? N-am niciun fel de autoritate în Beacon. Nu reprezint niciun fel de pericol pentru doamna general.

— Asta a fost înainte. Acum s-a schimbat situația. Cât am fost noi plecați, Fry a încercat să preia controlul asupra Biroului Principal, numai că a întâmpinat opoziție. A suferit pierderi grele, aşa că s-a văzut nevoită să facă o alianță. Cu junkerii. Ce vedem noi acolo sunt vehiculele de luptă ale junkerilor. Pentru că madam Fry se teme ca nu cumva, dacă te întorci în Beacon, să nu treci în cealaltă tabără. Plus că are nevoie de *Rosie* şi de armele ei şi nu crede că ai să-i dai cheile pur şi simplu.

Foss n-a spus nimic în tot acest timp. Doar l-a privit țintă pe McQueen. Acum îşi pune arma pe umăr, ca să aibă mâinile libere. Şi îi dă un pumn zdravăn în gură. Un pumn foarte zdravăn. McQueen aproape îşi pierde echilibrul. Dar nu ripostează: îşi şterge sângele de pe buza spartă şi îşi verifică rana cu vârful degetului.

— Dobitocule! Ticălosule! zbiară Foss.

— Da, mormăie McQueen. Bine.

— Junkeri? A făcut o alianță cu junkerii? Cum adică? Cum să facă aşa ceva cu ăia… cu ăia care violează de plăcere şi… şi mănâncă oameni… şi… la dracu'!

— Haide, descarcă-te! o îndeamnă McQueen sumbru, dându-şi ochii peste cap.

— Ce-ai crezut că o să facă cu noi după ce îl ucideau pe colonel? Chiar ți-ai imaginat că o să ne trimită cu elicopterul în Beacon? Că o să ne dea cocktailuri la bord şi o să ne ofere perne pufoase pe care să ne tolănim? Nu colonelul a căzut în cursă. *Tu* ai căzut. Suntem morți dacă ieşim din *Rosie!* Cretin nenorocit ce eşti!

Ridică pumnii strânşi. Lovitura pare iminentă. McQueen se preface neimpresionat de furia ei şi se uită afară, în noaptea neagră.

— Locotenente! intervine Carlisle.

Tonul lui blând are succes. Foss reuşeşte să se stăpânească, deşi tot mai tremură de nervi. Carlisle a observat cum copia comportamentul lui McQueen pe teren; mersul lui legănat, felul în care dă la o parte piedica armei cu podul palmei. De aceea dezamăgirea ei este cumplită – ca o cădere în gol.

— Faceți abstracție de neînțelegerile voastre, le spune el celor doi. Acum, vă rog. Sunt de acord cu părerea lui Foss. Dacă scopul este să mă ucidă, e greu de imaginat că se vor limita doar la asta – mai ales dacă suntem martori la o alianță clandestină cu duşmanii Beaconului. Nu trebuie să o lăsăm pe *Rosie* să cadă în mâinile lor şi trebuie să protejăm echipa ştiințifică. În plus, iar acesta este lucrul cel mai important, trebuie să ne asigurăm că Beaconul află de descoperirea noastră. Nu avem cum să reuşim decât dacă suntem de aceeaşi parte a baricadei.

Nu-i prea elocvent, dar nu poate mai mult. Aceste cuvinte cumpătate îi par chiar şi lui lipsite de curaj, însă alternativa ar fi să rămână aici şi să-şi care pumni, în vreme ce oamenii lui Fry i-ar împresura.

— Deci, ce ai de gând să faci, fraiere? mârâie Foss la McQueen.

După o pauză destul de lungă, plină de tensiune, McQueen ridică din umeri.

— Mă doare fix undeva dacă trăieşti sau mori, i se adresează el lui Carlisle. Sincer, aş prefera să te văd cum sângerezi. Dacă Beaconul va fi distrus, asta va fi din vina ta. Pentru că tu ai stat deoparte şi te-ai uitat nepăsător cum se duce totul la dracu', deşi ai fi putut să opreşti asta. Dar recunosc că am greşit. Sunt alături de voi până rezolvăm problema asta şi scăpăm de aici.

Foss îşi scoate revolverul şi îl lipeşte de falca lui McQueen. În ciuda furiei, mâna nu-i tremură deloc.

— Te avertizez, spune ea. Dacă e să sângereze cineva, atunci ăla ai să fii chiar tu. Ce ordonați, domnule colonel?

Să le luăm pe rând, îşi spune Carlisle.

— Ocupă-te de armele din turelă, locotenente. Dacă suntem atacați, trebuie să putem riposta.

Vrea să se întoarcă în cabină. Dă nas în nas cu Sixsmith, care-i întinde aparatul lui Fournier.

— Domnule colonel, spune ea. Au luat legătura cu noi.

— Căpitanul Manolis?

— Nu, domnule. Doamna general Fry. Este şi ea aici. Şi vrea să vorbească degrabă cu dumneavoastră.

LVI

Nu-i ca în celelalte dăţi. Este cu mult mai rău.

Ochii doamnei doctor Khan se tot dau peste cap, dezvelind albul pur câteva secunde în şir. Mişcările ei sunt violente şi necontrolate. Era să cadă de câteva ori pe drumul scurt de la cabine până în laborator.

În timp ce Greaves încearcă să prepare serul, ea îl zgârie pe braţ, îl loveşte peste faţă. Încă nu a încercat să-l muşte, însă gesturile ei sunt tot mai insistente, tot mai disperate. În ea se trezeşte la viaţă instinctul de flămând. Va prelua controlul în câteva minute, îşi spune Greaves. Poate mai sunt doar câteva secunde până când *Cordyceps*-ul din sângele şi creierul ei va reuşi să o subjuge complet.

Bolborosind întruna tot felul de scuze fără noimă acum, băiatul încearcă să o lege pe Khan de bancul de lucru. Atunci când acesta a fost instalat în *Rosie,* s-a ţinut cont de faptul că aici urma să se facă vivisecţii pe flămânzi. Îi este destul de uşor să-i imobilizeze încheietura mâinii stângi. Dar imediat după asta Rina începe să se zbată şi mai tare, încercând să-l lovească cu picioarele, să-l zgârie. Deschide şi închide gura în scrâşnete seci de cartilaje. Greaves nu are încotro şi o lasă imobilizată parţial.

— O să fie totul bine, o asigură el. Trebuie doar să… să prepar doza. Linişteşte-te! Linişteşte-te!

Aproape îl orbesc lacrimile. Acesta este ultimul lot de ser. Gata şi la revedere. Fiecare doză a avut un efect mai scurt decât cea precedentă. Iar aceasta, obţinută din ce a mai rămas pe fundul recipientului, va fi mai mică decât celelalte. Şi mai puţin proaspătă, desigur. S-ar putea să nu aibă niciun efect. Poate că el a amânat prea mult momentul injectării. Şi, chiar dacă ar avea efect, acesta nu va dura decât foarte puţine ore. După aceea Rina va dispărea pentru totdeauna, iar în locul ei îşi va face apariţia un animal cu chipul ei. Ce se va face fără ea? Ce va face cu ce rămâne din ea?

Şi ce se va întâmpla cu copilul ei?

Se apropie de Rina cu seringa în mână, iar ea mârâie şi vrea să-l muşte. Şi-a dezvelit dinţii, iar buzele i s-au umplut cu salivă. Se uită la el cu ochi mari. Şi nu îl recunoaşte.

Greaves o apucă repede de mâna liberă şi îi suflecă mâneca, apăsându-i pieptul cu toată greutatea lui ca s-o împiedice să se ridice de pe bancul de

lucru. Fălcile Rinei se deschid şi se închid pe brațul lui. Dar are mai multe straturi de haine şi nu crede că ea va avea timp să ajungă până la carne.

Rina se zbate cu sălbăticie. Greaves îi înfige acul în braț, dar ratează vena cubitală cu câțiva milimetri. Încearcă încă o dată, dar nimereşte şi mai departe. A treia oară, cu dinții Rinei scrâşnind lângă umărul lui, reuşeşte să atingă ținta şi apasă pistonul seringii.

Se îndepărtează de ea, sfâşiindu-şi haina. O bucățică de stofă atârnă dintre dinții ei încleştați, aidoma turului de la pantalonii unui hoț în colții unui câine – a văzut desenul acesta într-o carte, pe vremea când era la orfelinat. Rina scuipă bucata de cârpă şi se întinde după el. Vrea să-l mai muşte o dată. Greaves se vede nevoit să se refugieze în spatele bancului de lucru, unde nu-l poate atinge.

Acum aşteaptă să vadă dacă îl va recunoaşte. A început iarăşi să plângă – în hohote disperate, care îl zguduie şi îi provoacă durere. Îi rosteşte numele la fiecare câteva secunde, sperând că va primi un răspuns.

Rina nu-i răspunde, dar respirația i s-a mai domolit şi închide încet gura. I se înmoaie genunchii şi se prăbuşeşte pe podea, cu mâna legată în sus. Privirea goală îi dispare din ochi. Acum pare doar epuizată şi nedumerită. Priveşte concentrată în jur. Clipeşte lent, închide strâns ochii, apoi îi deschide şi se mai uită încă o dată – de parcă ar spera că va obține un rezultat mai bun a doua oară.

— Rina? repetă Stephen.

Nici acum nu-i răspunde. Dar el îi întinde mâna şi ea îi atinge palma cu vârful degetului. Băiatul râde uşor printre lacrimi, răspunzându-i la această îmbrățişare bizară, numai a lor. Rina întoarce capul şi se uită la cureaua din jurul încheieturii. Şi parcă pleoapele îi tresar puțin. Trage de ea ca să vadă dacă va ceda. Încearcă s-o dezlege cu degetele de la mâna liberă.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! spune Stephen cu vocea îngroşată de plâns. Am fost nevoit. Îmi pare foarte rău.

Şi se îndreaptă spre ea ca să-i desfacă legătura de la mână.

Dar nu ajunge. Uşa de la sala maşinilor a fost deschisă în tot acest timp. Din bezna de acolo apare doctorul Fournier, care-i taie calea. Totul se întâmplă atât de repede, totul este atât de neaşteptat, că Stephen se sperie şi face un pas în spate, lovindu-se rău la cot de marginea frigiderului. Scânceşte şi se ține de braț cu cealaltă mână.

— Să nu îndrăzneşti s-o atingi! țipă Fournier.

Şi continuă pe acelaşi ton:

— Ce-ai făcut, Greaves? Spune-mi ce ai făcut. Dumnezeule mare, femeia asta e infectată! E infectată şi tu ai descoperit cum să combaţi infecţia. Ai descoperit un leac.

— Ba nu! exclamă Stephen.

O face absolut fără să vrea. Pus în faţa unei afirmaţii false, nu are încotro şi trebuie să o corecteze.

— Ştiu ce am văzut. Spune-mi! Spune-mi cum ai făcut-o!

— Nu pot, scânceşte din nou Stephen. Vă rog, lăsaţi-mă în pace!

Cuprins de febra momentului, Fournier nu-şi mai dă seama ce face. Îl apucă de umeri pe Stephen şi îl izbeşte de frigider.

— Spune-mi! urlă el.

Şocul contactului fizic îl împietreşte pe băiat. Nici măcar nu mai opune rezistenţă. Cuvintele i se bulucesc în gură şi se revarsă.

— Li… lichid cefalorahidian de la flămândul capturat. Se ia… o… o cantitate între douăzeci şi cincizeci de mililitri şi se amestecă cu…

Se aude un sunet ca o bătaie înăbuşită de gong. Domnul doctor Fournier mârâie, se crispează şi cade. Îşi pierde cunoştinţa înainte de a ajunge pe podea.

Rinei îi alunecă dintre degete suportul din oţel pentru retorte. În cădere, acesta îl mai loveşte încă o dată pe doctor, făcându-i o tăietură triunghiulară în obraz.

Rina se uită înnebunită în toate direcţiile. Apoi clipeşte de mai multe ori şi scutură capul, făcând *bârrrrr*.

— Mai bine, mârâie ea printre dinţi. Acum pot să mă aud cum gândesc.

LVII

— Aici Carlisle. Apel pentru doamna general Fry, spune colonelul. Carlisle o cheamă pe Fry sau Adunarea Militară din Beacon, recepție.

A dat la maximum volumul aparatului. Cu excepția lui Foss, restul supraviețuitorilor din escorta lui *Rosie* se înghesuie lângă el în cabina principală. Foss se află în turelă, ca să-i anunțe dacă fac vreo mişcare vehiculele din față.

Doamna general răspunde după destul de mult timp, însă glasul ei pare foarte relaxat.

— Isaac, bine ai venit la baza Echo! Ne-ai găsit greu?

Carlisle nu se lasă amăgit de această invitație la taifas.

— Doamnă general, am identificat inamici în apropiere. Cer permisiunea de a ne urma traseul inițial şi de a amâna întâlnirea pentru Beacon. Locul acesta nu este sigur.

— Cerere respinsă, spune Fry, pe acelaşi ton calm. Nu sunt inamici, ci aliați. Acum, adu-ți aminte instrucțiunile mele explicite de ieri şi, te rog, deschide uşa şi ieşiți toți pe terenul de instrucție. Oamenii mei o vor prelua pe *Rosie,* împreună cu specimenul despre care ai pomenit – presupunând că există cu adevărat –, iar voi veți fi transportați la Beacon.

Iată-i ajunşi în punctul în care trebuie să renunțe la toată aparența de politețe.

— Transportați – în ce mod? întreabă Carlisle. Vedem junkeri şi camioane de junkeri. Nu sunt convins că ne puteți garanta siguranța.

— V-o pot garanta cu condiția să ieşiți imediat din *Rosie.* Nu şi dacă vei continua să-mi iroseşti timpul.

Doamna general pare puțin iritată, de parcă s-ar da peste cap ca să evite apariția unor disensiuni, dar se simte nevoită să recunoască faptul că nu va reuşi.

— Ne întoarcem împreună. Chiar acum. Ordinele tale nu s-au schimbat, Isaac. Te rog, coboară din vehicul.

În pragul unui act de insubordonare directă, Carlisle preferă să bată pasul pe loc.

— Geraldine, ți-ai dat mâna cu criminalii şi violatorii care se opun tuturor valorilor în care credem noi. Refuz să susțin o asemenea decizie.

Lasă-mă să o duc pe *Rosie* înapoi în Beacon şi ți-o voi preda la momentul cuvenit.

— Nu se poate, spune Fry, fără să se mai ascundă după deget. Permite-mi să-ți explic cum stau lucrurile, Isaac. Nu-i loc de discuții sau de negocieri. Alianțele pe care le-am făcut eu sunt absolut necesare pentru supraviețuirea Beaconului. Nu-ți ofer niciun fel de explicație sau scuză. Sunt superiorul tău şi tu trebuie să execuți ordinele pe care ți le dau. În numele Adunării Militare, îți rechiziționez vehiculul. Aici. Acum. Dacă nu vrei să mi-l predai, atunci tu şi restul echipei vă veți face vinovați de nesupunere şi trădare şi veți fi judecați în consecință. Drept duşmani ai Adunării şi ai statului.

— Minte, spune McQueen. O vrea pe *Rosie* întreagă, nu bucățele.

— L-am auzit cumva pe locotenentul McQueen? întreabă Fry. Dacă el este, te rog, spune-i să-şi țină gura şi să respecte ierarhia. Iar dacă îi împărtăşeşti optimismul, Isaac, gândeşte-te că preferăm să o primim pe *Rosie* pe bucăți decât să o foloseşti în lupta împotriva noastră.

— Geraldine, spune Carlisle, făcând un ultim apel la rațiune. Nu te-am mințit. Am dat peste un tip nou de flămânzi şi am obținut un specimen. Este vital să ajungă intact în Beacon.

— Mi-ai mai spus asta! se răsteşte Fry. Mărturisesc că îmi vine greu să cred că ați descoperit ceva după şapte luni în care n-ați reuşit nimic. Tind să cred că ți-ai imaginat că vor fi probleme şi ai recurs la acest şiretlic. Însă, dacă spui adevărul, cu atât mai mult ar trebui să nu te opui şi să permiți Beaconului să beneficieze de succesul vostru.

Carlisle face o grimasă. Îşi lipeşte aparatul de piept cât timp îşi formulează răspunsul.

— Da, recunoaşte el în cele din urmă. Îți înțeleg logica. Sunt gata să predau specimenul, dar nu şi pe *Rosie.* Trebuie să mă gândesc la siguranța echipei mele. În plus, ar trebui să ştii că avem şi un bebeluş aici. Samrina Khan a născut acum două zile.

Pauza este aproape imperceptibilă.

— Nu mai spune? zice Fry. Minunat. Este împotriva regulamentului, fireşte, dar astfel de lucruri se mai întâmplă. De-abia aştept să beau în sănătatea lui. Gata cu vorba, Isaac! Tu, oamenii tăi, *Rosie,* specimenul – acum! Îți dau cinci minute. Foloseşte-le cu cap. Voi sta cu binoclul ațintit asupra uşii din mijloc. Cronometrul se va opri doar când o veți deschide şi veți ieşi.

— Doamnă general…

Dar Foss a întrerupt legătura.

— Domnule!

Este Foss, la walkie-talkie. Îngrijorată. Grăbită.

— Situația s-a agravat. În spatele nostru au apărut două vehicule cu farurile stinse. Cu siguranță că aparțin tot junkerilor – sunt îmbrăcate în sârmă ghimpată şi au tot felul de tâmpenii pe ele. Mai văd şi alți soldați care se apropie de noi din stânga şi din dreapta.

Prin urmare, nu se pot retrage şi nici înainte nu pot merge. Dacă există vreo cale de mijloc, el, unul, nu o vede. Au rămas fără soluții, iar foarte curând vor rămâne şi fără timp.

— Foss, spune el, rămâi la locul tău şi încarcă mitraliera grea! Dar nu roti turela. I-ar putea face să deschidă focul.

Se întoarce spre Sixsmith.

— Cheamă-i pe oamenii de ştiință în zona de recreere, soldat! îi ordonă el.

Sixsmith salută în grabă şi porneşte spre laborator. Carlisle se duce şi el în zona de recreere ca să-i aştepte. Aruncă o privire nostalgică spre paturi. Este obosit de moarte şi nu crede că va mai apuca să doarmă în viața asta.

Sixsmith îi aduce pe doctorița Khan şi pe Stephen Greaves. Vine şi McQueen. Khan abia dacă se mai ține pe picioare şi se sprijină de Sixsmith până când ajunge la un scaun pe care să se prăbuşească.

— Şi doctorul Fournier? vrea să ştie Carlisle.

— A leşinat, domnule.

— A…?

— L-am pocnit în cap cu un suport pentru retorte, explică doctorița Khan. L-a atacat pe Stephen şi am reacționat fără să gândesc. Scuze.

— Nu te învinui pe chestia asta, spune Sixsmith. Pe bune!

Carlisle n-are vreme să asculte povestea, care oricum îl interesează foarte puțin. Le relatează în câteva cuvinte ce se întâmplă şi le prezintă hotărârea pe care a luat-o.

— Doamna general Fry s-a oferit să vă ducă pe toți înapoi în Beacon, dacă eu voi fi de acord să i-o predau pe *Rosie* în următoarele câteva minute. Dacă aş fi crezut în sinceritatea acestei oferte, m-aş fi predat de la bun început. Însă nu cred. Părerea mea este că vrea să ne ucidă pe toți. Având în vedere că trupele ei sunt alcătuite în mare parte din junkeri, nici măcar nu vă pot garanta că veți avea parte de o moarte rapidă.

— Trădătoarea dracului! exclamă Sixsmith. Trădătoare împuțită și mizerabilă!

Nimeni nu mai are altceva de comentat.

— Astfel stând lucrurile, continuă Carlisle, îmi este clar ce trebuie să fac. Nu vreau să i-o predau pe *Rosie*, ca să o folosească drept argument suprem într-o lovitură de stat. Însă singura soluție pe care o văd eu ar fi să fugim cumva de aici. Camioanele junkerilor sunt vehicule de proveniență civilă, mult mai ușoare decât *Rosie.* Am putea să ne ciocnim de unul dintre ele și să-l dăm la o parte din drum, apoi să mergem tot înainte. Însă, din ce se vede, suntem copleșiți din punct de vedere numeric. Ar mai putea fi și alți junkeri în spatele clădirilor și este aproape sigur că soldații care ne-au înconjurat sunt înarmați cu lansatoare de rachete antitanc.

— Afirmativ, domnule, confirmă Foss prin walkie-talkie. Deocamdată am văzut două. Bazooka sau lansatoare de grenade, de mare putere.

— Prin urmare, fiecare dintre voi trebuie să decidă, încheie Carlisle, dacă vrea să rămână la bord și să încercăm să scăpăm de aici sau dacă vrea să coboare. Îmi pare rău că nu vă pot oferi opțiuni mai bune. Dacă dorește cineva să plece, am să activez sasul și am să deschid ușa de la mijloc. Părerea mea sinceră este că vă veți preda unor torționari și asasini, pe care doamna general nu va fi capabilă să-i țină în frâu – presupunând că și-ar dori să o facă. Dar este posibil să mă înșel.

O tăcere stupefiată s-a așternut în zona de recreere a lui *Rosie.* Soldații erau la curent cu situația de afară, doar doctorița Khan și Greaves aud acum pentru prima oară ce se întâmplă.

— Le-am spus despre copilul tău, Samrina, adaugă colonelul. S-ar putea să fie în avantajul tău, dacă te hotărăști să…

— Nu ies din *Rosie,* spune Khan.

Cu podul palmelor își șterge ochii roșii și umflați.

— Prefer să rămân cu tine.

— Și eu, spune Sixsmith.

Din walkie-talkie se aude că și Foss este de aceeași părere.

În cele din urmă, McQueen ridică din umeri, apoi dă din cap.

— Nici nu văd ce altceva am putea să facem spune el. Oricum ar fi, tot o să ne facă praf. Mai bine să căsăpim și noi câteva dintre jigodiile alea.

— Unii sunt soldați din Beacon, îi amintește Carlisle. La fel ca tine. Datoria lor este să se supună chiar atunci când nu pricep despre ce e vorba.

— Asta n-ar trebui să fie datoria nimănui.

Cu părere de rău, Carlilse se vede nevoit să-i dea dreptate.

— Poate că nu, şopteşte el, simțind că-şi aruncă jumătate de viață la gunoi cu aceste trei cuvinte.

Numai Stephen Greaves nu a răspuns încă. Acum Carlisle ştie care au fost consecințele ultimei şedințe când nu i s-a permis să-şi exprime punctul de vedere. Face un semn cu capul spre băiat, după care îşi lasă ochii în jos ca să nu îl tulbure şi să-i fie mai uşor să-şi găsească cuvintele.

— Eu cred că ar fi o idee foarte bună să coborâm din *Rosie,* spune Greaves.

— Tu ai auzit ce am zis eu, Stephen? Probabilitatea ca…

— Nu. Ştiu, ştiu.

Greaves dă tot mai repede din mâini, dar fără să deseneze ceva în aer, cum îi stă în obicei, ci doar încercând să-şi accentueze spusele.

— Mulți oameni vor muri, dar, dacă avem grijă, nu vom fi noi aceia. Pentru că noi vom şti că vin.

— *Cine* să vină? îl întreabă buimăcită Sixsmith.

Stephen îi aruncă o privire care durează aproximativ o zecime de secundă.

— Copiii, răspunde el. Putem să-i aducem aici.

LVIII

Locotenentul Foss activează sasul şi se strâng pe platforma din zona mediană.

Doar cinci, nu tot efectivul.

Unul dintre absenți este doctorul Fournier, care încă nu şi-a recăpătat cunoştința. Khan s-a dus în laborator ca să-l verifice şi a avut prezența de spirit să-l proptească de bancul de lucru şi să-i lege mâinile. Respirația doctorului era superficială, dar regulată, făcând-o să creadă că va mai dura ceva timp până când se va trezi. Însă atunci trebuie să nu se mişte din locul acesta.

Întrucât ceilalți doi membri ai echipajului care rămân la bordul lui *Rosie* sunt Stephen – care va închide sasul în urma lor – şi copilul ei.

— S-ar putea să iasă foarte prost, îi spune ea lui Stephen înainte de plecare. Chiar dacă planul tău funcționează. Chiar dacă vin copiii. Tot s-ar putea să murim cu toții. Îmi las copilul cu tine, pentru că am încredere că vei… că vei avea grijă de el.

Ezită o clipă, simțind că a apucat-o pe un drum fără întoarcere.

— Nu-i lăsa să-l ia, Stephen! Indiferent ce se va întâmpla, nu le permite să-l ia cu ei!

— Îți promit, spune băiatul. Voi face cum am stabilit. Indiferent de ce va fi să se întâmple.

Ea îi atinge mâna cu vârful degetului. Dar nu uşor ca de obicei: acum apasă cu putere.

— Ai grijă şi de tine! spune ea cu voce tremurătoare. Te iubesc, Stephen.

Băiatul bâțâie sfios din cap – acesta este singurul răspuns pe care i-l poate da.

— Eu… eu… încearcă el.

Şi apoi reuşeşte:

— Rina!

Închide ochii şi încearcă să-şi suprime emoția. Cele mai normale momente de apropiere socială constituie o tortură pentru el, aşa că doctorița Khan nici nu-şi poate imagina prin ce trece acum. Şi-ar dori ca structura lui psihică să-i permită să-l ia în brațe şi să-l mângâie pe cap. Are sentimentul că-şi părăseşte doi fii, nu doar unul. Că îşi părăseşte familia – singura familie pe care o are. Însă nu se pot îmbrățişa. Tot ce pot face este să-şi

spună la revedere şi să scurteze cât mai mult această clipă ca să nu-i doară şi mai tare.

Aşa că pleacă – fără alt cuvânt şi fără să rupă acel *cordon sanitaire* pe care şi l-a construit în jurul corpului fragil. Sufletul îi dă pe dinafară de atâta suferință. Iar gândul că se va goli curând este cel mai dureros dintre toate.

Soldații au intrat deja în sas. Foss discută cu McQueen despre cartuşe.

— Ai putea să le testezi pe cele făcute de tine. Doar aşteaptă până când mă duc mai departe, bine?

— Sunt excepționale! zice McQueen. Ai să mă implori ca să-ți dau rețeta.

— O cunosc. Tocmai asta mă îngrijorează.

Deşi vorbesc despre arme, puştile le sunt agățate de umăr. Au mâinile goale.

— Vreau să-ți spun ceva, colonele, spune Khan, făcându-i semn să se apropie.

— Desigur.

Carlisle se apleacă, iar doctorița îi şopteşte ceva la ureche – câteva propoziții concise. Singurul dar pe care i-l poate oferi, însă unul foarte important. Colonelul îşi îndreaptă spatele şi se uită la ea şocat.

— Eşti sigură?

— Da.

Este foarte sigură.

— Dar asta schimbă…

Nu-şi termină ideea, aşa că doctorița nu trebuie să-l contrazică. Nu schimbă absolut nimic aici şi acum. Este doar poanta unei glume pe care ea nu va mai apuca să o spună.

Carlisle pare că totuşi ar vrea să mai spună ceva, dar chiar atunci apare Stephen din zona de recreere. I-a adus copilul ca să-şi ia rămas-bun de la ea, iar prezența acestuia reuşeşte cumva să eclipseze celelalte probleme.

Cu mare băgare de seamă, Stephen îi întinde ghemotocul înfăşat. Este nesigur pe sine şi se uită în toate direcțiile, încercând să evite numeroasele priviri curioase din jur. Khan ia mânuța copilului în mâinile ei şi se apleacă să îi sărute căpşorul acoperit cu un puf incredibil de fin.

— Domnul să te aibă în pază, piticule! şopteşte ea.

— Seamănă cu taică-su, spune Foss. Sărăcuțul!

Nu mai este nimic de spus. A venit clipa. Colonelul introduce codul. Podeaua se cutremură, semn că s-a trezit la viață sistemul hidraulic al sasului.

Uşa se deschide şi soldaţii coboară pe asfaltul crăpat. Khan iese în urma lor, strâmbându-se la primul pas făcut pe terenul de instrucţie. Parcă toţi muşchii îi sunt complet lipsiţi de vlagă, fără reacţie. Dar se aliniază alături de ceilalţi sub lumina numeroaselor faruri. Toţi îşi arată mâinile goale.

Fry ştie că efectivul de acum al lui *Rosie* este alcătuit din şapte persoane. Aşa că trebuie să ia în calcul că doi membri ai echipei au rămas înăuntru, în spatele uşii care se închide acum. Prin urmare, aceasta este o invitaţie la negociere, nu o capitulare.

Totul depinde numai de ea.

Un bărbat apare în centrul razelor de lumină, devenind imediat o siluetă bidimensională. Nu este militar. Poartă un tricou vechi, cu sloganul indescifrabil; jeanşi rupţi şi pătaţi cu noroi şi bocanci portocalii de iarnă. Le face semn să înainteze.

Khan aruncă o ultimă privire spre *Rosie.* Căminul ei din lungile luni ale misiunii, ultimul cămin pe care îl va cunoaşte vreodată. Nu, nu chiar ultimul. Pentru că acum şi trupul ei a ajuns un cămin pentru ceva greu de descris în cuvinte. Îşi duce cu ea acest ultim cămin peste buruieni şi asfalt, în lumina în care colcăie milioane de firişoare de praf.

Totul, îşi spune ea. Totul a prins viaţă. Păcat că n-am observat mai devreme.

Fac o sută de metri. Şi încă o sută.

— Suficient! le ordonă o voce.

O voce de femeie. Vocea doamnei general Fry.

Khan a văzut-o o singură dată, în ziua plecării. Atunci, doamna general a ţinut un discurs în faţa unei mulţimi de şaptezeci sau optzeci de mii de oameni, discurs în care le-a spus că viitorul Beaconului se află în mâinile lor. Acum doctoriţa abia dacă o recunoaşte pe femeia scundă şi dichisită în persoana care păşeşte înaintea lor, în uniformă de camuflaj prea mare pentru ea şi bocanci atât de plini cu noroi şi praf că doar cu greu îţi mai poţi da seama că sunt negri. Doamna general pare extrem de obosită. Îi atârnă colţurile gurii, amintindu-i lui Khan de o replică din tragedia *Macbeth: Sunt adăpat de grozăvii şi spaime.*

Dar cine nu este, în vremurile astea?

Fry face un semn. În spatele lor apar mai mulţi bărbaţi şi femei, care le taie retragerea spre *Rosie.* Alţii se situează de-o parte şi cealaltă a doamnei general, toţi cu armele la ochi. Cam vreo treizeci cu totul, estimează Khan, poate ceva mai mulţi. O treime sunt îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj

militare şi au arme fabricate în Beacon. Ceilalți nu poartă uniforme şi armele lor nu sunt făcute în Beacon. Pe lângă puştile lor automate, Khan observă macete şi arcuri.

La fel ca uleiul şi apa, soldații şi junkerii nu se amestecă prea mult. Militarii îşi studiază noii aliați din colțul ochilor.

Junkerii zbiară şi fluieră, îşi dau ghionturi şi se îmbrâncesc ca să vadă mai bine ce se petrece în fața lor. Unul aruncă în *Rosie* cu o piatră. Aruncă şi câteva vorbe porcoase tot în aceeaşi direcție. Soldații stau în poziție de drepți şi nu spun nimic. Niciunul nu încearcă nici măcar să simuleze că situația aceasta ar fi una normală.

Fry îi studiază cu atenție şi strâmbă din buze.

— Sunteți doar cinci. Unde sunt ceilalți?

— Au rămas la bord, spune Carlisle. Au încuiat uşa. Aşteaptă să le ordon eu, doamnă general, dacă să o predea pe *Rosie* sau să o distrugă, împreună cu inestimabilul specimen despre care am discutat mai devreme.

Fry a ajuns la câțiva metri de colonel. Bărbații care o păzesc sunt încordați şi stau cu ochii în patru. Carlisle va muri înainte să pună mâna pe pistolul de la centură – probabil că va muri indiferent ce mişcare ar face. Fry pare uşor nedumerită de răspunsul lui.

— Să o distrugă pe *Rosie?* repetă ea. Cum anume?

— Dacă ajungem la o înțelegere amiabilă, nu vei avea ocazia să afli.

Fry zâmbeşte. Zâmbetul ei este cam şters, cam înnegurat, dar tot zâmbet se cheamă că este. Acesta este alt motiv pentru care sunt încă în viață, înțelege Khan acum. Doamna general a repetat această scenă în minte, şi-a făgăduit că va avea parte de luxul unei conversații. Acesta este momentul ei, iar Carlisle trebuie să participe la el.

— Deja ți-am dat toate asigurările, Isaac, spune ea. Şi chiar că nu te mai poți tocmi în condițiile astea. Ai spus că există un copil. Cum să cred că tu – şi mama copilului – ați făcut un plan în care îl lăsați pe copil în *Rosie* şi apoi îl aruncați în aer sau îi dați foc dacă noi doi nu vom reuşi să cădem de acord. Te cunosc mai bine decât îți imaginezi tu.

Colonelul se uită la formația dezordonată a junkerilor.

— Probabil că ne-am schimbat amândoi opiniile de la ultima noastră discuție, spune el.

Şi tot aşa, îşi zice Khan. Continuă. Trage de timp. Iar semnalele lor străbat noaptea. Înainte de a coborî din *Rosie,* s-au spălat toți de gelul blocant. Chiar şi flămânzii obişnuiți ar putea să sesizeze aceşti stimuli

olfactivi de la kilometri întregi – în vreme ce copiii sălbatici au dovedit cu vârf şi îndesat că sunt mai perseverenți şi cu mult mai inventivi.

Haideți, copii! Suntem aici. Să înceapă petrecerea!

Dar copiii nu apar, iar Khan are sentimentul că i-a luat foc mintea şi arde cu o flacără intensă, atrăgând lumina şi căldura de la farurile vehiculelor şi transformându-le în ceva şi mai luminos şi mai fierbinte. Se pierde. Ştie că se pierde. Peste foarte puțin timp, conştiința ei se va evapora în aer. Iar animalul cu privire tâmpă, rămas în locul ei, va face câteva mişcări fără sens, care îi vor speria pe soldați şi vor declanşa măcelul.

Nu se va termina aici. Nu are cum. Dacă ei vor muri, Fry va pune mâna pe *Rosie.* Stephen va mărturisi tot ce ştie despre remediu – nu se va putea abține –, iar copilul ei va fi disecat de viu. Şi el va fi doar primul. Vor urma foarte mulți alții.

— Ce? se răsteşte Fry la colonel. Ți-ai dat, în sfârşit, seama că democrația are şi dezavantaje? Mi se pare greu de crezut.

Se întoarce spre ofițerul de lângă ea.

— Căpitane Manolis, ia un detaşament şi du-te la *Rosalind Franklin.* Şase oameni, printre care şi doi ingineri. Demontați-i şenilele, ca să nu se mai poată mişca.

Ofițerul salută şi dispare în întuneric.

— Te sfătuiesc să nu faci una ca asta, spune colonelul. Oamenii mei de la bord vor crede că este vorba despre o agresiune.

Rânjetul lui Fry este încărcat cu batjocură.

— Oamenii tăi de la bord? Presupun că vorbeşti despre autistul ăla, Stephen Greaves. Şi despre doctorul Forunier, care răspunde la ordinele mele şi care oricum este prea laş ca să se gândească la sinucidere.

Doamna general clatină din cap. N-o păcălesc subterfugiile lui Carlisle şi o entuziasmează victoria aceasta facilă, dar nu prea mult.

— Încă mai putem să rezolvăm situația fără vreo pierdere inutilă de vieți, spune ea. Strigă-le să iasă din *Rosie.* Acum! Dacă nu, voi ordona căpitanului să astupe gurile de aerisire. După ce vor muri, vom putea să incendiem sasul fără să provocăm vreo avarie restului lui *Rosie.*

Carlisle trage aer în piept. Şi îl ține acolo. Se încordează, iar soldații din jur se încordează şi ei, interpretându-i mişcarea involuntară drept un semn că ar avea de gând să o atace pe doamna general. Însă nu o atacă. În schimb, se uită la distanța care îi separă de *Rosie* (şi care lui Khan i se pare un hău de netrecut), după care o priveşte din nou pe Fry.

— Ai uitat de copil? o întreabă el pe un ton încă destul de calm.
— Nici vorbă, Isaac. Dar tu ai uitat că îți dau de ales?
Urmează o clipă de tăcere. Cu ochii la Carlisle, Fry ridică la ureche aparatul de emisie-recepție. Khan simte că o străbate un alt val de slăbiciune, de apatie. De *absență.* Reuşeşte să găsească un gând şi se agață de el. Dacă Fry va vorbi la aparatul ăla, atunci ea o va opri. Oricare ar fi prețul pe care va trebui să-l plătească, Fry nu trebuie să dea ordinul.
— Geraldine, spune Carlisle, ai făcut o greşeală îngrozitoare!
— Zici tu? se miră Fry, cu politețe rece. Mie nu mi se pare.
— Sigur că da, insistă colonelul, încercând în mod evident să mai câştige timp (deşi nu i-au rămas decât cel mult câteva secunde). Tu ai pus la cale toate astea. Ai fost atât de convinsă că omenirea nu se poate dispensa de tine, că ai fost gata să o distrugi, doar pentru a dovedi că ai dreptate. Şi, apropo, să ştii că nu ai. Chiar dacă ai judecat corect atunci când ai spus că Beaconul are nevoie de o structură unică de comandă, ai obținut exact opusul. Ai adus haosul şi arbitrarul într-un sistem care abia îşi mai trăgea sufletul. Te-ai aliat cu junkerii! Ştii foarte bine ce au făcut, ştii foarte bine cum trăiesc. Dacă totuşi Beaconul va reuşi să supraviețuiască, o va face în ciuda ta. Mi se pare că acesta este cel mai blând epitaf de care vei avea parte.
— Nu sunt de acord, spune doamna general.
Răspunsul laconic – mai cu seamă după rechizitoriul dinadins lungit al colonelului – îi dă de înțeles lui Khan că discuția este pe sfârşite. Copiii i-au lăsat baltă. Şi nu mai au timp.
Nici ea nu mai are. Nu se mai poate agăța de nimic. Se stinge odată cu aerul care-i iese din plămâni. Va muri şi vor muri şi prietenii ei, iar la urmă vor muri şi Stephen, şi bebeluşul ei. Studiază pe rând toate chipurile din jur, încercând să găsească o ancoră care să-i mai țină în loc mintea sfărâmată. Măcar câteva secunde. Dar nu se uită nimeni la ea.
O scânteie de înțelegere pâlpâie slab, păleşte, aproape că se stinge. Nu se uită *nimeni* la ea. Soldații şi junkerii stau cu armele ațintite asupra lui Carlisle. Şi asupra lui Foss. Şi McQueen. Şi Sixsmith. Bărbați şi femei în uniformă, cu puştile pe umăr şi pistoalele în tocurile de la centură. Aceştia sunt pericolul iminent. N-o mai bagă în seamă pe asiatica mignonă, îmbrăcată într-un halat murdar de laborator. Este evident că ea nu preocupă pe nimeni, nu reprezintă niciun factor în evenimentele care au loc acum.
Face o jumătate de pas în față.

— Soldat! spune ea.

Vocea îi sună jalnic, răguşită şi fără forță.

Nu se adresează cuiva în mod deosebit, iar bărbatul care se uită acum la ea nici măcar nu este soldat. Ci junker, un mascul alfa, cu muşchii brațelor ca nişte odgoane, cu părul împletit şi lung până la umeri şi cu o mustață care-i aduce aminte lui Khan de halterofilii de la circ. Afirmarea supremă – şi satirică – a masculinității. Nu-şi mişcă arma din direcția colonelului, dar întinde mâna ca s-o îmbrâncească de acolo.

Khan îi prinde mâna în mâinile ei. O întoarce, ca să vadă partea cărnoasă de la baza degetului mare. Parcă ar vrea să-i citească viitorul. Însă junkerul nu mai are niciun viitor. Şi nici ea.

Lasă capul în jos şi muşcă cu toată puterea.

LIX

— Dacă totuşi Beaconul va reuşi să supravieţuiască, îi spune colonelul lui Geraldine Fry, o va face în ciuda ta. Mi se pare că acesta este cel mai blând epitaf de care vei avea parte.

Fry îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Nu sunt de acord, zice ea.

Însă se schimbă ceva în atitudinea ei. Greu de definit, însă la fel de greu de omis. Parcă dă puţin înapoi. Carlisle este convins că, atunci când va vorbi din nou, o va face ca să ordone soldaţilor să deschidă focul.

În stânga şi la marginea câmpului ei vizual, Samrina Khan prinde în mâinile ei mâna unuia dintre junkerii care îi păzesc. Apoi lasă capul în jos. Ca să i-o pupe? se întreabă uluit colonelul. Scena aceasta i se pare atât de grotescă şi de neaşteptată, că începe să se bâlbâie.

Aşa că nu mai spune nimic. Dar începe să râdă. Şi râde mult, şi râde tare, şi râde din toate puterile. Râde clătinând din cap şi ştergându-şi lacrimile imaginare din colţul ochiului.

Doar ca să mai câştige câteva secunde. Fry priveşte impasibilă la toată pantomima lui, dar nu dă încă ordinul.

— Ne spui şi nouă gluma, Isaac? îl întreabă ea, după ce Carlisle se mai potoleşte puţin.

Colonelul dă din mână, lăsând să se înţeleagă că deocamdată nu poate vorbi coerent de atâta râs.

— La ochi, arm'! strigă doamna general.

Ăsta este tot ordinul pe care îl mai poate da. Bărbatul căruia i-a sărutat Khan mâna s-a năpustit asupra celui de alături de el. Khan însăşi a avansat la soldatul în uniformă din cealaltă parte a ei, profitând de neatenţia acestuia. Îşi înfige dinţii în încheietura lui. Soldatul îşi smulge mâna şi vrea să o lovească cu patul armei. Dar nu apucă să-şi ducă la capăt intenţia pentru că încremeneşte brusc. Îi cade puşca din mână şi îşi târşâie picioarele, de parcă ar încerca să meargă numai că a uitat cum. Se întoarce pe neaşteptate şi îl atacă pe soldatul din spate, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare stângace, dar foarte puternică. Se rostogolesc amândoi la pământ. În tot acest timp, junkerul muşcat de Khan şi soldatul atacat de junker şi-au găsit noi parteneri de trântă.

— La ochi, arm'! urlă din nou Fry.

Însă dezordinea este din ce în ce mai mare. Întreaga formație participă la un campionat complicat de lupte corp la corp. Bărbații pe care Khan i-a binecuvântat cu mâinile (şi dinții) ei dau acum mai departe de ştire camarazilor din apropiere, care, la rândul lor…

Toți cei prezenți au suficientă experiență ca să ştie cu ce se confruntă. De această contaminare în cascadă s-au temut ei mai mult decât de orice altceva. Asta se întâmplă atunci când oamenii sunt expuşi patogenului foamei.

Cumva, într-un mod absolut incredibil, Khan a reuşit să-i infecteze. Ea este vectorul microepidemiei care se răspândeşte acum în valuri. Se aud strigăte de panică. Unii dintre cei care încearcă să iasă din grămadă sunt împuşcați de cei încă neafectați. Nu şi-au dat seama că doctorița Khan este sursa, pentru că ea nu atacă la fel de impulsiv ca ceilalți. Pur şi simplu stă şi se uită printre pleoapele-i grele la haosul pe care ea însăşi l-a creat.

Fry continuă să dea ordine. Ordine bune, nimic de zis. Retrageți-vă! Nu vă angajați în luptă! Țintiți jos! Izolați şi imobilizați! Proaspeții flămânzi cad unul după altul.

Dar la fel cad şi cei care trag în ei. Colonelul aude un scâncet şi simte un curent de aer pe lângă ureche. Ceva loveşte țeasta unui junker aflat la zece metri de el. O piatră neagră, ascuțită, foarte lucioasă. Probabil din sticlă vulcanică – în nordul Scoției, îşi aminteşte vag colonelul, există din belşug asemenea roci din mezolitic. Indiferent ce este, piatra loveşte cu atât de multă forță, încât rămâne împlântată în fruntea individului.

În cele din urmă au sosit şi copiii sălbatici.

Geraldine Fry se uită derutată în toate părțile. În primele momente, ea nu pricepe ce anume este această nouă amenințare şi de unde vine. Când îşi dă seama, oamenii ei deja cad la pământ ca grâul secerat.

Încearcă să-i regrupeze. Strigă la ei să se retragă în ordine la maşini. Din păcate însă, nu toți sunt obişnuiți să se supună, nu toți ştiu ce este disciplina. Junkerii se risipesc în toate direcțiile. Soldații nu sunt în stare să opună rezistență.

Un aghiotant de lângă Challenger întoarce capul ca să transmită mai departe ordinele doamnei general. Moare cu gura larg deschisă şi cu gâtul străpuns de o săgeată care îi retează vorbele.

McQueen, Foss şi Sixsmith au armele în mâini. Şi le-au dat jos de pe umeri şi acum sunt gata de tragere. Țintesc până departe. La distanța asta, puşca de asalt nu face niciun fel de discriminare.

Execută foc de voie şi înaintează, îndepărtându-se de *Rosie* şi de atacul copiilor sălbatici printre rândurile în dezordine ale soldaților şi prin buluceala junkerilor. Nimic nu le stă în cale sau, cel puțin, nu le stă multă vreme în cale: fac cărare prin haos şi merg pe ea. Carlisle vine în urma lor, mişcându-se mai încet din cauza piciorului bolnav. Îşi alege cu mai multă atenție țintele. Trage în junkeri ori de câte ori poate, dar evită pe cât posibil uniformele. Este solidar cu bărbații şi femeile care au crezut că luptă pentru o cauză dreaptă.

Străpungerea formației de luptă merge mai uşor decât se temuse el. Junkerii s-au împrăştiat, gest care echivalează cu o sinucidere rapidă şi sigură. Soldații se comportă aşa cum au fost instruiți: îngenunchează sau se aruncă la pământ printre ierburi, ascunzându-se. Inamicul acționează sub pavăza întunericului şi îi depistează după căldura corporală, aşa că îi ucide, oricât de bine s-ar ascunde ei.

Resturile escortei militare a lui *Rosie* o iau la fugă, lăsându-i să se descurce singuri. Cu Carlisle în urmă, membrii echipei intră în tufele dese de la capătul terenului acoperit cu asfalt. McQueen se clatină şi scoate un geamăt de durere şi surpriză. A fost lovit în partea superioară a trupului, dar, din cauza întunericului, este greu de spus unde anume. Scapă puşca din mâna dreaptă. Scoate pistolul cu stânga şi merge mai departe.

Ajung în spatele tancului şi al maşinilor de teren, mai departe de zona luptelor.

Planul este să meargă în linie dreaptă până când ajung la gardul perimetrului, apoi de-a lungul lui, în sens contrar acelor de ceasornic, până la poarta de sud a bazei, unde îi va aştepta *Rosie.* Plan greu, alcătuit pe baza premisei optimiste că duşmanii lor se vor bate între ei şi nu îi va urmări nimeni. De asemenea, ei mai presupun şi că nu se vor pierde unul de altul în beznă.

Din nefericire, deja s-au pierdut. Colonelul îşi dă brusc seama că doctorița Khan nu mai este alături de ei. Se opreşte, se întoarce şi se uită în urmă, însă farurile vehiculelor sunt îndreptate toate spre partea opusă, unde se află *Rosie.* În razele lor se văd siluete micuțe, care se mişcă extrem de repede. Ca nişte lilieci, dispar într-o fracțiune de secundă de sub ochii tăi. O rafală de mitralieră sfârtecă tufele de lângă Carlisle, obligându-l să o ia la fugă mai departe.

Încă cincizeci de metri. Acum Sixsmith este cea care se opreşte brusc. Fără vreun cuvânt, întinde mâna spre stânga.

— Nu se poate! exclamă Foss, nevenindu-i să creadă ce vede. Nu se poate!

Cu siguranță că doamna general ar fi trebuit să lase măcar o pază simbolică la elicopter, numai că acolo nu este nimeni. Poate au intrat şi ei în luptă. Sau poate, văzând cum se desfăşoară lucrurile, s-au împrăştiat care încotro şi s-au adăpostit pe undeva. Indiferent care a fost decizia lor, probabil că nu le va schimba soarta.

Elicopterul este un aparat de zbor cu aspect nefinisat: un fel de ou uriaş, la capătul unui fuzelaj de lungimea unui pas de struț.

— Ce naiba-i drăcia asta? mârâie dezgustat McQueen.

Stă cocârjat ca un moşneag, strângându-şi brațul drept la piept. Carlisle nu-i poate vedea rana, dar nu crede că ar fi una superficială.

— Este un MH-6, spune scurt Sixsmith, alergând pe lângă el şi sărind pe scaunul pilotului. De clasă uşoară. Ştiu să-l pilotez. Pot să ajung cu el până în Beacon.

— Ce dacă poți? Nu încăpem în el, protestează Foss. N-avem loc.

— Încap patru persoane.

— Noi suntem opt!

— Vreau să spun că încap patru persoane pe cele două platforme pe care sunt montate armele. Plus locurile pentru pilot şi copilot. Khan îşi poate ține copilul în brațe. Şi dobitocul ăla de comandant civil poate să se întoarcă acasă pe jos din partea mea.

— Mie-mi convine, spune McQueen.

Se apropie de elicopter, dar nu-i în stare să-şi ridice destul de sus piciorul ca să se poată urca în spate. Aşa că trebuie să-l ajute Foss, lucru deloc uşor. Apoi se urcă şi ea.

Carlisle ezită. Se mai uită o dată în urmă, la terenul de instrucție, de unde încă se mai aud împuşcături şi strigăte disperate. Însă la intervale mai rare acum.

Întârzie prea mult. Şi, ca un prost, lasă garda jos, imaginându-şi că pericolul nu-i mai poate ajunge. Un obiect rece îi atinge tâmpla.

— Nemernicule! îi şuieră Fry la ureche. Era vorba despre viitorul nostru. Ne-ai furat viitorul!

Îi smulge pistolul din mână. Carlisle îl aude cum cade în ierburi. McQueen şi Foss s-au urcat deja şi nu văd ce se petrece. Însă vede Sixsmith, dar ea şi-a aşezat arma pe locul copilotului ca să studieze comenzile elicopterului. Nicio şansă să pună mâna pe ea la timp.

— Tu l-ai furat, Geraldine! spune Carlisle. Când ai declanşat toată nebunia asta. Nimeni nu te-a obligat s-o faci.

— Vreau ca Beaconul să supraviețuiască. Asta m-a obligat. Spune-le oamenilor tăi să coboare din elicopterul meu.

— Nu!

— Spune-le, Isaac! Acum!

— Nu!

— Bine!

Subconştientul lui se aşteaptă la pocnetul mic pe care îl face siguranța armei. Dar de ce să fie siguranța pusă în toiul unui măcel? În schimb, aude bubuitul răsunător al pistolului care se descarcă lângă urechea lui. Glonțul ratează ținta, deşi a fost tras de foarte aproape.

Fry se prăbuşeşte în genunchi, apoi pe spate. Dă disperată din mâini. Dinții Samrinei Khan sunt împlântați în gâtul ei.

Carlisle se apleacă şi bâjbâie printre buruienile înalte după pistolul lui. Khan stă în genunchi, aplecată peste Fry, acoperind-o cu trupul ei. Însă zgomotele venite dinspre ele indică foarte limpede că scena aceea nevăzută este una antropofagă.

Carlisle îşi găseşte arma în acelaşi moment în care Samrina îşi înalță capul. În lumina slabă, pare negru sângele întins pe partea de jos a chipului ei, aidoma bandanelor cu care îşi acoperă gura bandiții la drumul mare. Până şi dinții i s-au făcut negri, iar din această cauză gura ei larg deschisă seamănă cu un tunel.

Şi Sixsmith a reuşit să pună mâna pe armă. O strânge cu drag la piept. Foss sare din elicopter cu puşca pregătită de tragere.

Atunci recunoaşte persoana ghemuită în iarbă.

— La naiba! şopteşte ea.

Carlisle se lasă într-un genunchi, ignorând protestele piciorului țeapăn.

— Samrina, zice el. Trebuie să te urci în elicopter. Înțelegi ce-ți spun?

— Domnule… intervine Foss.

— Acum, Samrina! Repede!

— Domnule, se vede clar că s-a metamorfozat!

— Isaac!

Abia se aude şoapta răguşită a lui Khan.

— Da, Samrina. În elicopter. Acum!

Khan ridică mâna. Mişcarea este spasmodică şi necesită mult efort din partea ei, gest însăilat din zece acte separate. Îşi atinge centrul frunții cu

vârful degetului.

— Nu privi în urmă, spune ea.

Foarte clar.

Privirea i se tulbură, de parcă s-ar uita într-un ocean de amintiri către un alt timp şi loc.

Încă îşi mai mişcă buzele, dar a rămas fără cuvinte. Nu are importanţă. Este foarte limpede ce vrea să spună.

— Vă rog, domnule colonel! Daţi-vă la o parte ca să pot să trag!

Khan expiră – scoate un şuierat lung şi înfiorat. Îşi adună puterile. Îşi încordează muşchii braţelor şi picioarelor. Întinde mâinile. Cască gura.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca Samrina Khan să atace, Carlisle lipeşte ţeava pistolului de fruntea ei – exact în locul pe care i l-a indicat – şi apasă pe trăgaci.

Ce a mai rămas din creierul doctoriţei se împrăştie în iarbă şi pe asfalt.

Cel care ar fi trebuit să-i cadă victimă aruncă pistolul şi o ia în braţe. Este atât de uşoară că nici măcar nu-l face să se clatine. O aşază pe jos cu infinită grijă.

Nu plânge. Nu scoate niciun sunet. Durerea lui este atât de profundă că nu-i poate da glas.

Cu maximă prudenţă, Sixsmith controlează trupul lui Fry. Apoi coboară arma. Nu mai au motive de teamă: mare parte din gâtul şi pieptul femeii general nu mai există. Acum se uită la Khan.

— Ce pierdere! şopteşte ea.

Caută cuvinte care să exprime mai bine ce simte. Nu le găseşte, aşa că repetă:

— *Mare*… pierdere!

— Ne-a salvat pe toţi de la moarte! se răsteşte Carlisle. Şi pe cei din *Rosie*. Asta nu-i o pierdere. Să nu îndrăzneşti să mai rosteşti cuvântul ăsta!

Locotenentul Foss vrea să-l ajute să se ridice, dar el o face singur, gemând de durere.

— Domnule, trebuie să plecăm de aici! spune Foss.

Vorbele ei sunt perfect logice şi colonelul este pe cale să le dea curs, dar face greşeala de a privi peste umăr. Şi încremeneşte.

— Domnule…

— *Rosie!* exclamă Carlisle.

Este tot ce reuşeşte să spună.

— Ne întâlnim cu *Rosie* la poarta de sud, conform planului, îi aminteşte Foss.

Dar îi urmăreşte privirea şi vede ce a văzut şi el.

Rosie nu se mişcă. *Rosie* este împresurată. Dar nu de căpitanul Manolis şi trupele lui. Nici de junkerii războinici. Siluetele minuscule îngrămădite în jurul botului şi laturilor ei nu pot aparține decât copiilor sălbatici. Iar faptul că aceştia au ieşit din ascunzătoare nu poate însemna decât că oamenii lui Fry sunt fie morți, fie dispăruți fără urmă.

Cu o înjurătură obscenă, Foss duce arma la ochi.

Colonelul apucă țeava şi o împinge în jos.

Tocmai s-a deschis uşa de la mijloc. Stephen Greaves iese din sas şi coboară în mijlocul copiilor. Ține în brațe copilul Samrinei Khan.

— Ascultă la mine, locotenente! spune Carlisle.

Îi destăinuieşte ce i-a spus Khan când au rămas singuri în sasul lui *Rosie.* Nu trebuie să-i explice prea mult. Îi ordonă să-i ducă pe supraviețuitori în Beacon şi să dea de veste tuturor oamenilor de încredere.

După care porneşte înapoi. Traversează terenul de instrucție, ocolind atent cadavrele.

LX

După ce l-a culcat pe bebeluşul Khan pe patul Rinei, ca să fie înconjurat de mirosul şi prezenţa ei reziduală, Greaves s-a urcat în turelă ca să urmărească bătălia. Nu suportă să facă asta, dar trebuie, pentru că vrea să-şi respecte promisiunea făcută Rinei. Ocazia lui – dacă va avea parte de una – va fi de foarte scurtă durată. Nu-şi poate permite să o rateze.

Cel mai mult îl doare că va trebui să încalce promisiunea pe care i-a făcut-o domnului colonel Carlisle. Nu l-a minţit – fireşte că nu l-a minţit –, dar ştie că domnul colonel a atribuit alt sens răspunsului său decât cel la care se gândea el.

— Dacă treaba asta merge, Stephen, i-a spus domnul colonel, dacă, într-adevăr, copiii vor veni, vreau să vii să te întâlneşti cu noi la poarta de sud, de îndată ce te vei putea mişca fără să rişti nimic. Presupun că poţi s-o conduci pe *Rosie?*

— Da, a răspuns Greaves, poate.

Citise manualul şi îl memorase. Era convins că, la nevoie, ar putea s-o conducă pe *Rosie.* În timp ce rostea aceste banalităţi, aceste lucruri evidente, îşi pregătea în minte răspunsul la cealaltă problemă – mult mai importantă.

— Dacă reuşiţi, domnule colonel… şi dacă reuşesc şi eu… atunci am să mă întâlnesc cu dumneavoastră la poarta de sud.

Gâfâia de emoţie şi rostea cu furie cuvintele, forţându-le să-i iasă din gură.

Colonelul i-a interpretat greşit tulburarea, crezând că este vorba despre panică.

— N-ar trebui să ţi se întâmple nimic, a încercat el să-l linişteasă. Nu vor trage în *Rosie* decât dacă este absolut necesar. Iar noi vom ieşi la ei, aşa că nu va mai fi nevoie să tragă. Cel puţin, aşa îşi vor imagina ei. Îi vom ţine de vorbă până la sosirea copiilor şi, după aia, o să aibă prea multe pe cap ca să se mai ocupe de noi.

— Da, a confirmat Greaves. Vor avea prea multe pe cap.

— Ia ăsta, i-a zis colonelul, întinzându-i micuţul aparat de radiorecepţie care aparţinuse doctorului Fournier. Aceasta este frecvenţa doamnei general, aşa că nu poţi să iei legătura cu noi. Deocamdată. Însă, când ajungi la gard şi dacă nu ne vezi acolo, deschide-l şi voi lua eu legătura cu tine.

Apoi domnul colonel a plecat.

Iar acum el stă în turelă. Aşteaptă şi se uită. Ştie că nu va vedea niciodată poarta de sud. A minţit prin omisiune. Dar tot minciună se numeşte. Şi o simte în stomac ca pe o piatră.

Şirul gândurilor îi este întrerupt de o voce venită din laborator. O voce ascuţită, dar şi răguşită.

— Colonele! McQueen! E cineva aici?

S-a trezit domnul doctor Fournier din leşin şi pare foarte supărat. Deloc surprinzător, de vreme ce a fost lăsat fără cunoştinţă cu o lovitură aplicată cu un obiect contondent. Iar când s-a trezit, s-a pomenit legat de bancul de lucru. Greaves încearcă să-i ignore zbieretele, chiar şi atunci când domnul doctor cere insistent să fie eliberat. Chiar şi atunci când ţipetele lui îl trezesc pe copil, care începe să plângă.

Domnul doctor Fournier este celălalt motiv pentru care Greaves s-a urcat în turelă. Se teme de domnul doctor şi trebuie să stea la distanţă de el, în caz că doctorul renunţă la văicăreli şi trece la întrebări. Ultima dată când s-a mai întâmplat asta, era cât pe ce să-i mărturisească tot ce ştie. Noroc cu Rina, care l-a pocnit în moalele capului cu suportul ăla greu. Însă Rina nu este acum aici, aşa că el trebuie să aibă foarte mare grijă.

Bătălia de afară a atins punctul culminant. Greaves îşi pune ochelarii cu infraroşu, care transformă câmpul de luptă într-un joc abstract de forme şi culori. Îşi muşcă tare buza inferioară şi încearcă să nu se gândească la trupurile străpunse şi perforate. Să nu se gândească la dinţi şi la pietre şi la gloanţe. La sângele care se revarsă pe asfaltul crăpat. Speră cu fervoare că Rina şi ceilalţi au plecat de acolo înainte de începutul luptei. Că nu se află în mijlocul măcelului.

Bătălia continuă multă vreme. Urletele şi lamentările, rugăminţile şi blestemele – şi mai multă vreme.

După ce este ucis şi ultimul soldat al lui Fry, copiii ies dintre tufe şi din spatele copacilor şi înaintează pe terenul de instrucţie. Cercetează trupurile căzute, curmând suferinţa acelora care încă se mai mişcă. Doar atunci se aşază în genunchi şi se hrănesc. Poate că-i numai o închipuire, dar Greaves are senzaţia că surprinde momentul în care fata cu cicatrice (pe care a recunoscut-o după siluetă şi felul de a se mişca) înclină uşor capul, dând semnalul de începere a ospăţului. Se întreabă dacă îl caută printre morţi, aşa cum a căutat-o el pe ea după incendiu. Se întreabă ce mesaj i-a dat de dimineaţă cutiuţa cu vocea lui Captain Power, în caz că a tras de sfoară şi a

ascultat cuvintele. Oricum nu le-ar fi înțeles. Fata cu cicatrice nu vorbeşte limba căpitanului.

Toate gândurile astea nu au niciun sens. A venit vremea, îşi spune el. Trebuie să coboare. Presupune că oricum vor veni copiii şi le vor duce la bun sfârşit misiunea. Şi are de gând să le iasă în întâmpinare. Se dă jos din turelă.

— Greaves! răcneşte domnul doctor Fournier, făcându-l să tresară cu putere. Te văd! Dezleagă-mă! Dezleagă-mă chiar acum, dacă nu vrei să ajungi în fața tribunalului militar! Suntem sub incidența legii marțiale! Pot să dau ordin să fii împuşcat!

Greaves intră în laborator. Tremură din toate încheieturile de spaimă, dar are un plan de rezervă. Dacă domnul doctor Fournier îl va întreba ceva despre remediu sau dacă va începe vreo propoziție cu un pronume sau adverb interogativ, atunci el o să fredoneze tema muzicală din *Captain Power*. Şi va fredona atât de tare, încât nu va mai auzi ce-l întreabă domnul doctor.

La vederea lui Greaves, Fournier oftează uşurat.

— Mulțumesc! mârâie el sarcastic.

Dar imediat scoate o exclamație de surprindere când vede că Greaves trece pe lângă el, fără să-i acorde nicio atenție.

— Greaves! Opreşte-te şi dezleagă-mă! Te avertizez…

El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic, cântă Stephen în gând. Încă în gând. Dar este pregătit să cânte cu voce tare. În orice clipă. Dacă un singur cuvânt periculos iese din gura domnului doctor Fournier. Nu se uită la el în timp ce umple cu apă o canistră şi şi-o atârnă de umăr. Nu se uită la el în timp ce deschide frigiderul şi scoate trupul băiatului. Nici când pune cadavrul rece pe bancul de lucru, la câțiva centimetri de capul domnului doctor Fournier – nu, nici atunci nu se uită la el.

Cu un țipăt de protest, Fournier se smuceşte cât poate de tare.

— *Te avertizez* este o tautologie! spune Greaves.

Aproape țipă, iar vocea lui, şi aşa încordată, sună pițigăiat. Acesta este cel mai periculos moment: cadavrul copilului sălbatic se află sub ochii domnului doctor. Indiciu vizual pentru abordarea subiectului interzis.

— Ce? bolboroseşte domnul doctor Fournier.

— Să spui că avertizezi pe cineva înseamnă să comiți un act de vorbire pleonastică. Avertizarea este conținută de cuvintele folosite pentru anunțarea faptului că a fost dată avertizarea.

Vorbeşte aiurea, împingând discuția – aşa cum ai împinge un bolovan – cât mai departe de locul în care nu trebuie să ajungă.

— Ai înnebunit, Greaves?

Chipul domnului doctor se face roşu, apoi roşu-închis, apoi aproape violaceu.

Poate că da. Nu are de unde să ştie. De fapt, tocmai asta este problema. Şi nu doar problema lui, ci a tuturor. Sănătatea mintală este o stare dispersată, ancorată în ea însăşi. Testezi terenul din fața ta, faci un pas de parcă ar fi rezistent. Însă lumea întreagă este în cădere liberă, iar tu te prăbuşeşti odată cu ea.

— Nu ştiu, recunoaşte Greaves. Pur şi simplu, nu ştiu.

Priveşte lung la micuțul cadavru. Se simte vinovat şi nefericit. Viața a dispărut de mult timp din el, însă rudele băiatului au parcurs un drum incredibil de lung ca să-i revendice trupul material. Pe care Greaves l-a tratat cu lipsă de respect. Se văd incizii şi găuri în locurile de unde şi-a luat mostrele de țesut – răni care nu au sângerat niciodată, pentru că sângele era deja congelat atunci când carnea a fost distrusă.

— Greaves!

Domnul doctor Fournier îi vorbeşte pe alt ton. Acum are o altă urgență.

— Pune la loc specimenul. Mă auzi? Aparține expediției. La fel şi descoperirile tale – totul aparține expediției! Domnul colonel se va supăra foarte tare pe tine dacă ne pui în pericol misiunea. Misiunea noastră comună. Domnul colonel va fi foarte supărat şi dezamăgit. De ce să rişti tot ce…?

Stephen trânteşte uşa de la frigider şi fuge din laborator, luând cu el cadavrul. Şi zbiară:

— El este eroul din spațiul cosmic! El este inginerul galactic!

— Ce? Greaves! Întoarce-te!

Copilul. Acum trebuie să se ocupe de copil. Prea multe lucruri, prea mulți factori de care trebuie să se îngrijească. Lasă jos cadavrul, lângă uşa de la sas. Îi tremură mâinile. Nu este nicio ordine în ce face el acum. Nimic din ce face nu este pe lista lungă, foarte lungă, cu lucrurile pe care le-a mai făcut înainte.

Se simte complet pierdut preț de o clipă. Intră în panică şi întinde mâna să deschidă sasul. Nu nu nu. Nu încă. Încă nu.

Urletele domnului doctor Fournier îl urmăresc până în zona cabinelor. Îi țiuie în urechi când se duce să ia copilul de pe patul Rinei, numai că plânsul

strident al acestuia este mai puternic, iar vuietul propriului său sânge pare şi mai sonor. Îi este mai uşor acum să ignore sensul țipetelor venite din laborator.

Copilul stă pe spate şi plânge tare. Prin gura căscată se revarsă afară valuri de tristețe isterică. A dat din picioruşe şi s-a dezvelit. Greaves îl ia în brațe şi îl înfaşă la loc, cu infinită grijă. Ca prin minune, copilul se opreşte imediat din plâns – de parcă nu ar fi avut nevoie decât de atingerea unui om. De parcă toate necazurile lui s-ar reduce doar la singurătate. Poate că lucrul acesta este valabil pentru toată lumea.

— Curând, şopteşte Stephen, privind în ochii gravi şi impenetrabili ai copilului.

Pătura este verde, la fel ca toate păturile de la bordul lui *Rosie.* Pături de armată. Cu o singură mână, Greaves mai ia încă una – de pe propriul lui pat. Domnul doctor Fournier nu a obosit încă şi continuă să urle, dar bebeluşul Khan stă cuminte. Totuşi, deschide gurița şi gustă aerul, care, cu siguranță, este plin cu felurite arome de mâncare. Greaves observă că i-au crescut toți dinții.

Se întoarce în zona mediană, cu copilul într-o mană şi pătura în cealaltă. Oare-i suficient? Asta-i tot ce poate face. Improvizează pe podea un culcuş şi aşază copilul acolo. Pătura îl va feri de răceala metalului.

— Mă întorc repede, îi şopteşte el.

Noaptea este neagră dincolo de uşa sasului. Dar îşi pune din nou ochelarii cu infraroşu şi vede o mulțime de romburi albastre care converg spre *Rosie* din toate direcțiile. Culoarea albastră indică o temperatură cuprinsă între 10 şi 14°C, cu foarte puțin mai ridicată decât cea a mediului înconjurător. Copiii vin la întâlnire.

— Greaves, îți ordon să mă dezlegi! Este ultimul avertisment pe care ți-l mai dau!

Stephen ezită mult timp. În cele din urmă, se întoarce în laborator, trage unul dintre sertarele cu instrumente şi găseşte un bisturiu. Se întoarce spre domnul doctor Fournier.

Doctorul se crispează. Încearcă să se dea înapoi din fața lui şi scoate un sunet care este pe jumătate scâncet, pe jumătate suspin.

Foarte atent, Greaves strecoară bisturiul între pumnii încleştați ai domnului doctor. Doctorul desface mâinile, iar bisturiul cade pe jos. La a doua încercare, când îşi dă seama că Stephen nu încearcă să-l omoare, îl acceptă.

— Acum puteți să vă dezlegați singur, îi spune Stephen. Aşa cred. Dar să nu veniți după mine, domnule doctor. Este periculos pentru dumneavoastră.

Domnul doctor Fournier îl imploră din privire.

— Stai, Greaves! Spune-mi…

— El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic! El aduce Codul Terestru al planetelor de pretutindeni!

— Pentru numele lui Dumnezeu! *Greaves!*

Dar băiatul a plecat. A plecat cântând. Nava lui Captain Power se numeşte *Copernicus.* Acesta a fost om de ştiință, dar şi erou. Iar ştiința era cea mai puternică armă a lui. L-ar fi detestat pe domnul doctor Fournier, care încearcă să pună ştiința în slujba dorințelor personale.

Ajuns pe platforma din mijlocul lui *Rosie,* Stephen se aşază în genunchi şi se pregăteşte. Găseşte totemul fetei cu cicatrice – pe care i l-a dat lui în dar – şi îşi bagă degetul mic în verigă. Omulețul zâmbăreț, cu şapcă roşie şi salopetă albastră, i se leagănă între degete.

Introduce codul sasului. Uşa se deschide şi el iese din *Rosie.*

În mulțime. Copiii sunt pretutindeni, pe o rază de zeci de metri. Ce mulți sunt! Oare acum şi-au adus întăriri sau au fost mereu mai degrabă o armată decât o familie?

Nu. Copiii *sunt* o familie. Cei mai mici stau lipiți de cei mai mari sau se ascund în spatele lor şi se uită pe furiş de acolo. Se agață de coatele copiilor mai mari şi se leagănă de ele, dând din picioare, exact la fel cum ar face copiii normali. Sunt iubiți şi protejați. Le este recunoscut locul în această mare familie.

Nu fac nicio mişcare către Greaves. Poate că se pregăteau să o atace pe *Rosie,* iar deschiderea neaşteptată a uşii i-a descumpănit puțin.

Stephen le arată brelocul. Şi aşteaptă. Nu are nici cea mai vagă idee dacă omulețul cu litera M pe pălărie îi va fi de vreun folos, dar asta-i tot ce are. Printre copii trece o undă de curiozitate, ca o adiere de vânt prin iarbă. Ştiu cui aparține amuleta aceea.

Apoi altceva (altcineva) trece printre ei. Însăşi fata cu cicatrice, care păşeşte plină de încredere pe cărarea care se deschide în fața ei şi se închide imediat ce trece. Copiii se dau repede la o parte din cale ei, aşa că fata nu este nevoită să încetinească sau să se oprească.

Vine drept spre el.

Întinde mâna şi atinge brelocul cu vârful unui deget, de parcă ar vrea să confirme o legătură de rudenie sau o datorie. Au făcut schimb de daruri. Îşi

aduce aminte. Stephen priveşte la centura ei, aşteptându-se să vadă şi cutiuța vocală a lui Captain Power printre toate jucărioarele care atârnă acolo. Dar nu este. Ridică ochii şi vede cutiuța în mâna fetei.

Şi-a ținut respirația în tot acest timp. Acum expiră prelung. Încă mai are mult de mers, dar simte că este pe drumul cel bun.

Ridică mâna – foarte încet şi cu foarte multă prudență – şi arată în spate, spre sas. Mai bine zis, spre platforma mediană. A lăsat lumina aprinsă tocmai pentru ca ei să poată vedea. Acolo sunt alte daruri…

Bebeluşul Khan stă cuminte pe spate, dând uşor din picioruşe. Alături de el, înfăşurat tot într-o pătură verde, a pus cadavrul băiatului. Nu-i o ecuație. Greaves nu spune nimic despre importanța lor. Spune doar: amândoi vă aparțin. Unul este viu, unul este mort, dar amândoi sunt ai voştri. Uitați-vă mai bine!

Doi sau trei dintre copiii aflați mai aproape fac câte un pas înainte, dar fata cu cicatrice îi opreşte rostind o singură silabă. Nu şi-a luat ochii de la Stephen. Îi imită gesturile: arată cu degetul copilul viu, copilul mort, apoi lasă mâna în jos.

Probabil că este ceva legat de ierarhie. El trebuie să se apropie de ea. El trebuie să-i pună ofrandele la picioare.

Se mişcă foarte încet, cât de încet poate, pe de-o parte ca să evite declanşarea vreunei reacții violente din partea copiilor, pe de alta ca să respecte semnificația acestui ritual. Păşeşte pe platformă şi ridică în brațe cadavrul băiatului.

Aparatul de radiorecepție din buzunarul lui prinde viață. Se aud fragmente de cuvinte printre pârâituri.

Cu părere de rău, lasă jos cadavrul şi pune aparatul la ureche.

— Da?

— Greaves. Sunt colonelul Carlisle.

Greaves se gândeşte la mai multe răspunsuri posibile şi îl alege pe cel care ar putea să preîntâmpine întrebările inutile. Cel puțin, aşa speră.

— Nu pot să vorbesc acum, domnule colonel. Sunt ocupat.

— Ştiu. Te văd. Eu sunt pe terenul de instrucție, la cincizeci de metri de tine. Dacă închizi sasul, cred că i-aş putea împrăştia pe copii fără să le fac vreun rău.

Greaves este consternat.

— Nu! scânceşte el. Nu! Vă rog, domnule colonel! Nu faceți asta. Nu trageți în ei!

— Atunci cum vrei să te ajut?

Greaves priveşte în noaptea întunecată. Clatină din cap, spunându-şi că poate domnul colonel îi va observa gestul.

— În niciun fel, răspunde el.

— Copile, ai să…

— Este în regulă. N-am să pățesc nimic. Este singura soluție, domnule colonel. Singura! Nu faceți absolut nimic!

Şovăie. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le poate explica, dar trebuie neapărat să-i dezvăluie unul dintre ele, tocmai ca să-l oprească să dea năvală cu puşca ridicată şi să strice totul. Numai că nu se pricepe la explicații care nu sunt tehnice şi este aproape sigur că explicațiile tehnice nu se potrivesc cu ce are el de spus.

— Ştiți… încearcă el, atunci când pisoii… au un alt fel de miros sau arată cum nu trebuie… se mai întâmplă ca mamele lor să-i mănânce.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre copilul Rinei. Trebuie să se întoarcă la neamurile lui, domnule colonel.

— Neamurile lui? Dar…

Câteva secunde nu se mai aud decât paraziții. Apoi vocea colonelului.

— Bine. Am înțeles. Continuă!

— Atâta tot, spune Greaves. Vreau ca ei să-l accepte. I-am promis Rinei. Şi s-ar putea să reuşesc, dacă fac totul cum trebuie. Dar dacă începeți să trageți… Vă rog, nu trageți, domnule colonel. Vă rog să nu faceți nimic, indiferent ce veți vedea.

Închide aparatul şi îl pune pe podea. Ridică din nou micuțul cadavru şi îl scoate din *Rosie.*

Tribul îl aşteaptă în tăcere, urmând indicația fetei cu cicatrice. Dar parcă un frison le trece prin şira spinării atunci când văd – sau poate miros – ce duce el în brațe. Unul vorbeşte, murmure nedesluşite de sunete lichide. Altul scoate un fel de geamăt înăbuşit.

Fata înclină capul şi face o mişcare bruscă din mână. Patru copii iau cadavrul din mâinile lui Stephen şi îl duc în fața ei. Fata atinge mai întâi fruntea băiatului mort, apoi propria-i frunte. Copiii îl pun la picioarele ei foarte încet, fără niciun zgomot, ca şi cum nu ar dori să îl trezească.

Stephen se întoarce în sas şi îl ia în brațe pe bebeluşul Khan. Acesta scoate un sunet înfundat. *Gâh.* Îşi mişcă pumnişorii strânşi, de parcă s-ar pregăti pentru un meci de box.

Stephen coboară din nou de pe platformă, ținându-l pe copil cât mai sus. Se îndreaptă spre locul unde se află fata cu cicatrice, în mijlocul tribului ei. Se răsuceşte foarte încet, pentru ca toți copiii să-l poată vedea şi mirosi pe bebeluşul Khan.

La fel de încet, pune mai întâi un genunchi în pământ. Apoi şi pe celălalt. Întinde fetei ghemotocul fragil. Aceasta îl examinează cu ochi critic pe bebeluşul Khan, vreme de două, trei, patru secunde.

Îşi pune la centură cutiuța cu vocea lui Captain Power.

Ia copilul din mâinile lui Greaves. Desface pătura şi o aruncă – cu dezgust, parcă. Îşi dilată nările. Scena durează o secundă. Şi încă una.

În cele din urmă, fata vorbeşte: un şuvoi melodios de sunete, fără nicio consoană, fără nicio piatră ascunsă care să le întrerupă curgerea. Unul dintre copii, un băiat mai mare şi mai înalt decât ea, îşi dă jos broboada de lână de pe umeri şi i-o întinde. Fata o ia şi înfaşă bebeluşul în ea. Îşi linge vârful degetului mare şi îl unge pe frunte cu saliva ei. Îl botează.

Pentru că este mai mult ca sigur vorba despre botez, Stephen îndrăzneşte să vorbească.

— Sam, spune el, arătând spre copil.

Dă din cap. Zâmbeşte. Repetă:

— Sam.

Băiatul care a renunțat la broboadă vrea să ridice pătura – dar din dar se face rai –, însă fata cu cicatrice clatină din cap şi el se retrage. Evident că există anumite limite peste care nu se poate trece.

— Mulțumesc, spune Stephen.

Fata îi răspunde. Însă el nu o înțelege, aşa cum nici ea nu l-a înțeles.

Acum vine partea cea mai grea.

Îşi suflecă mâneca până la cot. Îşi dă jos canistra de pe umăr, îi scoate capacul şi îşi toarnă apa peste pielea expusă. Freacă bine întreaga zonă cu palma celeilalte mâini, îndepărtând blocantul care îi acoperea mirosul. Întinde încheietura, care (aşa speră el) miroase acum a mâncare bună.

— Te rog.

Fata cu cicatrice se uită şocată la el. În privirea ei severă se citeşte o întrebare: *Crezi că aşa ne purtăm cu prietenii noştri?*

— Trebuie s-o faci, insistă Stephen, ştiind că vorbele sunt inutile.

Se bazează pe instinctele ei, nu pe înțelegere.

— Altminteri, am să le spun atunci când mă vor întreba. Am să le spun că există un remediu. Am să le spun cum să îl facă. Şi atunci vor veni după voi

oameni cu arme – mulți, mult mai mulți decât sunt acum aici. Vă vor prinde şi vă vor transforma într-un medicament. Vă vor ucide pe toți, ca să mai aibă ei câțiva ani în plus. Nici măcar nu le va părea rău.

Fata cu cicatrice pare să-l asculte. Şi-a strâmbat gura într-o grimasă furioasă, dar nu face nicio mişcare. Greaves se întreabă de cât autocontrol are nevoie pentru asta, de câtă putere. Şi câtă autoritate are ca să-i poată stăpâni pe ceilalți, deşi toți îşi ridică nasurile ca să adulmece mirosul din aerul nemişcat. Bebeluşul se mişcă, îşi dă brusc seama că îi este foame şi scoate un vaiet nemulțumit.

Nedumerit, Stephen insistă:

— Nu pot să mă sinucid. Există modalități lipsite de durere, dar… eu nu pot s-o fac. Aşa că trebuie să o faceți voi.

Întinde din nou brațul. Cuvintele nu sunt decât un imbold pe care îl dă hotărârii sale, din ce în ce mai şubrede: i-ar fi aproape imposibil să-şi explice dilema, chiar dacă ar vorbi aceeaşi limbă. Trebuie să-şi şteargă hardul din minte, ca să nu îi lase pe fată şi pe toți ai ei la mila îndoielnică a strămoşilor lor, oamenii.

În parte, din cauza promisiunii pe care i-a făcut-o Rinei: *Ai grijă de copilul meu. Nu contează ce o să mi se întâmple, atâta vreme ce tu vei avea grijă de el.* Iar asta înseamnă să aibă grijă de tot tribul. Ceea ce înseamnă să ascundă lumii acele cunoştințe care îi vor distruge pe copii.

Însă este vorba despre mult mai mult. Greaves s-a tot gândit la asta încă de la prima întâlnire cu fata cu cicatrice şi cu rudele ei. Undeva, în subteranele minții, într-o subrutină creată anume în acest scop, a analizat în permanență această problemă. Iar soluția este aici. Acum. În forma unei diagrame Venn, cu două cercuri care se intersectează. Lumea Beaconului – care murea treptat în fiecare an, încă dinainte să decidă să se dezmembreze şi să recurgă la autocanibalism – şi lumea acestor copii – care, indiferent de cum arată acum, are măcar potențialul de a deveni ceva cu adevărat important. Este o sământă. Un copac mort poate rămâne ani întregi în picioare, până când iese toată seva din el. O sământă ajunge în multe locuri, face multe lucruri.

Stephen s-a hotărât. Este de partea semințelor, de partea tribului condus de fata cu cicatrice. Nu poate deveni unul dintre ei, dar a ales să le fie loial. Nu contează decât copiii. Iar acum, deşi el este de partea lor, el reprezintă boala, reprezintă patogenul care i-ar putea distruge pe toți. Trebuie cât mai repede înlăturate cunoştințele pe care le are în minte.

— Te rog! o imploră el pe fată.

Aceasta face un semn. Ridică mâna spre el. O închide, după care o deschide. Ştie ce-i cere, dar nu vrea să o facă.

Este o problemă complicată, cu o soluție simplă, pragmatică, nerafinată. Stephen întinde mâna şi atinge fruntea bebeluşului Khan.

— Sam, le aminteşte el tuturor. Numele lui este Sam.

Îşi lipeşte degetul mare de buzele copilului. Maxilarele micuțului trec la treabă. Dinții lui se descurcă mai greu la început, dar reuşesc să-i sfâşie pielea destul de repede. Sunt foarte ascuțiți.

Bebeluşul îşi ia prima masă.

Mai mult cu uşurare decât cu teamă, Stephen se desparte de caracterul lui de om. Chiar şi în cele mai bune momente ale lui, povara aceasta i s-a părut prea greu de dus.

LXI

Ca să se întoarcă la *Rosie,* colonelul trebuie să străbată un câmp presărat cu morți. Toate cadavrele pe care le vede sunt de adulți şi sunt pe jumătate mâncate. Se vede treaba că soldații doamnei general Fry nu au făcut față situației. Bineînțeles că, după ce au ocupat terenul, copiii au avut ocazia să-şi ia morții cu ei.

Acum nu se mai zăreşte niciunul. Sasul lui *Rosie* este deschis, însă zona din jur este pustie. Carlisle nu se miră. A urmărit scena în care Stephen Greaves le-a dat bebeluşul lui Khan, după care – într-un cu totul alt sens – s-a predat şi el.

Dacă Greaves ar mai fi încă aici, Carlisle l-ar împuşca, aşa cum a împuşcat-o şi pe Samrina. Indiferent ce sunt copiii aceia sau ce ar putea ei să devină, un adult expus la *Cordyceps* moare pe loc sau devine prizonier în propriul trup deturnat. În acest al doilea caz, glonțul este o binecuvântare. În primul, probabil că nu are nicio importanță, dar colonelul îl consideră un semn de respect asemănător cu gestul de a acoperi chipurile cadavrelor.

Însă nu se vede nici urmă de Greaves. Poate că atunci când copiii s-au topit în întuneric, s-a luat după ei, dând ascultare unui instinct pe jumătate uitat. Însă mai degrabă se află pe terenul de instrucție, hrănindu-se.

Zgomotul unei elice de elicopter îl face pe Carlisle să ridice privirea. Sixsmith zboară la vreo şase metri deasupra lui. Îi face semn. Cu degetul mare al mâinii în sus. Succes. Ea are treaba ei, iar el o are pe a lui. Îi face şi Carlisle un semn, dorindu-le tuturor să ajungă cu bine la destinație.

Speră să se întâmple aşa. Speră să mai existe o destinație la care să ajungă. Şi are toate motivele să spere. Fry nu ar fi venit în mijlocul pustietății ca să facă un pact cu diavolul, dacă i-ar fi reuşit lovitura de stat.

Elicopterul se îndepărtează. Ultimul lucru pe care îl mai vede colonelul este lumina roşie din capătul cozii. Aceasta se ridică spre cer, aidoma unei scântei rătăcite dintr-un foc de tabără stins de mai multă vreme.

Carlisle este un bărbat pragmatic. Însă, mai presus de toate, este soldat. Se urcă în *Rosie* prin cabina principală, nu prin sas, pentru că vrea să o cerceteze aşa cum se cuvine de la un capăt la celălalt. Nu este nimeni înăuntru – nici soldați, nici junkeri, nici copii. Nimeni, cu excepția doctorului Fournier, ghemuit de frică pe podeaua laboratorului şi cu mâinile încă legate de bancul de lucru. La vederea colonelului, doctorul dă drumul

unui şuvoi de reclamaţii, cereri, rugăminţi, întrebări şi explicaţii. Face spume la gură, atât de repede vrea să spună tot ce are pe suflet.

Carlisle verifică legăturile. Au fost parţial tăiate, probabil cu bisturiul pe care îl vede pe jos. Însă doctorul l-a scăpat la un moment dat din mână şi instrumentul s-a rostogolit mai departe de el. Da, legăturile încă mai ţin.

Când îşi dă seama că va fi lăsat acolo, doctorul Fournier schimbă tactica şi începe să ameninţe. Are prieteni în Beacon. Prieteni sus-puşi, persoane cu influenţă şi putere. El este reprezentantul personal al doamnei general Fry. Dacă i se întâmplă ceva, dacă este tratat necorespunzător, doamna general nu va fi deloc mulţumită.

Fry a murit, îl anunţă Carlisle. Iar dacă doctorul chiar are prieteni în viaţă, el, unul, ar fi foarte curios să afle cum îi cheamă.

Pune bisturiul înapoi în sertar, unde nu mai poate face niciun rău. Şi aşază un bidon plin cu apă la îndemâna doctorului. Încă nu ştie ce are de gând să facă cu Fournier, dar în niciun caz tortura nu face parte din plan.

Se întoarce în cabină. Pe drum, închide uşa de la sas.

Unui om cu un singur picior funcţional nu îi este prea uşor să o conducă pe *Rosie.* Colonelul dă câteva rateuri până când reuşeşte să întoarcă vehiculul şi să se îndepărteze de locul măcelului. După care pierde din nou mult timp căutând poarta. În cele din urmă, renunţă să o mai caute şi iese drept prin gardul care nu-i opune deloc rezistenţă.

Zorii îl prind pe autostradă, iar până la prânz ajunge la periferia Londrei. Când îl urmăresc flămânzii, face tot posibilul să se distanţeze de ei. Doar în ultimă instanţă îi striveşte sub şenilele lui *Rosie.*

Caută un loc unde să se oprească, dar nu unul anume. Nu se va întoarce în Beacon şi nici pe *Rosie* nu o va duce acolo. Îi place *Rosie* şi o consideră mai degrabă un instrument pentru aflarea adevărului decât o armă. O va lăsa undeva unde nu va fi găsită de cei care au nevoie de o asemenea armă. Undeva, în labirintul nesfârşit de străduţe al capitalei.

Când în centrul parbrizului apare ţeapa de pe acoperişul Bibliotecii Senatului[36], Carlisle ştie că a ajuns la destinaţie, încetineşte pe Malet Street şi opreşte fix în locul spre care indică umbra lungă a ţepei.

Stă acolo până apune soarele. Umbra se îndepărtează de el, dar prea încet ca să îi poată urmări mişcarea: limba scurtă a unui ceasornic, anunţându-l că i s-a împlinit sorocul.

Însă ceasurile nu sunt infailibile.

Se duce după doctorul Fournier. Îl eliberează, dar stă cu pistolul îndreptat asupra lui. După ce se aşază amândoi pe locurile din cabina principală, îi explică ce are de gând să facă. Din simplă politețe. Oamenii au avantajul de a fi învățat să privească moartea în ochi atunci când au apucat pe drumul care îi deosebeşte de celelalte viețuitoare. Dar acest lucru este totodată şi un dezavantaj.

Nefericit şi îngrozit, Fournier îl imploră să-l lase în viață. Dar este şi cuprins de indignare. Pretinde să i se spună ce anume a făcut ca să merite condamnarea la moarte.

— Ai conspirat cu doamna general Fry ca să ne atragi într-o cursă, spune Carlisle, simțind că este cel mai bine să vorbească scurt şi simplu. Ar fi trebuit să murim acolo. Şi tu ai fi murit, dar nu ştiai asta. Erai gata să sacrifici întreaga echipă a lui *Rosie* pentru interesele tale.

Fournier se face roşu ca racul – mai degrabă de furie decât de ruşine.

— Am fost cooptat! spune el. Constrâns. Nimic din ce am făcut nu a fost intenționat. Colonele, doamna general mi-a dat un ordin direct. Şi este mai mare în grad decât tine. Tu trebuie să ştii mai bine decât oricine altcineva cum funcționează…

Se bâlbâie, negăsind termenul tehnic.

— Scara ierarhică, îl ajută colonelul. Ştiu, doctore. Ştiu chiar prea bine. Mereu am avut un respect exagerat față de ea. Însă tu nu eşti soldat şi nu erai obligat să te supui. Tu aveai luxul de a alege ce să faci.

— Ba nu! zbiară Fournier cu vocea pițigăiată de frică. Mi-a zis că nu voi fi ales să fac parte din expediție decât dacă sunt de acord să fac ce spune ea.

— Asta, precizează cu blândețe colonelul, este o alegere.

Face un semn din cap spre Casa Senatului.

— Am studiat acolo, spune el. Istoria. Nu mi-am imaginat niciodată că voi apuca să văd cum se sfârşeşte.

Doctorul Fournier începe iarăşi să se milogească. Spune că, din moment ce Beaconul este divizat, nimeni nu-l va putea învinui de trădare, ci doar de prostia de a fi ales tabăra necâştigătoare. Carlisle îl ascultă mult timp, după care ridică mâna ca să pună capăt acestei logoree inutile.

— Te rog, doctore! Încercam doar să-ți explic cum stau lucrurile, deoarece ți se pare că te tratez cu asprime. Sensul istoriei, esența ei ca disciplină de studiu, este să descopere corespondențe. Te uiți la trecut ca să îl poți înțelege şi astfel să ajungi să-ți înțelegi mai bine prezentul. Dacă ai noroc, uneori poți chiar să extrapolezi posibile timpuri viitoare.

— Nu sunt istoric, îi atrage atenția Fournier.
— Nu, spune Carlisle. Dar şi în biologie trebuie să existe corespondențe, nu-i aşa? Studiezi organismele vii ca să te poți înțelege pe tine însuți.
Fournier îl măsoară din ochi cu prudență.
— Cred că aşa este, zice el, deloc convingător.
— Nu trebuie să-mi faci pe plac, doctore. Din partea mea, n-ai decât să mă contrazici. Dar mi se pare – greşesc cumva? – că toate organismele vii alcătuiesc un fel de model fractal. Aceleaşi caracteristici, aceleaşi structuri, repetate la diferite scări şi în diferite configurații. Cu siguranță că nu te poți uita la ele multă vreme fără să nu-ți vezi reflexia acolo.
— Sigur că da, se repede Fournier să-i dea dreptate. Mă văd tot timpul.
Colonelul oftează. Omul ăsta nu-i deloc atent la ce îi spune.
— Foarte bine, spune el istovit.
— Ce anume?
— Înseamnă că ştii ce anume ai trădat. Nu conducerea din Beacon. Ci viața. Viața însăşi. Au fost două tabere şi tu nu ai ales viața. Măcar te-ai uitat la ultimul set de mostre? Cele pe care le-am adus de pe Ben Macdhui?
Chipul lui Fournier este complet lipsit de expresie.
— Nu, sigur că nu. Când să fi avut timp şi de ele?
— Doamna doctor Khan a avut. Nu ştiu dacă a făcut-o înainte de naştere sau imediat după aceea. Şi a rămas surprinsă de ce a descoperit. Niciuna dintre culturile de *Cordyceps* aduse de pe Ben Macdhui nu germinase. Absolut niciuna. Din douăsprezece.
Fournier clămpăne de mai multe ori din pleoape.
— Probabil că a fost o eroare. Mostre inactive.
În timp ce vorbeşte, întoarce vestea pe toate părțile în minte.
— Nu, ar fi trebuit să fie cultivate separat. În medii diferite. Dar atunci… asta ar însemna…
— Exact, spune Carlisle. Un inhibitor natural pentru boala foamei. Unic pe platoul Cairngorm, cel puțin în capătul lui cel mai înalt. Să se datoreze altitudinii? Presiunii atmosferice? Câmpurilor electromagnetice? Sunt convins că vei găsi un răspuns mai bun decât al meu, doctore. Sau poate nu reprezintă nimic. Poate, aşa cum ai sugerat, culturile au fost moarte încă de dinainte de a ajunge în recipiente. Au fost contaminate cumva. În orice caz, noi am decis să ne asumăm riscul. Să presupunem că nu este o eroare.
— Noi? repetă Fournier, cu o undă de dispreț în ton. Echipa ta nu mai este, colonele.

— Ştiu, răspunde Carlilse. Dar nu s-a dus prea departe. Probabil că oamenii mei au aterizat în Beacon înainte ca noi să intrăm în Londra. Şi vor da de ştire, cât de discret vor putea, că acum există o alternativă. O altă opţiune. Beaconul s-a transformat într-un loc îngrozitor, înveninat prin propria-i izolare. Cine vrea să plece şi să mai încerce o dată poate să vină cu noi.

— În Scoţia? întreabă Fournier, nevenindu-i să creadă ce aude. În munţii Cairngorms?

— Da.

— N-o să apucaţi primăvara! Asta presupunând că veţi ajunge până acolo!

— Poate că nu. Dar eu cred cu tărie că merită să încercăm. Descoperirea aceea îmi dă speranţă, iar speranţa este extrem de importantă.

Îi face semn din nou să se uite pe geam. Când Fournier întoarce capul, îi lipeşte pistolul de tâmplă şi apasă pe trăgaci. Este aproape convins că doctorul nu se aştepta la una ca asta. Nu se aştepta să aibă parte de atât de multă clemenţă, având în vedere ce a făcut. Cu siguranţă o moarte mult mai bună decât cea care l-ar fi aşteptat dacă s-ar fi dus pe jos acasă.

Nu are unde să îngroape cadavrul şi oricum nu are nici uneltele necesare. Dar i se pare că *Rosie* ar fi destul de potrivită pe post de coşciug, iar Londra pe post de mausoleu.

Distruge motorul cât de mult îl lasă inima. Nu vrea ca *Rosie* să se mai mişte vreodată, cu atât mai puţin să se lupte şi să ucidă. Dar faptele de vandalism nu-i stau în fire.

Îl aşteaptă un drum foarte lung. Îşi pune într-o raniţă provizii pentru una sau două săptămâni şi gel blocant pentru o lună. Dacă durează mai mult, probabil că nici nu va reuşi să ajungă.

Dar va ajunge. Va reuşi. Iar Foss şi Sixsmith, şi McQueen se vor întâlni cu el acolo, împreună cu toţi oamenii din Beacon care le-au primit mesajul. Că Pompierul îi aşteaptă acolo sus, printre zăpezi, unde aerul este tare. Că va construi acolo un oraş nou, cu ajutorul lor. Sau va muri încercând.

Iese apoi prin sas, după ce îl setează să se închidă singur în urma lui.

Porneşte la drum. Seara este frumoasă. Locul este frumos. Îşi spune că lumea veche încă mai există. Că, atunci când va trece de colţul acela, va vedea traficul metropolei. Şi turişti străini făcându-şi selfie-uri şi funcţionari plecând de la programul trepidant de lucru şi îndreptându-se

către programul – la fel de trepidant – pe care şi l-au făcut pentru timpul liber.

Îşi imaginează că istoria se întinde în faţa şi în spatele lui, un fluviu atât de lat şi adânc încât, în comparație cu el, Tamisa nu-i decât o lacrimă prelinsă pe obrazul zbârcit al lumii.

Epilog

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Zăpada e înaltă de douăzeci de centimetri, dar n-ar fi bine să contezi prea mult pe asta. Este o morenă glaciară, plină cu rifturi şi falii, în care s-a adunat zăpada până sus. Dacă nu eşti atent unde pui piciorul, poţi să cazi într-o groapă mai mare decât tine şi care pe fund este plină cu pietre ascuţite ca nişte colţi de rechin.

Cu toate acestea, micuţul grup de siluete coboară versantul estic în ritm constant. Merg când spre stânga, când spre dreapta, dar merg. Sunt anumite porţiuni încă întunecate, căci zorii însângeraţi abia se strecoară printre piscuri, dar cei şase bărbaţi şi femei nu încetinesc pasul ca să testeze întinderea albă din faţa lor. Şi totuşi nu calcă deloc greşit.

Foss îi urmăreşte cu privirea. Cât de tineri par! îşi spune ea surprinsă, cel mai tânăr are doar treizeci de ani. Însă nu aceasta este cea mai surprinzătoare calitate a lor. Ce a observat ea mai întâi – şi se gândeşte mereu la asta – este faptul că sunt îmbrăcaţi extrem de subţire. Jachete scurte, neîncheiate, în pofida vântului tăios. Nimic pe cap – nici căciuli, nici şepci. Dacă ar fi oameni – oameni normali, oameni standard –, ar fi murit de mult.

Atunci când i-au văzut la capătul platoului, colonelul a spus că sunt flămânzi. Da, asta sunt.

Şi uite mai mulţi la capătul versantului, cam la opt sute de metri în spate. Cei de aici sunt doar avangarda.

Foss se întoarce şi merge pe acelaşi drum pe care a venit: în sus pe coastă, apoi către nord, pe marginea locului numit pe vremuri „Trecătoarea Lairig Ghru”. Pe stâncile de deasupra trecătorii se află trei santinele: de acolo o văd pe Foss şi se văd unul pe celălalt. Ea ridică puşca pe orizontală cu mâna stângă şi o ţine în aer câteva secunde. Este semnalul stabilit, care înseamnă: *rămâneţi pe poziţii şi nu reacţionaţi decât în caz de atac direct.* Santinelele, care au stat în tensiune de la plecarea ei, se relaxează puţin şi îşi reiau supravegherea locului. Sunt suficient de disciplinate ca să nu-i pună întrebări când trece pe lângă ei.

Dincolo de culmea muntelui, deasupra lacului Etchachan, în forma unui semn de exclamare umflat, se află o aşezare formată din nouăzeci de corturi şi treizeci şi şapte de colibe din lemn. Nefinisate şi murdare, înconjurate de mormane de gunoaie care vor rămâne pe munte până la primăvară, când vor putea fi transportate în siguranță la dolina de sub trecătoare – groapa oficială pentru deşeuri a aşezării.

Într-o zi obişnuită, chiar atât de devreme, s-ar vedea mulți oameni mergând sau alergând pe terenul dintre corturi. Copii în drum spre şcoală; bărbați şi femei întorcându-se de la vânătoare sau de la şoproanele de pe marginea trecătorii, ducând în spate saci cu gulii sau cepe.

Însă ziua aceasta nu este una obişnuită. Alți oameni din subordinea lui Foss stau de gardă la posturile lor de pe coastă şi de la capetele aleilor cu corturi. Toți ceilalți se află la distanță de cinci kilometri de locul acesta, ascunşi într-un defileu a cărui gură a fost camuflată cu multă migală. Sunt pregătiți să se retragă în susul sau în josul muntelui, în funcție de semnalul luminos pe care îl vor vedea.

Foss intră în cabana consiliului, unde se află doar colonelul. Şi îi dă raportul.

Carlisle se ridică în picioare. În ultima vreme mişcarea aceasta nu-i una rapidă şi nici uşoară: anii nu au fost tocmai îngăduitori cu vechea lui rană. La modul general, se poate spune că nu au fost îngăduitori nici cu şoldurile şi cu mijlocul lui. Pentru că ştie cât de mult îl deranjează să i se aducă aminte de slăbiciunile lui, Foss trebuie să-şi stăpânească impulsul de a-i da o mână de ajutor acestui bătrân firav.

— Vom coborî la ei, spune colonelul.

— Bine, este de acord Foss. Aşa vom face. Dar mă duc eu, Isaac. Tu nu trebuie să vii.

— Ba da, o contrazice el. Trebuie.

Durează mult până ajung pe morenă şi, după aceea, merg şi mai încet. Foss îşi doreşte să fi fost lăsată să se ocupe ea de problema asta, cu toate că ştie de ce colonelul a refuzat-o. Oamenii care au plecat din Beacon ca să întemeieze această comunitate precară şi-au pus toată încrederea în numele şi reputația lui. Iar Carlisle poartă această responsabilitate ca pe o povară foarte grea.

Chiar aşa stând lucrurile, Foss ar fi preferat să lupte spre marginea platoului, deoarece în felul acesta cetățenii din Oraşul lui *Rosie* ar avea parte de un avans considerabil dacă apar probleme.

La o sută de metri mai jos de marginea nord-estică a morenei, se află o stâncă oarecum asemănătoare cu un iepure ghemuit. Un pârâiaş curge prin fața ei. Acolo îi aşteaptă McQueen, care-i salută atunci când îi vede.

— Aproape au ajuns, spune el, privind într-o parte. Am legat de stâncă mai multe calupuri de C-4, ca să-i întâmpinăm cum se cuvine. Locul e bun.

Foss este de acord. Santinelele de pe culme vor vedea ce se întâmplă, aşa că ea nu trebuie să-şi facă probleme cu transmiterea semnalului.

Oamenii se postează de o parte şi de alta a colonelului, în vreme ce musafirii lor urcă ultimele câteva sute de metri ale versantului. Când McQueen consideră că s-au apropiat suficient, le face semn să se oprească. Îi înțeleg gestul şi se supun, fapt ce poate fi considerat un început promițător. Nimeni nu sare la gâtul nimănui – nu încă.

Cât de tineri sunt! îşi spune iarăşi Foss. Şi ce frumusețe stranie au! Albul ochilor li s-a transformat în cenuşiul specific *Cordyceps*-ului, însă pielea lor este perfectă – deloc uscată sau crăpată de la ger, fără cruste din cauza deficienței de vitamină B şi fără cheloide[37]. Ba chiar par puțin bronzați, ceea ce sugerează că au pornit la drum dintr-un loc aflat mult spre sud.

Numai conducătoarea lor arată altfel. Are părul blond-deschis, aproape alb; iar pielea îi este complet lipsită de pigmenți. Deşi este greu să-i ghiceşti vârsta, este limpede că fata aceasta nu este cea mai vârstnică din grup. Mişcările ei au un fel de grație inconştientă, deloc arogantă, fără emfază. Cămaşa cu mâneci scurte (la o temperatură de minus douăzeci de grade!) este de culoarea lămâii; iar pantalonii – plini de noroi şi jerpeliți – sunt vârâți în cizme tocite. Nu poartă niciun însemn care să-i indice funcția. Dar atunci când face un pas înainte, ceilalți fac un pas înapoi, respectuoşi, atenți, tăcuți.

— Eu sunt Melanie, spune fata. Bună dimineața tuturor!

Rosteşte cuvintele acestea într-o engleză ireproşabilă, admirabilă. Foss simte cum o ia cu fiori pe pielea capului. Până în momentul acesta se aşteptase la un fel de pantomimă, plină cu strâmbături şi gestică. Niciodată nu i-a dat prin cap că flămânzii de a doua generație ar fi învățat o limbă. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, de ce neapărat limba asta?

— Isaac Carlisle, se prezintă colonelul.

— *Colonel* Isaac Carlisle, îl corectează Foss.

— El este Kat Foss, iar cel din dreapta mea este Daniel McQueen.

Tânăra se uită pe rând la fiecare. Această examinare atentă o face pe Foss să măsoare din privire distanțele şi unghiurile. Dacă Albă ca Zăpada

intenționează să le dea bătăi de cap, nici ei nu se vor lăsa mai prejos.

— Te căutăm de multă vreme, colonele Carlisle, spune tânăra.

Carlisle nu comentează, dar McQueen muşcă momeala (ceea ce nu o surprinde deloc pe Foss).

— Serios? se miră el. Pentru ce anume?

Tânăra femeie – Melanie – întinde mâinile în lateral, cu palmele desfăcute.

— Nu am crezut că a mai rămas cineva în viață, zice ea. Ni se părea o speranță aproape imposibilă. Dar nu am abandonat căutarea, atâta vreme cât încă mai era o şansă să găsim pe cineva.

Oare să fie doar un joc al imaginației lui Foss sau chiar l-a văzut pe unul dintre ei cum se linge pe buze?

— Am rămas mulți, răspunde ea. Aici, sus. Şi în foarte multe alte locuri.

— Ba nu!

Cuvintele sunt rostite domol. Melanie clatină din cap.

— Acum lumea este o otravă pentru voi. În afară de acest singur loc, se pare. Beaconul şi junkerii au dispărut cam în acelaşi timp şi nu am mai rămas decât noi. Cel puțin, aşa am crezut.

— Ce eufemism drăguț! remarcă McQueen. Au dispărut. Adică au fost mâncați, nu-i aşa?

— Nu.

O clipă, Melanie pare necăjită. Aproape vinovată.

— *Cordyceps*-ul a început să se răspândească pe calea aerului. Toți oamenii de pretutindeni au devenit flămânzi în acelaşi timp. Mai puțin voi.

Foss este stupefiată. Nu pentru că ar mira-o prea mult ce aude. Vreme de un deceniu, niciunul dintre oamenii plecați de pe munte nu s-a mai întors. Iar, dacă totuşi a făcut-o, era schimbat, infectat, indiferent dacă prezenta sau nu urme de muşcături. De multă vreme au înțeles că platoul acesta montan este o insulă în mijlocul unui ocean invizibil, dar toxic. Totuşi, cuvintele acestea îi umplu sufletul cu teama şi suferința reprimate timp de un deceniu. Nici măcar nu-şi dăduse seama că se mințea singură şi simte acum că îi îngheață lacrimile pe obraji.

— În cazul acesta, de unde ați ştiut de noi? vrea să afle Carlisle.

Pe un ton blând, deloc conflictual, fără să recunoască situația disperată în care se află.

Expresia de pe chipul lui Melanie este foarte serioasă.

— N-am ştiut, răspunde ea. V-am zis. Pur şi simplu am vrut să mai încercăm încă o dată, înainte de a abandona definitiv orice căutări. Nişte prieteni s-au uitat prin arhivele de dinainte de Colaps şi au făcut o listă cu locurile în care vremea extremă sau microclimatele ieşite din comun v-ar putea oferi o anumită…

Se întrerupe ca să îşi aleagă cu mare grijă cuvântul.

— …protecţie. De ani buni echipele mele verifică locurile acelea cât de des le permite timpul. Şi, în cele din urmă, v-au descoperit anul trecut. Camarazii mei erau foarte emoţionaţi când mi-au adus vestea.

— Cred şi eu, mormăie sec McQueen. Nimic nu-i mai bun decât un meniu diversificat.

Cinci dintre însoţitorii lui Melanie par cuprinşi de indignare. Încearcă să-şi păstreze expresiile impasibile, dar furia îşi face simţită prezenţa în câte un zvâcnet al buzelor ori în câte un ochi care priveşte chiorâş – scântei micuţe produse de o bucată de cremene. Unul dintre cei cinci chiar îşi încleştează pumnii. Apoi şi-i relaxează când o aude pe Melanie continuând pe acelaşi ton netulburat.

— Nu ne-am prezentat imediat, pentru că am dorit să fim convinşi că înţelegem situaţia în care vă aflaţi. Aşa că v-am urmărit de la distanţă, cât de discret am putut. Ca să ne formăm o imagine.

— Şi acum? o întreabă Carlisle. Acum ne înţelegeţi situaţia?

— Cred că da, spune Melanie. Da, o înţelegem.

Din nou se uită pe rând la fiecare, de parcă ar şti că vorbele ei le-ar putea răni sentimentele.

— Sunteţi slabi. Abia dacă reuşiţi să supravieţuiţi. Viaţa este extrem de grea într-un asemenea ţinut, iar agricultura este aproape imposibilă. Recolta pe care aţi strâns-o acum câteva zile a fost cea mai slabă din toţi anii de când trăiţi aici. Pentru că nu aveţi suficientă hrană, doar jumătate dintre voi vor mai apuca primăvara. În plus, presupun că deja aţi început să aveţi cazuri de scorbut şi rahitism, pentru că dieta voastră nu conţine destule fructe şi calciu. Deci, chiar dacă veţi reuşi să treceţi peste iarnă, starea voastră va fi mult mai gravă. Colonia voastră mai are doi sau trei ani de trăit, aşa cred eu. Poate nici atât.

Urmează o tăcere ca de mormânt. Foss schimbă o privire cu McQueen şi se bucură să vadă că sunt pe aceeaşi lungime de undă. Îl vor lăsa pe colonel să preia iniţiativa, pentru că ştiu exact ce va spune. Carlisle oftează adânc,

ca pentru a-şi face curaj. A reuşit să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru acest moment.

— Nu ne veți captura uşor, spune el, sau fără să plătiți un preț destul de mare.

Melanie încearcă să-l întrerupă, dar Carlisle continuă, vorbind peste ea.

— Nu mă voi obosi să neg ce ați văzut cu ochii voştri. Da, suntem slabi. Trupurile noastre sunt slabe. Dar crede-mă când îți spun că oamenii care au venit aici au fost cei mai puternici din tot Beaconul. Au mers pe jos şase sute cincizeci de kilometri, animați doar de speranța la o viață nouă. Şi vor face mai mult de atât pentru şansa de a şi-o putea păstra.

Melanie pare agitată, consternată.

— Dar… spune ea. Colonele…

— Deci, uite ce vă zic eu acum: veniți când sunteți pregătiți, o invită Carlisle. Veți vedea că şi noi vom fi la fel de pregătiți.

— Colonele, am venit aici ca să vă ajutăm.

Carlisle deja dădea să se întoarcă cu spatele. Cuvintele ei îl opresc în mijlocul mişcării. Melanie râde uşor – de jenă. Ca şi cum nu-i vine să creadă că fiecare a înțeles altceva din cele discutate. Nu-i vine să creadă că lucrurile care ei i se păreau evidente trebuie rostite pe față.

Cineva are până la urmă obligația să descâlcească situația. Şi acest cineva este Foss.

— Despre ce vorbeşti? o întreabă ea.

Melanie arată în josul versantului. Camarazii ei aproape despuiați au avansat puțin şi acum aşază tot felul de cutii mari şi lăzi pe un morman de pietre.

— Alimente, spune ea. Şi medicamente. În lăzile frigorifice veți găsi iepuri proaspeți, pe care i-am prins pe drum încoace. Lăzile din lemn sunt pline cu mere şi renglote. Mâncați aşa ceva, da?

— Renglote? repetă McQueen.

Greu de descifrat ceva în tonul lui, dar lui Foss i s-a umplut gura cu salivă doar la auzul cuvântului.

— Ne-am gândit că cel mai tare aveți acum nevoie de proteine şi fructe proaspete, spune Melanie. Despre toate celelalte vom discuta. Evident că noi nu cultivăm cereale, aşa că nu avem cum să le cultivăm pentru voi. Dar să ne spuneți de ce anume aveți nevoie. Dacă nu găsim la noi, vom găsi altundeva.

Cei trei rămân muți câteva secunde. Apoi colonelul, tot pe jumătate întors cu spatele, îi pune întrebarea la care se gândesc toți.

— De ce?

Melanie nu înțelege, aşa că el o mai întreabă o dată.

— De ce faceți asta?

— Pentru că putem, răspunde ea, sincer uluită că i s-a pus o asemenea întrebare. Pentru că ne-am închipuit că ați dispărut cu toții şi suntem foarte fericiți că ne-am înşelat. Pentru că ne dorim să ne întâlnim şi să stăm de vorbă şi să învățăm unii de la alții. Altfel nu ați fi fost decât nişte legende.

Zâmbeşte, parcă amuzată de ideea aceasta.

— Ştiu cum funcționează legendele. Peste câteva generații, ar fi apărut nişte poveşti fantastice despre voi, iar adevărul… adevărul ar fi fost mai puțin interesant. Acum, pentru că v-am găsit, vom căuta în continuare. Nu doar aici – în munții Scoției –, ci în toată lumea. Deja am început să organizăm o expediție care să ajungă în Franța şi Elveția. Adică, în locurile unde pe vremuri au fost Franța şi Elveția. Poate că nu sunteți singuri.

Lăzile şi cutiile se tot adună la baza versantului. Deja se pare că situația lor se va schimba în bine.

— Mulțumesc, spune colonelul, cu un fel de formalitate stângace. Apreciem efortul pe care îl faceți ca să ne ajutați.

— Cu foarte multă plăcere, colonele Carlisle. Dar trebuie să vă cerem şi noi o favoare.

Acu-i acu', îşi spune Foss. Trebuia să fie ceva la mijloc. Bătrânii? Bolnavii? Nebunii? Pe cine cred ei că suntem gata să-i aruncăm în coşurile lor de picnic?

— Vă mai aducem şi altceva, spune Melanie, surâzând.

Dacă asta-i o glumă, Carlisle, McQueen şi Foss nu-i înțeleg poanta.

— Mai bine spus, pe *altcineva.* Şi dorim s-o faceți să se simtă ca acasă. Foarte mult ne dorim asta. A fost singură multă vreme.

Prin aerul rarefiat ajunge până la ei zgomotul unui motor. Vine dinspre drumul de dincolo de creastă. Nu se vede încă nimic, din cauza nămeților, şi au trecut douăzeci de ani, dar Foss ar recunoaşte oricând urletul acela de bas.

— Iisuse Hristoase! exclamă ea. Nu se poate!

Rosie apare pe culme ca o navă spațială la orizont. La volan este o femeie cu piele negricioasă, îmbrăcată în uniformă de camuflaj ruptă şi decolorată.

În strălucirea stranie a acestui moment, Foss are impresia că s-a întors în trecut. Nu a încetat niciodată să facă parte din echipa aceea. *Rosie* a venit s-o ia pentru o ultimă misiune. Şi simte cum o inundă un val de uşurare. De bucurie.

Îşi spune: toate călătoriile pe care le faci sunt, de fapt, una şi aceeaşi – indiferent dacă îți dai seama de asta sau nu, indiferent dacă te mişti de pe loc sau nu. Iar toate lucrurile care par finaluri nu sunt decât gările de pe traseu.

Mulțumiri

Când te implici multă vreme într-o poveste, aceasta îți umple viața până la refuz şi ajungi să o iei puțin razna. Nu mai eşti conştient de limite. În momentul acela, ai nevoie de alți oameni care fie (a) înțeleg sau le place povestea; fie (b) țin destul de mult la tine ca să-ți suporte întrebările repetate la infinit de genul: „Dacă aş face aşa…?” Există foarte mulți astfel de oameni în preajma mea şi nu-i pot răsplăti decât cu nişte vorbe inadecvate de mulțumire şi cu ceva vin roşu. Ei sunt:

Soția mea, Lin, împreună cu minunații noştri copii, Louise, Ben şi Davey. Colm McCarthy şi Camille Gatin, care mi-au stat alături pe tot parcursul minunatei călătorii intitulate *Fata cu toate darurile* şi care mi-au schimbat viața. Genialele doamne care îmi editează scrierile: Anne Clarke şi Anna Jackson şi Jenni Hill, plus doamnele care se ocupă de redactare: Joanna Kramer şi Sophie Hutton-Squire. Agenta mea, Meg Davis. Oamenii înzestrați cu darul magiei: Gemma Conley-Smith şi Nazia Khatun. Vrăjitorul care se ocupă cu drepturile de autor, Andy Hine. Fratele meu, Dave; şi formidabila lui soție, Jacque. Prietenul meu cel mai bun – din adolescență şi până acum – Chris Poppe.

Odată ce te apuci să faci o listă ca asta de aici, îți dai imediat seama că se poate întinde la nesfârşit. Este nevoie de o întreagă armată ca să-l ajute pe scriitor să-şi păstreze cât de cât mințile şi să nu se dea bătut. Dacă faci şi tu parte din această armată, să ştii că eşti pe listă. Nu te merit, dar sunt fericit că eşti lângă mine.

{1} *The Magic Wishing Chair* – carte pentru copii, scrisă de Enid Blyton (1897-1968) (n.tr.).

{2} Marcă de foiţe pentru ţigări (n.tr.).

{3} hCG – *human chorionic gonadotropin* – gonadotropină corionică umană – hormon secretat de învelişul special al embrionului în curs de dezvoltare, în timpul sarcinii (n.tr.).

{4} Aluzie la mitologia egipteană, în care se spune că, dacă sufletul este mai greu decât o pană, înseamnă că este plin de păcate (n.tr.).

{5} Replică a grupului britanic de comedie „Monty Python”, celebru la începutul anilor 1970 pentru umorul absurd promovat (n.tr.).

{6} Teorie sexuală a lui Sigmund Freud (n.tr.).

{7} Fascicul de fibre nervoase situate sub cortexul cerebral (n.tr.).

{8} Pseudocomă (n.tr.).

{9} *Rosalind Franklin* (1920-1958) – biofizician britanic, cu contribuţii însemnate în înţelegerea structurii ADN-ului (n.tr).

{10} Lapsarianism – teorie din teologia calvinistă, conform căreia una dintre legile date de Dumnezeu spune că lumea este predestinată sfârşitului (n.tr.).

{11} *Fortress America* – sistemele defensive ale SUA şi Canadei – în lb. engl. în orig. (n.tr.).

{12} Suprimare a mecanismelor de inhibiţie (n.tr.).

{13} Alge brune marine, folosite în chirurgie pentru dilatări (n.tr).

{14} Substanţă care creşte contracţia uterului, conducând la avort (n.tr.).

{15} Recipient pentru cultivarea microorganismelor, numit după numele inventatorului lui, bacteriologul german Julius Richard Petri (n.tr.).

{16} Corpuscul cu clorofilă, care se află în citoplasmă plantelor (n.tr.).

{17} „Don’t ask, don’t tell” – extrapolare a regulii din armata SUA referitoare la militarii cu alte orientări sexuale (n.tr.).

{18} Tendinţă de acomodare şi de orientare a unui organism, sub influenţa luminii, căldurii, gravitaţiei, umidităţii şi a altor factori externi (n.tr.).

{19} Element constitutiv al celulei vii (n.tr.).

{20} Mândrie nemăsurată, supraapreciere în confruntarea cu destinul (n.tr.).

{21} În Bătălia de la Balaclava (Războiul Crimeii), din 25 octombrie 1858, comandanţii britanici au ordonat ca bateriile inamice să fie atacate doar cu cavaleria (n.tr.).

{22} „Copil-minune”, în lb. germ., în orig. (n.tr.).

{23} *The Great Escape* – unul dintre cele mai apreciate filme de război, realizat în 1963 de regizorul John Sturges (n.tr.).

{24} Evanghelia după Matei, 5:45 (n.tr.).

{25} Porecla Marthei Cannary (1852-1903) – femeie vameş, extrem de iscusită la trasul cu puşca (n.tr.).

{26} Vaccin produs în laborator prin modificarea virusului sau a bacteriei care provoacă boala (n.tr.).

{27} Parafrază a versului „Yours is not to reason why (yours is just to de and die”) din poemul „Şarja Cavaleriei Uşoare” al lui Alfred Tennyson (n.tr.).

{28} Masă gelatinoasă din camera posterioară a ochiului (n.tr.).

{29} Referire la o scenă din piesa *Macbeth,* a lui William Shakespeare (n.tr.).

{30} Rubicon – râu în Italia; expresia „Trecerea Rubiconului” este o metaforă pentru luarea unei hotărâri irevocabile şi se referă la traversarea acestui râu de către Iulius Cezar în anul 49 î.Hr. (n.tr.).

{31} „Macbeth va fi bătut doar când/porni-va pădurea mare Birnam împotriva/lui, în deal, la Dunsinane” (n.tr.).

{32} Diagramă Venn – modalitate de verificare a validității interferențelor imediate prin reprezentări grafice (n.tr.).

{33} Joc în care câştigul unuia compensează exact pierderea altuia (n.tr.).

{34} RAF – Royal Air Force – Forțele Aeriene Britanice (n.tr.).

{35} Cea mai mică particulă infectantă, care nu este virus, ci o formă aberantă a unei proteine celulare normale, dar lipsită de acid nucleic (n.tr.).

{36} House of Senate – centrul administrativ al Universității din Londra (n.tr.).

{37} Tumori benigne ale pielii, cu aspect fibros, apărute pe locul unei cicatrice (n.tr.).

Table of Contents